

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LIAR. CHEATER. MURDERER?

NEVER TRUST THE HUSBAND

JESSICA PAYNE

A totally gripping psychological thriller packed with twists

Sara'ya, onsuz bu yazma yolculuğu çok daha az eğlenceli olurdu

PROLOGUE

MADELINE

Dört Yıl Önce

Gökyüzü şimdiye kadar gördüğüm en karanlık yer. Şehirde olduğundan daha karanlık, tatilde ziyaret ettiğim herhangi bir yerden daha karanlık. Küçük grubumuz medeniyetten çok uzakta, tamamen izole edilmiş durumda.

Hayatımın başka bir döneminde olsa bunu korkutucu bulurdum. Ama çadırdan sürünerek çıkmak -Benji'ye son bir kez bakmak- kocam, *Tanrım*, *bir kocam var- umurumda* değil. Bu çok romantik. Ayrıca buradaki herkese güveniyorum. Yani, çoğunlukla.

Soğuk geceye adımımı atarken ayakkabılarımın altında çimen ve taşlar çıtırdıyor ve bakışlarım bizimkinden çok uzakta olmayan diğer iki çadıra takılıyor. Burada en önemli insanlarla birlikteyim. Beni seven insanlarla, kocam Benji'yle. En iyi arkadaşım Gwyn. Tüm yakın arkadaşlarımız.

Öyleyse neden içlerinden birinin benimle uğraştığından bu kadar emindim? Sırlar, bu değerli ilişkilerin içinden geçip gidiyordu.

Sert dağ havası yakındaki uçurumun kenarına hücum ediyor ve düşünceleri uzaklaştırmaya çalışarak ceketime daha sıkı sarılıyorum.

Bu paranoya, hepsi bu. Burada korkacak ne var ki?

Gökyüzü karanlık olsa da, bir parça ay ve bir miktar yıldız sayesinde ağaç sınırının nerede olduğunu görebiliyorum.

Ayılar dışarıda. Dağ aslanları da.

Tereddüt ediyorum, belki de çadırdan ayrılmamalıyım. Belki de Benji'nin yanında, küçük kampımızın içinde güvende kalmalıyım. Ama fotoğraf makinesi askım tek omzumda ağırlaşıyor. Yapmak istediğim bir şey var.

Çadırdan uzaklaşıp uçuruma dönüyorum ve kayalık yüzeyden kenara doğru tırmanıyorum. Benji'ye sürpriz yapmak için mükemmel bir görüntü yakalayacağım. Fotoğrafi büyütüp çerçeveleteceğim ve ön odamızdaki ocağın üzerindeki duvara asacağım. Fotoğrafi çekmek biraz zaman alacak - zaman atlamalı bir görüntü- ama sonuç inanılmaz olacak.

Arkamdan koşuşturmaya benzer bir ses geliyor, geriye bakıyorum ama rüzgârdan, ağaçlardan olmalı. Belki de daha önce gördüğümüz dağ sıcanıdır. Sinirlerimi bir kenara bırakıp tepemdeki Samanyolu'nun tadını çıkarmaya çalışıyorum.

Tripodumu, kameramı kurmaya, zaman atlamalı çekim için ayarları seçmeye başlıyorum. Hazır olduğunda düğmeye basıyorum ve uzakta parlayan altın ışıkların serabı olan dağların ötesindeki Seattle'ı seyretmek için uzaklaşıyorum.

Bu fotoğrafı çektikten sonra çadırıma döneceğim. Benji'nin yanındaki uyku tulumuma geri sokulacağım ve sabah en iyi arkadaşlarım çadırlarından çıkacak ve birlikte kahvaltı edip kahve içeceğiz ve anılarımızı yad edeceğiz. Sol elimdeki iki yüzüğü çeviriyorum ve evrene bakarken yüzümde bir gülümseme oluşuyor. Ben şanslı bir kıyım.

Bir başka esinti saçlarımı omuzlarımdan üzerinden süpürüyor ve ağaçların dallarını hışırdatıyor. Tam ortasında bir ayak sesi -çizmelerin altındaki kayanın çıtırtısı- ve etrafımda dönüyorum, adrenalin yükseliyor, kalbim güm güm atıyor, Benji'nin mi beni buraya kadar takip ettiğinden yoksa bir dağ aslanı mı olduğundan emin değilim-

Ama ben bir şey göremeden, bir el kürek kemiklerimin arasına iniyor. Birdenbire sağlam bir zeminde değildim. Uçuyorum, ileri doğru uçuyorum, uçurumun üzerindeyim ve kendimi kurtarmak için bir şey yapamadan, acımasız farkındalık boğazımdan kopan panik nefesi kesiyor.

İçlerinden biri benimle uğraşıyordu. Ben o kadar şanslı değilim. Ve şimdi, öleceğim.

BİR

REBECCA

Şim di

Röntgenci olarak adlandırılmayı tercih etmiyorum ve kesinlikle röntgenci değilim. Bana bir gözlemci, güneş battıktan sonra koşmaktan hoşlanan, Seattle'daki mahallemi karanlıkta terk eden sıradan bir kadın diyebilirsiniz.

Gördüklerimden zevk aldığımdan değil. İnsan gözünün ışığa çekilmesine, komşularımın perdelerini sonuna kadar açık bırakmasına, ışıklarını yakmasına, evlerini yoldan geçenlerin gösteriyi izlemesi için adeta bir sahneye dönüştürmesine engel olamıyorum.

Sert bir rüzgâr at kuyruğumu dalgalandırıyor ve ön kapımı kilitlerken bir ürperti tutuyorum. Bulutlar tepemde yuvarlanıyor, geceyi mümkünse daha karanlık hale getiriyor ve Puget Sound'u daha soğuk sıcaklıklara karşı yalıtıyor. Yağmur yağacak, burası Seattle olduğuna göre bu pek de şaşırtıcı değil, ama sorun değil - yağmur beni görmek için dışarıda daha az insan olması anlamına geliyor.

Ayrıca, yağmuru severim. Özlemiştim.

Yolu bir o tarafa, bir bu tarafa tarıyorum. Dışarıda komşu yok. Yolumu aydınlatan far ışıkları yok. Tamamen karanlık. Ellerimi gömlek kollarımın içinde sıkarak karşıya geçiyorum. Bir yerlerde, çeliğin üzerine su damlarken metalik bir *damlama-damlama-damlama*. Kaldırıma adımımı attığımda bir çam ağacı omzuma sürtünüyor, iğneleri gömleğimi ıslatıyor, ağacın kokusu burnumu tek bir şeyle dolduruyor-ev.

Koşmak için mükemmel bir gece ve yavaş bir tempoya giriyorum.

Bir mahalleden diğerine geçerken, televizyonlar ev sakinlerinin monoton ifadeleri üzerinde titriyor. Cep telefonları, gülümsemeleri ve can sıkıntısı ifadelerini aydınlatan kişisel spot ışıklarıdır. Onlar bir ekranı izliyor ve ben de onları izliyorum, kafamın içinde kim olduklarına, arkadaşlarım, ailem olsalardı ne hakkında konuşabileceğimize dair hikayeler yaratıyorum.

Ama sadece bir ev ve bir kişi koşumu durdurmama neden oluyor.

Sesi, boğuk ve sıcak, gecenin içinden geliyor ve onu duyduğumda tüylerim diken diken oluyor. Bir çit hattı boyunca ilerliyorum ve yüzümü ormandaki bir deliğe dayıyorum - açık havada asılı ampullerle aydınlatılmış, ayrıca çelik bir leğenin içindeki kütüklerin tepesini yalayan

bir Őenlik ateŐi var. Ateş sakallı çenesini aydınlatıyor, sonra koyu kahverengi olduğunu bildiğim, kahkahalarla parlayan gözlerinin üzerinde titriyor

Chris kalın bir ipin bir ucunu tutarken, Alman çoban köpeği de diğer ucunu tutuyor. Bir halat çekme oyununa kilitlenmişler, köpek kalçalarına yerleşmiş, geri çekiliyor, Chris'in kahkahası köpeğin kazanmasına izin verirken gürlüyor. Soğuğa rağmen o kahkaha içimi ısıtıyor.

Soğuk havayı ciğerlerime çekiyorum ve odun ateşinin kokusu da beraberinde geliyor. O.

Gözlerimi kapatıyorum ve gerçekliğin alternatif bir versiyonuna adım atıyorum. Eğer Chris

gerçekten hayatımın bir parçası olsaydı, orada onunla birlikte olurum. Verandada otururdum, battaniyeye sarınırdım, o köpeğe top atarken ateşin etrafında bira içerdim -zzy, ona öyle seslendiğini duymuştum- ve o dönerdi, eğilirdi, öpüşürdük ve köpek geri gelirdi, dikkat çekmek için kıskanırdı. Gülüşürdük.

En az on dakika boyunca burada durup hayal ederek onu izliyorum.

Chris'le ilgili sorun, hikayeler uydurduğum diğer komşuların aksine onun gerçek adını biliyor olmam. Çünkü onu gerçek hayatta düzenli olarak görüyorum ama beni görmediğinden emin oluyorum. Bu da onu çok daha tehlikeli bir oyun haline getiriyor. Oynamayı göze alamayacağım bir oyun.

Çitlerden uzaklaşıp ara sokağa giriyorum ve artık Chris'le ilgili hayaller kurmama izin vermiyorum. Gitmem gereken bir yer var.

Hedefim başka bir ev, henüz gözlemlemediğim ama çok aşına olduğum bir ev.

Senin evin, Madeline.

Tanıdık sokaklar önümde açılıyor - yeni evlerin olduğu ve neredeyse hiç ağacın bulunmadığı, ben adımlarken fiskiyelelerin tıslayarak çalıştığı, çünkü birilerinin kış aylarında onları kapatmayı unuttuğu sokaklar.

Bir sola dönüş, sonra bir sağa, ormanlık bir parkın içine dalan bir patika sistemi boyunca. Ayakkabılarımın nemli kaldırım üzerindeki nazik hareketleri. Rüzgârla birlikte dalların şırıltısı. Patika başka bir mahalleye sapıyor ve bu mahalle daha eski, daha güzel, Viktorya döneminden kalma evlerle cam duvarlı modern evlerin bir karışımı. Üzerime yeni bir koku sınıyor; deniz kokusu, tuzlu su, yosun ve balık kokusu. Bu evler Puget Sound'a sırtını dayamış, batıya bakıyor; ipeksi bulutlar ve gün batımının parlak renkleri için ideal bir manzara. Özlem damarlarımı dolduruyor ve her şeyi içime çekmek için duraklıyorum. Her şeyin eskiden nasıl olduğunu, hayatın *güzel* olduğu zamanları hatırlamak için...

Ama geçmiş gitti.

Burası bir zamanlar senin mahallendi, kocanın hala yaşadığı, yeni nişanlısının taşındığı, bir yaratık gibi çekildiğim yer

Bir oltaya takılmış, iradesi dışında sarılmış. Ama savaşmayı bıraktım. Artık akıntıyla birlikte yüzüyorum.

Olduğun kişi hakkında karışık duygularım olabilir, Maddy. Ama sana yaptıklarını hak etmedin. Ne olduğunu öğrenene kadar durmayacağım.

Bir ağacın altında duruyorum ve elimi vücudumda, yüzümde gezdiriyorum, yeni özelliklerimi yeniden ezberliyorum. Ölümün kaza değildi. Eğer seni bir dağın yamacından ölüme kimin attığını bulacaksam, benim hiç tanımadıkları biri olduğuma inanmaları gerekir. Tamamen yabancı biri. Güvenebilecekleri biri.

Kolay değildi ve ucuz da değildi. Ama yeni biri olmak için yapmam gerekeni yaptım.

"Rebecca." Yeni ismimi yüksek sesle fısıldıyorum. Yeni yüzüme dokunuyorum. Bir kısmı kas olan yeni vücuduma. Yeni saçlarım sırtımdan aşağı dalgalı yerine düz ve şık. Her şey değişmişti. Yine de Seattle'a döndüğümde hiçbir şey değişmemiş gibi hissediyorum. Bu köşeyi döndüğümde evini göreceğim miyim ve sen hiçbir şey olmamış gibi kapıda belirecek misin?

Hayır. Yapmayacaksın.

Hayal görmüyorum. Sadece... özlem duyuyorum.

Köşeye yüz adım kala yavaş bir koşu yapıyorum. Kısa bir süre öncesine kadar koşarken yakalanmazdım. Göğüslerimi aşağıda tutmak için sütyen takma fikri -düşünmek bile istemediğim yerlerime kafein önleyici krem sürmek- ama egzersizden hoşlanmaya başladım. Hareket etme eylemi. Aklınızda bir şey olduğunda kilometreler hızla geçiyor.

İntikam planları yapmak böyle her şeyi tüketir.

Nefes al, Rebecca, nefes al.

Ve sonra senin sokağındayım. Midem bulanıyor ve son bloğu bir çitin gölgesinde yürümek için yavaşlıyorum. Burada yol kenarına park eden araba yok - ev sahipleri derneği kurallarına aykırı olurdu - ve bu yüzden garajlara ya da arka taraftaki ikinci araba yollarına ya da hatta bir ara sokağa sıkışmış durumdalar. Hayır, yol geniş ve açık ve akşam 9:22'nin loşluğunda bile bu mahalle mükemmel. En azından öyleymiş gibi görünüyor.

Eviniz önümde beliriyor. Geniş bir çimenlik ve ötesinde beyaz bir köşk. Bir sıra uzun, yuvarlak pencere. Bir saçağı destekleyen sütunlar. Ve Madeline yok. Çünkü sen gitmiştin. Nefes alıp durduğumda göğsüm ağırlaşıyor. Şu anda seni düşünemem. Eğer düşünürsem

Spiral. Nasıl daha iyi bilmeniz gerektiğini, işaretleri nasıl okumanız ve düğünden önce onu nasıl terk etmeniz gerektiğini düşüneceğim.

Ve şimdi, kederli kocanız kederli en iyi arkadaşınıza evlenme teklif etti.

Sadece üç kelime yeterliydi: *Bu ne lan?*

Ve o zaman anladım ki, zamanı gelmişti. Yaralar iyileşmişti. Rebecca olmuştum. Biri ya da ikisi de suçlu. Kocanızdan şüpheleniyorum. Ne de olsa her zaman kocadır. Ama önce emin olacağım. Gwyn de senin için iyi bir arkadaş değildi.

Sana olanları değiştiremem Madeline, ama bu konuda bir şeyler yapabilirim.

İKİ

MADELINE

Dört Yıl Önce

Uzun boylu, esmer ve yakışıklı adam kulübün kapısından içeri girdiğinde düşündüğüm tek şey, *"Mutlu yıllar bana" oldu*. Tıpkı o gece kutlamak için şampanya sipariş ettiğim gibi, bu adam da bir arzumu tatmin edecekti.

Ya da belki, o geniş omuzları ve kendinden emin sırtıışını düşünürsek, bir ihtiyaç. Bunun tek gecelik bir ilişkiden daha fazlası olacağını düşünmemem gerektiğini biliyordum.

Mükemmel eşleşme bir mükemmellik yanılsamasıydı, gerçek ortaya çıkana kadar saatli bir bombaydı. Babam üç eş ve bir sürü metres değiştirmişti. Onun aşk anlayışı *gülümse, güzel görün, istediğimi yap ve paranın satın alabileceği her şeye sahip olabilirsin* şeklindeydi.

Öğrendiğime göre aşk, *sen bana yardım et, ben de sana yardım edeyim* şeklinde bir değiş tokuşmuş. Bu kadar basit.

Uzun boylu, esmer ve yakışıklı bara yaklaştı. Başımı eğdim, kare çenesine, özel dikim pantolonun içine sokulmuş bembeyaz oxfordun altındaki ince beline hayran kaldım. Elbise ayakkabıları benim topuklu ayakkabılarım kadar pahalıymış gibi görünüyordu - ki bu da bir şey ifade ediyordu.

Belki de fazla alaycı davranıyordum. Babamın beni sevdiğini biliyordum. Ama her zaman kendi hatalarını yapmak yerine başkalarının hatalarından ders al derdi. Ben de öyle yaptım. Ve ondan bir şey öğrendiysem, o da ilişkilerin mutluluğa giden yol olmadığıydı.

"Elena," diye fısıldadım, yüksek masamızın altından ayağımla kız kardeşimi dürterek. Beni omuz silktili, bir eliyle telefonuna bakarken diğer eliyle cin toniğini tutuyordu. Elena üniversitedeki erkek arkadaşı tarafından kalbi kırılmış ve biriyle çıkmaya tamamen tövbe etmişti. Bir kız kardeş olmak ve annem gibi davranmak için elinden geleni yaptı, ama bir kanat kadını olarak pek işe yaramadı.

Barda durmuş, rahatça eğilmiş, dirseğini cilalı ahşaba dayamış, barmenle gülüşüyordu, ona gülümseyişinde bir flört belirtisi vardı.

Oh, evet. İyi iş çıkaracak.

Parayı uzattı ve iki buzlu bardağı kabul etti-burbon? Viski mi? Fark etmezdi. İçki tercihini bilmeme gerek yoktu, çünkü şansım yaver giderse eğlenecek ve onu bir daha görmeyecektim. Döndü ve barda birini ararken o elektrik mavisi gözlerini yakaladım. I

bakışlarını takip ettim. Küçük bir rekabet umurumda değildi, ama nişanlıysa, bununla uğraşmayacaktım. İyi vakit geçirmeyi severdim ama yuva yıkan biri değildim.

"Elena," dedim tekrar. Başını kaldırdı ve ben de ona başımı salladım. Tek bir bakış attı, sonra tüm dikkatini telefonuna verdi.

"Bir saniye, bunu bitirmek zorundayım..." Yazarken sesi kesildi.

Yirmi sekizinci doğum günümü kutlamak için dışarı çıkmıştık. En iyi arkadaşım Gwyn yine banyodaydı, muhtemelen Alex'e mesaj atıyordu. Ondan ayrılıp benimle eğlenmesi gerekiyordu ama yapmıyordu. Hâlâ onun bir pislik olduğunu anlamamıştı. Odada diğer arkadaşlarımı aradım ama henüz gelmemişlerdi. Elena da benimle buluşmak için ofisinden erken çıkmıştı, yani hâlâ isteydi ve yüz gerdirmeyi düşünen bir hastasına mesaj atıyordu. Hastalarının aksine, elmacık kemikleri ve açıları yüksek, dağınık yerine bir şekilde şık görünen bir topuzla toplanmış koyu renk saçlarıyla kendi iyi görünümünü doğal olarak elde etmişti. Hastalarının, uğruna para ödemek zorunda kaldıkları güzelliğe bedavadan sahip olduğu için ona içerleyip içerlemediklerini merak ettim.

Adam benim masama doğru yürüdü, görünüşe göre aradığı kişiyi restoranın uzak tarafında bulmuştu - altmışlı yaşlarında, kel, muhtemelen babamın golf oynadığı bir adam. Şehir kulüpleri böyle kendi küçük dünyalarıdır.

İçimi çekerek Elena'ya hoşnutsuzluğumu belirttim ve sonunda başını kaldırıp baktı. "Çok çekici. O bir bela." Dalgın bir şekilde cinini döndürdü ve

bir yudum aldı. "Artık beni rahatsız etmeyi bırakacak mısın? Bazılarımız yaşamak için *çalışıyor*."

Ona ters ters baktım. Bir influencer olarak çok çalışıyordum, ki kız kardeşimin düşündüğünün aksine bu zor bir işti ve kız kardeşim bir hafta önce onu terk ettiğinden beri geçici resepsiyonisti olarak çalışıyordum. Ayrıca, onun işi insanları çekici kılmaktı, bu yüzden bunu bir erkeğe karşı kullanmak pek adil görünmüyordu.

Onu tekrar gördüm; masaların arasından süzülerek bizimkine yaklaşıyordu. Gerçekten de mükemmel bir doğum günü hediyesi gibi görünüyordu. *Yirmi adım ötede. On.* Onunla göz göze gelmeye çalıştım ama ailesinden kaçıp yemek odasından koşarak gelen bir çocuktan kaçmakla meşguldü.

Belki de kız kardeşime ve arkadaşıma doğum günümü benden başka herkesle ilgili hale getirdikleri için kızmıştım. Ya da belki şarap yüzündendi. Ama o an düşündüm ki, *kaybedecek neyim var ki? Bugün benim doğum günüm.*

Ayağımı dışarı uzattım.
İçine girerken topuğum pantolonunun paçasına takıldı.

Elbette, isteseydi kaçabilirdi. Ateş motoru kırmızısı topukları fark etmemek zordur. Belki de bu oyunu birlikte oynuyorduk.

Bu fikri sevdim.

Ayağım sarsıldı ve beni bar taburesinden ona doğru itti. Ellerim denge için yukarı kalktı ve düğmeli gömleğinin üzerine indi. Kumaşın altındaki sert kaslar gerildi. Tökezledi, toparlandı, bir şekilde kehribar rengi sıvıdan sadece birkaç damla döktü. Ayağa kalkmayı başardığında, çok yaklaşmıştık. Çok yakındık. Sıcaklığını hissedebiliyor, ter ve pahalı kolonyanın erkeksi kokusunu alabiliyordum.

Doğum günü hediyem bardakları yere bıraktı ve bir elini dirseğıme dokundurdu, çıplak ten çıplak tene değdi. Beni birden fazla şekilde dengeledi.

Masanın karşısındaki Elena sonunda beni fark etti. "Ciddi misin?" diye tısladı.

Onu görmezden geldim. Bunun yerine ona odaklandım; o mavi gözler benimkilere parlıyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. Sesi yumuşak ve boğuktu. "Üzerine mi döktüm?"

Masaya yaslandım, tüm bedenimi ısıtan bir memnuniyet parıltısı, soğuk bir günde güneş ışığı gibi bana olan ilgisi.

Esprili, flörtöz cümlelerle uğraşmadım; doğrudan konuşmak benim için her zaman en iyisi olmuştur.

"Sorun değil." Elimi uzattım. "Ben Madeline."

Elimi tuttu ama sıkmak için değil, onun yerine elime bir öpücük kondurdu. Elena bir saniye bile alay etmedi ama ben bunun çok tatlı olduğunu düşündüm.

"Ben Benjamin." Kaşları şakacı bir şekilde çatıldı, dudaklarında bir gülümseme belirdi - ah, onu bilerek durdurumama izin verdiğinden neredeyse *emindim*. Bu ana yol açacağını çok iyi bilerek ayağıma doğru yürümüştü. Tabiri caizse tanışmamız.

"Benji?" diye sordum.

Güldü ve bakışlarıyla beni içine çekti ve onun da bunu hissettiğinden emindim - birlikte cehennem gibi bir gece geçireceğimiz anlamına gelen o yavaş kaynama.

"Elbette," dedi. "Benji olsun. Senin için her şeyi yaparım."

Herhangi bir şey. Kulağa hoş geliyor.

ÜÇ

REBECCA

Şim di

Evin içini en iyi, araziyi çevreleyen sık ağaçlıklardan ya da eğer yeterince gizliyse arkamdan görebiliyorum. Evin arkasında Puget Sound yer alıyor ve arkamın tamamı cam. Gölge arasında yerimi buluyorum - bir mülkü diğerinden ayıran bir sıra uzun, ince çam ağacı - evin etrafında arkamı doğru sürünüyorum. Hareket sensörlü bir ışık yanıyor. Uzanıp, sönen kadar vidasını söküyorum.

Karanlık. Dinginlik. Arkamı aydınlatacak ay yok ve sular derin, bulanık, gecenin içinde sonsuza dek kayboluyor. Ellerim titriyor, içimde adrenalin dolaşıyor, kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. Görmek üzere olduğum şeyden korkuyorum, artık görmezden gelemeyeceğim kadar ertelediğim bir manzara. Ama görmeliyim, ne de olsa Washington'a bu yüzden döndüm. Onu görmek için, onu görmek için, onları *birlikte görmek için*. Nefes veriyorum ve ilerlemeye devam ediyorum.

Malikane parlıyor, her bir pencereden altın rengi ışık akıyor. Sanki küresel ısınma diye bir şey yokmuş gibi, sanki dünyada para umurunda değilmiş gibi. Ve umursamıyor da. Kuzey Şarapçılık yükselişe geçti. Paran yakında onun banka hesabına yatacak, çünkü sen öldükten üç yıl sonra öldüğün ilan edildi. Bu düşüncede bir ateş basması. Seni öldürenin Benjamin'in kendisi olması, paranın peşinden gitmesi ya da belki de en iyi arkadaşının peşinden gitmesi -şu anda nişanlı olduğu en iyi arkadaşının- ihtimali. Eğer onu istiyorsa, bunu söyleyebilirdi. Düğünü iptal etmek seni öldürmekten çok daha kolay olurdu.

Ya da belki ikisini de istiyordu. Parayı ve arkadaşını. Bunu düşündükçe yükselen öfkeyle savaşıyorum. Şimdi ve burada buna yer yok.

Sosyal medyada fotoğrafları gördüm ve işte o zaman geri dönme zamanının geldiğini anladım. Sonunda hamlemi yapmak için. Diz çökmüş adam, saçları hatırladığımdan daha uzundu. Yeni nişanlısı, sanki o anın geldiğini görmemiş gibi elini ağzının üzerine bastırmıştı. Kadınlar *her zaman anın geldiğini* görür.

Kendi nişanınızın anısının su yüzüne çıkmasını engellemek için dudakımı ısıırıyorum.

Gözlerimi alıştırmam gerekiyor, ev çok aydınlık, bir tiyatro prodüksiyonu ya da belki bir bebek evi gibi ışıklandırılmış, tam da onların sevdiği gibi.

Benjamin. Gwyn. *Çift. Aktörler.*

Ve ben de seyirciyim. Soğuk ve ıslak zemine yerleşip gösterinin başlamasını bekliyorum. Yakında, kartlarımı doğru oynarsam, dışarıda olmayacağım. İçeride, onlarla *birlikte* güleceğim. Evlerine, hayatlarına hoş geldin diyeceğim. Belki de Gwyn'in en yeni kankası. Ama bu gece izlemekle, öğrenmekle ilgili. Kovalamaya başlamadan önce avımı ölçüp biçmek.

Önce Benjamin beliriyor, ciğerlerimdeki nefesi çalıyor.

Yıllar sonra buna tanıklık etmek için buradayım. *Onlara* tanıklık etmek için, ama o kadar uzun zaman oldu ki onu görmek bir hayaleti görmek gibi. Mutfakta şarap rafına doğru attığı uzun adımlar. Parmak uçlarını bir şarap şişesinden diğerine geçirirken kaşlarının çatılması. Birini seçtiğinde başını sallaması ve odaya başka biri girdiğinde tek omzunun üzerinden attığı geniş, rahat gülümsemesi.

Odaya girdiğinde. Orada olması gereken kadın sen değilsin, Gwyn.

Eskiden sana böyle bakardı.

Onaylaması için şişeyi kaldırıyor ama o sadece gülümsüyor, nazlanıyor. Odanın içinde, senin seçtiğin kalın çiftlik masasının yanında yılan gibi kıvrılıp eşleşen barı geçerek adamın yanında yerini alırken, yanağını adamın omzuna bastırıp bir şeyler mırıldanırken içimdeki tiksinti çalkalanıyor.

Keşke ne söylediğini bilseydim. Keşke karşılığında ne dediğini bilseydim.

Dudakları birbirininkine değiyor, gülümsemeleri ağızlarında iz bırakıyor ve Benjamin arka kapıyı işaret ediyor. Mükemmel çift, verandada bir akşamın tadını çıkarmaya hazır.

Bu içime ateş düşürüyor. Sıcak, kavurucu ateş, tutku suçlarını körüklediğinden şüphelendiğim türden. Orada sen olmalıydın Maddy, sonsuza dek mutlu yaşamalıydın. *Onlar* değil.

Düzenli nefes alıp veriyorum. Cam kapı kayarak açılıyor. Sesleri sessiz bir filminden gerçek seslere dönüşüyor -onunki sıcak, kendinden emin; onunki çok yüksek, çok flörtöz. Gwyn'in her zaman olduğu gibi.

Buradan çıkmam lazım.

Kelimeler bana çarpıyor ve panik nefesimi kısaltıyor, boğucu bir şekilde kısaltıyor. Ama gidecek hiçbir yer yok, sağa ya da sola, beni görecekler. Diğer seçenek Puget Sound'a doğru koşmak, ama hava sıcaklığı elli dereceden fazla değil, bu da donmadan önce fazla uzaklaşamayacağım

anlamına geliyor.

Çılgınca konuşmalar. Çılgın düşünceler.

Ben, sarmal. Öfke, keder ve kontrolü ele geçirmesine izin veremeyeceğim diğer duygular. Kontrol bende olmalı, aksi takdirde onlara söylediğim yalanlara nasıl inanacaklar?

Gözlerimi kapatıp seni itiyorum. *Git buradan, Madeline.* O ana, tuzlu esintiye, arkamdaki sessiz su sesine odaklan.

Sorun yok. Sorun yok.

Çünkü bunu düzeltebilirim.

Nefes veriyorum, nabzım normale dönüyor. Düzelmiyor.

Ama intikamını al.

DÖRT

MADELINE

Dört Yıl Önce

Benji uzaklaştı ve Elena'nın tek söyleyebildiği "Ondan hoşlanmıyorum" oldu. Ama o benim çıktığım hiç kimseden hoşlanmazdı, ben de gözlerimi devirmekle yetindim. Ayrıca, onunla tam olarak *çıkma*yı planlamamıştım.

Arkadaşına katıldı, omzunun üzerinden bana bakmak için bir kez durdu. Göz kırpma.

"Otuz yaşında botoks yaptırmak için bana gelecek türden bir adam. *Otuz.*" Manikürlü elini masaya bastırdı ve öne doğru eğilerek bana babamdan aldığı o ciddi bakışı attı. Ne demek istediğinden emin değildim - otuz yaşında Botoks yaptırmanın gayet kabul edilebilir olduğunu düşünüyordum ve o yaştaki kadınlara yaptırmakta bir sakınca görmüyordu, yani gerçekten sorunu neydi?

Omuz silktim. "Eğer onu sevmezsem, bir daha asla görmem." Başından beri planım buydu.

"Maddy-" Elena elini uzattı, benimkinin üzerine koydu ve kendimi asi bir ergen gibi hissetmeme neden olan o annelik bakışını attı.

Ama sonra Gwyn yüzü kızarmış bir şekilde geri döndü ve Alex'le tartışmak yerine telefonda seks yapıp yapmadıklarını merak etmek zorunda kaldım. Elena hızla uzaklaştı - Gwyn'den hoşlanmıyordu, bu yüzden bizi görmezden gelerek hemen telefonuna geri döndü. Gwyn'i de yanına alarak dışarı çıkmayı kabul etmesinin tek nedeni doğum günüm olmasıydı.

"Ne oldu?" Gwyn benim kendinden memnun gülümsememi içine çekti. "Müstakbel kocamla yeni tanıştım."

Elena'nın gözleri büyüdü ama bunu sadece onu kızdırmak için söylüyordum ve ağzım Gwyn'in karşılık verdiği bir sırtışla kıvrıldı. Evliliğin benim geleceğim olmadığını o da herkes kadar iyi biliyordu. Masanın kenarında bir hareketlilik oldu - alışverişle geçen bir öğleden sonra geç gelen diğer arkadaşlar.

"Siz ikiniz neye sırtıyorsunuz?" Leah sordu. Çantasını masanın üzerine bıraktı, yakındaki bir tabureyi çaldı ve Gwyn'in yanına çekti. Eczacı olarak çalıştığı işinden kalma önlükleri hâlâ üzerindeydi ama bir yerlere sakladığı kıyafetlerini hemen değiştirdiğini biliyordum. Aynı hastanede diyetisyen olarak çalışan Natalie, daha fazla kalori yaktığına yemin ettiği için ayakta durmayı tercih ediyordu. Gözleri önce bana, sonra Gwyn'e kaydı, muhtemelen

koltukları değiştirip yanımda olmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Gwyn benim ölüm-kalım olsa da, Natalie bu pozisyona göz dikmişti ve Gwyn de bundan gizliden gizliye hoşlanmıyor gibiydi. Ben şahsen onların sürekli birbirlerine üstünlük kurma çabalarını yorucu buluyordum - hepimiz neredeyse otuz yaşındaydık, lise popülerlik yarışını bırakamaz mıydık?

"Yok bir şey, Madeline müstakbel kocasıyla yeni tanıştı." Gwyn bana göz kırptı. Elena iini çekti ve Leah'ya bir şeyler mırıldandı, aktif olarak hoşlanmadığı tek arkadaşımdı. Leah eğildi, komplocu bir tavırla kaşlarını kaldırdı.

"ok güzel gözleri vardı." Yzmn hayallere dalmasına izin verdim ama bu sözler Elena'yı Leah ile yaptığı konuşmadan kopardı.

"Onu tekmeledi!" Elena
söyledi. "Ben onu
tekmelemedim."

"rktc biri," diye ekledi.

"rktc bir şey," dedi Natalie, imdadıma yetişip bana gülümseyerek.

"Sadece gerçek suç takıntılı ucubeler böyle düşünür," diye mırıldandı Elena.

Kendi aralarında konuşmaya devam ettiler ama ben barın öbür ucuna baktım ve onu gördüm. Benjamin çok şık bir isimdi. Ve *Benji'de tereddüt etmemişti*. Bu da bana onun özgüveni hakkında çok şey anlatıyordu. Daha küçük bir adam korkar, şikayet ederdi. Büyük olasılıkla, Benji beni rahatsız eden Hallmark şeylerini yapmazdı - açıkça *istediğim halde* beni öpmek için izin istemek. Seks sırasında her beş saniyede bir iyi olup olmadığımı sormazdı.

Sırf Elena'yı kızdırmak için ikinci ve üçüncü randevulara çıkmaya, kendim kadar özgüvenli biriyle birlikte olmaya değerdi. Bu düşünce karşısında tereddüt ettim - çocukça bir davranıştı. Ama onun aşırısı korumacı kız kardeş tavrı canımı sıktı. Bu onun benimle bir ilişki kurma çabasıydı ve ben de bunun farkındaydım. Ben de bazen daha yakın olmayı diliyordum. Anlamalı bir şekilde birbirimize bağlanmayı. Ama her ne sebeple olursa olsun, ikimiz de ne kadar çaba gösterirsek gösterelim, sonunda birbirimizi dşmanlaştırdık.

Belki de gerçek kardeşlik buydu ve biz farkında olmadan bunu başarıyorduk.

Ama ne olursa olsun, ürkütücü değildi. Eğer bir şey varsa, Elena kıskanmıştı.

Beni onu izlerken yakaladı ve bana doğru eğilerek arkadaşlarım duymayacakmış gibi fısıldadı. "O tam da dikkat etmen gereken türden bir adam.

için. Bahse girerim parası bile yoktur. Muhtemelen burada senin gibi birisini tuzağa düşürmeye çalışıyordur, vakıf fonu ve mirası olan birisini-"

"Oh dur." Daha fazla "kardeş" sevgisi. Annemin öldüğünde, ben daha küçük bir çocukken bana bıraktığı vakıf fonundan bahsetmesinden nefret ediyordum. Elena kıskanmış olabilirdi ama onun hâlâ yaşayan bir annesi vardı ve ayrıca plastik cerrah olarak ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok para kazanıyordu. İkimizin babamın tek varisleri olmamızdan bahsetmiyorum bile.

Bir süre daha didiştik, Elena vekil anneyi oynuyordu, ben de keşke onu davet etmeseydim diyordum. Sonunda hışımınla kalktı ve gitti - muhtemelen tüm bu kavgayı ofise dönmek için bir bahanesi olsun diye başlatmıştı zaten.

Tanrı para kazanmadan vakit geçirmesini yasaklamıştı. Bu kadar uzun süre bekâr kalmasına şaşmamalı. Eski erkek arkadaşının gerçekten var olduğuna hâlâ tam olarak ikna olmamıştım; çıktıkları iki yıl boyunca onu bir kez bile eve getirmemişti. "Belki de dikkatli olmalısın." Natalie masanın etrafında dönerek Elena'nın oturduğu yere birkaç santim daha yaklaştı.

Sesini alçalttı ve uzanıp koluma dokundu. "Elena hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.

onu."

"Yani, sevimli mi?" Gwyn Natalie konuşmamış gibi davrandı. Hızlı bir yan bakışla birbirlerine attıkları hançerleri kaçırmadım.

"Ateşli mi? Zengin mi?" Natalie daha fazlasını söylemek için ağzını açtığında Gwyn sesini bir kademe yükseltti. Kraliçe Arı ben olabilirdim ama Gwyn taht için sıradaki isim olmak istiyordu. Saçına bir fiske vurarak Natalie'yi konuşmanın bir parçası olmak yerine izleyici konumuna düşürdü.

Bir süre geçti ve Natalie her zaman yaptığı gibi pes etti, Leah'nın yanına eğilerek cevabımı bekledi. Bakışları üzerimdeydi, hayranlıkla parlıyor, bir sonraki söyleyeceğim şeyi beklerken gülümsüyorlardı. Bir an için ilgi odağı olmanın tadını çıkardım. Ne de olsa bir Aslan burcu olduğum için elimde değildi.

"Ateşli, evet. Zengin, fark eder mi?"

Benji sevimli ve kendine güvenen biriydi ama benim kendi param vardı, bir erkeğin parasına ihtiyacım yoktu.

İçimi yudumladım ve gülümsedim çünkü hiçbir zaman bir erkeğin peşinden gitmedim. Değerli bir erkek bulmanın ilk kuralı: bırakın o size gelsin. Eğer çaba göstermeye, reddedilme riskini almaya istekli değilse, zaman ayırmaya değmezdi. Babam bana böyle söylemişti ve bu doğru. Ayrıca, ona çıkma teklif etmedim. Sadece ona beni fark etmesi için bir fırsat verdim ve o da beni hayal kırıklığına uğratmadı.

Otuz dakika sonra içkilerimizi bitirdik. Telefonumu elime aldım ve selfie'ler için poz verdim, sonra hep birlikte kızların fotoğraflarını çektim, düzenledim ve takipçilerim için Instagram'da yayınladım - *Mutlu yıllar bana!*

Gwyn hesabı ödemeye gitti ve Natalie yaklaştı.

"Doğum günü kızı ne yapmak istiyor?" diye sordu. Elinde boş bir bardak vardı, hafif margaritası bitmişti. Dansa gidelim dememi umuyordu, ama ben söyleyene kadar bunu önermeyecekti - mükemmel bir egzersiz, bir noktada bahsettiğinden emin olacaktı. Ve aslında dansa gitmek istiyordum. Benji ile.

En iyi ön sevişmelerden biriydi.

Sanki bir işaretmiş gibi, Benji odanın diğer ucundan gözüme takıldı, ağzı gülümseyerek genişledi. Onu bize katılması için çağırdım.

Sırf Elena'nın varlığına layık gördüğü birkaç yerden biri olduğu için ön içkilerimizi planladığımız şehir kulübü barından ayrılıp gerçek bir kulübe gittik ve Benji'yle birlikte pistte dolaşmaya başladık. Tamam, dans etmedi ama salındı. Ama içki ısmarladı ve kalabalığın içinde uzun boylu, geniş omuzlu, kendinden emin bir şekilde göze çarptı. Gwyn, Leah ve Natalie birlikte dans ettiler, sonra da onlara yaklaşan en yakışıklı erkeklerle. Ben de onlarla gitmek istiyordum - gerçekten dans etmek, *hareket etmek* isteyen birini bulmak için, ama onunla ilgili bir şey beni onun yanında tuttu.

İtiraf etmekten nefret ettiğim şey konuşmamız olabilirdi. Kendinden emin bakışlarını bana çevirdiğinde tüm vücudumun karıncalanması.

Sessiz bir masa bulduk ve yanıma oturmadan önce oturmamı bekledi ve "Hayatında ne yapmak istiyorsun?" ve "Napa'ya gittin mi?" ve son olarak "Büyürken futbol oynadın mı?" diye sordu. Meraklı bakışlarım karşısında gözleri topuklarıma kaydı ve kaşlarını kaldırdı-

Tanrım, bana çocukluğumu soracak. Ne ezik bir ilk buluşma sorusu.

Ama dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Şey-" Sesi fısıltıya dönüştü. "Erkekleri tekmelemekte oldukça iyi olduğunu fark etmeden edemedim."

Neredeyse dayanamıyordum; yanaklarıma doğru yükselen sıcaklık, o akşam daha önce sürdürdüğüm allıktan daha koyu bir pembeye dönüştü. Bu adam uzun zamandır kimsenin başaramadığı bir şeyi başarmıştı. Rom ve diyet kolamı neredeyse tükürecektim, içkiyi yutana kadar kahkahamı tutarken elim ağzıma gitti.

"Bunu yakaladın mı?" İnkâr etmedim, hatta o bakışlarımı tutarken içimi sıcak bir parıltı doldurdu. Dizlerimiz birbirine değdi. Daha da yaklaştık ve kalbim gittikçe daha hızlı atmaya başladı. Başka tarafa bakmak istedim ama yapmadım.

En azından, Gwyn çarpıp gerekenden daha yüksek sesle bağırana kadar, çünkü burası *Seattle*'da bir kulüptü, *Los Angeles*'ta değil, "Gel benimle *dans et*, Maddy!"

Sarhoştı. *Çok* sarhoştı.

"Çok tatlı bir adam buldum," diye mırıldandı.

"Bir erkek arkadaşın var," dedim, umursadığımdan değil, sabah o da umursayacağı için. Ama bu onun için anormal bir durum değildi - yıllar önce Alex'i üniversite arkadaşlarımızdan birinden çalmıştı.

Dilini dışarı çıkardı, sonra Benji'ye baktı. Sıradan sarhoş kız rolü bir an için duraksadı. Gözlerini kısarak kırıştırdı. "Kim o?"

"Bu Benji," diye duyurdum, onunla golf kulübünde tanışmadığını fark etmiştim.

Benjamin ona el sallayarak selam verdi. Kız ona tekrar göz kırptı, sonra omuz silkti ve fırlayıp gitti.

Gözlerimiz tekrar buluştuğunda, sanki aramızdaki o an kopmuş gibiydi. Biraz daha konuştuk - çok ciddi bir şeyin kenarından geçtik ama havadan sudan da konuşmadık. Benji'yle müziğin çok yüksek olmadığı bir köşeye oturduk ve bundan hoşlandığımı fark ettim - arkadaşlarım dans pistinde oynarken arkama yaslanıp onunla rahatlamak. Onunla gerçekten rahatlayabileceğim biri olması hoşuma gitmişti. Bunun en son ne zaman olduğunu hatırlayamıyordum.

İşte o zaman kafamda alarm zilleri çalmaya başladı. Annem ölmeden önce, en son karısı onu boşamadan önce, birçok metresinden biri olan Elena'nın annesi onun saçmalıklarından bıktığında babam tam olarak böyle hissetmişti. Elena da erkek arkadaşı onu terk etmeden önce böyle hissetmiş olmalı. *Rahat*. Bu tür hisler sadece bir yanılsamaydı. Kafamdaki kimyasallar, gerçekte biyoloji sadece seks yapmamızı ve sonra başka birini bulmamızı isterken, bir şeyimiz olduğunu düşünmem için beni kandırıyordu.

Bir saat sonra Benji, "Çok üzgünüm, yarın erken bir toplantım var. Ama numaranı çok isterim. Çok isterim-" Eli, sanki *bunu tekrar yapmamızı* işaret ediyormuş gibi işaret etti, ama ağzından çıkan şey, "Belki sadece ikimiz bir şeyler yaparız? Önümüzdeki hafta başında?"

"Elbette, harika olur" dedim ama içimdeki hayal kırıklığı daha fazlasını arzulamama neden oldu. Dans edecek birini bulmalıyım. Olduğu gibi, ben

neredeyse ayıktım ve kulüp katında arkadaşlarımla çakırkeyif olmak yerine bir masada yalnız kalmak üzereydim. Doğum günü gecemin böyle biteceğini düşünmemiştim.

Bir kart uzattı ve tam yüzüm kızarmak üzereyken - gerçekten bana *kartvizitini* verecek miydi? - yumuşak, ağır bir kalem uzattı ve "Numaranı yaz. Ben seni ararım."

Bir numara yazdım ve ikisini de ona doğru uzattım. Benji eğildi, yanağını öptü ve mırıldandı, "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, beni tekmelediğin için mutluyum."

Sonra ayağa kalktı, bana son bir kez gülümsedi ve çıkışa doğru yürüdü. Gwyn yanında bir adamla dolaşmaya başladı.

"Ona gerçekten numaranı vermedin, değil mi?"

Bir köşede kayboldu. Gitme fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini görmek için onu izlediğimi fark ettim.

"Tabii ki hayır."

Ona bir numara vermiştim, yanlış numara. Bir erkek arkadaş istemiyordum, ihtiyacım da yoktu. Ya da gerçek bir randevuya.

"Gel dans edelim!" Gwyn dedi, ben de elini tuttum ve beni arkadaş grubumun içine çekmesine izin verdim. Leah bana bir içki uzattı -kim bilir ne- ve birkaç dakika içinde onlara yetiştim, içiyordum, dans ediyordum, yirmi yedi yaşında bir genç olarak son gecemin tadını çıkarıyordum.

Ertesi gün, her şeye rağmen Benji beni aradığında yaşadığım şaşkınlığı hayal edin.

BEŞ

REBECCA

Şim di

Queen Anne mahallesinde bir köşede kiraladığım küçük eve bir blok kala duruyorum, Benjamin ve Gwyn'in evine on dakikada gidebileceğim kadar yakın. Bir benzin istasyonu floresan ışıklarıyla parlıyor ve evlerinde olduğu gibi camdan içerideki herkesi görebiliyorum. Onları süzüyorum ama daha önceden tanıdığım kimse yok. Bir görevli, Seahawks şapkası takan genç bir üniversiteli. Orta yaşlı bir kadın, bir soğutucunun içindeki içecek çeşitlerine bakarken kaşlarını çatıyor. Güvenli.

Giysilerim yağmurdan sıırıslam, ama görevli içeri girerken bana ikinci kez bakmıyor, sıcak beni titretiyor, birbirlerine olan hayranlıklarına ilk elden tanık olurken ne kadar üşümeme izin verdiğimi fark etmemi sağlıyor. Ayakkabılarım önce bir koridorda, sonra diğerinde ezilerek ilerliyor. "Bugünün gazetesi var mı?" diye seslendim.

Görevli hiçbir şey söylemiyor, sadece işaret ediyor ve parmağının çizgisini takip ederek gazete standına gidiyorum. Bir tane kalmıştı. Açıyorum, göz gezdiriyorum, söz konusu makalenin orada olduğundan emin oluyorum ama okumaya zahmet etmiyorum. Bilgisayarım da zaten üç kez okudum, ama albüm için fiziksel bir kopyasını istiyorum. Albümün için.

Parayı veriyorum, yağmurdan korumak için bir çanta istiyorum, sonra dışarı çıkıp karanlık kaldırımda adımlıyorum. Gwyn ve Benjamin zihnimi dolduruyor - onların birlikte görüntüsü beynimi haşlıyor, boğazıma kalın ve kirli bir şey takılıyor ve tam bir nefes almamı engelliyor. Kendimi hastanede tam nefes alamayan, dudakları oksijensizlikten maviye çalan, gözleri büyük bir şeyin eşiğindeymiş gibi vahşi bir bakışa bürünen hastalarım dan biri gibi hissediyorum; onlar için bu genellikle ölüm oluyor.

Ama büyük olay üç yıl önce oldu. O zamandan beri uzaktan izliyorum. Plan yapıyordum. Rebecca oluyorum. Seni öldürebilecek insanları düşündüm ve karşılığında onları nasıl öldüreceğimi planladım. Hayatını almak için başka uygun bir intikam yok. Sonunda

Tam olarak istediğin şey altından çekilip alınmadan önce. Ve bunu kim yaptıysa cezasını çekmeyi hak ediyor.

Güdülerini olan bir sürü insan vardı, Maddy-sen tam bir sosyal kelebektin. Seni hayran ve kıskanç gözlerle izleyen arkadaşların. Kıp, geriye dönüp baktığında açıkça seni istiyordu ama sana sahip olamadı. Alex, Gwyn ona evlenme teklif etmeden hemen önce her şeyi bitirdiği için seni suçladı. Benjamin'in kardeşi Aaron bile eski güzel günleri özliyordu, şarap üreticisi kardeşiyle birlikte bekâr olmayı.

Sakin bir köşede bir bungalov beni bekliyor, yaşadığım diğer tüm evler gibi kiralık bir ev, boyanmaya ihtiyacı olan küçük bir ev. Biraz çeki düzen verilmesi gereken ama düzenli olarak biçilen bir bahçesi var. İnsanların fark etmediği türden bir yer. Bugünlerde benim için yeterli. İhtiyaçlarım eskiden olduğundan çok daha basit, hedeflerim de daha az.

İçeride çırılçıplak soyunup kurulandım, duş almakla uğraşmadım. Üzerime bir bornoz geçirip bir bardağa sek cin koyuyorum ve evle birlikte gelen şiltenin üzerine oturuyorum. Kitap, aşınmış sehpanın üzerinde duruyor, kahverengi suni deriden bir fotoğraf albümü, benim doğduğum zamanlarda popüler olan türden. Arkası yapışkanlı krem rengi sayfalar ve üzerlerine basılan fotoğrafı korumak için plastik bir film. Ama bu kitap çocukluk anıları ya da düğün fotoğraflarıyla ilgili değil.

Düzenli olmayı severim, her şey yerli yerinde. Bu kitapta, gazete makalelerinden düğün duyurusu fotoğrafına kadar sana ne olduğuna dair toplayabildiğim her bilgi var. Milyonlarca dolar değerinde bir kadın olan sen düğününden iki gün sonra kaybolduğunda büyük ses getiren gerçek suç türündeki podcast'lerin deşifreleri bile var. Sonunda boğulduğunuz, **düş tüğünüz** uçurumun altındaki bir nehre kapıldığınız, cesedinizin muhtemelen vahşi yaşam tarafından yenildiği ya da Suyun altında kayaların arasında.

Cini yudumluyorum, sonra buz, tonik ve misket limonu almak için yeterince duraklıyorum, muhtemelen tonikten daha fazla cin olan ama bir tutam karışık içki olarak yeterli olan miktarlarda bunları bir araya getiriyorum. İçki lezzetli, tatlı, onu süzüyorum, sonra bir tane daha yapıyorum. Gazete dizimin dibinde duruyor, yanında bir makas var, yine de sayfaları çevirmekten kendimi alamıyorum, her ayrıntıyı gözden geçiriyorum, hiçbir şeyi kaçırmadığımdan emin oluyorum.

Üç yılını sana kafayı takarak geçirdim. Keşke beni dinleseydin. Keşke farklı bir yol seçseydin.

Üçüncü evlilik yıldönümünüz olması gereken günden çok da uzak olmayan bir günde *gıyaben öldüğünüz* ilan edildi.

İlk yıldönümünüzde, Rebecca olmamı sağlayacak değişiklikleri atlatmaya çalışıyordum. İkincisinde Rebecca oldum, hemşire oldum ve yavaş yavaş mesleğimi öğrendim. Üçüncüsünde, resmen öldüğün ilan edildi. Bunu kanıtlamak için gazete haberini kesip yapıştırdım. Zamanlamanın Benjamin ve Gwyn'in nişanıyla aynı zamana denk geldiğini fark etmeden edemedim ve bu iki olay arasında zamanın geldiğini anladım.

Başka bir sayfayı çeviriyorum, burada kayboluşunuzla ilgili yayınlanan ilk makale, düğününüzle ilgili haberden sonraki günlerde yayınlanan makale yer alıyor. *Madeline Hughes, Benjamin North ile Kraliyete Yakışır Bir Törenle Evlendi'yi Madeline Hughes-North Kayıp, Öldüğü Tahmin Ediliyor* takip ediyor.

Okumuyorum. Okumama gerek yok. Onun yerine tanıdık yüzlere bakıyorum. Sana, Madeline'e. Benjamin. Gwyn. Nedimeleriniz.

Hatıralarıma doyduğumda, gazetenin adını ve tarihini en üstte tutarak kağıdı açıyor ve dikkatlice kesiyorum. Kaynaklarımın nereden geldiğini bilmek isterim. Yapışkan desteğin içine bastırıyorum ve sonunda bir kez daha okumama izin veriyorum.

Madeline Hughes Üç Yıl Kayıp Kaldıktan Sonra Gıyabında Ölü İlan Edildi

Madeline Hughes şu anda 31 yaşında ve ailesinin serveti sayesinde yaklaşık 12 milyon dolar değerinde. Üç yıl önce kaybolduğunda, Seattle'ın ilk sıfır karbon ayak izli üzüm bağı olan North Wineries'in sahibi Benjamin North ile yeni evlenmişti. Bayan Hughes 18 Ağustos'ta kocası ve arkadaşlarıyla birlikte Wonderland Trail'de sırt çantasıyla gezerken kayboldu.

Makale diğerlerine benziyor, şu satır da eklenmiş: Bayan Hughes bu hafta başında gıyabında ölü ilan edildi.

Bayan Hughes'un Ağustos gecesi kaybolduğuna inanılıyor.

17, 10 günlük sırt çantalı gezinin dördüncü gecesinde. Maceracı arkadaşlarının sabah uyandıklarında onu kayıp olarak buldukları bildirildi. Fotoğraf makinesi ve telefonu dışındaki tüm eşyaları çadırda kalmıştı. Gece gökyüzünü fotoğraflamak için geç saatlere kadar ayakta kaldığı ancak muhtemelen kampa hiç dönmediği bildirildi. Bir uçurumdan Carbon Nehri'ne düştüğü sanılıyor. Son on yıl içinde bu uçurumda meydana gelen üçüncü ölümdür ve bu da tabelaların

gevşek kayalara ve düşme riskine karşı uyarmak için yerleştirilmiştir. Rainier Dağı Milli Parkı'nda yürüyüşçülerin ve dağcılarının kaybolması alışılmadık bir durum değildir. Her yaz düzinelerce kişi kaybolur ve bir kısmı asla bulunamaz.

Makalenin altında eski röportajlardan alıntılar var, ancak hiçbir satır yeni değil - hepsi önceki röportajlardan alınmış. Yeni bir bilgi yok. Analiz etmemi, ezberlememi ya da düşünmemi gerektirecek bir şey yok.

O günü hatırlayarak düğün fotoğrafına geri dönüyorum.

Benjamin. Gwyn. İki yanında duruyorlar. Kardeşi Aaron onun arkasında duruyor. Arkadaşlarınız ve aileniz, onlarca yıl hatırlayacağınız bir an olması gereken şeyi yaratıyor.

Uyarı işaretlerini görmezden gelmeyi seçtiniz ve onlardan çok vardı. Benjamin, mükemmel olduğunu düşündüğün adam, senden birden fazla sır sakladı.

Yüzünüz, bunun kesinlikle mükemmel bir hayatın geri kalanının ilk günü olduğundan emin olduğunuzu söylüyor.

Daha fazla yanılamazdın.

ALTI

MADELINE

Dört Yıl Önce

İki kez aradı, çünkü ilkinde onu görmezden geldim. Akşam vakti bilinmeyen bir numara mı arıyor? Hayır, teşekkür ederim. Ama numara tekrar aradıysa, önemli bir şey olabilir; örneğin yeniden planlanması gereken bir saç randevusu ya da babamın yine cep telefonunu kaybetmesi gibi.

"Alo?" Yatak odamın pencere kenarındaki koltuğuna oturmuş, yağmura bakıyordum. Yağmur yirmi sekiz yaşına girmeme yetecek kadar dinmişti ama artık dinmiyordu ve sonbahar sağanağı ilk kürek sörfü yoga dersimi resmen iptal etmişti. Gwyn "*Az önce aradım, iptal oldu*" diye mesaj attı ve bir dakika sonra Natalie grup mesajını yaktı: Kahretsin, *şimdi spor salonuna gitmek zorundayım. Gelmek isteyen var mı?* Leah göz deviren bir emoji ile yanıt verdi, ama *diğer* grup mesajına, Natalie'yi dışlayan mesaja, çünkü Gwyn ve Leah bazen onun arkasından konuşmayı seviyorlardı.

"Bayan Madeline Hughes. Sesinizi duymak çok güzel."

Arkadaşlarıma nasıl cevap vereceğimi tartışan beynimin ileri geri konuşmaları, arayan erkeğin sesini tanımlamaya çalışırken sessizliğe gömüldü.

"Nutkum tutuldu, anlıyorum," diye devam etti ve işte o zaman aklıma geldi-Benji.

Kendi hafızamı doğrulamak için bir kez daha çırpındım; evet, ona yanlış numara vermişim. Peki nasıl arıyordu?

"Benji?" Dedim.

"Oh, bu lakap kalıcı mı olacak? Benim için ne büyük şans. Senin için de aynı derecede sinir bozucu bir tane bulmam gerekecek."

"Can sıkıcı mı?" Ben de karşılık verdim, "*Şaka mı yapıyorsun? Bu çok sevimli.*"

Vücudumda dopamin ve adrenaline eşit miktarda kan dolaşırken kelimelerim ağızımdan hızla döküldü. Yüzümde bir sırıtış belirdi.

-Numaramı bulmuştun. Bunu daha önce kimse yapmamıştı. Açıkçası, etkilenmişim. Gururum okşandı. Ve biraz da ürkmüştüm. Ama bu onun *yetenekli* olduğunu gösteriyordu ve bu Seattle'daki çoğu erkeğin söyleyebileceğinden daha fazlasıydı, özellikle de benim çevremde koşturan şımarık güven fonu olanlardan.

"Peki, gecenin geri kalanı nasıldı? Siz hanımlar ne yaptınız?" Son derece rahat olan sesi sinirlerimi yatıştırdı; ürkütücü bir adamın sesi değildi.

beni takip eden bir adam. Daha ziyade, bir kadını takip etmesine *gerek olmayan*, belki de sadece numaramı almak için doğru kişileri tanıyan bir adamın kendinden emin ses tonuydu. "Daha fazla dans. Daha çok içki. Babam bizi eve götürmesi için bir araba gönderdi." *Babam* dilimden dökülür dökülmez içim cız etti - Tanrım, neden hâlâ Ona bunu mu söyledin? Ben çocuk değildim.

"Umarım doğum günün güzel geçmiştir?" "Harikaydı."

"En iyi kısmı neydi?" Sesinde bir gülümseme vardı - alaycı bir gülümseme - sanki ondan bahsetmem için bana meydan okuyormuş gibi. Düşündüm, ama eğer bu oyunu oynayacaksak, kazanmaya niyetliydim.

Düşünüyormuş gibi yaptım. "Kesinlikle şampanya." Bir kıkırdama.

"Eğer şampanya beni yendiyse, belki de seni dışarı çıkarmalıyım. Sana *uygun* bir doğum günü kutlaması göstereyim. Sonra tekrar arayıp aynı soruyu soracağım."

Başım uğuldadı. Kalbim daha da hızlandı. Üzerimde sadece atlet ve jogger olmasına rağmen sıcaktan bunalmıştım. Daha önce ne zaman bir erkek beni böyle etkilemişti? Hiç etkilememişti. Ama bir sonraki düşünceme geçmeden önce -ki *bu* muhtemelen "*İsa, babamın kadınlarla evlenip durmasının nedeni bu his mi?*" gibi bir şey olacaktı- "Harika. Otuz dakika sonra seni alırım." dedi.

Ve telefonu kapattı.

Telefonuma göz kırptım. Sözlerini tekrarladım - *buraya* geldiğini fark ettim - nerede yaşadığını nereden biliyordu ki? Ama sonra, numaramı bulması zor olmadı, bu da demek oluyor ki-

Sakıncası *yoksa bana adresini* mesaj at.

Rahatlama beni gevşetti ve sersemletti -tamam, yani ürkütücü değildi, sadece becerikliydi- ama sonra bunun yakında burada olacağı anlamına geldiğini hatırladım ve şimdi hazırlanmak için *yirmi dokuz* dakikam olduğunu fark ettim.

Benji şık siyah bir Land Rover ile geldi ve o daha SUV'un etrafından bile geçmeden ben ön kapıdan çıkmış, kırmızı topuklu ayakkabılarımla yürüyüş yolunda ilerliyordum.

"Erkencisin," diye seslendim.

"Geç kalmaktan iyidir." Bakışları arkamda geziniyor, yeni boyanmış, resimli pencereleri, sanatsal peyzajı ve Puget Sound manzarası olan evi inceliyordu. İçeri girmek istiyor muydu? Belki de. Ama çok erkendi.

Kahretsin, bir ay çok erken olurdu. Gerçek bir randevu alıyordu - bu diğer erkeklere verdiğimden daha fazlaydı.

Babam içeride, ofisinde çalışıyordu; o ortaya çıkmadan, ikisi el sıkışmadan ve toplumun *bir* kadının babası ile çıktığı -ya da en azından çıkacağı- adam arasında zorunlu kıldığı erkek erkeğe süreci yaşamadan önce buradan gitmek istiyordum. Sağlığı şüpheli olan babama göz kulak olmak için bile olsa, hala evde yaşadığım gerçeğini vurgulamak istemediğimden bahsetmiyorum bile.

"Bu kadar erken aramanı beklemiyordum," dedim.

Yolcu kapısını açtı ve ben de altımda yumuşak deriyle içeri kaydım. Bacaklarımı çaprazladım, elbisemin eteklerini aşağı çektim ve bileğimdeki platin bilezikle oynamamak için mücadele ettim.

Sözlerimi anlamasını izledim, belki numaramı nereden aldığını açıklar diye umuyordum. Ama sadece gülümsedi ve alacağım tek cevap buydu.

"Müsait olmana sevindim." Bizi mahalleden çıkarıp Seattle şehir merkezine götürmek için bir U dönüşü yaptı. Beni gördüğü için ne kadar heyecanlı olduğunu söylemesini ya da ilk cümlesinin devamını getirmesini bekliyordum ama öyle olmadı. "İki hafta içinde Avrupa'ya gitmek üzere şehirden ayrılıyorum. Şarap turu." Bana doğru bir bakış. "Sıfır karbon ayak izi ve yenilenebilir ambalajlamaya odaklanan bir üzüm bağına ve küçük bir şaraphaneye sahip olduğumdan bahsettiğimi sanmıyorum. Ve tabii ki iyi şarap."

"Ne kadar da Seattle'sın," dedim, sesime dalga geçmediğimi anlayacağı kadar sıcaklık katarak.

Yüzüne geniş, memnun bir gülümseme yayıldı, ama rahatsız edici türden değil -Bana gerçekten gurur duyduğunu ve bundan utanmayacağını söyleyen türden. Bu hoşuma gitmişti. Onun için önemli olan şeyi sahiplenmesi. "Bir aylığına gideceğim."

İfadesi aramıza yerleşti. Onu tanımadığım için ilk tepkim hayal kırıklığı oldu. Yine de *önemli değildi*, kendime hatırlattım, çünkü bu gece tek seferlik bir şeydi.

Ama sonra beni yine şaşırttı. "O zamana kadar seni birkaç kez görmek istiyorum."

Göz kırptım. *Birkaç kez mi?*

Babam aklıma geldi - bir zamanlar koridordaki dolapta bulduğum bir kutu düğün fotoğrafı, bir değil, iki değil, *üç* düğünden - onun ilk

karısının, sonra annemin, sonra korkunç üvey annemin ve birlikte olduğu ama hiç evlenmediği diğer kadınların fotoğrafları.

Elena'nın annesi de onlardan biri.

Midemde huzursuzluk birikti. Uzaklara, yolcu penceresinden Union Gölü üzerinde parıldayan ışıklara baktım. Ama bu bir düğün değildi. Bu birkaç randevuydu.

"Ne kadar küstahsın," diye mırıldandım.

Güldü. "Yeterince makul. Umarım sakıncası yoktur ama bu gece biraz farklı bir şey yapabileceğimizi düşündüm."

"*Farklı olanı* tanımla."

"Şey-" Bakışları çıplak bacaklarıma kaydı. "Muhtemelen havanın soğuk olacağını söylemeliydim. Ama battaniyelerim var. Ve buna degecek, söz veriyorum."

Bir kaşımı kaldırdım ve parmakları direksiyonun üzerinde gezindi. "Biliyorum, biliyorum, düzgün bir randevu için giyinip kuşanmışsın ama sanırım bir izlenim bırakmak için diğer taliplerinden farklı bir şey yapmam gerekecek."

Bir gurur nişanesi olarak "*talibim yok*" demek istedim, çünkü çevremdeki çoğu erkek hayatıma girmeye çalışmak yerine saçmalamayı tercih ediyordu. Yine de bu kelimeleri geri çektim, çünkü kulağa bir şikayet gibi geliyordu, ki öyle değildi.

"Seni tekname götürüyorum." "Teknene," diye tekrarladım.

"Hiç gece suya açıldınız mı? İnanılmaz bir şey. Seattle ışıkları ne kadar sessiz. Beni yanlış anlama, soğuktur ama buna değer. Sence buna hazır mısın?"

Kıçımın donması fikri hoşuma gitmiyordu ama sözleri bir meydan okuma gibiydi ve birçok gemi yolculuğuna çıkmış olmama rağmen Puget Sound'da çok az zaman geçirmiştım. Ve asla geceleri değil. Space Needle bir tepenin üzerinde yükseliyor, futbol takımı için mavi ve yeşil ışıklarla aydınlatılıyordu. Puget Sound'un mürekkep karası sularından nasıl görünürdü?

"Hadi yapalım," dedim.

On beş dakika sonra, üzerinde Elliott Bay Marina yazan bir tabelanın önüne park ettik; Sound'u çevreleyen küçük bir arazi, küçük bir otopark ve sıra sıra tekneler. Rıhtım dik çizgiler halinde uzanıyordu, üzerinde yürünecek dar bir tahta. Arabadan adımımı atar atmaz, yaz sonu havasına rağmen Puget Sound'un serin rüzgârı yüzüme çarptı. Benim

Elbise kloşlaştı, bir Marilyn Monroe anı, eksi uzunluk ve kumaşı geri tokatladım, gülerek.

Vahşi, özgür.

Kelimeler bilincimden akıp geçti ve en son bu şekilde hissettiğim zamanın bir önceki kış, Yeni Yıl'da New York'ta dans ettiğimi fark ettim. Sarhoştum, şampanyayı fazla kaçırmıştım, Gwyn, Natalie ve Leah da öyle.

Elena ve babam bir *yerlerdeydiler* ama şehir onları bulmamızın mümkün olamayacağı kadar kalabalıktı. Kulüp kapanana kadar dans etmiş, içmiş ve parti yapmıştık ki bu neredeyse şafak sökmüş gibiydi. Ama bu farklıydı.

Sessiz, odaklanmış, *vahşi* ve *özgür*. Sistemimde bir damla bile alkol yoktu. Bir başka soğuk esinti, parmak uçlarımda uyuşması, bacaklarımda soğuktan birbirine çarpması, ama Benji yanıma geldi ve bir kolunu bana doladı.

"Hadi, tekne şurada, seni rüzgârdan kurtaralım. Kamara ısıtmalı."

Bu düşünce üzerinde durmaya cesaret edemedim, ama *bu şekilde hissetmeye alışabileceğim düşüncesinin aklımdan geçtiğini* itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum.

O gece marinadan çıkıp Sound'un hafifçe alıştırıcı sularına doğru yol aldık. "Ne kadar karanlık olduğunu görebilmen için ışıkları kapatacağım ama sadece bir saniyeliğine, burada başka tekneler varken onları uzun süre kapalı bırakmak güvenli değil," diye mırıldandı Benji.

Sonra dünya karardı.

Tüm o ışığın yokluğunda, gözlerim alıştığında, oldukça fazla şey görebiliyordum -Batı Seattle. Şehir merkezini. Dönme dolap, stadyumun ışıkları. Tuzlu bir esinti okyanusun kokusunu taşıyordu. Ses beni yakaladı, çok fazla sessizlik, su dışında, neredeyse uykuya dalabileceğim huzurlu bir mırıltı. Güverteye çıktık ve oturduk, kalın bir yün battaniye ikimizi de sardı, vücutlarımız birbirine bastırdı, sıcak, rahat.

Ve onun çekimini, ilk kez biriyle birlikte olma arzusunu hissettim. Sadece onunla birlikte *olmak* için. Bu bir yanılsama olmalıydı -kan dolaşımdaki hormonların birleşimi- ve yine de beynimin pek de rasyonel olmayan tarafı bu bilgiyi bir kenara itti. Ama bunun gerçekten bir şey ifade ettiğini düşünmekten daha iyisini biliyordum. Yani bir erkekten hoşlanmıştım. Teknesinde olup ışıklara bakmak hoşuma gidiyordu. Becerikliliğinden, beni kızdırmadan pohpohlama yeteneğinden etkilenmiştim. Bu onu diğerlerinden farklı kılıyordu ama bu ona *ihtiyacım* olduğu anlamına gelmiyordu. Babamın birine ihtiyaç duyduğu gibi değil,

Elena eski sevgilisine ihtiyacı olduğunu nasıl düşünmüştü ve şu anda onsuz gayet iyiydi, değil mi?

Anın, deneyimin tadını çıkarmaya karar verdim. Çünkü bu geceden sonra bir daha bu gemiye adım atmayacağımı biliyordum. Beni evine götürmesine izin verecektim ya da limana yanaştıktan sonra bir otele gidecektik ve onu sistemimden çıkaracaktım. Sonra da yoluma devam edecektim, çünkü aşka inanmıyordum.

YEDİ

REBECCA

Şim di

Başka birinin kimliğini almak zor olmalı. Ve belki de doğru bağlantılar olmadan zor olabilirdi. Ama Rebecca Johnson, RN olmak son derece basitti. Gerçek Rebecca denizaşırı bir sörf kazasında ölmüştü. Gece vardiyasında çalışan bir seyahat hemşiresi olarak sade bir hayat sürüyordu, ailesi ve çok az arkadaşı vardı, hepsi de kaba mesajlarla kolayca gönderilebiliyordu.

Hemşirelik kısmı hem iyi hem de kötüydü - bir yandan, seyahat etmeyi ve Seattle'a gelmeyi kolaylaştırdı. Öte yandan, hemşirelik benzersiz bir kariyer alanı ve aslında hiç hemşirelik eğitimi almadığım için başka hiçbir şey beni buna tam olarak hazırlayamazdı. Ama o zaten Spokane'de altı ay çalışmıştı ve Washington Eyaleti'nde hemşirelik lisansına sahipti. Biraz araştırma, biraz da "iş başında eğitim" gerekiyordu ama gerisini anlamak zor olmadı. Ve seyahat hemşirelerine asla tam olarak güvenilmediği için, kimse sizi ya da ne kadar iyi bir hemşire olduğunuzu gerçekten bilmiyor - asla zor hasta görevleri verilmiyor.

Sorumlu hemşire yanımdan geçerken bilgisayarımdan başımı kaldırıyorum, sanki onu düşündüğümü duymuş gibi. Buz mavisi bakışları, üniteyi geçip hastasının odasına giderken bir an bile benden ayrılmıyor. Bu ünitedeki sıralamayı anlamam uzun sürmedi -Riley, gece sorumlu hemşiresi, ardından herkes. En iyi arkadaşınız ya da düşmanınız olabilirdi. İlk gün benden hoşlanmamıştı ve o zamandan beri bir fırsat kolluyordu. -Bir zayıflık, tek bir hata -muhtemelen beni kovdurma umuduyla. Odanın içinde kayboluşunu izliyorum, kıvırcık kirli sarı saçları omuzlarında dalgalanıyor.

Çoğunlukla göze batmam. İnsanlarla konuşmuyorum, arkadaş edinmiyorum. Üzerimdeki kuduz ilgisi bir soruna dönüşebilir, kaçınmam gereken bir soruna. Sahte kimlik ve başka biriymiş gibi davranmak, yoğun bir inceleme altında olmadığınız sürece işe yarıyordu. Rebecca olmak için çok çalıştım, beni Seattle'a yerleştirecek ve seni kimin öldürdüğünü çözerken bana bir gelir sağlayacak bu numarayı yaratmak için. Etrafımda parçalanması en kötü senaryo olurdu. Yeniden başlamak anlamına gelirdi.

Seattle'a bir ay önce geldim ve bu seyahat görevinde beş ayım kaldı, yani işleri yoluna koymak için bolca zamanım var. Gerçi Riley'nin istediği olsaydı, bu daha erken olurdu.

Bilgisayar ekranı bana bakıyor ve hayati belirtileri yazıyorum, kan basıncını, kalp atış hızını giriyorum, hataları iki kez kontrol ediyorum.

Düşüncesizce daha fazla rakam yazıyorum ve seçeneklerimi düşünüyorum.

Alex ya da Aaron olacağına inanmakta zorlanıyorum, gerçi Aaron Benjamin ile olan ilişkinizi kıskanıyordu. Arkadaşlarınız da sizi kıskanıyordu ama bu yüzden sizi öldürürler miydi? Kazanacakları bir şey yoktu, en azından benim aklıma gelen bu. Ölümünden sonra senin yasını tuttular, ama onları tanıdığım kadarıyla, bu tamamen göstermelik olabilirdi - *vah vah, çok üzgünüm.*

Ama Gwyn, Gwyn sen *olmak* istedi, sadece senin gibi olmak değil. Ve herkes der ki, "Her zaman kocadır."

Yani Benjamin ya da Gwyn olmalı. Başka seçenek yok.

Düğününüzden günler sonra öldünüz. Uygun bir zamandı. Çok uygun. Ve sonra Benjamin ve Gwyn aşık olmaya karar verdiler. Evlenmeye. Ve bunun seninle oynadıkları uzun bir oyun olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Madeline'le evlen, ona ait olan şey onun olduğunda onu öldür, sonra da sonsuza dek mutlu yaşa, birlikte, onun tüm parasıyla.

Bir parçam Benjamin'in hâlâ yas tuttuğunu umuyordu-Gwyn, kederli. Hâlâ kafalarının içinde yaşadığını ve yanıldığımı, belki de bunun bir kaza olduğunu ya da seni o uçurumdan aşağı itenin başka biri olduğunu anlayacaktım. Belki de seni kaybettikten sonra birbirlerine bağlandılar ve birlikte oldular.

Hevesli düşünce.

Naiflik, belki.

Bunu senin için yapmak zorundayım Madeline, bu iş bitene kadar hayatıma devam edemeyeceğim. *Kazara* ölüme yuvarlanmanın mümkün olmadığını başka hiç kimse fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyor. Sanki bilen, gözleri açık olan tek kişi benim. Ve ne olduğunu düşünmeden duramıyorum. Bu beni yavaş yavaş delirtiyor. Başarısız olma seçeneği yok.

Koridordan gelen bir alarm sesi dikkatimi tekrar dağıtıyor. Hastane asla sessiz değildir. Morg hariç hiç karanlık da olmaz. Diğer hemşireler etrafımda oturuyor ve bir düzine bilgisayarın tuşlarına basıyoruz. Ne düşündüklerini merak ediyorum.

Eminim cinayeti düşünen bir tek ben varımdır.

Bir çağrı ışığı çalıyor, hastanın odasının üzerinde yeşil ışık yanıp sönüyor. Hastamın odası. Ben daha ayağa kalkmadan Riley kafasını hasta kapısından uzatıyor, hangi oda olduğuna bakıyor ve bana dönüp sanki onları ihmal ediyormuşum gibi pis bir bakış atıyor. Onu görmemiş gibi yapıp bilgisayarı kilitliyorum, karo zeminde adım atıyorum, ayakkabılarım her şeyden daha gürültülü. Odaya giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Küçük bir lamba uzak köşeyi aydınlatıyor ama onun dışında oda loş. Hastam yatakta yatıyor.

"Kimsin sen?" Çenesinin altında tuttuğu çarşafarla bana göz kırpmıyor. Korkuyorum.

"Merhaba Louise, ben Rebecca ve senin hemşirenim." Bir sandalye çekip yanına oturdum. "Her şey yolunda mı?"

Gözleri geniş ve loş odada geziniyor - televizyona, başının üstündeki monitöre dokunuyor, siyah ekranda hayati göstergeleri işaretleniyor - hayatta olduğunun kanıtı.

"Nerede olduğumu bilmiyorum."

Elini kendi elime aldım. "Hastanedesin. Düştün. Kalça protezi yaptırdın ve ilaçlar hatırlamanı zorlaştırabilir."

Louise odayı bir kez daha tarıyor. Gözlerini bana diktiğinde hâlâ iri ama o kadar da korkulu değil. Derin bir nefes alıyor, sonra sanki orada olduğunu bilmiyormuş gibi elini burun deliklerine bastırılmış nazal kanülün üzerine bastırıyor.

"Bu doğru. Düştüm." Başını salladı ve bir kez daha bana odaklandı. "İyi bir genç bayana benziyorsun. Biraz burada kalabilir misiniz? Burası çok yalnız."

Elini tutuyorum ve ona hayatıyla ilgili sorular soruyorum ve bir süre sonra tekrar uykuya dalıyor.

Bir an sonra kapı hafifçe çalınıyor. Uzun boylu biri içeri girerken bir adım öne çıkıp parmağımı dudaklarıma bastırıyorum.

"Uyuyakaldı," diye fısıldıyorum ama daha fazlasını söyleyemeden nefesim boğazımda düğümleniyor. Kaçmak istiyorum. Kalmak istiyorum.

"İyi akşamlar," diye cevap veriyor mavi önlüklü bir doktor sakın bir sesle. Bir süre orada durur, hastaya ve başının üzerinde *bip bip bipleyen* monitöre bakar.

Kıpırdamadan durmak için odaklanmalıyım. Gitmek için bir bahane yaratmamak için, ki bu gerçekten de kötü bir fikir değil. Sonunda doktorun gözleri üzerimde durdu. Bakışları ağır geliyor, elle kapitone edilmiş bir battaniye gibi. Kendimi sarabileceğim türden bir şey. Ama bu işe yaramayacak.

"Merhaba." Utangaç hemşireyi oynayarak yere bakıyorum. Rebecca'yı oynuyorum. Umut dalgasını geri itiyorum ve bunun asla eşit ölçülerde gerçekleşmeyeceğini biliyorum.

Ellerini birbirine sürtüyor, dezenfektan onları kaygan ve parlak hale getiriyor. Kaşlarını çatıyor. "Seni tanıdığımı sanmıyorum. Yeni misin?"

Biz tanışmadık. Ünitemdeki hastalara danışmanlık yaptığımda kattan ayrılmak için bir neden bularak bundan emin oldum.

"Hayır," diyorum yumuşak bir sesle. "Ben Rebecca. Seyahat hemşiresiyim."

Bir adım öne çıkıp elini uzatıyor. Sonunda onunla etkileşime geçebilmenin keyfini çıkararak geçici bir şekilde tutuyorum. Eli sıcak ve pürüzsüz. "Ben Dr. Neilson, ama bana Chris diyebilirsiniz. Tanıştığımıza memnun oldum." Sonra da ekliyor: "Keşke ben de öyle yapsaydım. Doktorlar için de seyahat işleri var."

"Neden yapmıyorsun?"

Gülümseme duraksıyor, sonra iki kat daha güçlü bir şekilde geri geliyor. İçimde derinlerde bir şeyler kıpırdıyor. "Sanırım yapabilirim. Burada kendimi çok yerleşik hissediyorum. Bir işim var. Bir ev aldım. Bir köpek evlat edindim."

"Kulağa hoş geliyor." Daha fazlasını söylemek istiyorum, onunla sohbet etmek istiyorum. Ama yapamıyorum. Şimdi zamanı değil. "Hastanızın durumu iyi. Biraz kafası karışık ama hayati değerleri stabil." Sesim ilk randevusuna çıkan bir genç kız gibi titrek çıkıyor.

Chris dudaklarını birbirine bastırıyor, bana bir kez daha uzun uzun bakıyor, sanki hastası hakkında bilgi vermekten daha fazlasını bekliyormuş gibi. Bir an için neredeyse ona hak veriyorum; köpeğini, eviyle ilgili planlarını ya da boş zamanlarında ne yaptığını sormak istiyorum. Stetoskopunu omzundan çekip Louise'in göğsüne bastırıyor. Dosyaya geri dönüyorum, ancak başıyla beni onaylayıp odadan çıktığında rahatlıyorum. Ancak bu rahatlama bir kayıp hissine dönüşüyor - sanki elimde bir fırsat varmış da onu kaçırmışım gibi. Ama artık benim hayatım bu. Senin için yaşıyorum Madeline, kendim için değil.

Louise'in dışarıda olduğundan emin olmak için birkaç dakika daha kalıyorum, sonra örtüleri düzeltiyorum ve odada dolaşıyorum, çöpleri topluyorum ve odayı topluyorum - odayı uyanması için biraz daha hoş hale getiriyorum. Chris'in aniden ortaya çıkmasıyla içime dolan adrenaline odaklanmak yerine zihnimi meşgul ediyor.

Beni tanımadığına sevinmeliyim.

SEKİZ

REBECCA

Şim di

Vardiyam yedide sona erdiğinde, önlükten koşu şortuna ve üstlüğe geçiyorum, takunyalarımı Nike'larla değiştiriyorum ve sabaha doğru yola çıkıyorum. Bazen sabahlar gözlem yapmak için gecelerden daha iyidir. Akşamları tembel ve tahmin edilebilirdir. Aileler yemek yer; anneler çocuklarıyla ilgilenir, babalar kaçacak bir yer bulur, bekârlar telefonda konuşur, video oyunları oynar ya da Netflix izler. Ama sabahlar daha amaçlıdır.

Şehir merkezinden kuzeye, Queen Anne mahallesine doğru kaldırımda ilerlerken pencerelere bakıyorum; kahve içenler, aceleyle kahvaltı edenler, ön kapıya doğru kışkırtılan çocuklar. Sırt çantaları ve evrak çantaları, otobüse yetişmek için koşuşturanlar, ceketler oğullara ve kızlara bırakılırken omuzlarla kulaklara bastırılan telefonlar ve nadiren, sabahın telaşından rahatsız olmadan bir gazeteye veya kitaba bakarak gülümseyen biri.

İzlemeyi en çok sevdiğim insanlar bunlar. Sakinleştirici. Başka birini kendi halinde, hayatla vakit geçirirken görmek. Hiçbir zaman çok iyi olmadığım ama çabaladığım bir şey. Diğer herkes beni üzüyor. Hayatta acele ediyorlar. Kendilerine değer veren insanların tadını çıkaramıyorlar.

Yine de izlemek için durmuyorum; hedefim Gwyn ve Benjamin'in evi ve yirmi dakika içinde oradayım. Doğuda, güneş ufku yeni yarmış, dünyanın uçlarına pembe ve kırmızı akıntılar gönderiyor. Ama hava o çam ağaçlarının arasına girip izleyebileceğim, bekleyebileceğim kadar karanlık.

Ev hâlâ aydınlık, ama yan kapıda daha fazla ışık yanıyor - saniyeler sonra garaj kapısı açıcısının mekanik uğultusu ve bir ağacın arkasındaki saklanma yerime daha da yerleşiyorum, bir kayanın üzerine tüneyip siyah bir Tesla'nın sessizce dışarı çıkmasını izliyorum.

Benjamin.

Değişmeyen tek şey pahalı araçlara olan düşkünlüğü. Garaj yolunun sonunda durdu, ağzı hareket ediyordu ve arabanın Bluetooth'undan biriyle konuştuğunu fark ettim. Sesi duyulmuyor ama hoparlörden diğer sesi seçebiliyorum.

"Woodinville'i kapatmalıyız."

Öne eğildim, duymak için zorluyorum. *Genel giderler ve maliyetle* ilgili bir şeyler söylüyor ve Benjamin'in ağzı düz bir çizgiye oturuyor. Ama o da bir şeyler mırıldanıyor ve araba yolundan çekiliyor ve Tesla'yla birlikte bir sonraki dönemeçte gözden kayboluyor.

North Winery geliyor gibi görünüyor. Seattle'daki tadım odası genişledi ve fazladan bir vitrin kapladı. Şarapları Seattle bölgesinde şarap satan her yerde ve Oregon'un bazı bölgelerinde de bulunabiliyor. Ancak, Seattle'a en yakın şarap mekanı olan Woodinville'in kapatılması tartışılıyor gibi görünüyor.

İlginç. Başlarda para sorunları vardı ama ailenin parasıyla bunların halledildiğinden emin oldun. Büyük eve, Tesla'ya, Gwyn'in parmağındaki dev kayaya rağmen, belki de Benjamin'in dünyasında her şey yolunda değildir. Bu düşünce beni gülümsetiyor.

Ama gülümseme kayboluyor. Benjamin'in seni sadece üç yıl sonra ölü ilan etmesinin nedeni de para sorunları olabilir. Gwyn'le evlenebilmek için olduğunu düşünmüştüm. Bunu kafamda evirip çeviriyorum, çözmeye çalışıyorum. Evlilik sözleşmesi imzalamamıştınız, bu yüzden Benjamin'le evlendiğinizde her şey *sizin olmuştu*. Ya da en azından ben öyle düşünmüştüm. Belki de sen ölü ilan edilmedikçe dokunamayacağı bir para vardı.

Eve dönüp baktığımda garaj kapısı hâlâ açıktı.

Kalbim hızlanıyor ve bunu düşünüyorum - içeri girmeyi ve Gwyn'in gitmesini beklemeyi düşünüyorum, böylece araştırmama başlayabilirim. Her zaman yanında taşıdığın, hayatını kaydeden iki şey vardı; günlüğün ve kameran.

-İkisi de seni aramaya başladığımızda bulundu. Kaybolduğunuzda üzerinizde olduğuna inanılıyordu. Diğer seçenek? Suçlu taraf onları aldı, yani bu eşyalar katilinizle birlikte evde olabilir.

Eve bakıyorum. İçeri girmem lazım.

Sorun şu ki Gwyn'in programını bilmiyorum - garaja giden koridorun hemen içinde olabilir. Bağlantıyı sağlayan mutfakta kahvaltı yapıyor olabilir.

Ya da hala yatakta uyuyor olabilir.

Her zaman uyumayı severdi. Bekarlığa veda hafta sonunda, neredeyse öğlene kadar uyumuştun. Ama bugün salı. Eminim işi vardır.

Telefonum titriyor ve aşağıya bakıyorum - iş. Hastanenin duvarlarından kaçtıktan sadece yarım saat sonra, bu hiç iyi değil. Bir sorusu olan gündüz hemşiresi olabilir. Yönetimden biri gelip gelemeyeceğimi soruyor olabilir.

Erken. Hatta bir şey yapmayı unuttuğumu ya da bir hata yaptığımı haber vermek için arayan Riley bile olabilir. Bu düşünce mideme sinirden kramplar girmesine neden oluyor. Ama her neyse, burada cevap veremem. Aramanın telesekretere düşmesine izin veriyorum ve yeniden eve odaklanıyorum.

Garaj kapısı hâlâ açık, beni davet ediyor. Daha iyi görebilmek için ağaçların arasından bir on adım daha ilerliyorum; Gwyn'in Porsche Cayenne'i hâlâ orada, ama görünüşe bakılırsa daha yeni bir modele geçmiş. Dudağımı ısıırıyorum ve en kötü senaryoyu düşünüyorum: Beni bulur. Polisleri arar. Tutuklanırım.

Bu bir sorun olurdu. Bu her şeyi mahveder. Bu düşünceyle kalbim kulaklarımda daha yüksek sesle çarpıyor.

En iyi ihtimalle, evde olduğumu asla bilmez. Ev büyük ve yolumu biliyorum. Sen ve Benjamin'in eşyaları nerede sakladığınızı biliyorum; ya koridordaki gömme dolapta ya da bodrumda, Gwyn'in ikisinde de fazla zaman geçirdiğini düşünemiyorum. O daha çok *hizmetçiden bunu yapmasını isteyecek* türden bir kadın.

Yapmak üzereyim - garaja dalmak için araba yolundan ileri atılmak, kapıyı dinlemek, sonra kendimi salona bırakmak üzereyim - ama bir ses gitmeden bir milisaniye önce durmamı sağlıyor, hızlı bir tempoyla yaklaşan ayak seslerinin ritmik vuruşu. Geri çekiliyorum. Kendi nefesimi durduruyorum ve mümkün olduğunca hareketsiz kalıyorum.

Gwyn.

Gwyn, kalçalarının etrafında salınan beyaz koşu eteği, V yakalı uzun kollu koşu tişörtünün altından görünen turkuaz spor sütyeni, yüksek at kuyruğu yapılmış beyaz-sarı saçları, tepesinde süslü bir el yazısı ile *Runner yazan* pembe siperliği ile.

Sportif tarzı hangi derginin önerdiğini merak ediyorum.

Yavaşça yürüyor, kol ve bacaklarını sallıyor, sırtıyor. Saatine bir bakış atıyor ve sırtışı daha da büyüyor. Telefonu hiçbir yerden çıkmıyor -gizli bir cepten mi? Sütyeninden mi? "Benjamin'e mesaj at" diyor ve sonra "Yeni PR! Son mili sekiz dakikada koştum."

Gwyn'in parmakları ekranın üzerinde geziniyor. Ses'ten gelen esinti onun kokusunu da beraberinde getiriyor; aynı deodorant, saç ürünü ve şimdi de ter karışımı. Burnumu kırıştırıyorum ve o da topuklarının üzerinde dönüyor. Beklediğim an geldi.

Onu yakaladım.

DOKUZ

MADELINE

Dört Yıl Önce

Benji o gece bana bir erkeğin yapabileceği en iyi ve en kötü şeyi yaptı.

Tekneyi limana yanaştırdık, arabasına bindik ve kuzeye gittik - sanırım onun evine. Benji gibi birinin nerede yaşayabileceğini hayal ettim - Batı Seattle'da küçük bir bungalov mu? Belki şehre yakın bir apartman dairesinde. Muhtemelen, suya olan yakınlığı göz önüne alındığında, sahillerden birinde bir yüzen ev. Ya da belki bir otele gidiyorduk. Onunla el ele içeri girdiğimizi, aramızdaki sıcaklığın yayıldığını ve odaya çıktığımızda ne yapacağımızı hayal ettim. Olasılıkları hayal ederken vücudum karıncalandı.

Arabayla giderken bana hobilerinden bahsetti. "Dağlara çıkmayı seviyorum. Kardeşim Aaron'la sürekli gideriz. Rainier Dağı buradan çok güzel görünüyor ama orada tepenizde *yükseliyor*. Yıldızlar daha parlak, yemeklerin tadı daha güzel. Akşam yemeğini kamp ateşinin etrafında yersiniz." ve "Tekne babamındı. Her seferinde günlerce dışarı çıkardık. Öldüğünde bana bıraktı. Dağların yanı sıra, Sound'da en mutlu olduğum yer."

Ayrıntıları dinledim ama nihai hedefime odaklandım: O'na. Ben. Çırlıçplak. Elini uzattığında, tuttum. Aramızdaki bağ, sanki aramızda paylaşılan elektrik gibiydi, sanki birdik ve canlı, çatırdayan bir kabloyduk. Ellerimizin birbirine değmesinden daha fazlasının nasıl hissettireceğini öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Ama sonra mahallemin tanıdık sokakları göründü. Bunun bir otel barında içkiler eşliğinde bir saat flört etmeme ya da bağında ürettiği şaraplardan birini denemem için ısrar edeceği mutfağına gitmeme yol açmayacağını fark ettiğimde midem altüst oldu - odaya çıkmak ya da mutfakta *başka* bir şeye dönüşene kadar mutfakta öpüşmek olmayacaktı.

Hayır.

Ezici hayal kırıklığı beni dehşete düşürdü - midemin çukurunu boş bıraktı, hafızamın her köşesini araştırmama neden oldu: *Neyi yanlış yapmıştım? Ona yanlış bir sinyal mi vermiştim? Beni aradı. Elimi tutuyordu.*

Belki de reddedilmek böyle bir şeydi. Arabasının sıcak iç kısmından çıkarken dudağımı ısırdım, birbirimizi bir daha asla göremeyeceğimizden emindim. Fakat

Sonra beni daha önce hiç sarılmadığım türden bir sarılmayla sardı; uzun, uzun, sıkı. Dudakları kulağımı gıdıklarken şöyle fısıldadı: "Harika bir akşam geçirdim. Seni ararım. Belki bir dahaki sefere şu lüks restoranlardan birine gideriz."

"Elbette" diye mırıldandım çünkü başka sözcük bulamayacak kadar sersemlemiştim ve dudakları yanağımı okşadı, sonra da gitti. Akşam sona ermişti. Yalnızdım.

Ne zaman bir randevu benimle yalnız bitmişti ki?

Bunu konuşmak için Gwyn'i aradım ama cevap verdiğinde ağladığı belliydi.

"Alo?" Nefes nefese bir ses değil ama düz bir ses, Gwyn tüm duygularını tükettikten sonra.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

"Alex ve ben kavga ettik. Hışımın dışarı çıktı. Bir saat oldu ve geri gelmedi." Sesi çatallaştı. "Maddy, neden hep böyle oluyor? Neden mutlu olamıyoruz?"

Ağzım açıldı, kapandı. Dün olsa ciddi bir ilişki için çok genç olduğumuzu söyledim. Zaten zaman kaybı olduğunu, anne babalarımıza bak, boşanmışlar, ölmüşler, mutsuzlar. Ve buna hala inanıyordum. Ama kelimeler ağzımdan çıkmadı.

Bunun yerine kendimi şöyle derken buldum: "Gwyn, siz ikiniz bunu yıllardır yapıyorsunuz. Belki de bir ara vermenin zamanı gelmiştir. Sana böyle hissettirmemeli. Seni mutlu edecek birini bulmalısın."

Gwyn sustu, sonra titrek bir nefes aldı. "Haklısın. Tamamen haklısın. Ama onsuz bir hayat düşünemiyorum."

Bir süre daha konuştuk ama ona Benji'den bahsedemedim. Bugün olmazdı. Kendi ilişkisi bitmek üzereyken olmazdı. Sonra Natalie'yi aradım, onun da sesi nefes nefese geliyordu ama bunun çok daha farklı bir nedeni olduğunu biliyordum. "Alo? Maddy? Bir saniye, şovumun sesini kısayım."

"Ne yapıyorsun? Bisiklet mi, eliptik bisiklet mi?"

"Eliptik bisiklet," dedi ve arka plandaki gürültü yok oldu. "Bu hafta yürüyüşe çıkmak ister misin? Bir odada spor yapmaktan sıkıldım. Muhtemelen yağmur yağacak ama muhteşem manzarası olan bir patika var."

Bu farklıydı. Natalie genellikle bir aktivitenin ne kadar kalori yaktıracağına odaklanırdı, deneyime değil. Belki de bu iyiye işaretti, belki de terapistiyle tekrar görüşüyordu, belki de kalori takıntısının artık sona ermek üzere olduğunu kabul etmeye hazırdı.

Sağlıksız. Ya da belki sadece Gwyn'in etrafından dolaşmaya çalışıyordu. Bunu asla bilemezdim.

Yağmurun altında, yağmurun neredeyse kesinlikle kapatacağı şüpheli bir manzaraya doğru yürümek düşüncesi bana iyi bir zaman gibi gelmedi. Ama Natalie'yle ikimiz birlikte çok fazla zaman geçirmiyorduk ve eğer bu onun için sağlıklı bir yönde atılmış bir adımsa, bunu destekleyebilirdim. "Elbette, hadi yapalım. Konuşmak için bir saniyen var mı?"

"Tabii ki! Senin için her şeyi yaparım bebeğim, ama seni sonra arayayım. Otuz saniyelik koşularım var. Duş alıp smoothie yaptıktan sonra bir saat içinde seni arayayım mı? Ya da daha iyisi, bana gelmek ister misin? Geç olduğunu biliyorum ama smoothie'lerimize yenilebilir lavanta koyabilirim ve yemin ederim uyumana yardımcı olur. Tanrım, bu eğlenceli olur. Pijama partisi gibi!"

Bir elimi gözlerime bastırdım, hayal kırıklığının sesime yansımaya izin vermemeye çalıştım. "Belki beni daha sonra ararsın."

Bağlantıyı kestik ve yatağımın kenarına oturup, sanki en yakın arkadaşlarımdan hiçbirinin benimle konuşmaya vakti olmaması sorununu bir şekilde çözecekmiş gibi parmaklarımı çaldım. Onlara tam olarak ne söylemek istediğimi düşünmeye çalıştım ve aslında emin değildim: İkinci bir buluşmaya gittiğimi mi? Benji'den hoşlandığımı mı? *Beni* daha fazlasını istemek zorunda bıraktığını ve bununla nasıl başa çıkacağımdan emin olmadığımı mı?

Leah'yı aradım -arkadaş grubumuza en yeni katılan, bazen daha çok bir askı gibi hissettiren, çoğunlukla arkadaş olmaktan çok arkadaş çevremizde olmak istediğinden şüphelendiğim için- ama cevap vermedi.

Bu da bana iki seçenek bırakıyordu: Cumartesi gecesi saat on birde bile çalışma odasında çalışmakta olan babam ya da Elena. Bana iyi bir abla olmayı çok isteyen, ailemizin bir parçası gibi hissetmek isteyen Elena, ki *öyleydi* ve neden bu kadar çok çabalaması gerektiğini hissettiğini bilmiyordum. Onun yatıştırıcı ses tonunu hayal etmek beni rahatsız etse bile, arayıp abla tavsiyesi istemem onu memnun ederdi.

Parmağım arama düğmesinin üzerinde gezindi, sonra bastım.

Elena ikinci zil sesinde cevap verdi. "Hey, Maddy, ne haber?"

Gözlerimi kapattım ve nefes aldım, onu hayal ettim - *daha fazlasını* istemenin telaşını tekrar hissettim, ama bunun yerine beni uygun bir randevu vaadiyle kapımın önünde bıraktı.

"Bu gece bir randevuya çıktım." Ona detayları anlattım. Elena ilk kez sözümü kesmedi ya da daha fazla bilgi istemedi. Sadece sessizce dinledi,

uygun sesler çıkararak. "Anlamıyorum. Gittiğimizi sanıyordum-" Duraksıyorum ve bu tür şeyleri genelde paylaşmadığım kız kardeşime nasıl anlatacağımı düşünüyorum. "Bu gece randevunun ilerleyeceğini düşünmüştüm ama az önce *gitti*."

"Bir şey söyledi mi?"

"Beni arayacağını söyledi. Yanağımdan öptü."

Elena kıkırdadı ama ben bu kadar komik olan şeyin ne olduğunu anlayamadım. "Ne?"

"Madeline-o senden *hoşlanıyor*."

Sahneyi kafamda tekrar oynattım. "Yanağımdan öptü, Elena."

"Ve seni romantik bir randevuya götürdükten sonra tekrar arayacağını söyledi." Homurdanma olabilecek bir ses çıkardı. "Tek gecelik bir ilişki istemedi, Maddy. Bunu anlamıyor musun?" Ses tonundan bir şeyler damlıyordu. Ne tam bir alay, ne de tam bir onay. Otuzunda botoks yaptıracak bir tip olduğunu söylemişti. Paramın peşindeydi ama zaten kendi teknesi vardı, bu yüzden paranın onun için bir sorun olduğunu düşünemiyordum. Bu da seks istemediği anlamına geliyordu. Paramı da istemiyordu. Geriye kalan tek şey -Elena haklıysa- bendim.

O *beni* istedi.

Bir sürü insanın beni istemesine alışkındım. Ama bir ya da iki geceden fazlası için değil. Sosyal çevremden daha fazlası için ya da Instagram'ımda yer almak için değil. Ve genellikle onları hiç istemezdim.

Elena bir süre sonra, "Görünüşe göre senin oyununu kapmış," diye mırıldandı. Kaşlarımı çattım. "Benim oyunum mu?"

Bir kahkaha damlası. "İ ş t e bu. Maddy, elde edilmesi zoru oynuyor. Sizi daha fazlasını ister halde bırakıyor."

Sözleri kafamda yankılandı. *Elde etmesi zor*. Benji'yi tam olarak böyle tanımlamazdım, ama yine de bunda biraz gerçeklik payı vardı - kaç kez bir randevuya çıkmıştım, adamın nihai amacının ne olduğunu tam olarak biliyordum, istediğimi elde etmek için onu kızdırmak için bunu saklamıştım?

Benji, yakışıklı ve kendinden emin, kendi oyunumu bana çevirmişti.

Bunu düşününce damarlarımda bir sıcaklık hissettim. Dudaklarıma yavaş bir gülümseme geldi. Tıpkı barda ayağımı uzatıp onu tanışma davetimi kabul etmeye davet ettiğim zamanki gibi.

O iyiydi. Ve ben daha da iyi olduğumu kanıtlamaya kararlıydım. "Teşekkürler, Elena."

Bağlantıyı kestik, aklım çoktan plan yapmaya başlamıştı.

Bu oyun ikimiz de oynarsak çok daha eğlenceli olur.

ON

REBECCA

Şim di

Ağaç sırası Gwyn'in arkasına doğru uzanıyor. Kaba ağaç kabuğuna yaslanıyorum, telefonuyla konuşmasını dinliyorum, her kelimeyi telaffuz ediyor, böylece sesteki mesaja ne dediğini anlıyor ve çamların duvarı boyunca sürünmek için gürültüden yararlanıyorum. Sokağa ulaştığımda dik duruyorum ve tekrar koşmaya başlıyorum ama sadece birkaç adım atıyorum çünkü burada önemli olan *düşmek*.

Yoldan kaldırıma atlıyorum ama ayağım kaldırıma takılıyor; sertçe çarpıyorum, ön kollarım ve dirseklerim çimentoya sürtünüyor, dizlerimin derisi yolun asfaltına değerken yırtılıyor. Keskin, enfes bir acı içime işliyor, kan kırmızısı, ama beni şu an olduğum kişi yapmak için yaşadıklarımla kıyaslanamaz bile.

Sessizlik.

Altımdaki soğuk, acımasız yol. Kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyor, bedenim beklentiyle gergin - gördü mü? Ne yapacak?

Düşükten sonra vücudunuzun ne olduğunu anladığı o anın içine yığılıyorum. Beyninizi *acı* diyor ve *bu acıtacak* ve ardından gelen utanç dalgası, yere sertçe çarptığımı bilmek, hala yürümeyi öğrenen bir çocuk gibi.

"Aman Tanrım." Gwyn'in sözleri garaj yolunda yankılanıyor. Ayak sesleri daha yüksek, daha yakın. "İyi misin?"

O arkamdan gelirken ben soğuk ve ıslak betonun üzerinde kalıyorum. Parmak uçları omzuma dokunuyor.

"Emin değilim." Yüzümü aşağıda, yanımdan geçen farların parıltısından uzak tutuyorum. Güneş doğdu ama bu, dünyayı birazcık da olsa fantastik kılan o altın saat ışığı. Burada, Washington'da, gökyüzünde pembe ve mavinin iç içe geçtiği ve ışığın loş ama mevcut olduğu anlamına geliyor. Ellerim acıdan ve adrenalinden karıncalanıyor. Kalbim çılgınca bir ritimle atıyor, çünkü saniyeler içinde Gwyn yüzümü görecek.

Beklemeliydim. Önce onları izlemeli ve haklarında daha çok şey öğrenmeliydim. Ya da onları görmeden önce bu yeni görünümü başka birinin üzerinde denemeliydim - olayların büyük planında önemsiz birinin. Eğer bu başarısız olursa,

başka seçenek yok. Sanırım şüphelerimi anonim olarak bildirebilirim ama bundan bir şey çıkacağının garantisi yok.

Bu işe yaramalı. Senin için, Maddy.

"Tanrım, sana yardım etmeme izin ver." Gwyn'in eli dirseğimi kavıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Dizim düzelirken irkiliyorum ve aşağıya baktığımda yırtılmış derimi ve bacağımdan aşağı akan bir damla kanı görüyorum. "Eyvah."

Sonunda başımı kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaşıyorum, alt dudağı sempati dolu bir ifadeyle dışarı fırlamış. Gözlerimiz buluştu. Benimkilerin artık yeşil değil, koyu kahverengi olduğunu biliyorum. Beyazlatıcı krem sayesinde çillerimin çoktan yok olduğunu biliyorum. Yüzüm artık oval yerine kalp şeklinde ve otuz kilo daha ağırım, basit kilo alımının yanı sıra ağırlık kaldırmanın da bir kombinasyonu, daha önce sahip olduğum ince yapı yerine vücudumu dolduruyor. Ama her zaman benzerlikler olacak.

"Tanıştık mı?" Başını öne eğiyor.

Sesini değiştir, kendime hatırlatıyorum. Daha yüksek, daha nefesli, daha az korkutucu bir ses çıkarmayı öğrenmek için haftalarımı harcadım. Bir insanın içgüdüsel olarak güveneceği ve zararsız bulacağı biri.

"Hiç sanmıyorum. Buraya yeni taşındım," diye sakince cevap veriyorum, içimdeki paniğin dışarı sızmamasını umarak.

Aynı sırtış araya giriyor, merak yerini coşkuya bırakıyor. "Nereden?"

"Kansas City, aslen." Bu gerçek değil ama hakkında temel sorulara cevap verebilecek kadar zaman geçirdiğim bir yer. "Ama St. Louis'den yeni taşındım."

"Seattle'daki küçük köşemize hoş geldiniz. Düştüğün için çok üzgünüm." Ellerini kalçalarına koydu ve dizime baktı. "İyi misin?"

Nefes veriyorum, dişlerimi sıkıyorum, başımı sallıyorum.

"Acıtıyor ama evet." "Evden ne kadar uzaktasın?"

"Birkaç mil. Ben-" Hızlı düşünüyorum. "Bir yarışa hazırlanıyorum, yani-"

Gwyn'in gözleri irileşiyor ve bu kadar yakından bakınca onun da iş yaptırdığını söyleyebiliyorum - otuzunda zaten sahip olduğu ince çizgiler kaybolmuş ve şimdi otuz beşine yaklaşmış. "Bir ırk mı? Hangisi?" Ama ben cevap veremedim o devam ediyor. "Seattle Maratonu'na kaydoldum. Kasım sonunda."

"Şu." Bir başka sıkı gülümseme. "Buraya taşındım ve bunun diğer koşucularla tanışmak için iyi bir yol olacağını düşündüm."

"Öyle miydi?"

Gülüyorum. "Pek sayılmaz. Gece vardiyasında çalışıyorum, o yüzden sabahları koşuyorum ama herkes çoktan işe gitmiş gibi görünüyor."

"Ah, kızım, biliyorum. Arkadaşlarım sabah 5'te ya da akşam 5'te, hava karardığında ya da trafikten kaynaklanan kirlilik olduğunda koşarlar." Burnunu öyle bir hareketle kırıştırıyor ki Gwyn, bir an kalbim çarpıyor; tek düşünebildiğim lanet olası erkek arkadaşından yakınması. O her zaman arkadaşların arasında en sinir bozucu olanıydı.

"Ben Gwyn bu arada. İçeri gelmek ister misin? Seni temizleyeceğim. Kaldırımdaki küçük parçamıza düştükten sonra en azından bunu yapabilirim. Kahvem de var."

Gözlerimde tereddüt belirliyor ve cevap vermeden önce tam iki saniye bekliyorum - bir yabancının evine davet edilen her kadının yapacağı gibi - ama sonra başımı sallıyorum. "Bu harika olur, teşekkür ederim."

"Bir ara benimle ve arkadaşlarımla koşmalısın. Çoğunlukla hafta sonları koşuyoruz. Daha önce bir yarışa katıldın mı?"

Elimden geldiğince sohbeti sürdürüyorum, hayır, hiç yarış koışmadım ama heyecanlıyım; Seattle'a geleli bir ay oldu ve burayı çok sevdim ama Tanrım, güneş nerede? Garajdan geçip onun evine -eskiden senin olan eve-girdiğimizde, güneş Puget Sound'un karşısındaki Rainier Dağı'nın manzarasını turuncu, kırmızı ve bebek mavisine çeviriyordu; güzel bir arkadaşlık olmasa da faydalı bir arkadaşlık olacağı kesin olan bir şeyin başlangıcı için muhteşem bir gün doğumu.

O benim görüş alanımdaydı.

Şimdi, ulaşabileceğim bir yerde.

Bu senin katilin için sonun başlangıcı, Maddy.

ON BİR

MADELINE

Dört Yıl Önce

Benji'nin Avrupa'ya gitmesinden önceki iki hafta boyunca oyunu oynadık.

Elini tutmanın bile beni daha fazlasını istemeye ittiği, yoğun, lezzetli bir gerilimle dolu randevular. Tatlı ve müstehcen arasında gidip gelen mesajlar. Hiç randevu planlamadığımız, "sadece geçiyordum" diye şaraphanesine uğradığım ya da kızlarla bir şeyler içmeye kendini davet ettiği, şakalarıyla hepimizi büyülediği, hesabı ödemekte ısrar ettiği çalıntı anlar.

2000'lerin başındaki romantizm ve tutku klasiklerinden biri gibiydik, anı yaşıyor, karşımızdaki kişinin tadını çıkarıyor, sonra ne olacağını düşünmüyorduk. Ya da en azından ben kendime böyle söylüyordum.

Ben arkadaşlarımı görmezden geldim, o da işini ve kardeşini. İki aylık flörtümüzü iki haftaya sığdırdık.

Ve sonra aniden oyun sona erdi. Bunun olacağını biliyorduk - Benji Avrupa'ya gidecekti ve bir ay boyunca birbirimizi göremeyecektik. Ben onun dairesinden eve döndükten ya da o benim evimden ayrıldıktan sonraki sessiz anlarda, bunun onun kendi kişisel oyun oynama şekli olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım - belki de böyle çıkıyordu. Bir son tarih belirledi, bu da onun zarif bir şekilde çekilmesine izin verdi, kadın ilk günden itibaren her şeyin bitmeyeceğini, en azından uzun bir ara vereceğini ve bu süre zarfında soğuyacaklarını biliyordu.

Kendime yaptığım şeyin bu olduğunu, bu oyunu oynadığımı hatırlatmak zorundaydım. Ve bundan nefret ettim.

Bu da etkileşimlerimizin neredeyse çılgınca bir hız kazanmasına yol açtı. Ve tüm bu süre boyunca kendime bunun iyi olduğunu, önemli olmadığını söyledim, çünkü o gidiyordu, bu yüzden bu kadar açık, bu kadar savunmasız olmama izin verebilirdim. Her şey bitecek ve ben de normal hayatıma geri dönecektim.

Sonra havaalanına gidip Seattle'dan ayrılacağı *-beni terk edeceği-* geceden bir gece önce *geldi*. Son randevumuz. Vedalaşmamız.

Benji beni almaya geç kalmıştı. Antrede durmuş, mermer camın arkasından bakıyor, hangi cehennemde olduğunu merak ediyor, midem çalkalanıyor, gözlerim telefonumda ondan gelen mesajları tekrar tekrar kontrol ediyordu.

"Seni bu kadar kızdıran ne?" Babam sordu. Bir elinde tuttuğu viski bardağıyla antreyi mutfığa bağlayan kapı aralığına doğru eğildi. Gözleri beni içine çekti. "Dur tahmin edeyim, sonunda bir erkek seni etkiledi." Cevap vermedim, o da devam etti. "Son iki haftadır seni görüyorum. Dikkatin dağınıktı. Gözlerinde hülyalı bir bakış."

Kendimi kıpırdamadan durmaya, telefonumla, çantamla, ipek gömleğimin eteğiyle oynamayı bırakmaya zorladım.

"Öyle değil," dedim ama sesimdeki yalanı duydum. Babam da duymuştu.

"Hayatımı nasıl yaşadığımı onaylamadığımı biliyorum." Babam odanın içine doğru bir adım daha attı ve bardağını gömme kitaplığın üzerine yerleştirmek için bir yer buldu. "Ama sana bir şey söyleyeyim, Maddy. Annen benim için öyleydi." Bana baktı, genellikle sadece iş yerinde ona kötü bir anlaşma yapmaya çalışan birine yönelttiği doğrudan bir bakıştı. "O zamandan beri birlikte olduğum her kadın, o duyguyu tekrar bulmaya çalışmamdı. Annenin bana verdiği hissi. Eğer doğru kişiyi bulduysanız, sırf biraz korktuğunuz için onu bırakmayın. Aşk ilk başta korkutucudur. Bu büyük bir olay."

"Onu sevmiyorum," dedim, sesim hızlı ve savunmacı çıkıyordu.

Babamın dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve neredeyse *yalancı* kelimesini duyabiliyordum

Ondan bana haç.

Yalan mı söylüyordum?

Kapıda hafif bir *rap-rap-rap*. Nefesim boğazımda düğümlendi. Döndüm. Babam kıkırdama olabilecek bir ses çıkardı ama aramızda kalın bir kapı olmasına rağmen dikkatim çoktan ondan Benji'ye kaymıştı. Kapıyı açtım ve bir kez daha karşılaşmaktan kaçınarak dışarı süzüldüm.

Son randevumuz ilk gerçek randevumuzun aynısı olacaktı. Puget Sound'da teknede geçirdiğimiz gece. Hava daha da soğumuştı, rüzgâr katmanlarımızı daha keskin bir şekilde kesiyordu ama bu sadece daha da yakınlaştığımız anlamına geliyordu.

"Seni buraya ilk getirdiğimde amacım neydi biliyor musun?" Benji, romlu elma şarabını ve akşam yemeği için getirdiği somon füme ve brie'yi bitirdikten sonra söyledi.

"Ne?" diye sordum. Onsuz bir geleceği düşünmek yerine bu gece de anı yaşayabilmeyi dileyerek sordum. Sadece bir aydı ama bir ay her şeyi değiştirebilirdi. Ya bu büyü o ay içinde bozulursa ve ben erkekleri kendimden aşağı görmeye geri dönersem? Bunu itiraf etmekten korkmuyordum. Bunca yıldır böyle hissediyordum. Ve sonra onunla tanıştım, benim seviyemde biriyle. Babam ve Elena'nın çok derinden aşık

olduğu şeyi deneyimlemiştim ve babamın

Kafamın içinde yankılanan kelimeler bana bırakmamamı söylüyordu ama bu benim kontrolümde değilmiş gibi hissediyordum. Bu tamamen benim kontrolüm *dışındaymış gibi* hissediyordum.

Benji'ye rastladığım için ne kadar şanslıydım. İhtimaller neydi, gerçekten? İki kişinin karşılaşp birbirlerine bağlanmaları ve aşık olmaları ne kadar olasıydı? Bu aşk değildi ama yine de bir *şeydi*.

Benji'nin cevap vermesi uzun sürdü, sanki aklından geçenleri söylemesi gerektiğinden emin değilmiş gibiydi. Sonra elimi tuttu, beni kendine çekti ve karanlık sulara bakarken yumuşak bir sesle fısıldadı, "Gitmeden önce bana aşık olman içindi. Biliyorum, kulağa film gibi geliyor. Aşık olmak için iki hafta, değil mi? Ama amacım buydu. Erkeklere karşı sabırlı olmamakla ünlüsün ve ben bir aylığına gidiyorum-" Sesi soluklaştı. Gerisini söylemesine gerek yoktu. Onun korkuları benimkileri yansıtıyordu.

Ama asıl amacı beni kendisine *aşık* etmektir.

Tanrım, insanlar neden *aşka bu* kadar takıntılıydı? *Aşık* olmaya? İki insanın üzerinde saçma sapan bir baskı varmış gibi geliyordu, özellikle de aşk bir ömür boyu kendini adamak gibi bir şeyken. Ve yine de...

"Her neyse," dedi, "başarılı olup olmadığma cevap vermek zorunda değilsin. Sanırım iki hafta çoğu insan için yeterince uzun bir süre değil, özellikle de bizim gibi insanlar için."

Tüm vücudum gerildi. *Bu eğlenceli oldu ama...* konuşması burada mı başladı? Tanrım, çok iyiydi. Bir kadını kolayca hayal kırıklığına uğratmak için ne güzel bir yol.

"Benimle Avrupa'ya gelmen için sana bir bilet aldım. Kısa bir süre olduğunu biliyorum ve eşyalarını toplamak için birkaç güne ihtiyacın varsa değiştirebilirim. Ama sosyal medyada çalışıyorsun, yani her yerden çalışabilirsin. Aslında bu sosyal medyanız için de *iyi* olabilir, Avrupa'da size göstermek istediğim bazı yerler çok güzel fotoğraflanır."

Statik kafamı doldurdu. Kendimi geri çektim, dönüp ona baktım, sözlerini tekrarlariken nabzım boğazımda atıyordu. Benim yüz ifadem ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama onunki bir anda değişti - ciddi bir umuttan, geniş ve savunmasız gözlerden, korkuya benzer bir şeye.

"Sanırım çok erken. Lanet olsun." Sarsıntılı hareketlerle ayağa kalktı. "Anlıyorum. Sorun değil."

Ama hâlâ söylediklerini düşünüyordum.

Bir süre sonra nihayet bir şey söyledim. "Az önce beni seninle Avrupa'ya gelmeye mi davet ettin?"

Benji döndü ve ellerini teknenin kenarına dayadığı yerden bana baktı. "Ben yaptım."

Sırıttım ve kollarımı ona doladım. "Evet. Evet, evet, evet." Karşılık olarak attığı kahkaha neşe ve rahatlama doluydu.

O gece eve döndüğümde, sevinç içinde, öfkeyle çantamı hazırlarken, Elena'ya resepsiyonist olarak geçici işimi dolduracak birini bulması gerektiğini mesaj atarken, birlikte geçirdiğimiz kısa zamanın her anını düşündüm. Ne kadar şanslı ve mükemmel olduğumuzu. İki haftanın yeterli olmadığını ve belki de aşık *olabileceğimi*. Avrupa mükemmel olurdu.

ON İKİ

REBECCA

Şim di

İlk izlenimim Gwyn'in mutlu olduğu yönünde. İsteddiği her şeye sahip, yani mutlu olmalı. Benjamin'i aldı. Evi, yeni başladığı iç tasarım işi, arabası, maraton için antrenman yapacak zamanı var. Sadece bu da değil, sen gittiğinden beri arkadaşın Kraliçe Arı'nın en iyi arkadaşı yerine Kraliçe Arı oldu. Mutfağın etrafında dönüp duruyor, kahve dolduruyor, arkadaşlarından gelen mesajlara bakıyor, sohbet ediyor.

Neredeyse *parlıyor*, ayakkabılarını dolduruyor. Onu sallamak istiyorum. -Cevap istemek için. *Bildiğimi* anladığında gözlerinin açıldığını görmek için.

"Koşu rotalarımızı planlıyorum." Bir kupayı bana doğru uzatıyor. "Her zaman buradan başlarız, çünkü en merkezi yer burası ve kuzeye, Discovery Park'a ya da Green Lake'e gideriz. Green Lake benim favorim, çünkü en iyi kahve dükkânı yerel koşu mağazasının hemen yanında ve bazen-"

O konuşmaya devam ederken, ben de evin içinden onu izliyorum, kahveyi kabul ediyorum ama yudumlamıyorum, ellerimi sıcaktan yanana kadar bardağın üzerine kapatıyorum. Bu beni odaklanmamı sağlıyor, bu mutfakta senin olduğun geçmişe kaymamı engelliyor.

Bir tencere suyun nasıl kaynatılacağını öğrenecek kadar ileri gitmemiş olsanız bile bu mutfağı seviyordunuz.

"Krema? Şeker?"

Gwyn tezgahın karşısında bekliyor, yüzünde kocaman bir gülümseme. "Krema lütfen," diyorum. "Teşekkür ederim."

"Çok kibar." Paslanmaz çelikten dev buzdolabına doğru giderken kaşlarını sallıyor. "Hemşirelere özgü bir şey olmalı."

Hayatımda bana hiç kibar denmemişti, ama o haklı. *Lütfen. Teşekkür ederim.* Onun için bir performans sergiliyorum. Nefesli bir ses, savunmasız genç bir kadın. Görünüşe göre şu anda onun evindeki aktör *benim*. Ama geri dönüşü yok, bu yüzden en iyi tahminim olan mutlu-şanslı gülümsememi yapıştırıyorum. "Kesinlikle. İlk günden itibaren öğretiyorlar."

Gwyn önüme bir kutu yarım buçuk koyuyor ve karşımdaki tabureyi buluyor. Dizimi unuttum ama sorun değil, amacım bu zamanı ona yakınlaşmak için kullanmak.

"Peki, seni Seattle'a getiren nedir?" "İyi şeyler duydum," diyorum.

"Ekim ayında Seattle hakkında mı?" Yarım bir kahkaha. "Buraya birkaç ay geç geldiniz, üzülerek söylüyorum. Yazları inanılmazdır. Ama sonbahar yağmurun başladığı zamandır. Ve bir sonraki yaza kadar da durmaz." Gwyn bardağın ağzından bana bakıyor, bakışlarıyla yüzümün izini sürüyor. Tanıdık bulduğu bir şey görüyor belki de. Kendimi rahatlamaya zorluyorum. Bedenimin öğrenilmenin gergin beklentisiyle kaskatı kesildiğini görmezden gelmeye.

Endişelenme, Maddy. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım.

"Maraton antrenmanların nasıl gidiyor?" diye sordum. "Uzun koşularda gerçekten zorlanıyorum."

Gwyn tek eliyle beni başından savıyor. "Artık değil, kızım. Cuma gecesi çalışıyor musun? Cumartesi sabahı koşmaya gelebilir misin?"

"Cuma gecesi izinliyim." Benim yok. Ama arayacağım.

"Sabah 7'de başlıyoruz. Bu bizim dinlenme haftamız, o yüzden sadece 8 mil yapacağız. Bu sizin için uygun mu?"

Başımı sallıyorum. Yaptığımdan daha fazlası ama mücadele edeceğim. Bu onu tanımak, arkadaşlarını tanımak için bir fırsat.

"Uzun koşmanın anahtarı sohbet edecek arkadaşlara sahip olmaktır. Ve biz kulağınızı çınlatacağız."

"Davetiniz için teşekkür ederim." Daha kibar, daha uyumlu. "Kullanabileceğim bir tuvaletiniz var mı?"

"Elbette." Gwyn tabureden atlıyor ve beni koridorun sonundaki yarım banyoya götürüyor.

İçeri girdim ve hareketsiz kaldım, zihnim bulanıklaştı. Beyaz fayanslar, deniz mavisi süslemeler ve duvarlarda Puget Sound'un fotoğraflarını bekliyordum - senin dekore ettiğin ve gururla sergilediğin gibi - ama eskiden olduğu odaya benzemiyor bile. Fayanslar düz gri duvarlarla değiştirildi. Bir havlu askısının tepesinde minyatür bir deniz feneriyle tamamlanan bir plaj ve deniz feneri teması.

Üç yıl oldu. *Üç yıl*. Hiç ceset bulamadılar ve sen günler önce ölü ilan edildin. Her şey o kadar hızlı, o kadar kolay oldu ki, sanki birileri böyle olmasını istedi. Hiç bulunmamış olman ne kadar da uygun. Ceset yoksa suç da yoktur derler. Ve kocan, en iyi arkadaşın, sadece üç yıl sonra umutlarını kestiler. Neredeyse hiç var olmamışsın gibi.

Anladığım kadarıyla Gwyn buraya yeni taşınmış, birkaç ay önce nişanlandıkları sıralarda. Bunu Benjamin mi yaptı? Seni her seferinde bir odadan silmeye mi başladı? Mutfağı düşünüyorum. Gwyn'in ne sorabileceğini, konuşmayı istediğim yöne nasıl çevirebileceğimi tahmin etmeye o kadar odaklanmışım ki etrafıma dikkatlice bakmamıştım - başka ne değişmişti? Buzdolabı hâlâ oradaydı. Tezgâhlar granit olarak kalmıştı. Yerler büyük fayanslarla kaplıydı, evi satın aldığınızda evle birlikte gelen fayansların aynısıydı.

Ellerimi yıkamak ve bacağımdaki kanı silmek için kendimi hareket etmeye zorluyorum. Bu arada gözlerim odayı dolaşmayı hiç bırakmıyor - yeni havlular, deniz kabuğu şeklinde sabun, deniz kabuğu *olan bir* sabunluk. Boğazım düğümleniyor ve kendimi o anın içinde tutmak için soğuk suyu tekrar açıp yüzüme sıçratıyorum.

Sadece bir banyo. Ama tadilattan sonra ne kadar gurur duyduğunu hatırlıyorum. Renkleri, temayı, fayansları nasıl sergilediğini. Ve şimdi hepsi gitti. Senden kalan her iz.

Kapıdan Gwyn'in sesi kelimeler ve kahkahalar arasında çınıyor. "*Maximillian's!*" adı, aksi takdirde çok uzak olan sözcükleri kırıyor - şehir merkezindeki bir restoranın adı. Telefonla konuşuyor olmalı. Kapıyı açıyorum, koridor boş ama iki kapı aşağıda eşyalarınızın saklanabileceği bir dolap var. *Gizli*.

Bununla birlikte, bir başka mükemmel bilgi kaynağı olan Gwyn mutfakta beni bekliyor. Koridora bir kez daha bakıyorum ve yavaşça içeri giriyorum. Zemin adımlarımın altında gıcırıyor, Gwyn'in sesi mutfakta sessizleşiyor.

Gözlerim önce mutfağa, sonra da dolaba kayıyor. Yutkunuyorum. Şimdi zamanı değil. Dikkati daha iyi dağılana kadar beklemeliyim. Gerçi bu onun evine tekrar davet edileceğimi varsayıyor. Senin evine. Cumartesi sabahı tekrar davet edildim.

Salondan çıkıp mutfağa geri dönüyorum ve yüzümde parlak bir gülümseme oluşturmak için elimden geleni yapıyorum. Gwyn de gülümsüyor ve telefona mırıldanıyor. "Gitmem gerek. Bu gece için sabırsızlanıyorum. Ben de seni seviyorum." Telefonu yere bırakıyor. "Üzgünüm, nişanlım aradı. Koşularımdan eve sağ salım döndüğümünden emin olmak için hep kontrol eder. Ne kadar tatlı, değil mi?"

"Bu *çok* tatlı." Tezgâha yanaşıp kahvemi yudumluyorum ve eski moda hemşire cazibemi ortaya çıkarıyorum. Gerçekte, tanıştığım her hemşire bir denizci gibi küfreder ve kimseden bir bok almaz - ama Gwyn teatral olanı sever.

"Ne zaman nişanlandınız? Yüzüğü görebilir miyim?"

Gwyn hikayeye başlarken pozitif bir şekilde parlıyor ve ben de son haftalarda çok merak ettiğim bilgileri özgürce vererek dinliyorum. Aylar. Yıllar.

Eğer şanslıysam, ağzından suçlayıcı bir şeyler kaçırır. Ona bakıyorum ve senin için nasıl bir arkadaş olduğunu görüyorum; mesajlarına cevap vermeyi ya da sosyal medya paylaşımlarını beğenmeyi asla ihmal etmeyen eğlenceli bir dedikoducu. Nedenini anlayamasam da diğer arkadaşlarınızdan daha iyi bir arkadaşınızdı. Kesinlikle en sevilebilir kişi değildi. Kadın olmuş, hayattaki yeni yerine güvenen, senin yerini alan bir kız görüyorum. Bunu yapacağını hiç tahmin eder miydin? Sence bunu bilerek mi yaptı? Ayarladı mı? Doğru soruları sormanın bir yolunu bulacağım, şimdi olmasa bile birkaç hafta sonra, yakınlaştığımızda. Bana güvendiği zaman.

Yüzüğü bana doğru uzatıyor ve ben de sanki çok kıymetliymiş gibi elini tutuyorum. Haykırarak ona şimdiye kadar gördüklerimin en güzeli olduğunu söylüyorum ve lanet olsun, çok *şanslı*. Taş seninkinden daha büyük, Maddy, ama iyi anlamda değil - şatafatlı, aşırı gösterişli bir şekilde. Tıpkı Gwyn gibi.

"Bu senin ilk evliliğin mi?" Soruyorum ve soru karşısında gözleri büyüyünce hemen ekliyorum: "Bir süre evliydim. Bu yüzden soruyorum." Bu sözlerle dudığım biraz dışarı fırlıyor - ne kadar nazik olsam da aynı zamanda derin olduğumu bilmesini istiyorum. Geçmişimde acılar var. O da bunu yutuyor.

"Ah, seni zavallı. Evet, bu benim ilk evliliğim. Onun ikinci." Başını eğip cezveye uzanıyor ve fincanımı dolduruyor. "Ne kadar sürdü?"

Hiç var olmamış bir adam hakkında bir hikaye anlatmaya başladım. "Ama o öldü ve -" Omuz silkip ondan başka bir yere bakıyorum ve o da ipucunu alıyor.

"Çok özür dilerim." Bir el omzuma dokunuyor ve ben de başımı hafifçe sallayıp gözlerimizin buluşmasına izin veriyorum. *Bir an* yaşayalım, çünkü dostluklar böyle kurulur.

"Peki, Benjamin ne iş yapıyor?" Uygun bir şekilde uzun bir sessizlikten sonra soruyorum.

"Şaraphanesi var." Gözleri gururla parlıyor. "North Winery. Hiç duymuş muydun?"

"Geçen hafta oradan bir şişe içmiştim." Yalan. O şeye dokunmazdım.

"MBA derecesini aldıktan sonra burayı tek başına açtı. Onunla çok gurur duyuyorum ve *çok* başarılı oldu."

"Çok etkileyici," diyorum. Tek başına, kırımın kenarı. Senin paranın yardımıyla. "Yeni işletmelerin daha sık başarısız olduğunu duymuştum."

"O çok zeki bir iş adamı."

Bu sabah yaptığı konuşma bu anlama gelmiyor olabilir. Ama bağlamından koparmış olabilirim. Ya da Gwyn bunu bilmiyor olabilir - eğer Benjamin paran için seni öldürecekse, nişanlısına para sorunları hakkında kesinlikle yalan söyleyecektir.

Gece vardiyasında çalışmanın yorgunluğu vurmada önce kahve yarım saat sürüyor. Esniyorum ve Gwyn beni eve bırakmayı teklif ediyor. Kabul ediyorum, çünkü bu adil bir şey - eğer ben onun nerede yaşadığını biliyorsam, o da benim nerede yaşadığımı bilmeli. Bu bana güvenilmesini kolaylaştırır. Olduğumu iddia ettiğim kişi olarak görölmek için. Rebecca, bir maratona hazırlanan gezici hemşire, Queen Anne mahallesinin kenarında küçük bir evde kalıyor.

"Cumartesi günü gelmeyi düşünüyor musun?" diye soruyor evimin önünde durduğumuzda.

"Kesinlikle. İşte, sana mesaj atacağım." Numaralarımızı değiştiriyoruz. Parmak uçlarını çırparak uzaklaşıyor. Onun gidişini izliyorum, güneş gökyüzünde yükselirken serin hava etrafımı ısıtıyor, nadir görölen güneşli bir Ekim günü. Belki de bu iyi bir alamettir, her şeyin planlandığı gibi gideceğine dair bir işaret.

Köşeyi dönüp gözden kaybolurken dudaklarım titriyor. Başardım. Gwyn'le tanıştım ve yeni kimliğimle onu kandırdım. İçeri davet edildim.

ON ÜÇ

REBECCA

Şim di

Gwyn'in yeni hayatına girmeye hazırlanırken Cuma gecesi hasta olduğumu söyledim. Gece vardiyasında çalışıp sonra da sekiz mil koşup kendime gelemem.

Tabii ki Riley cevap verir.

"Geçen gün fazla morfininizi boşa harcamamışsınız," diyor selamlayarak. "Geri gelip düzeltmen için sana ulaşmaya çalıştım ama telefonuna cevap vermedin."

Ben hala gidiyorum. Bu kontrollü bir madde. Kanalizasyona döktüğüm kısmı hesaba katmamak başımı *gerçekten derde* sokabilir ve gerçek bir hemşire bunu unutmazdı.

"Her neyse, icabına baktım ama daha dikkatli ol. Yoksa işin tehlikeye girer. Belki lisansın da, *Rebecca*."

Dilimi ısırđım, sonra yalvardım. "Teşekkür ederim. Çok özür dilerim. Bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Ama kendimi iyi hissetmiyorum. Hastalık izni almam gerekiyor. Vardiyayı gelecek hafta tamamlayabilirim."

Riley iç geçirir. "Bekle, hasta atamalarını alayım. Bakalım işleri değiştirebilecek miyiz?" Kafamın içinde onu personel atamalarının olduğu dosyanın başında durmuş, parmağını hemşire listesinde gezdirerek adımı bulmaya çalışırken görüyorum.

"Bir zamanlar Rebecca Johnson diye birini tanıdığımı söylemiş miydin?" Riley gıdaklıyor. "Birkaç yıl önce Doğu Washington'da çalışırken."

Nefesim boğazımda
düğümleniyor. "Rebecca? Seni
kaybettim mi?"

"Bu yaygın bir isim."

"Garip bir tesadüf sanırım."

Bomboş oturma odamda durmuş, telefonumu kulağıma dayamış, bunun ne anlama geldiğini düşünürken aklıma geldi: Riley, Rebecca ile çalışıyordu. *Gerçek* Rebecca. Yaygın bir isim olabilir ama doğu Washington Yakima'nın olduğu yer. Yakima, Rebecca'nın arka arkaya seyahat görevlerinde çalıştığı yer.

Telefonu kapattık ve kendime bunun bir şey olmadığını, her şeyin yoluna gireceğini söyledim. Riley'nin ikiye ikiye bir araya getirmesi için bir sebep yok. Yine de Riley beni izlemeye başlamıştı bile. Sanki gerçek bir hemşire olmadığımı *biliyormuş* gibi en ufak bir şeyde bile bana yan gözle bakıyor. Ve şimdi de bu.

Bu beni huzursuz ediyor ve uyuyamadığım saatleri sokaklarda koşmak yerine volta atarak geçiriyorum. Bir annenin yumuşak ışık altında bir çocuğa masal okumasını izliyorum. Bir çiftin para hakkında ileri geri tartışmasını dinliyorum. Arka kapısı açık bırakılmış satılık bir evin içine giriyorum ve böyle bir eve sahip olmanın nasıl bir şey olacağını hayal ederek odaları teker teker dolaşıyorum. Olduğum kişi dışında herhangi biri gibi davranıyorum. Özellikle de olduğum kişi sadece bir yalan olduğu için.

Yorulmaya başladığımda Chris'in ara sokağını buluyorum. Onu görmeden önce köpeğinin sesini duyuyorum, ayak sesleri, heyecanlı bir *havlama, havlama, havlama*, Chris'in gürleyen kahkahası. Çit hattındaki bir düğüm benim için bir fırsat ve parmaklarımı pürüzlü tahtanın üzerinde gezdirerek aradan bakıyorum.

Izzy'nin ağzında bir ip var, diğer ucu Chris'in elinde. Bir halat çekme oyunu, köpek, kalçalarını indirmiş, bacakları onu yavaşça geriye doğru götürüyor, açıkça kazanan, ancak bunun Chris'in kazanmasına izin verdiği için olduğundan şüpheleniyorum.

Chris'i gerçekten tanıdığım başka bir hayatta, dış çitin kapısını çaldım. Ya da belki ona önceden mesaj atardım. *Geliyorum*, ya da o bana mesaj atardı: *Meşgul müsün? Bir bira içmek ister misin?* Evet derdim ve hiç numara yapmazdım. Sadece ben, o ve gerçek olurdu.

Isı göğsümden yayılıyor, içimde dönüyor, metni hayal ediyorum. Davetiye. Geldiğimde tanıdık bir yüzün sıcaklığı.

Ama ben bu görüntünün tadını çıkaramadan, dizlerimin dibindeki çitlerin arasından bir burun sesi geliyor, sonra bir bas sesi ve Chris bağırıyor, "Ne oldu kızım?" ve neredeyse yakalanıyordum.

Ara sokaktan Chris'in evinin arkasındaki eve geçiyorum ve sanki orada yaşıyormuşum, oraya aitmişim gibi kapıdan içeri süzülüyorum.

Ama ben buraya ait değilim. Ya da hiçbir yere, gerçekten. Belki tüm bunlar bittiğinde, rahatladığımda, tekrar ait olduğum bir yer bulabilirim.

Evin yanından - boş bir ev, içinde ışık yok - ve bir sonraki sokağa doğru ilerliyorum. Tam eve dönüyordum ki, tanıdık bir şekil benden elli adım kadar ötede sokağın karşısına geçti. Tüm vücudum kıpırdamadan duruyor - kıyametinden önce donmuş bir geyik gibi - ama o beni fark etmiyor bile. Ve şekli gecenin mürekkep gibi karanlığıyla bütünleştğinde, onu görmemek için yaptığım planları unutuyorum.

Bunu bir koşu haline getir. Ona yetişmek için önce bir koşu, sonra bir depar atıyor, ayaklarımın ucuna basarak hafifçe koşuyorum.

Çünkü benim tanıdığım Benjamin hiç koşmazdı, kişisel antrenörüyle kısa bir seans yapmaktan başka bir şey yapamayacak kadar işine takıntılıydı. Bu onun yeni bir yönü mü? Ya da belki de pek çok insanın koşma nedeninin aynısı için koşuyordur, aksi takdirde içten içe kendilerini pençeleyebilecek iç şeytanlarından kaçmak için.

Onu bulduğumda, yarım blok geri çekilip uzaktan takip ediyorum, beni fark ederse dönüp başka bir rotadan koşmaya hazırım. Adımlarımı onunkilere göre ayarlıyorum, böylece beni duyma riskini ortadan kaldırıyorum. Ve vücudunun hareketini izliyorum, ileriye doğru adım atıyor, kocanızdan gelebileceğini tahmin edemeyeceğim güçlü bir hareket. Acaba başka hangi sırları saklıyor, sana hiç göstermediği yanlarını.

Bir sahile doğru bir mil ilerliyoruz, sonra sahile paralel bir patika boyunca koşuyoruz. Yoldan döndüğümüzde ormanlık bir parka giriyoruz ve burada tereddüt ediyorum. Burası kadınların tek başlarına koşmayacakları türden bir yer, özellikle de katil olabilecek erkeklerle. Ama burada olduğumu bilmiyor. Siyah giyinmişim, gölgelerden uzak duruyorum; bana zarar verecek biri bile muhtemelen beni görmeyecektir. Bu yüzden, eve döneceği yola doğru hızlı bir esinti olacağını varsayarak onu takip ediyorum.

Ormana girdiğimizde havadaki nem artıyor. Ağır yosun ve çam kokusu, trafiği, aşırı yüklü otoyolları, Pike Place'i ve turistleriyle Seattle'dan uzakta bir yerde olduğumuz yanılsamasını yaratıyor. Herhangi bir yerde olabiliriz.

Madeline'in kaybolduğu o ormanda bile. Benjamin durduğunda, ben de duruyorum, gerineceğini ya da nefes alacağını varsayıyorum - beklemediğim şey, ikinci bir formun bize katılması. Uzun boylu, ince yapılı, at kuyruklu bir adam.

Boğazımdan yukarı doğru çıkan nefesi zar zor tutabiliyorum. Benjamin ve kadın yaklaşıyor, sesleri mırıldanıyor, rüzgârla birleşiyor, tamamen gizleniyorlar. Yüzünü göremiyorum, kim olduğunu söyleyemiyorum ama Gwyn *olmadığını* söyleyebilirim.

Ağacımın sığınağından çıkıp yaklaşıyorum. Neredeyse bir sonraki ağaca varmışım ki ayakkabımın altından bir dal kırıldı.

Saçmalık.

Sesler k e s i l i y o r . Ağaçlar bile sanki konuşmalarını bölmüşüm gibi hareketsiz duruyor. Tenim karıncalanıyor ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum,

Yavaşça nefes alıyorum, uzanıyorum ve ağacın kırmızı kabuğuna dokunuyorum. Kendimi ona yaklaştırıyorum.

"Hadi ama," diyor Benjamin bir süre sonra. "Muhtemelen bir keş." Ayak sesleri uzaklaşıyor.

Dudaklarımdaki laneti tutuyorum - kaybedilmiş bir fırsat. Onları takip edebilirdim. Vücudum, bu kez daha dikkatli olmak kaydıyla, peşlerinden ilerleme beklentisiyle ağrıyor. Ama olabilecek en kötü şey fark edilmem. O zaman tüm bunlar boşa gider. Bunu sana yapmazdım, Maddy.

Gölgeleri patikadaki bir dönemeçte kayboluyor. Ağaçlar ve Benjamin'in gizlice kiminle buluştuğu gibi sorularla baş başa kalıyorum. Belki de o bir koşucu değildir. Belki de başka bir şey için bahanedir. Ama ne için? Bir ilişkisi olabilir ve asıl mesele tek bir kadınla yuva kuramaması, hep başka birini araması. Belki de seni Gwyn ile aldattı ve şimdi de Gwyn'i her kimse onunla aldatıyor.

Ağaca yaslanıyorum. Saatim bana gece yarısını biraz geçtiğini söylüyor. Altı saat içinde kalkmam gerekiyor, bu yüzden eve doğru dönüyorum. Yine de kalbim yavaşlamıyor, kadının görünüşünü yeniden hayal ediyorum. Kadının hareketlerini kafamda canlandırmaya çalışıyorum, kim olabileceğini bulmaya çalışıyorum ama çok karanlık ve çok uzaktalar.

Her şeyden çok, bu gizemli kadının kim olduğunu ve nişanlısı evde tek başına otururken, Benjamin'in karısının öldüğü ilan edildikten günler sonra neden onunla gizlice buluştuğunu bilmek istiyorum.

ON DÖRT

MADELINE

Dört Yıl Önce

Avrupa'ya gittik ve Benji beni Londra'ya, Floransa'ya ve Paris'e götürdü ve bu büyüleyiciydi. Bir an kendime karşı savaşıırken, bir sonraki an onsuz hayatımın doğru olmayacağını biliyordum.

"L" kelimesini bile kullandım. Benji'ye onu *sevdiğimi* söyledim.

Döndüğümüzde onu saklamayı bıraktım. Kimse ne düşüneceğini bilmiyordu. Madeline Hughes, birleşti.

Babam tabii ki ona bayılıyordu. Elena benim adıma mutluydu, yine de gözlerinin Alex'e takılıp kaldığını fark ettim - belki de o ilk gece onun hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabileceğini düşünüyordum. Gwyn, Alex'le arasını düzeltmek için çabalarını iki katına çıkarmış, en iyi arkadaşının kendisinde olmayan bir şeye, erkek arkadaşına sahip olabileceği düşüncesiyle paniğe kapılmıştı. Leah benimle yeni ilgilenmeye başlamış gibiydi, beni yoga derslerine, sahil boyunca yürüyüşlere çağırıyor, hatta ailesinin San Juan Adaları'ndaki kulübesine davet ediyordu. Bu arada Natalie, onun *gerçekten* ürkütücü olduğunu hiç düşünmediğini söyledi ve her gün bana mesaj atarak ilişkimizin nasıl gittiğini kontrol etmeye başladı.

Partilere, galalara katıldık ve Benji'nin Woodinville'deki amiral gemisi tadım odasında birkaç ev sahipliği yaptık. Woodinville, Walla Walla, Napa ve zaman zaman başka yerlere seyahat etmesi, etkinliklere katılmak için bitmek bilmeyen davetler ve sosyal medyam için içerik oluşturmak ve Elena'nın muayenehanesindeki yarı zamanlı işime devam etmek etrafında dönen kendi hayatım arasında hayatımızın kendimiz gibi hissetmediği zamanlar oldu. Birlikte geçirdiğimiz zaman çok azdı. Ama her Pazar gecesinin bize ait olmasına karar vermiştik. Hafta sonu için eğlence bitmişti, yeni hafta henüz başlamamıştı.

Ve böyle bir gecede beni teknesine aldı, bana yeni bir Nikon DSLR verdi ve "Bu şeyi nasıl kullanacağını biliyor musun? Sosyal medyada işe yarar mı?"

Başımı salladım, kocaman gözlerle ona baktım. "Evet, tabii ki."

Fotoğrafçılığa ve Instagram'a olan sevgimin sadece hayatımı dünyaya gösterme arzusundan değil, sanatın kendisine olan sevgimden kaynaklandığını biliyordu. Yeni fotoğraf makinesini açıp ayarlarıyla oynarken ve kurarken

Teknenin güvertesinde oturmuş beni izlerken güneş batarken, bu andan önce neden kendime gerçek bir fotoğraf makinesi almadığımı merak ettim. Hayatın o ekstra ışıltılı anlarını yakalamayı seviyordum. Instagram'ın ben gençken ortaya çıkması ve hayatımı paylaşma yöntemim haline gelmesi kismet oldu. Ama aynı zamanda lise ve üniversitede fotoğrafçılık dersleri de aldım. Telefonum kolaydı, her zaman yanımdaydı, ama nasıl kullanacağımı hala öğrenmeye çalıştığım süslü bir Nikon? Hepsi onun işiydi.

Onun bir fotoğrafını çektim, gözleri bana dikilmiş, sevinçle parlıyordu.

"Özel durum nedir?" diye sordum. Benji ayağa kalktı, ellerini ceplerine soktu. Omuz silkti. "Seni sevdiğimi söylemek için küçük bir hediye."

"Ben de seni seviyorum." Dudaklarına bir öpücük kondurmak için ilerledim, sonra birkaç deneysel atış daha yaptım.

"O şeyin üzerinde bir zamanlayıcı var mı?" diye sordu.

"Tabii ki. Yapabilirim..." Gözlerimi kısarak ekrana baktım. "Üç saniye, on saniye ya da otuz saniye."

"On tane yapalım. Belki gün batımının önünde bir fotoğrafımızı çekeriz?"

Burnumu kıstım. "Batan güneşin ışığı muhtemelen bizi bastıracak. Belki bir tarafa?"

"Bana nerede duracağımı göster."

Ona yaklaştım, bir dalganın tekneye çarpmasıyla ayaklarımın üzerinde dengesiz bir şekilde duruyordum. Eliyle kolumu kavradı ve beni kendine çekti, sabitledi.

Gün batımının kenarını ve uzaktaki mavi ve mor kabarık bulut yığını yakalayan en iyi noktayı işaret ettim. Kıyıdan çok uzakta değildik, sadece on dakika kadar yavaş ilerledik, bu yüzden Seattle'ın iskelelerini, Batı Seattle'ın kenarındaki çıkıntılı yarımadaı hala görebiliyorduk.

"Bir kontrol edeyim." Kamerayı havaya kaldırdım, sonra da koyacak sabit bir yer bulmak için diz çöktüm. Bir tripod almam gerekecekti. Başka bir dalga bize çarptığında denize düşmeyeceği bir yere güvenli bir şekilde yerleştirdikten sonra yukarı baktım. "Hazır mısınız?" Seslendim.

Gözleri benimkileri hiç bırakmadı, sabit ve sıcaktı.

"Hadi yapalım şunu." Sözleri, tam olarak ne demek istediğini merak eden bakışlarımı öylece bırakan bir ağırlık taşıyordu.

Ama bekledi ve kamera hazırды, ben de düğmeye bastım ve hemen yanına gittim. Ona sokulmaya çalıştım ama o, "Buraya otur," diye mırıldanarak beni bir adım kadar uzağa itti. Kamera yanıp sönmek üzereydi, bu yüzden itiraz etmedim, sadece ona doğru döndüm, parlak bir gülümseme takındım ve-

"Maddy." Benji'nin acil sesi kafamı kırbaçlayıp ona bakmama neden oldu, bir teknenin bize doğru geldiğinden endişelendim, belki de turistleri taşıyan dev feribot-

"Aman Tanrım." Çenem düştü.

Flaş patladı. Deklanşör açılıp kapandı.

Ama hareket edemiyordum. Benji önümde diz çökmüş, Tiffany mavisi mücevher kutusundaki yüzüğü tutuyordu. Nişan fotoğrafımızı çekmem için beni kandırmıştı.

"Maddy, benimle evlenir misin?" diye sordu. Tabii ki evet dedim.

ON BEŞ

REBECCA

Şim di

Uyku kolay gelmiyor. Gwyn'le buluşmaya hazırlanmak için altıda uyandığımda gözlerim şişmiş ve zihnim sürükleniyor.

Seninle ilgili albümüm yemek masamın üzerinde duruyor ve spor sutyenimi giyip su şişemi doldururken ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Madeline Hughes kayıp.

Madeline Hughes'un Öldüğü

Sanılıyor. Madeline Hughes Ölü

İlan Edildi. Zihinsel olarak kendi

başlıklarımı ekliyorum.

Benjamin North en iyi arkadaşıyla nişanlandı.

Benjamin North Geceleri Başka Bir Kadınla Gizlice Buluşuyor...

Ve tüm bunların ortasında, *Madeline Hughes'un Günlüğü ve Kamerası Asla Kurtarılamadı.*

Elimi yüzümde, boynumda gezdiriyorum. Bugün basit bir hedefim var. -Gwyn'in sosyal çevresine sızmak için. Bu Gwyn'e, Benjamin'e, evlerine giden bilet. Ve bu benim nihai hedefime giden yol.

Yaptığım şeyi onaylamayacağını biliyorum. Kocan için yalan söylemeyi, onun hayatına girmeyi ve oraya girdikten sonra da intikam almayı planlamam hoşuna gitmezdi. Suçlulara sana yaptıklarını yapacağım. Ama sen korkak küçük bir kızdın, sosyal hiyerarşinin tepesindeki statükoyu korurken herkesi memnun etmeye çalışıyordun, bu zor bir dengeydi. Öğrendiğim bir şey varsa, o da ikisini birden yapmanın mümkün olmadığıdır. Ve yapamadınız da. Kendinizi adadığınızı düşündüğünüz arkadaşlarınızın ve ailenizin arasında bir yerlerde, birileri sizin için endişeleniyordu.

Benjamin'den başka biri olma ihtimalini yeniden düşündüm - Gwyn ya da unuttuğum başka bir arkadaş, kıskançlık onları alt etmişti, hatta bir aile üyesi, sana miras kalacak paradan faydalanabilecek biri. Ama durum böyle olsaydı, Benjamin North'la evlenip yasal olarak sana ait olan her şeyin çoğunu ona vermeden önce, sen "Evet" demeden önce seni bir uçurumdan aşağı iterlerdi.

Babanın sana yalvardığı gibi bir evlilik sözleşmesi imzalamalıydın. Ama senin için bu, babanın yaşadığı her ilişki gibi bir çıkış yolu anlamına

geliyordu. Sen

genç, aptal ve tehlikeli, aptalca aşkıydınız. Seni suçladığımdan değil. Benjamin seni kandırdı. Ona güvenmen için seni baştan çıkardı. Herkes ona aşık olabilirdi.

Her zaman kocasıdır.

Gwyn'in evine vardığımda saat sabahın 6:58'i. Üç kadın garaj yolunda toplanmış; ince, bronzlaşmış bacaklar, üçünden ikisinin üzerinde koşu etekleri, diğerinin üzerinde formda mor taytlar. Yüksek at kuyrukları ve parlak renk sıçramaları ve örgüm ve normal koyu renk gözlüklerimle yanlış seçim yaptığımı fark ediyorum. Uyum sağlamak istiyorum, ne kadar farklı olduğumu göstermek değil. Ama artık çok geç.

Parmaklarımı direksiyondan çekiyorum, motoru durduruyorum, yüzüme neşeli bir gülümseme yerleştiriyorum. Ama rol yapmanın anahtarı *hissetmektir*, rol yapmak değil, bu yüzden beni mutlu eden bir şeyi düşünüyorum - Chris'i; köpeği Izzy'yi; çit kapısını çalıp kendimi içeri alabileceğim bir dünyada onlarla saatlerce vakit geçirme fikrini.

Bazen bizi ayakta tutan tek şey yanılsamadır. Bu yüzden bir gün bunun olabileceğine dair kendimi kandırıyorum ve işe yarıyor; bu düşünceyle yanaklarıma ve kalbime bir sıcaklık geliyor. Birinden hoşlanmak. Onlara güvenmek.

Gwyn beni görüyor, kaşları bir santim yükseliyor, sırtıyor ve serabın, ipleri bıçakla kesilmiş bir kukla gösterisi seti gibi çökmesini engellemek neredeyse imkânsız.

"*Rebecca*," diye sesleniyor. "Başardın! Çabuk, gel kızlarla tanış!"

Yeni en iyi arkadaşlarıyla tanışmak için heyecanlanan bir ergen gibi atlıyorum.

"Laura," diye bir kadını işaret ediyor Gwyn - saçları kumralın koyu bir tonu, etkili bir at kuyruğu yapmış, omuzları koştuğu kadar spor salonunda da vakit geçirdiğini belli edecek şekilde kaslı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Laura ama yüzünde artık *koşmaya başlayabilir miyiz sorusundan* başka bir şey okunmuyor. Bakışları yola kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor, ağzına zoraki gülümsemelerin en küçüğü geliyor.

"Ben de Abigail," diye araya giriyor diğeri, Gwyn onu tanıtamadan. Abigail'in yüzü Laura'nınkinin tam tersi, arkadaş canlısı, açık, davetkâr. Onu tanıdığımı fark ediyorum, eskiden golf kulübünün spor salonunda gördüğüm biriydi ama hiç konuşmamıştık, sadece başımızı sallayıp geçmiştik. Abigail elimi yumuşak bir şekilde sıkıyor ve beklemediğim bir rahatlama içimi kaplıyor, çünkü beni tanımayan iki kişiyle daha tanışmıştım.

"Memnun oldum, beni kabul ettiğiniz için teşekkürler." Kelimelerim

kolayca dökülüyor ama ellerimi sıkıyorum çünkü Rebecca biraz utangaç,
biraz da kararsız.

"Sorun değil." Laura'nın bakışları hâlâ etrafta geziniyor ve elleri kalçasında duruyor - tanışma faslı bitmiş ve gitmeye hazır.

"Pekâlâ, hadi başlayalım." Gwyn yolun aşağısını işaret ediyor. "Önce Discovery Park'tan geçeceğiz."

Laura önden gidiyor, Abigail ve Gwyn de yanına düşüyor.

"Gwyn seyahat hemşiresi olduğunu söyledi?"

Sesimi yumuşatıyorum ve Abigail'in sorularını tek tek yanıtlıyorum - nereli olduğum, seyahat hemşiresi olarak çalışmanın nasıl bir şey olduğu - heyecan verici ama bazen de yalnız. Ben de ona sorular soruyorum çünkü insanlar kendileri hakkında sorulara cevap vermeyi severler.

"Ne kadar zamandır Seattle'da yaşıyorsun?" Abigail'e soruyorum. Bir esinti vurduğunda ellerimi gömleğimin kollarının içine çekiyorum ve sanki hepimiz bunu hissediyormuşuz gibi grup olarak adımlarımızı hızlandırıyoruz.

"Olympia'lıyım ama buraya üniversite için geldim. Kocacığım la tanıştım. Hiç ayrılmadım." Yüzünde hızlı bir gülümseme belirir. Çok güzel ve Gwyn'le arkadaş olmak için fazla iyi. Aslında bana seni hatırlatıyor. "Bence burayı seveceksin. Yuva kurmayı düşündün mü? Seni tanıştırabileceğim bir kardeşi var."

Gwyn kıkırdar. "Abigail'e aldırmayın. O sadece herkesi kendisi gibi mutlu ve aşık görmek istiyor." Sözleri nazik, ama adımları arasında gözüme takılıyor ve birkaç adım önümüzde duran Laura'ya başıyla selam verirken dişlerini sıkıyor. Mesaj açık: Laura mutlu ve aşık *değil*.

Koşu hızla ilerliyor - önce parkın patikalarında, sonra da sahil yolunda. Sekiz mil sonra bacaklarımın ağrıyacağını söyleyebilsem de hızımı korumayı başarıyorum. Rüzgâr hızlanıyor ama biz kilometrelerimizi kaydederken yağmur diyor. Sohbet Laura'nın yeni işine -kendi muayenehanesini açan bir avukat- ve ardından hamile kalmaya çalışan Abigail'e geliyor. Bu hamilelik konusunu gündeme getiriyor ve Abigail konuyu ona açtığında Gwyn gülüyor.

"Yani, sen ve Benji."

Eğer hareket eden, hareket halinde kalan bir nesne olmasaydım, hareketsiz kalırdım-Benji. Ona verdiği isim. Üç yıldır duymadığım bir isim.

Gwyn yüzünü buruşturuyor, hayal görüyor olabilirim ama bakışlarındaki titreşimin keder ya da karanlık ya da başka bir şey taşıdığına yemin edebilirim. "*Benjamin*," diye düzeltiyor, "çocuk istemiyor. Ve ben de onlarsız iyiyim."

"Gerçekten mi?" Bu sefer Laura'dan.

"Evet. Yani, eğleniyoruz. Bir şaraphanesi ve üç üzüm bağı var ve-" Omuz silkiyor, bir süre bekliyor, bir tepeyi aştığımızda nefesini tutuyor. "Sadece işimi yürütmeye çalışıyorum. Biz mutluyuz. Bizi bu şekilde tutmak için çocuklara ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum."

Sesinde bir gerginlik var ve onlardan ne gibi sırlar sakladığını merak ediyorum. Ondan öğrenmenin bir yolunu bulacağım sırlar.

"Evet, ama-" Laura başlıyor.

"Kesinlikle anlıyorum." Gwyn'in yakın arkadaşlarına daha uygun olabilecek bir konuda sohbete daldığım için sesim onları ürkütmüşe benziyor. "Ben de çocuk istemiyorum. Onlara karşı değilim. Sadece onlara sahip olma ihtiyacı hissetmiyorum. Sanki bu bir beklenti olduğu için herkes eninde sonunda isteyeceğini düşünüyor."

"Evet." Gwyn'in gözleri benimkilere takılıyor, yanında biri olduğu için minnettar. "Aynen öyle."

Memnuniyet içime işliyor, bana güvenmesine bir adım daha yaklaşıyorum.

Laura ve Abigail sessiz kalıyorlar ve acaba Gwyn'e kendimi sevdirdirken, kendimi onların kötü tarafına mı koydum diye merak ediyorum. Ya da belki Gwyn onlara sahte kocamın öldüğünü söylemiştir.

"O zaman benim bir teyzem olduğunda sen de teyze olmak zorunda kalacaksın!" Abigail bana doğru bakarken şöyle diyor. "İkiniz de, eğer burada kalmaya karar vererseniz, Rebecca."

İçimde bir şey milisaniyelik bir süre için gevşiyor -bir kabullenme, bir *dostluk parıltısı* hissediyorum- *ama* aynı hızla, gerçekten neden burada olduğumu hatırlıyorum.

"Gwyn, düşün ne zaman?" Ben soruyorum.

"Kısa bir süre önce nişanlandık, o yüzden plan yapmaya yeni başlıyorum. Ama önümüzdeki Eylül ayında Seattle'da bir yerde yapmayı düşünüyoruz. Hava genellikle hala oldukça güzel ve-" Mekanlar ve renk şemaları hakkında gevezelik ediyor. Abigail nedime kıyafetleri için fikirlerini söylüyor.

"Sence kaç nedimen olacak?" Ben soruyorum.

"Bu ikisi." Gwyn koşucu arkadaşlarımıza başıyla selam veriyor. "Soracağım bir kuzenim var. Bir kız kardeş." Burnunu kaşıdı ve ucundan bir ter damlası yuvarlandı. Düşünmek için durakladığı bir an, sadece bizim soluk soluğa nefeslerimiz serin sabahı dolduruyor. Tepemizde sabahın soluk ışığı solmuş, gri bir bulut örtüsü hakimiyet kurmuş.

"Peki ya en iyi arkadaş?" Dilimin ucuna gelen kelimelerin ağzımdan dökülmesine izin veriyorum, içimde bir memnuniyet dalgası dolaşıyor. Eskiden hayatında olan diğer kadınları düşünmeden edemiyorum, nereye gittiler?

Laura bir tepeye tırmanıyor ve Abigail onu kovalıyor. Bir an Gwyn ve ben adım adım ilerliyoruz ve Gwyn'in beni okuyacağını düşünüyorum ama o sadece gülüyor. "Dürüst olmak gerekirse, Benjamin benim en iyi arkadaşım. Ve bu ikisi. Koşarken her şey hakkında konuşuruz." Benjamin'in onun en iyi arkadaşı olduğu iddiasına takılıyorum ama o gökyüzüne bakıyor.

"Oh, öyle görünüyorsun-" Doğru kelimeyi bulmak için mücadele ediyormuş gibi yapıp ona mahcup bir gülümseme atıyorum. "Sosyal. İyi anlamda."

Gwyn bana doğru bakıyor, gözlerinde kararsızlık var. "Dürüst olmak gerekirse, diğer arkadaşlarım beni ve Benjamin'i onaylamıyorlar, bu yüzden... aramızdaki iletişimi kaybettik." Yutkundu, sonra tekrar gökyüzüne baktı. "Fırtına geliyor. Sonuna kadar koşalım. Sonra kahve yapacağım. Laura çörek getirdi."

Bu memnuniyet çizgisi, içinde yüzebileceğim kadar derin bir havuza dönüştü. Demek herkes gemiden atladı, Maddy. *Güzel*. Tam da umduğum gibi. Gwyn senin arkadaşlarını hak etmiyor.

ON ALTI

REBECCA

Şim di

Gwyn'in evine vardığımızda Gwyn tabakları ve çatalları çıkarmakla ve kahve fincanlarını doldurmakla meşguldü. Laura tuvalete gitmek için izin istiyor ve Abigail ile ben aniden yan yana evin arka tarafındaki büyük pencerelerden Puget Sound'u seyrediyoruz.

"Suya bak," diye mırıldanıyor, kahve fincanını elinde tutarken gözlerini kocaman açıyor.

Bakışlarını takip ediyorum, rüzgârın da etkisiyle gerçek *dalgalar* oluşmuş ve arazinin sonundaki sahile çarpıyor. Gri sular, kum ve çamurla dolu, girdaplı. Sis çökmüş, Ses yerine okyanusa baktığımız yanılsamasını yaratıyor ve su uzakta sonsuzluğa doğru kayboluyor.

"Benjamin'le tanıştın mı? O *çok* iyi biri. Şarapları inanılmazdır ve bazen tadım yapar ve bize pek çok ilginç ayrıntı anlatır-"

Abigail hala konuşuyor, bir Riesling ya da belki bir Chardonnay hakkında saçmalıyor. Dönüyorum, dinliyormuş gibi yapıyorum, onu dikkatle izliyorum, Gwyn'in yeni arkadaşı haline gelen bu kadını. Gwyn'in *daha önce* tanıdığını sanmadığım biri.

"Gwyn'e etkilendiğimi söyledim," diyorum. "Çoğu işletmenin ilk ya da iki yıl içinde başarısız olduğunu duymuştum."

Abigail hevesle başını sallar. "Öyle değil mi?"

Bu inanılmaz." "Yani hiç sorun yaşamadı mı?"

Döndü, sorgulayıcı bir şekilde bana baktı.

"Kocam ölmeden önce bir işyeri sahibiydi. Gerçekten mücadele etti." Omuz silkip kahveme bakıyorum. Umarım bu beni ilgilendirmeyen bir konudaki sorgulamamı yumuşatır.

"Bu gerçekten zor olmalı." Abigail parmak uçlarıyla koluma dokunuyor. "Yani, bence her iş bazen zorlanır, özellikle de başlangıçta. Gwyn ilk başlarda para sıkıntısı çektiğini söylemişti ama şu anda işler yolunda gidiyor gibi görünüyor."

Başka bir soru sormaya başlıyorum ama Gwyn Abigail'den bir konuda yardım istiyor ve Laura geri dönerek konuşmamızı etkili bir şekilde sonlandırıyor. I

Banyoya gideceğim diye mırıldanıyorum ve diğer üçü mutfakta rahatlarken ben koridora iniyorum, banyonun kapısını kapatıyorum ve kendimi yakındaki dolaba kapatıyorum. Abigail'den işle ilgili daha fazla bilgi almayı umuyordum ama büyük olasılıkla hiçbir şey bilmiyor. Yapmak istediğim son şey, onu burnumu soktuğumdan şüphelendirmek. Nefes veriyorum ve dolabın karanlığını araştırıyorum, günlüğünü ve kameranı aramaya hazırım, seni kimin öldürmek istediğine cevap olabilecek iki şeyi. Laura ve Abigail'in burada olması tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey.

Dolabın ışığı beni zıplatan bir *şangırıyla* yanıyor. Eskiden paltolarımızı bu dolaba asardık ve hiçbir şey değişmedi - Benjamin'in seninle evlenmeden önceki hayatından kalan tüm ıvır zıvırlar burada saklanıyor. Koridorun aşağısında hızlı konuşmalar devam ediyor, arada bir kahkahalar duyuluyor. Gözlerim loş ışığa alışıyor, paltoların ve ceketlerin desenlerini yakalıyor, bir köşeye istiflenmiş bir sırt çantasına yaslanmış bir şemsiye. Arka duvardaki rafta şeffaf kutular sıralanıyor ve ben iki adım atarak mesafeyi kapatıyorum. Ekstra ışık için telefonumu çıkarıp açıyorum, eşyaları inceliyorum, etiketlerin karalandığı siyah kalemlere gözlerimi kısarak bakıyorum. *Kışlık Giysiler* ve *Sırt Çantası Malzemeleri* ve *Dondurularak Kurutulmuş Kamp Yiyecekleri* gibi başlıklar.

Bunların hiçbiri doğru değil, bu yüzden alt rafı incelemek için çömeliyorum.

Bahçe Malzemeleri.

Ekstra Yemekler.

Koridordan gelen bir başka kahkaha sesi beni zıplatıyor. Ellerim adrenalinle karıncalanıyor ve daha hızlı arıyorum, ellerimi bir çekmecenin içinde gezdiriyorum, karton taşıma kutularını kontrol ediyorum. Ama hiçbir şey yok. Kalçalarım yaslanıp dudağımı ısırarak düşünmeye çalışıyorum. *Düşünmeye.*

Benjamin'in dolabı. Ya da ofisi. Bir sonraki aramam gereken yer orası. Gözlerim kapıya doğru kayıyor. Ana yatak odası bu koridorun sonunda, ofisi ise diğer tarafta, herkesin toplandığı mutfağın arkasında. Gwyn'in dikkati arkadaşları tarafından dağıtılmışken, belki oraya gidip gelebilirim.

Denemek zorundayım.

Dolabın kapısını yavaşça açıp bekledim, dinledim. Daha fazla kahkaha. Buzdolabı açılıp kapanıyor.

"Fındık mı yoksa tarçınlı krema mı istersiniz?" Gwyn içlerinden birine soruyor. Nefes alıyorum, nefes veriyorum ve yatak odasına doğru dönüyorum.

Ve *bir* adamla karşılaştım - kahretsin, kahretsin, kahretsin. Elleri kollarıma indi ve hızla geri çekildim, aramıza mesafe koymak için geri adım attım, duvara çarptım

Arkamda. Sonra salonun loş ışığında yüzünü görmek için başımı kaldırıyorum ve görüyorum ki-

"Benjamin." İsmi düşünmeden söyledim.

"Bunun için üzgünüm. Geri mi döndün?" Kaşları çatıldı. "Sen Gwyn'in yeni arkadaşı olmalısın. Rebecca mı?"

"Evet, öyleyim." Avuç içlerimi koşu şortuma siliyorum ve bariz şokumu atlatmaya çalışarak titrek bir el uzatıyorum. Sesimi bir nota yükseltiyorum, genç ve zararsız görünmeye çalışıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum. Evet, özür dilerim, gözlüklerimi unutmuşum. Ne taraf-"

"Rebecca? Benjamin?" Gwyn kafasını koridora uzatır. "Oh, işte buradasınız. Sanırım birbirinizle tanıştınız. Kim kahve ister?"

Mutfağa doğru dönüyoruz, o arkamda yürürken ensemdeki deri karıncalanıyor. *Seni öldürmüş* olabilecek biri benden sadece birkaç adım ötede yürürken. Bir katil.

"Sen seyahat hemşiresisin, değil mi?"

"Öyleyim." Yeni arkadaşlarıma daha yakın durmak için hareket ediyorum ve dönüyorum, sırtımı mutfak tezgahına dayıyorum, beni daha az sersemlemiş göstermesini umduğum bir gülümsemeyi çağırıyorum. Beş saniye sonra gelseydi, koridorun yarısını geçmiş olacaktım. Kapıya kadar. Tanrım, onu yatak odasında yakalayabilirdim...

"Seattle'a hoş geldiniz. Gwyn senin de Seattle Maratonu için antrenman yaptığını söyledi?"

"Evet." Taze bir fincan kahveye biraz krema ekleyip karıştırıyorum. "Hiç yaptın mı?" diye soruyorum.

Adrenalin hala parmak uçlarımda cızırdıyor. İlginç, büyüleyici bir Rebecca olmalıyım. Sohbet etmek için ilgi çekici, birlikte daha fazla zaman geçirmek isteyecekleri biri.

"Ben mi?" diye soruyor gülerek.

Laura homurdanır ama bir şey söylemez. Abigail onun koluna hafif bir şaplak atar ve fırtınanın tekrar yaklaşmasını seyretmek için onu yanından uzaklaştırır.

"Gwyn tam bir koşucu," diyerek onu işaret ediyorum ve ikisine de gülümsüyorum. "Belki sen de koşarsın diye düşündüm."

Kıkırdıyor ve kafamın içinde önceki geceyi yeniden yaşıyorum - karanlıkta onu takip ederken, biriyle, başka bir kadınla buluştuğunu fark ettiğim anı. Şu anda da rol mü yapıyor? Gözlerim Gwyn'e kayıyor. Başka bir cezve kahve yapmakla meşgul, öğütülmüş çekirdekleri bir kepçeyle ölçüyor, olabildiğince rahat görünüyor.

"Nadiren. Yaz aylarında umursamıyorum ama yağmur başladığında -" Yüzünü buruşturarak dişlerini gösteriyor.

"Alış buna," diye sesleniyor Gwyn bana. "Bugün yağmur y a ğ m a d ı ğ ı için şanslıyız. Ekim'de başlıyor ve Nisan ya da Mayıs'a kadar bitmiyor."

"Biraz yağmura aldırmam," diyorum.

"Cesur," diyor Benjamin ve bana gülümsüyor.

Tüm sinirlerime rağmen, içime bir rahatlama doldu. Benjamin benim Rebecca olduğumu sanıyor. Onu da kandırdım.

YEDİ

MADELINE

Dört Yıl Önce

Nişan partimiz bir ay sonraydı. Babam partinin iş ortağının yatlarından birinde yapılmasını istiyordu ama biz tam tersini yapmaya karar verdik. Üniformalı personel tarafından şampanya servisi yapılan gösterişli ve gergin bir parti yerine, Benji'nin şehir merkezindeki yeni şaraphanesi ve tadım odası için yakın zamanda satın aldığı alanda düzenledik. Uzun zaman önce itfaiye istasyonu olarak kullanılan, ancak şimdi bir şaraphane olmak üzere tadilattan geçecek olan büyük, yüksek tavanlı beton bir bina. Hakiler ve düğmeli gömlekler giyen yemek personeli endüstriyel arka plana karşı göze çarpıyordu ve masa örtüleri her yüzeyi kaplıyordu. Beyaz çiçekler sade vazolarda duruyordu ve gümüş yemek tabakları oraya buraya yerleştirilmişti.

"Bu çok mu fazla?" Benji nihayet annesi ve kız kardeşinden ayrıldığında sordum, ikisi de parlak gülümsemeleriyle gözüme çarptı. Benji parmaklarıyla sırtımın alt kısmını okşayarak beni uzaklaştırırken onlara el salladım. Ona, dokunuşuna doğru döndüm ve beni bir öpücük için kendine çekti.

"Nişan partimiz için mi? Hayatımızın geri kalanını birlikte geçirme niyetimizi kutladığımız parti için mi?"

Koluyla işaret etti, beni etrafıma bakmaya davet eden bir hareket yaptı. Mekânda hâlâ kaba gri duvarlar vardı, odalar ya da davetkâr bir resepsiyon alanı oluşturmak için alçıpan asılmamıştı. Ama hoş bir mekândı ve parti için dekorasyon yapması için iç mimar olarak çalışan Gwyn'i tutmuştuk. Yılbaşından hemen sonraydı, bu yüzden bir tatil teması seçmiş, farklı olması için mor ve gümüş dokunuşlar eklemişti. Sommelier'ler geniş odanın iki yanındaki masaların arkasında durmuş, şarap tadımı sunuyorlardı. Aralarında, daha sonra gerçekleşecek gerçek bir yemeğe hazırlık olarak self servis aperatiflerle donatılmış bir masa vardı.

Sadece otuz kadar kişi katılmıştı - en yakınlarımız ve en sevdiklerimiz, ama Benji iş için birkaç potansiyel yatırımcıyı serpiştirmekten kendini alamamıştı ve onlar kalabalığın geri kalanından farklıydı, Seattle'daki rahat, kot pantolonlu ve fanilalı arkadaşlarımızdan daha fazla takım elbise giymişlerdi.

"Tabii tereddütlerin yoksa?" Benji bunu fısıldarken dudakları kulağıma değdi ama ben sadece gülümsedim.

"Beni bundan daha iyi tanıyorsun." "Tanıyorum."

Bakışlarımız kilitlendi ve bir bakışı paylaştık, geçmişlerimize rağmen birbirimiz için yaratıldığımızı biliyorduk.

"Benjamin, bana bir tur sözü vermiştin." Aaron onun yanında belirdi. "Bu meşe fiçılar nerede saklı? Seni de viski içmeye ikna edemeyeceğime emin misin?" Burnunu çekti ve etrafına bir kez daha baktı. "Hafta sonlarında yapmak istediğinin bu olduğuna emin misin? Şu anda dağda yeni snowboard'ları deniyor olabilirdik."

İçimi çektim. Aaron her fırsatta Benjamin'e benimle birleşerek geride bıraktığı hayatı hatırlatıyordu. Ayrıca, fiçılar saklı değildi, göz önündeydiler, altı ay içinde amiral gemisi şaraphanesi olacak mekânın arka tarafındaki dev raflara dizilmişlerdi, umarım Seattle'daki kalabalığı çekerler ve işletmenin gelirini iki katından fazla artırırlardı.

Benjamin Aaron'ın iğnesini görmezden geldi. "Sana göstereceğim. Önce birkaç kişiyi alayım. Sonra bütün turu yapacağım." Benji eğildi, dudaklarını dudaklarıma bastırdı, sonra davet ettiği potansiyel yatırımcıları toplamak için uzaklaştı. Çoğunluğu erkekti ama bir kadın vardı, uzun boylu, ince yapılı, ondan çok da yaşlı sayılmazdı, siyah saçları sırtına dökülüyordu. Adını hatırlamasam da onu daha önce sosyal etkinliklerde görmüştüm. Adamın söylediklerine gülerken içimde bir şey -kıskançlık mı? Avrupa'da geçmiş ilişkilerimiz de dahil olmak üzere pek çok şeyden bahsetmiştik; benim için hayatımda bir erkeğe ihtiyacım olmadığına beni ikna eden bir dizi ilk buluşmaydı, en azından ilk *buluşmamıza* kadar. Benji içinse bu tekti - üniversiteden birlikte mezun oldukları için şaraphane işine neredeyse birlikte başlayacağı bir kadın. Benji ona evlenme teklif etmeyi düşünecek kadar ileri gitmiş ama sonunda vazgeçmişti.

"Kıskançlık," demişti bana. "Her şeyi kıskanırdı. Herkesi. Boğucu bir noktaya kadar. Telefonumu karıştırırdı. O milyonlarca soru sormadan tek bir kadın çalışanı bile işe alamazdım. Bardağı taşıran son damla ise hiç tanımadığım bir arkadaşının ne yapacağımı görmek için bir barda bana asılması oldu. Bu konuda paranoyaktı ve ilişkimizi mahvetti. Ve olay şu ki, onu aldatmayı bir kez bile düşünmedim. Ben öyle biri değilim."

Benji'nin Aaron ve uzun saçlı çarpıcı kadın da dahil olmak üzere yatırımcılarla birlikte uzaklaşmasını izlerken gereksiz duygularımı bastırdım ve bunun yerine etrafta Gwyn'i aradım. Ama onu hiçbir yerde bulamadım.

Hızlı bir mesaj gönderdim: *Süslemeleriniz mükemmel! Sen ve Alex ne zaman geliyorsunuz?* Telefonumu bir kenara koydum ve babamın yanağına hızlı bir öpücük kondurmaya, Elena'yı bulmaya ve başka bir partiliden üçümüzün hızlı bir fotoğrafını çekmesini istemeye gittim.

Benji'nin annesi bir fotoğraf çekip Nikon'u bana geri verdikten sonra Elena bana "Tebrikler," dedi. "Onun hakkında yanılmışım ve senin adına çok mutluyum." Şarap kadehini kaldırdı ve bana kadeh kaldırmamı teklif etti.

"Sen sadece bana göz kulak oluyordun." Bu sözleri söyledim, onu rahat bıraktım çünkü deniyordu, bunu görebiliyordum. Ve bir ömür boyu abla ve annenin yerini doldurmaya çalışan aşırı korumacı abla olduktan sonra, bu bir şeydi.

Benji ne kadar şanslı olduğumu anlamamı sağlıyordu. Beni önemseyen bir ailem vardı. *Ona* sahiptim.

"Gelinlik seçiminde yardım istersen haberim olsun. Gitmeyi çok isterim." Elena bana sıkı bir gülümseme verdi, sonra da içgüdüsel olarak yarım bir sarılma. Bunun Elena ve benim için yeni bir başlangıcın işareti olup olmadığını, daha kolay, daha rahat bir ilişki kurma şansı olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Yanında Natalie ile gelen Leah'yı selamlamak için hızla uzaklaştı. Natalie sanki çoktan birkaç kadeh şarap içmiş gibi el sallayarak bana parlak bir gülümseme attı. Ben de el salladım ama endişeliydim, hâlâ Gwyn yoktu.

"Elena ile aranızın düzelmesine sevindim." Babam yaklaştı ve kendi kadehini kaldırdı - viski, elimizde en sevdiği viskiden bir şişe olduğundan emin olduk. "Benjamin'e bir şans vermeye karar verdiğin için de mutluyum."

Ben selam verecek başka birini ararken içkilerimizi yudumladık ama babam benden önce konuşmaya devam etti. "Peki, MBA için okula geri dönmeyi düşündün mü? Benjamin'in işinde yardımcı olabilir. İkinizin aile işi haline gelebilir."

"Baba-" Ama yolun karşısındaki Gwyn'i gördüm, ön kapıdan tek başına giriyordu. Genç bir adam ceketini almayı teklif etti, o da ceketini uzattı ve kot pantolonuyla kısa, dökümlü bir elbiseyi ortaya çıkardı, en son bir şeyler içmek için buluştuğumuzda giydiğimin neredeyse aynısıydı. İçimden bir sıkıntı çizgisi geçti

-Kaza olmasına imkan yok ama gözlerinin etrafındaki kızarıklık dikkatimi çekti.

aklımdan çıkarıp attım. Ayrıca, takliden gurur okşayıcı olması gerekmiyor muydu - ya da onun gibi bir şey?

"Üzgünüm, gitmem gerek," dedim babama ve Gwyn'i karşılamak için odayı geçtim.

"Burası harika bir yer," dedi ben daha tek kelime edemedi. Gözleri çok geniş, çok dramatikti. Dramatik bir etki yaratmak için ellerini havaya kaldırdı. "*Vay be, Benjamin, vay be.*"

Kaşlarımı çattım, konuyu saptırıyordu. Her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışıyordu. Ayrıca şaraphaneye ilk kez gelmiyordu. Bu parti için süslenmişti. Bir saniye sonra Alex onun arkasından içeri girdi, sanki oraya ait değilmiş gibi sinsice ilerliyordu. Ki öyle olmadığını düşünmeye başlamıştım, özellikle de Gwyn'i yine gözyaşları içinde bıraktıysa. Benimle göz göze gelmeye, gülümsemeye çalıştı ama ben onun yerine Benji'nin gittiği yöne baktım. "Benjamin bir tur düzenliyor Alex, eğer katılmak istersen."

Alex gider gitmez Gwyn, "Tanrı'ya şükür," diye nefes aldı.

"Ne?" En yakın masadan bir bardak chardonnay kaptım ve eline tutuşturdum. Uzun bir yudum aldı, bir eliyle benzer elbisesini düzeltti -İsa, *Gwyn, gerçekten mi?*

"Dün gece eve hiç gelmedi. Sanırım bugün ortaya çıkmasının tek nedeni buna gelmek istemesiydi." Gözleri etrafta gezindi. "Burası gerçekten çok güzel. Sence Benji'nin de tadilat için bir iç mimara ihtiyacı var mıdır?" Dudağını ısırdı. "Onun için çalışmayı çok isterim."

Onu şaraphanede Benji'yle birlikte hayal ederken midem bulandı - sadece ikisini. Benji ona kişisel bir tur attırıyor, Gwyn ışıktandırma ve renkleri tartışıyor ve- "Her neyse, muhtemelen çoktan birini tutmuştur. Belki yine de sorarım. Eminim daha ucuza yapabilirim."

Yüzümü Gwyn'den saklamak için dönüp odanın öbür ucundan ona baktım. Benjamin gerçekten mükemmeldi ve ben onun eski sevgilisi gibi olmayacaktım. Kıskanç bir nişanlı ya da eş olmayacaktım. Ayrıca, Benji bana bir kez olsun ondan şüphe etmem için bir neden vermemiştii ve ben Madeline Hughes'dum, diğer kadınların kıskandığı kişiydim. Bununla birlikte, Gwyn'in üniversitede Alex ve kız arkadaşının arasına nasıl girdiğini hatırlamadan edemedim. Her şey o kadar gelişigüzel olmuştu ki, Gwyn Alex'in koluna girip eski sevgilisini unutana kadar kimsenin bunu fark ettiğini sanmıyorum. Ve şimdi, şimdiki erkek arkadaşıyla ilişkisini bitirmenin eşiğindeydi. Bir dahaki sefere kimi çalmaya çalışacağını merak etmekten kendimi alamadım.

Odanın durumunu gözden geçirdi. "Her neyse, bunu daha sonra konuşabiliriz. Bu senin nişan partin. Eğleniyor olmalısın." Zoraki bir gülümseme.

"Gwyn," diye fısıldadım. Tereddüt ettim ama o benim arkadaşımdı. "Buna bir son vermelisin."

"Biliyorum. Biliyorum, *yine*." Gözleri sulandı. "Sanki sahip olduğum tek şey oymuş gibi hissediyorum."

"Ben varım. Natalie ve Leah da var." Garsonun yanında birlikte durdukları, taze şarap kadehlerini bekledikleri ve sohbet ettikleri yeri işaret ettim. Elena da onlarla birlikte duruyordu ve bizim baktığımızı görünce el salladı. "Elena bile."

Gwyn homurdandı. "Elena benden nefret ediyor. Natalie de öyle."

"Hayır, yapmıyorlar, sadece-" Aynı öğleden sonrayı düşündüm, Elena'nın hasta dosyalarını düzenlemesine yardım etmek için yarım gün çalışmışım, hala ilgilenmesi için bir resepsiyonist tutmamıştı. Yardımım için minnettardı ama neyi daha iyi yapabileceğimi söyleyerek bana mikro yönetim uygulamaktan da kendini alamamıştı.

"İnsanlarla arası pek iyi değil," diye bitirdim. "İyi niyetli biri." Natalie hakkında tartışmaya zahmet etmedim - yalan söylediğim çok belli olurdu. Hiçbir zaman iyi geçinememişlerdi, en iyi arkadaş statüsü için aralarındaki rekabet giderek kızışıyordu.

"Gayet iyi gidiyor gibi görünüyor." Gwyn kaşlarını kaldırdı ve Elena'nın Natalie ve Leah'yı güldüren bir şey söylemesini izledik.

On dakika sonra Benji yaklaştı ve ben de bir arkadaşın yapması gereken doğru şeyi yaptım. "Benji, henüz bir iç mimar tutmadın mı? Eğer tutmadıysan Gwyn'in seninle tartışmak istediği bazı fikirleri vardı."

Hiç tereddüt etmedi. "Aslında bunu yapmak istiyordum. En başta sana sormalıyım! Bu harika olur. Pazartesi öğleden sonra gelmek ister misin? Mesela saat birde?"

Gwyn gülümsedi, sanki onu aldatan erkek arkadaşıyla uğraştığı boktan akşamında bir umut ışığı varmış gibi. "Mükemmel. Bu bir randevu."

Midemdeki bulantı hissini görmezden geldim. Ona güveniyordum ve Gwyn benim arkadaşımdı. Endişelenecek hiçbir şeyim yoktu. Kesinlikle hiçbir şey.

SEKİZ

REBECCA

Şim di

Pazar gecesi vardiyam bir bulanıklık içinde geçiyor, yeni hastaları kabul ediyor, beni grup sohbetlerine dahil eden yeni arkadaşlarımla mesajlaşıyor, kim olduklarını ve ne istediklerini ve onlardan biri haline nasıl daha iyi gelebileceğimi anlamaya çalışıyorum.

Görünüşe göre bu durum şuna bağlı: haftada otuz mil koşmayı seçmek ama bundan şikayet etmek; her ikisi de şüpheli miktarlarda olmak üzere kahve ve alkol içmek; yaklaşan maratonumuz hakkında hem korkmuş hem de heyecanlı davranmak; ne olursa olsun birbirimizi her zaman desteklemek.

Gwyn mesaj attığında *Benjamin'in yarın başka bir iş yemeği var. Kızlar gecesi mi?* Cevap yazmamak için ellerimi yumruk yapmak zorunda kalıyorum *Evet, çok isterim!* Çok hevesli görünmek istemiyorum. Onun yerine bakışlarımı hasta monitörüne yönlendiriyorum. Louise'in odasıdayım ama Louise evde değil - dün gece bilincini kaybetti ve uyanmadı. Vardiyam için geldiğimde, tansiyonunu yüksek tutmak için ilaçlara başlamıştı. Seyahat eden bir hemşire için karmaşık bir görev haline gelmişti ve Riley'nin bana başka bir hasta vermemesine şaşırmıştım.

Ancak Abigail yanıt verdikten sonra mesaj atmama izin veriyorum, *ben de v a r ı m ! Nerede ve ne zaman?*

Bakışlarım tekrar hastama dönüyor ve göğsümde Louise için endişelendiğimi fark ettiğim küçük bir delik açılıyor. İlgilenmek benim işim olmayan biri için endişeleniyorum. Ya da belki sadece yalnızlıktır ve bir arkadaşına sahip olduğum en yakın şeye tutunuyorumdur. Ki bu üzücü. O benim hastam.

Hayaletin ne zamandır benim tek yoldaşım? Üç yıl boyunca, birbiri ardına kiraladığım evlere kapanıp, fotoğraf, makale ve görüntülerden oluşan albümü inceledim; hiç dönmediğin sırt çantalı maceranı anlatan podcast'leri dinledim. Benjamin ya da Gwyn'in ne yaptığını, seni orada yalnız bırakmayı nasıl planladıklarını hayal ettim.

Üç yıl.

Ve şimdi, bir mezar senin adını taşıyacak, ne bir tabut, ne de altına gömülmüş bir beden.

Bugünün anısını kemiriyorum - koşu, çok kolay ve kaygısız. Bir an için neden orada olduğumu unutmuştım, tam da Abigail kolunu omzuma atıp bana resmen grubun bir parçası olduğumu söylediği sırada.

Gwyn'in yüzü aydınlanmıştı. Laura'nın yüzü bile belli belirsiz bir gülümsemeyi andırıyordu.

Benjamin eğilip kahve içtiği ve nişanlısının arkadaşlarının koşuları hakkında konuşmalarını izlediği köşesinden kıkırdadı, sanki bu yeni bir briç kulübü ya da örgü grubuymuş gibi. Belki de öyleydi. Fitness moda, değil mi?

Bunu sana da yapmış mıydı? Hatırlamıyorum.

Vardiyamın bitmesine bir saat kalmıştı, Louise'i temizleyip diğer tarafına çeviriyordum ki Riley odaya girdi. Vücudum geriliyor ama ona bir gülümseme sunuyorum.

"Gecen nasıl geçiyor?" diye sordum.

Yüzündeki bukleleri fırçalıyor, kulağının arkasına sıkıştırıyor ve Louise'i tekrar yatırmamı izliyor. Bakışları eleştirel ve bir an için ölümcül bir hata yapmamı beklediğini hissediyorum - bir hastayı yatırmanın doğru bir yolu var da ben mi beceremiyorum? Bir yılı aşkın süredir hemşire olarak çalışıyorum. Uyum sağlamaya çalıştığım yeterince uzun bir süre. Ama bakışları elimi ayağımı kaydırıyor ve Louise'in kolunun altına yerleştirdiğim yastığı neredeyse düşürüyorum.

"Peki." Riley'nin cevabı serttir.

"Bir şeye mi ihtiyacınız var?" Yüzümü ona dönüyorum, dikkatimi ona vermek için görevlerime açıkça ara veriyorum. Ya sadede gelmesi ya da gitmesi için onu zorluyorum.

Riley dudaklarını büker, kararsızdır, sonra "Boş ver," diye mırıldanır. Topuklarının üzerinde dönüyor ve odadan çıkıyor. Midem sıkışmış bir halde arkasından bakakalıyorum. Riley hiç beklemediğim bir jokerdi.

Koridorun sonunda bir alarm sesi duyulur. Hemşireler hastanın hayatta olduğundan emin olmak ya da durumu iyi değilse kodlamak için koştururken kapının dışında bir ayak itiş kakış. Cevap vermiyorum. Bu konuda iki kez düşünmeyin bile - bir koda yanıt verdiğinizde, kendinizi spot ışığına koyarsınız.

Louise'in odasını son bir kez kontrol ettikten sonra kapıdan çıkıyorum. Vardiya sonu çizelgemi yapmak için bilgisayarına yöneliyorum, ama bakışlarım benimkinin karşısındaki bilgisayara takılıyor - kilitlenmemiş, monitör parlıyor. Alarm çaldığında açık bırakılmış. Sorumlu hemşirenin oturduğu bilgisayar bu, ama açılan çizelge yazılımı değil. Bir internet araması.

Arama çubuğuna *Rebecca Johnson Washington Eyaleti* kayıtlı

hemşiresi yazılıyor. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve eğildim. Bir düzine görüntü

farklı kadınlar, bir oyuncudan bir doktora. Ve tam ortada gerçek Rebecca Johnson, RN'in bir resmi var. Kimliğini aldığım kişinin. Nefes veriyorum, kendime bunların Washington Eyaleti'ndeki *tüm Rebecca Johnson'lar* olduğunu hatırlatıyorum. Bizden düzinelerce var. Ama sonra ikinci bir sekmenin açıldığını görüyorum.

Washington Eyaleti Sağlık Bakanlığı.

Midem dibe vuruyor. Yukarı bakma riskini göze alıyorum ama herkes hâlâ koridorun sonunda ve gelen sese bakılırsa, hasta düşüyor. Hemşire odasında yalnızım ve bundan faydalanarak o sekmeye tıklıyorum. Riley, Rebecca Johnson adında kayıtlı hemşireler için bir arama yaptı. Tam olarak üç tane var. İkisinin doğum tarihi gerçek Rebecca'nın doğumundan onlarca yıl önce.

Ve sonra, Rebecca. Tekil.

Çalıştığım lisans Rebecca'ya ait. Ama Yakima'da Rebecca diye biriyle çalıştıysa, doğum tarihleri 1990'larda olan iki kişi olmalıyız. Bir tane bile yok. En yakın sandalyeye iyice gömülüp araştırmaya bakıyorum.

Bu Riley'nin bildiği anlamına mı geliyor?

Belki süresi dolan lisanslar düşer. Belki de başka bir yere taşındığını bildiği Rebecca Johnson'ın artık kullanmadığı için lisansının süresinin dolmasına izin verdiğini varsayacaktır.

Belki de benim peşimdedir.

Arama geçmişini silmek ve pencereyi kapatmak için kaşınıyorum ama bu onu daha da şüphelendirebilir, bu yüzden dönüp kendimi Louise'in bakımını planlamaya zorluyorum. Ellerimin titrediği gerçeğini görmezden geliyorum. Kimliğimin son kullanma tarihi yaklaşıyor olabilir. Gerçekte kim olduğuma dair bir soruşturma başlatmadan önce sıvışıp gitmemin en iyisi olacağını düşünüyorum. Ama kimi arayacaktı? Ne söyleyecekti?

Vardiyam, beni görmezden gelmeye devam eden Riley ile başka bir etkileşim olmadan sona eriyor. Gelen hemşireye imzamı attıktan sonra Louise'e fısıldayarak veda ediyorum, çünkü öğrendiğim bir şey varsa o da bazen ölümün gözlerini kaçırdığın anda gelip seni bulduğudur. Sana olan buydu.

Sabahın sert havasında geriniyor, ağaçların arasından hışırdayan yaprakları dinliyor ve Riley'nin bilgisayarında bulduğum şeyi düşünüyorum. Eğer bir şey varsa, bu acele etmem gerektiği anlamına geliyor - Seattle'a yapmak için geldiğim şeyi bitirmeliyim. Ve bu arada, dikkatimi dağıtmasına izin veremem. Gerçek Rebecca'nın düşüncelerini zihnimden uzaklaştırarak nefes veriyorum.

Tam yürüyerek mahallede hızlı bir tur atmak için yola çıkmak üzereyken - Benjamin ve Gwyn'e uğrayıp onları görmeyi umuyorum -

telefonum çalıyor. **Kıpırdamadan** duruyorum. Bu sadece bir kısa mesaj ya da

Hatırlatma. Bu bir haber bildirimi, haberlerde adınız geçtiğinde bana haber vermesi için ayarladığım türden.

Telefonum bu sesi en son birkaç gün önce, *gıyabında* resmi olarak *öldüğün* ilan edildiğinde çıkarmıştı. Zihnim bu kadar kısa süre içinde senden tekrar bahsedilmesinin nedenlerini araştırıyor. Ara sıra yerel bir gazete senin hikayeni ele alıyor ve yorumluyor - ya da belki ölümün artık resmileştigiğine göre *anısına bir yazı*.

Hastaneden çıkmadan önce değiştirdiğim spor sütyenimden telefonumu çıkarıyorum ama bir ayak sesiyle irkiliyorum ve düşürüyorum. Etrafımda dönüp birilerini arıyorum ama yaklaşık elli metre ötedeki bir yan kapıdan çıkan üç hemşireden başka kimse yok. Sadece hastanenin dışı, çalılar ve peyzajla dolu bir kampüs ve kapalı bir park alanını tutan blok sütunlar.

Ama yine de kalbim boğazımda ve etrafımı araştırmaktan kendimi alamıyorum. Bu benim hayal gücüm değildi. Dakikalar önce bir şey ya da biri yakınımıydı. Gece koşarım, tek başıma, her zaman. Karanlık benim arkadaşım oldu. Ama ne duyduğumu biliyorum ve arkamda tek bir kişinin bile olmaması imkansız görünüyor.

Nabzım yavaşladığında, kimsenin dışarı fırlayıp beni yakalamayacağından emin olduğumda telefonumu almak için çömelıyorum. Ekran çatlamış, yüzeyde gezdirirken keskin bir kenar başparmağımı deliyor. Yine de dikkatim hâlâ çevremde. Seattle yeterince güzel bir şehir ama her şehirde olduğu gibi burada da suç var ve hastane kampüslerinde her türlü suçun işlendiğini gördüm.

Burada durmak hiçbir sorunu çözmeyecek olsa da, hızlı koşabilirim - bu yüzden arkamdaki ayak seslerini dinleyerek, aşırı farkındalıkla sabit bir hızda yola çıkıyorum. Ancak evime yaklaştığımda ve beni ya benim evime ya da Gwyn ve Benjamin'in evine götürecek yol ayrımına geldiğimde yavaşlayarak yürüyorum ve etrafıma bir kez daha uzun uzun bakıyorum.

Güneşin doğuşunun o ilk ışıltısı tüm dünyayı sarıyor. Şafak çok uzakta değil. Yutkunuyorum ve gölgelere son bir kez bakıyorum, sonunda kendime yeniden normal nefes alma ve telefonuma odaklanma izni veriyorum.

Ama aynı hızla nefes almayı bırakıyorum.

Doğru okuduğumdan emin olmak için başlığı ikinci kez okudum.

Ceset Bulundu, Kayıp Yürüyüşçü Madeline Hughes Olduğundan Şüpheleniliyor.

NINETEEN

MADELINE

Dört Yıl Önce

Nişan partisinin ertesi günü, Elena ondan duymayı asla hayal edemeyeceğim sözler söyledi.

"Siz ikiniz tam anlamıyla mükemmel bir çiftsiniz."

Etrafımızda, plastik cerrahi ofisinin sessiz bekleme odası adeta onun sözlerini yankılıyordu; bunları söylediğini duyduğuma çok şaşırmıştım.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Yüzünde ender rastlanan belli belirsiz bir gülümseme yakalamak için ona baktım. Masanın kenarına tünedi, ellerini beyaz önlüğünün içine soktu ve başını salladı. Babam haklıydı, gerçekten de iyi bir kardeş olmaya çalışıyordu. "Teşekkür ederim. Peki ya sen? Son zamanlarda hiç çıktın mı?"

"Hayır, ama..." Hayalet gibi bir gülümseme. "Bunun hakkında düşünüyordum. İkinizden ilham aldığımı hissediyorum." Gözleri düştü, bu itiraf belki de onun için çok fazlaydı. Masadan kalkıp ofisine geri dönmek üzereydi, ben de onu orada tutacak, anı uzatacak bir şeyler söylemeye çalıştım.

Ama telefonum çaldı, Gwyn'den bir mesaj, "*Beni işe aldı!*" diye haykırıyordu. *Aman Tanrım, teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler!*

Mesaja gülümsemek için kendimi zorladım. Onun adına mutlu olmaya çalıştım. Benji için de mutlu olmaya çalıştım, çünkü Gwyn işinde harikaydı ve yaptığı iç mekanların fotoğraflarını sosyal medyamda oldukça düzenli olarak yayınlıyordum. Her iyi arkadaş gibi, karşılıklı tanıtım yapardık.

"Ne yapıyorsun?" Elena fısıldadı. "Bekleme odasında hastalar var."

Gözlerim telefonumdan yüz gerdirmeye randevusu için bekleyen elli yaşlarında bir kadına kaydı. Burnu bir dergiye gömülmüştü ve odada başka kimse yoktu.

"Ciddi misin?" Telefonu yere bıraktım. "Telefonuma beş saniye baktım." Ve az önce tamamen işle ilgili olmayan bir konuda sohbet ediyorduk. İçim biraz burkuldu -Elena, kız kardeşim, ruh hali her zaman değişken olmuştur.

"Sen hala bir çalışansın. Diğer herkes gibi kurallara uymak zorundasın." Bana sivri, anaç bir bakış attı.

"Hangi kurallar?" Girişin olduğu masanın yanından bir erkek sesi geldi. Başımızı kaldırdığımızda yirmili yaşlarında, kocaman sırtan, bembeyaz dişlerini gösteren, gözlerinden heyecan fişkırان birini gördük.

Elena doğruldu, ağzı bir açılıp bir kapanıyordu, açıkça onun adını hatırlayamıyordu.

"Bana Kip de. Yeni asistanınızım."

İkimiz de ona baktık, çünkü çok hoş bir İngiliz aksanı vardı; Elena, sanırım bir asistan almayı kabul ettiğini unuttuğu için.

"Yeni asistanım mı?" diye sordu.

Duraksadı, gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu. Aile benzerliğini görmüş müydü? Sorumlu olanın o olduğunu, benim de bu sözde işi pek umursamayan küçük kız kardeş olduğumu hissediyor olabilir miydi? Bakışlarımı ondan ayırmadım ama onu süzdüğüm için değil -elbette yakışıklıydı ama benim tipim değildi. Yine de Elena'nın tipi idi, diş beyazlatma reklamlarında oynayabilecek türdendi ve aşkı bulmakla ilgili bir şey beni o anda hayırsever yaptı. Özellikle de Elena'nın tavır değişikliği ve birini bulma arzusu göz önüne alındığında.

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Kip." Ayağa kalktım, elimi uzattım ve ona parlak bir gülümseme verdim.

"Sen de öyle." Ama bakışları tekrar Elena'ya kaydı, kararsızdı. "Birkaç hafta önce telefonda konuşmuştuk?"

"Doğru," diye başardı Elena. "Hatırlıyorum. Seni birkaç hafta daha beklemiyordum."

"Ah." Yüzü düştü. "Belki de tarihlerimizi karıştırmışızdır. Sanırım-" Elleri ceplerine gitti ve sonunda çıkardığı küçük bir takvimi aradı. "Söylediğimizi sanıyordum-"

"Sorun değil," dedi Elena, her ne kadar ses tonu aksini söylese de. "Benimle gel. Sana etrafı gezdireyim. Bu Maddy, geçici olarak burada kalıyor." Elena önemsizmişim gibi bana elini salladı ama Kip fısıldadı, "Tanıştığınıza memnun oldum Maddy. Hep böyle midir?"

Ona komplocu bir sırıtış attım. "Sadece telaşlandığında."

Gözlerinde ilgi parladı ve bana başıyla onay verdi. Bunu bir meydan okuma olarak kabul ettiğini umuyordum. Onlar arkadayken telefonumu bir kez daha elime aldım ve *Benji-Elena'ya yeni bir erkek arkadaş buldum!* diye mesaj attım ve neredeyse nefes nefese yanıtını bekledim.

Ama gelmedi.

İçimi çektim, Instagram'ımı kontrol ettim, nişan partimizden ve beraberindeki fotoğraflardan bu yana web siteme kaç ziyaretçi geldiğine baktım, haberleri kontrol ettim ama hâlâ bir şey yoktu. Belki de Elena'nın resepsiyonistleri bu ofis çok sıkıcı olduğu için işi bırakmışlardı. Ama bir asistanla, hastalara yardım edebilecek biriyle, belki daha yoğun olabilirdi. İki doktorla, bu kaçınılmazdı.

Sonra Gwyn'e mesaj attım-Senin için çok heyecanlıyım! Ne tür tasarımlar düşünüyorsun?

Ve bunun üzerine Natalie'ye bir mesaj bile attım. *Hey, Benji bu hafta sonu şehir dışında. Aışverişe gitmek ister misin? Yeni botlara ihtiyacım var.*

Kapı çalındı, başka bir hasta ofise girdi, bu seferki çene hattındaki fazla deriyi aldirmek için konsültasyona gelmişti. Prosedürün neye benzeyebileceğini düşünmemeye çalıştım.

"Sadece şu formları doldurun," dedim kadına, bir pano ve bir kalem uzattım.

Telefonuma bir kez daha baktım.

Benji'den cevap yok. Gwyn'den yanıt yok. Ama Natalie neşeyle cevap yazdı, *Evet, lütfen. Benim de botlara ihtiyacım var! Belki ikiz yapabiliriz!*

Benji'nin ve Gwyn'in mesajlarına geri döndüm. İkisi de hızlı cevap veriyordu, peki neden hiçbir şey yoktu? Hâlâ müstakbel şaraphaneyi mi geziyorlardı? Belki de planları ya da maliyetlerin ayrıntılarını gözden geçiriyorlardı. Belki de Gwyn standart sözleşmesini çıkarmış ve ikisi bir kadeh chardonnay içerken sözleşmeyi gözden geçiriyorlardı.

Bu düşünceyi bir kenara ittim ve sonraki yarım saat boyunca öğleden sonraki randevular için çizelgeleri düzenlemekle meşgul oldum, yarı yarıya Elena'nın Kip'e ofisi gezdirmesini dinledim.

Elena'ya öğle yemeği molasına çıktığımı söylemek üzere kafamı kaldırdığımda saat neredeyse birdi. Benji'yi arayıp mesajlarına neden cevap vermediğini kontrol etmeyi planlıyordum ama o hemen içeri girdi.

"Hey,
sevgilim."

"Benji."

Kıkırdadı. "Şok olmuş görünüyorsun." Masanın üzerine eğildi ve ağzıma iffetli bir öpücük kondurdu. "Sadece uğrayıp Gwyn'i önerdiğin için teşekkür etmek istedim. Harika fikirleri vardı, konuştuğum diğer tasarımcıdan çok daha iyiydi. Burayla ne yapmaya çalıştığımı anlıyor. Onunla çalışacağım için heyecanlıyım."

Ve ben daha onun sözlerini düşünemedim pembe güller, bebek nefesi ve adını bilmediğim minik sarı çiçeklerden oluşan küçük bir buket önümde duruyordu. Çiçek kokusu içime işledi, gözümü kırıştıtararak ona baktım ve tüm bedenim gevşedi. "Teşekkür ederim. Bu çok hoş bir sürpriz."

Gözlerimiz buluştu.

"İyi misin?" Benji sordu.

Kendi endişelerimden sıyrılarak ona gülümsedim. "Mükemmel."

YİRMİ

REBECCA

Şimdi

Saat sabah 7:22.

Bir ceset bulunduğu manşetini okuduktan sonraki saniyeler içinde durup düşünmüyorum, evlerine doğru koşuyorum. Uçurumdan düşerken parçalanmış ve hırpalanmış bedeninin görüntüsü zihnimde canlanıyor. Tepkilerini ilk elden görmek istiyorum. Bu bana her şeyden daha çok şey anlatabilir.

Koşarken bununla nasıl başa çıkacağımı düşünüyorum - ağaçlık yan bahçeden geçip onlar farkında değilken evlerinin içine bir göz atmak - ya da ön kapıyı çalmak veya mesaj atarak geldiğimi bildirmek. *Sadece koşuya çıkmıştım. Uğrayıp bir merhaba diyeyim dedim! Böylece kendimi kahve içmeye davet etmiş oluyorum.*

Benjamin ağlar mıydı, yoksa metanetli ve etkilenmemiş mi kalırdı? Bir ceset bulunduğu fikriyle paniğe kapılır mıydı?

Ciğerlerimi daha çok çalışmaya zorluyorum, hızımı artırıyorum. Tepkileri ya da tepkisizlikleri bana çok şey anlatabilir. Ya da ya bir ceset bulunduğu anda, davranışları olması *gerektiği gibi değilse*? Bunun neye benzeyeceğinden bile emin değilim ama ne olursa olsun buna tanık olmak istiyorum.

Dönmem gereken son köşe görüş alanımda, gün doğumunun ilk ışıklarıyla loşlaşıyor ve oraya ulaşmam saniyeler yerine dakikalar sürüyormuş gibi geliyor. Dönüş çok uzun, evlerinin önünü kapatan ağaçlar çok sık ve *yemin ederim* şimdiye kadar orada olmalıydım.

Ama sonra Gwyn ve Benjamin'in evinin yansımasıyla aydınlanan beyaz bir minibüs görünür. İkinci bir beyaz minibüs, bu seferkinin bir tarafında *Seattle News* yazıyor, farları kısmi karanlıkta parlıyor. İki tane daha, ayrıca rastgele araçlar ve mülk sınırlarının hemen kenarında küçük bir insan topluluğu. Kahretsin. Tabii ya. Yıllarca şehrin dikkatini çeken bir dava ve yasal olarak ölü ilan edilmenizden günler sonra cesedinizin bulunduğu dair bir rapor. Tabii ki, medya burada.

Nefesim buhar püskürterek çıkıyor. Avluyu, evi tarıyorum. Ne Gwyn ne de Benjamin dışarıda değil -ki bu beni pek şaşırtmadı. Muhtemelen bir noktada bir açıklama yapacaklar ama aksi takdirde basına konuşmayı reddedecekler. Tıpkı senin kayboluşundan sonraki ilk günlerde olduğu gibi.

o seyahatte onlara eşlik eden herkes gibi şüpheli kişiler olarak görülüyordu. Ama hiçbir suçlama yapılmadı.

Ölümü kanıtlayan bir ceset olmadan suçlama yapmanın zor olduğunu keşfetmiştim.

Ancak bu bulgu her şeyi değiştirebilir.

En yakınımıdaki evin çimenlerini yarıp geçmek geliyor içimden. Evlerinin yan tarafındaki sık ağaçların arasına yerleşmek ve davetsiz misafirlerine rağmen panjurlarını, perdelerini açık bırakıp bırakmadıklarına bakmak. Ama biri beni görürse -ki dışarıda bir düzine insan var, sadece haber yapmak için haber arıyorlar- bu kötü olur.

Telefonum elimde ve Gwyn'i aramak için bir tuşa basmak üzere parmağımı sivri kenarında gezdiriyorum. Şu anda yapabileceğim en iyi şey bu.

İki kez çaldı. Sonra, "Alo?"

"Hey, Gwyn, ben Rebecca." Sonra saatin daha sabahın sekizi bile olmadığını hatırladım. "Hay aksi, daha erken olduğunu unutmuşum. Dün gece çalıştım ve dışarıda koşuyorum, bunu düşünmedim bile."

"Endişelenme, ben her zaman erken kalkarım. Vardiyan nasıldı?"

Riley'nin bilgisayarında ne bulduğumu düşünüyorum. *Pek iyi değil.* "Güzel bir geceydi. Bugünlük işimi bitirdiğime sevindim. Henüz koşuya çıkmadıysan bana katılmak ister misin diye soracaktım."

Cevap vermesi bir saniye sürüyor ve ben bu sessizliğin tadını çıkarıyorum; yüzünü hangi ifadenin kapladığını, şu anda pencereden dışarı bakıp onun ortaya çıkmasını bekleyen muhabirleri izleyip izlemediğini merak ediyorum. Bir yanım yanıldığımı, dünyada yas tutan insanları taciz etmek için bir cesedi bahane olarak kullanacak insanlar olduğu için üzgün olduğunu umuyor. Diğer bir yanım ise arkasında tutuklanmasına yol açabilecek DNA izleri bıraktığından korktuğunu umuyor. Ve elbette bu ikilemli düşünceler sadece Gwyn'e özgü değil. Benjamin'in de ofisinde volta atarken aynı şeyleri düşündüğünü hayal etmekten kendimi alamıyorum.

"Şu anda yapamam," diyor sonunda. "Keşke yapabilseydim. Bir dahaki sefere, kesinlikle." "Tamam." Elimde değil. "Sen iyi misin?" diye sordum. "Sesin... kapalı geliyor."

Gwyn gırtlaktan bir kahkaha atıyor. "Oh, ben iyiyim, sadece bugün yapılacaklar listem kabarık. Ama bu akşamki kızlar gecesi için heyecanlıyım. Benjamin şaraphanede buluşmamızı önerdi. Bugün kapalı ama bende anahtarı var. Kendi özel partimizi verebiliriz. Adı North Winery. Saat yedide buluşuyoruz."

"Kuzey Şaraphanesi. Yedi. Orada olacağım," diyorum.

Bence *güzel bir kılıf*. Bu şekilde, arkadaşları evinin etrafını saran haber minibüslerini görmeyecek. Bana öyle geliyor ki Abigail ve Laura'nın senden haberi bile olmayabilir - ne de olsa onlar hayatının yeni demirbaşları, eski arkadaşları onu terk ediyor ve bunun iyi bir nedeni var.

Bağlantıyı kesiyoruz ve topuklarımın üzerinde dönüp eve gitmeden önce araziye bir kez daha uzun uzun bakıyorum. Yolda durup yerel bir gazete alıyorum ama gazetede bir ceset bulunduğundan bahsedilmiyor, henüz değil. Muhtemelen haberler gazetenin basılmasından saatler sonra geldi. Seninle ilgili albümüme eklemek üzere analiz etmek için dijital bir kopyayla yetinmek zorundayım.

Kapımın eşiğinde, anahtarımı takmış ve çeviriyordum ki ensemde tuhaf bir karıncalanma oldu. Ev sahibinin taktığı gümüş tokmağa bakıyorum ve çarpık bir yansıma görebildiğimi fark ediyorum. Ve bu çarpık yansımada kendimi, verandanın beyaz korkuluğunu ve onun ötesinde ön bahçedeki kalın meşe ağacını görüyorum. Karanlık ve bulanık olsa da başka bir şey daha gördüğümünden eminim: Ağacın etrafından bakıp beni izleyen bir insan.

YİRMİ BİR

MADELINE

Dört Yıl Önce

Benji öğleden sonra arayıp akşam yemeği planını iptal ettiğinde sinirlendim -kim sinirlenmezdi ki? İşini büyütüyordu. *Başarılı* bir iş. Elbette bazı şeyler ortaya çıkacaktı.

Ben de onu sevdiğimi söyledim ve Gwyn ile diğer arkadaşlarımı aradım. Elena'yı bile davet ettim, tabii ki reddetti ama onun yerine Kip'i gönderip gönderemeyeceğini sordu. "Kimseyi tanımıyor ve arkadaşmışız gibi davranmasından bıktım. Onu birkaç kişiyle tanıştırır mısınız?"

Gwyn, Natalie ve Leah ile buluştum ve Kip de geldi, kızların hoşuna gitti, özellikle de onun aksanını duyduklarında. Şehirdeki rakip şarap barında buluştuk -yarışmayı kontrol ediyorduk- ve Benji'nin mesajı telefonumu aydınlattığında iki şişe şarap içmiş, dev bir gözleme paylaşıyorduk.

Bilgisayarımı şaraphanede unuttum. Eğer yakınlardaysanız alabilir misiniz? Zahmetinize değmesini sağlarım ;-)

Bir kahkaha attım ve müstehcen bir mesaj gönderdim, sonra telefonumu bırakıp arkadaşlarıma döndüm.

"Peki Alex'in olayı ne?" Natalie sordu. Herkes nişan haberimizi atlatmış ve Gwyn'in boktan erkek arkadaşı gibi daha normal konulara geçiyordu.

"Alex kim?" Kip sordu.

"Gwyn'in uzun süreli erkek arkadaşı," dedi Natalie. "Ama onu aldattığından oldukça eminiz. Biz" -Leah ve beni işaret etti- "bu ilişkiyi bitirmesi gerektiğini düşünüyoruz. Ama uzun zamandır birlikteler, yani..." Burnunu buruşturdu. Gwyn'in kendi yüzü dümdüzdü, gecenin neşesi bir anda kaybolmuştu.

"Bu konuda konuşmak zorunda değiliz," dedim.

Gwyn bana minnettar bir gülümseme attı ama başını salladı. "Hayır, çakırkeyifim, muhtemelen bunu konuşmak için en iyi zaman bu." Gwyn tüm ilişkisini Kip'e yeniden anlattı ve bir erkek için şaşırtıcı bir şekilde, Kip gerçekten odaklanarak dinledi - muhtemelen tıp asistanı tarafı, Gwyn'i teşhis edebileceği bir hastaymış gibi ayrıntıları aldı. O ve Elena gerçekten birbirleri için mükemmel olabilirlerdi, on yıllık yaş farkı olduğunu tahmin ettiğim şey dışında

ve Şu anda teknik olarak onun patronu olduğu gerçeği. Ama bu onu durdurmadı. Yani bence bu onu durdurmamalı.

Gwyn, "Ama aslında hiçbir Şey bilmiyorum," diye sözünü bitirdiğinde Kip kaşlarını çatarak cevap verdi: "Gerçekçi olduğum için özür dilerim ama biliyormuşsun gibi görünüyor. Sadece bildiklerinizden hoşlanmıyorsunuz."

Masa sessizliğe gömüldü. Durum hakkında bu kadar açık konuştuğu için neredeyse Kip'i tekmelemek istiyordum ama belki de Gwyn'in ihtiyacı olan Şey buydu - tavsiye verirken arkadaşlığını göz önünde bulundurmeyen tarafsız bir yabancı. İki saniye içinde üçümüzün de aylardır düşünöğüğü Şeyi söylemişti.

Natalie konuşmayı yeniden yönlendirmeye çalışarak, "Ee, Kip, bize kendinden biraz daha bahsetsene," dedi. Onay almak istercesine bana doğru baktı ve ben de başımı sallayıp gülümsedim.

Gwyn'e bir bakış attı, belki de sessizliğin garip bir hal aldığını fark etmişti. "Şey, aslen Londralıyım. Buraya tıp fakóltesi için geldim. İkinci yılımdayım, yani-" Zaten bildiğim birkaç ayrıntıyı daha veriyor ama Elena'nın muayenehanesinde hasta aralarında benimle paylaştığı kısmı atlıyor - annesinin borcunu ödeyebilmek için tam teşekkürlü bir doktor olana kadar gün sayıyor. Annesi, işi ortadan kalktığında neredeyse her Őeyini kaybetmişti ve o da tıp fakóltesi için Amerika'ya gitmiş, yardım edememişti. Bu onun için bir suçluluk kaynağıydı.

Ancak konuşma hiçbir zaman ilgi çekmedi, Gwyn sessizce oturup Alex konusunda ne yapacağını düşünürken gecenin enerjisi tükendi. Bu, eğlenceli geceyi hemen hemen sona erdirdi, ki bu üzücüydü - Benji'yle giderek daha fazla zaman geçiriyordum, ki bunu *seviyordum*, ama bir kızlar gecesi geçirdiğim, arkadaşlarımla yeniden bağlantı kurduğum için mutluydum. On dakika sonra hesabı istiyorduk.

Hepimiz aynı yere park ettik ama şaraphaneden çıkarken Benji'nin dizüstü bilgisayarına ihtiyacı olduğunu hatırladım.

"Seninle yürümemizi ister misin?" Gwyn soğuğa karşı kollarını kavuşturmuş, sanki benimle bir derdi varmış gibi kaşlarını çatarak kaldırıma bakıyordu.

"Ben iyiyim. Sadece bir blok ötede." Ayrıca yoğun bir geceydi, birçok Seattle'lı el ele caddede dolaşıyordu.

"Ben sizinle yürüyeceğim," dedi Kip. "Siz hanımlar önden gidin."

Gwyn, Leah ve Natalie artık benim için endişelenmeden uzaklaştılar.

"Teşekkürler," dedim Kip'e. "Ve böyle davrandığın için teşekkürler..." Gwyn'le birlikte dürüst kelimesini aradım. Sanırım dışarıdan bir görüşe ihtiyacı vardı. Belki bir erkeğin görüşüne de."

"Kimse böyle hissetmemeli." Omuz silkti ve şaraphaneye doğru döndük. Konuşacak bir konu aradım. "Elena ile çalışmak nasıl?"

"Kırılması gereken sert bir kabuğu varmış gibi hissediyorum. Ama ben onu yontuyorum." Bana bir gülümseme attı. "Herhangi bir ipucu?"

"Bu Elena ile nasıl başa çıkılacağını özetliyor." Güldüm. "Senden hoşlanacağını umuyordum."

Kip nefesinin altında bir melodi mırıldandı ve bir an için bana yıllar önce vefat eden büyükbabamı hatırlattı. "Onun olayı ne?" diye sordu bir süre sonra.

"Anlaşması mı?"

"Evet." Kip bir adım kadar bakışlarımı karşıladıktan sonra kaldırıma doğru döndü, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuştu. "Onun olayı ne?"

"Uzun hikaye mi kısa mı?"

Kip omuz silkti. "Yürüyüşümüz ne kadar sürecek?" "Gidiş yarım mil, dönüş yarım mil." "Uzun hikâye o zaman."

Ona neden her şeyi anlattığımı bilmiyorum - belki de Gwyn'le nasıl olduğunu gördükten sonra, bu kadar kolay konuya girdikten sonra - *biliyormuşsun gibi geliyor. Sadece bildiklerinden hoşlanmıyorsun.* Dürüstlüğe dürüstlükle karşılık vermek istedim. Bir durumu ballandıra ballandıra anlatmamak güzel bir değişiklikti ve ayrıca Elena ile sadece bir ya da iki ay çalışacaktı - yakında bir sonraki ihtisas bloğuna gidecekti.

Kip'e Elena'yla nasıl aynı babayı paylaştığımızı ama aynı anneyi paylaşmadığımızı anlattım. Babasının annesiyle hiç evlenmediğini ve bunun onu bir şekilde daha az aile gibi hissettirdiğini. Üniversiteye gittiğini ve on yıl boyunca bizimle konuşmadığını, ancak tıp fakültesinden mezun olduktan sonra Seattle'a geri döndüğünü, küçük kız kardeşini tanımak istediğine karar verdiğini, nasıl annem gibi davranmaya çalıştığını. İkimizin de birbirimize iyi davranmayı nasıl denediğimizi ve düzenli olarak başarısız olduğumuzu ama denemeye devam ettiğimizi. Üniversitede yaşadığı başarısız bir ilişkiden sonra erkeklerden nasıl soğuduğunu.

O sırada şaraphanedeydik ve oturmak için bekleyen birkaç müşterinin etrafından dolanarak ön kapıdan içeri girdim. Ön taraf bir hafta önce müşterilere açılmıştı, hala kenarları kabaydı, ancak ön odanın etrafına stratejik olarak yerleştirilmiş yüksek masalar vardı. Bir duvar inşa edilmişti,

Kip'e beni arkadan takip etmesini söylerken meşgul personelle selamlaşmak için durmadım; tek ihtiyacım olan Benji'nin dizüstü bilgisayarını alıp arabama dönmekti.

"Güzel yer," diye mırıldandı Kip. "Burası size mi ait?"

"Evet," dedim. "Teknik olarak nişanlığımın."

"Düğün ne zaman?"

"Önümüzdeki Ağustos." Bunu düşündükçe içime mutluluk yayılırken yanaklarımda sıcak bir kızarıklık hissettim. Sadece birkaç gün önce bir tarih belirlemiştik.

-Ve sayılar bana büyülü geliyordu, sanki bu sayılar Benji ile yeni hayatımın başlangıcına işaret ediyordu. Öyle de oldu.

Dizüstü bilgisayarı çantama koyup koridoru işaret ettiğimde "Tüm ihtiyacın olan bu mu?" diye sordu.

"İşte bu kadar."

Kip koridora geri döndü, gözleri Gwyn'in mekanın havasına uymadıklarını düşünmesine rağmen duvarı süslemek için çektiğim ve çerçevelediğim fotoğraflara takıldı - Benji'nin üzüm bağında üzüm toplarken ve yerlilerle konuşurken çekilmiş fotoğrafları. Benji bu binadayken, müteahhit gelip binayı devasa bir boş alandan sıcak ve samimi bir şaraphaneye dönüştürmeden önce. Sırada nişan partisinde arkadaşlarımız ve ailemizle çektiğimiz bir fotoğraf ve ardından açılış gecesine ait en son fotoğraf var.

"Güzel fotoğraflar," dedi. "Buraya şimdiden çok şey yapmışsın." Koridorun aşağısına, şarabı sakladığımız ve hatta bir kısmını yaptığımız arka tarafa doğru baktı.

Dudağımı ısırdım. "Bir tur ister misin?"

Bakışları önce bana, sonra da Benji ile benim birbirimizin kollarına sarılmış, sevgi dolu manyaklar gibi sırttığımız, yeni nişan yüzüğümün ışıklar altında parladığı fotoğrafa kaydı.

"Yakışıklı bir adamınız var," dedi. "Ve elbette, bir tur atmak isterim."

Teklif eder etmez pişman oldum-Kip iyi birine benziyordu ve birkaç gündür onunla birlikte çalışıyordum, ona ofis bilgisayarlarının nasıl çalıştığını gösteriyor, hastaların ne zaman geleceğini hatırlatıyordum. Arkadaşlarımı hiç sorun çıkarmadan etkilemişti. Sorun da buydu zaten; geçinmesi kolay biriydi ve hızla arkadaş olmaya başlamıştık. Hepsi bu kadardı ve ne onun ne de bir başkasının bir şeyler döndüğünden şüphelenmesini istemiyordum, özellikle de Benji'yle nişanlanmışken.

Ama ben teklif etmiştim.

Kısa tuttum, ona şarap raflarını, soğutucuları, meşe fiçıları, insanların görmek için yirmi dolar ödediği şeyleri gösterdim - ama hey, buna bir kadeh şarap da dahil.

"Ne tür şarap seversin?"

Kip durakladı. "Bilmemem kötü bir şey mi?"

Güldüm ve iki şişe indirdim. "Al bakalım. Bir merlot ve bir sauvignon blanc. Onlara bir şans ver."

Ön tarafa doğru geri yürüdük, tur beş dakikadan fazla sürmedi, personel salonundaki sesler, tiz ve kuşkulu, dikkatimi dağıttı. Oda bir ofis olarak tasarlanmıştı ama personelin oturup dinlenebileceği ve eşyalarını saklayabileceği bir yere ihtiyacı olduğunu savunmuştum.

Başka bir gün olsa, konuşmaları duymazdan gelirdim; mola vermeye ve bunu patronlarının nişanlısı dinlemeden yapmaya hakları vardı.

Ama sonra duydum ki, "Görünüşe göre onun eski sevgilisiymiş. Eski sevgilisi. Ona ulaşmak için iki kez aramış. Onunla buluşmaya geç kaldığını söylemiş ve burada olup olmadığını öğrenmek istemiş-"

Kapının hemen önünde aniden durdum. Kip de durdu, gözlerimiz karşılaştı ve kaşları çatıldı.

"Ne istiyormuş?" diye sordu diğer kadın.

"Bay North'la konuşmak dışında mı? Bilmiyorum. Ona burada olmadığını söyleyip durduk -çünkü burada değildi- ama o yalan söylediğimizden emindi. Sürekli onunla konuşmak istedi, buranın yarısının kendisine ait olduğunu söyledi, bu ne demekse artık, ve eğer onu telefonla aramazsak bizi kovacağını söyledi."

Biz dinlerken Kip'in gözleri büyüdü. "Benjamin?" diye mırıldandı, ben de başımı salladım.

"Sonra ne olacak?" diye dürttü ikinci kadın.

"Şey, onu sihirli bir şekilde ortaya çıkaramazdım. Ona ne zaman burada *olacağını söyledim* ve o zaman aramasını söyledim. Onu ekmesi benim suçum değil. Onu suçlamıyorum."

"Geri aradı mı?"

"Bilmiyorum!" diye ciyakladı. "Ama Tanrım, o çok iyi biri, onu böyle biriyle hayal edemiyorum. Umarım öyle biri değildir - bilirsin işte - onunla tanışmak falan..." Ses devam etti, öneri açıldı. *Adamın onu becermediğini umuyordu.* "Madeline'le evlenmesine sevindim."

Sadakati için onu neredeyse öpebilirdim ama Benjamin'in eski sevgilisinin şaraphaneyi arayıp onunla konuşmak istediği kısımda takılıp kaldım.

neden eski sevgilisiyle buluşsun ki? Tanrım, bu nişanlandığımız için miydi? Muhtemelen öyleydi. Bunca zaman sonra şimdi bile kıskanıyordu. Ondan ayrıldığı için onu suçlamadım. Ama neden o-

Kip beni dürttü ve ben de sıçradım; neredeyse onu orada unutmuştum. Koridoru işaret ettim ve arka kapıdan kaçtık.

Hayatımda daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Kelimelerle ifade etmek gerekirse, *korkmuş hissettim*. Tehdit edilmiş. Sanki Benji'nin geçmişinden biri günümüze geri dönmeye, pençelerini ona geçirmeye, onu benden koparmaya çalışıyordu.

"Hey." Kip bir elini omzuma bastırdı ve ben bakışlarını karşılayana kadar bekledi. Göğsüm endişeden gerilmişti ya da belki de ağırdı, sanki dev bir ağırlık beni eziyordu. "İyi misin?" diye sordu.

Şaraphanenin arkasındaki ara sokakta, yandaki kafeye ait dev bir çöp kutusunun yanında durduk.

"Hayır," dedim. İçimi bir mide bulantısı kapladı ve bunun duyduklarımdan mı yoksa pis kokudan mı kaynaklandığından emin değildim. "Hadi gel." Onu ara sokaktan aşağıya doğru çağırdım ve kısa bir süre sonra tekrar sokaktaydık, arabalara doğru hızlı adımlarla ilerliyorduk. Benji'yle bu konuyu konuşmalıydım. Eski sevgilisinin onu arayarak ne halt ettiğini öğrenmeliydim. Onunla *gizlice* buluşarak ne halt ettiğini.

"Madeline, bekle-" Kip beni yavaşlatmaya çalıştı ama başımı salladım ve yürümeye devam ettim.

"Madeline," diye tekrar denerdi. "Dinle, o hiçbir şey *yapmadı*. Cep telefonunu ya da ev telefonunu da aramadı, şaraphanesini aradı. Bu bana ne anlatıyor biliyor musun? Onun kişisel numarasına sahip olmadığını. Muhtemelen gazetede bununla ilgili bir şey gördü ve ona ulaşmaya çalışıyor."

"O zaman nişanlı olduğunu da gördü," dedim. "Ve *onunla buluşması* gerektiğini söyledi. Ki bunu benim arkamdan yapıyor olabilir. Ya beni aldatıyorsa? Peki ya yarısının kendisine ait olduğunu düşündüğü kısım?" Kısa kesiyorum. "Kahretsin, onun işinin yarısına sahip olduğunu mu düşünüyorsun?" Gözlerimi Kip'e çeviriyorum, kalbim göğsümden fırlamak üzere. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin*.

"Bilmiyorum. Ama nişanlınızı sizi aldatmakla suçlayamayacağınızı biliyorum."

O an hiç kıpırdamadan durdum. Bir ilişkisi olduğunu mu düşünüyordum? Benji'nin sözleri zihnimde yankılanıyor, bana eski sevgilisinin ne kadar berbat biri olduğunu anlatıyordu. Kip haklıydı. Bu konuda akıllı davranmalıydım.

"Beni aldattığını sanmıyorum," dedim bir süre düşündükten sonra.
"Ama garip davranıyor. Sanki benden *bir şey* saklıyormuş gibi hissediyorum."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum," dedim. Gerçekten de bilmiyordum.

YİRMİ İKİ

REBECCA

Şimdi

Hayatta kalma duygusu beni ele geçirdi. Ne yaptığımın farkına varmadan kapıya girip arkamdan kilitliyorum. Sırtımı kapıya yaslıyorum, ön taraftaki geniş pencerenin takipçimin beni görmesine izin vermeyeceği tek yer. Yarım düzine derin nefes almayı başardığımda, dönüp kendimi gözetleme deliğini kontrol etmeye zorluyorum - beyaz badanalı verandanın ötesine, ön bahçemdeki geniş meşenin arkasından bir formun açıkça görüldüğü yere bakıyorum.

Ayak sesleri kafamın içinde yankılanıyor. Tek bir sonuç çıkarabilirim.

Biri beni takip etti. Beni iş yerimden Gwyn ve Benjamin'lere kadar takip ettiler - haber minibüslerini gördüğümde tereddüt ettiğimi gördüler, Gwyn'i aradığımı gördüler - Tanrım, bu gece ne zaman ve nerede olacağımı duymuşlar mıydı?

Bu ima beni evin arka tarafındaki yatak odasına doğru koşturdu, bulduğum ilk çantayı kaptım, içine kıyafetlerimi doldurdum, Seattle dışında başka bir şehre kaçmaya hazırdım.

Yatağıma uzanıyorum, gömlekler ve iç çamaşırları ellerimden düşüyor. Ama gidecek başka yerim yok. Ve şimdi durmayacağım. Sonunda Seattle'a döndüm, baş şüphelilerimin hayatlarına girdim. senin cinayetin, bir *ceset* bulundu. Seni terk edemem. Seni terk edemem.

Bir şeyler yapmalıyım. Sadece ne yapacağımı bilmiyorum.

Başımı kaldırıyorum ve çekmeceli dolabın üzerinde duran, ev sahibinin döşediği eski moda, cafcıflı aynadaki yansımamı yakalıyorum. Kendi gözlerimi, taktığım lenslerin rengini, haftalar, aylar ve şimdi de yıllar boyunca yavaş yavaş alıştığım yansımamı yakalıyorum. Rebecca o kadar kolay korkmaz. Rebecca kendisini kimin takip ettiğini bilmek isterdi - aslında benim de beni kimin takip ettiğini bilmem *gerekiyor*. Beni tanıyan biri olma ihtimali var ve bu bir sorun olur. Eğer onları kandırmadıysam, Gwyn ya da Benjamin kim olduğumu biliyorsa daha da kötü olur. Eğer onlardan biri beni buraya kadar takip ettiyse.

Cesetle ilgili haber çoğunlukla akılda kalıcı bir başlık ve sosyal medyadan çekilmiş bir fotoğraftan ibarettir - yüzünüz aydınlanmış, kahkahaların ortasında,

Benjamin yanınızda. Gerçekte, ceset en az üç yıldır *doğal* ortamdaydı. Senin uçurumdan düştüğüne inanılan yerden nehrin iki mil aşağısında bulundu.

Özellikle karların erimesiyle nehir seviyelerinin yükseldiği yaz sonlarında, cesetlerin suda kilometrelerce yol kat etmesi alışılmadık bir durum değildir. Aylarca ya da yıllarca su altında kalabilirler, vahşi yaşam onlarla beslenir.

Cesetle ilgili ayrıntılar henüz açıklanmadı, ancak uzmanlar üç yıl suda kaldıktan sonra cesedin büyük ölçüde çürümüş olacağını ve bu noktada çoğunlukla kemikten oluşacağını belirtiyor. Cesetle birlikte sağlam bir çene bulunmazsa, DNA testinin yapılması günler sürebilir-

Boğazım düğümleniyor ve kaydırmayı bırakıyorum. Kendimi toparladıktan sonra devam etmek için kendimi zorluyorum, ancak çok az yeni bilgi var - sadece yakın zamanda nasıl ölü ilan edildiğiniz ve ondan önceki kişiliğiniz anlatılıyor.

Haber sitesini kapatıyorum ve daha fazla bilgi için arama yapıyorum. Dışarıda ani bir patlama sesi evi sarsıyor ve duraklıyorum. Seattle'da havanın nispeten kuru olması nedeniyle gök gürültülü fırtınalar nadiren görülür, ama sesi öyle geliyordu. Perdeler kapalı, pencerelerden bakma alışkanlığımın bir belirtisi -herkesin içeriye bakabileceğinin farkındayım ve bu karanlık Seattle sabahında bu her zamanki kadar doğru. Pencereyi bulup içeri bakıyorum, neredeyse daha önceki takipçimin orada olacağını, onu şaşırtacağımı - ya Riley beni takip etmeye karar verdiyse? - ve o zaman ağacın etrafından bakan o formla eşleşecek bir yüzüm olacağını umuyorum. Ama sadece yan bahçe, başka bir ev ve ağaçlar var. Ve uzakta, içeride bir şimşek çakıyor.

Yağmur camdan aşağı süzülüyor, camı çiziyor ve ben perdeleri açık bırakmayı düşünüyorum. İzleyicimi ikinci bir bakış atmaya davet ederek bana yüzünü görme fırsatı veriyor. Belki bu gece, şaraphanede yeni arkadaşlarımla buluştuktan sonra, onları bir şekilde tuzağa düşürebilirim. Öte yandan, eğer yaptığım şeyden şüphelenirlerse -ama nasıl şüphelenebilirler- bana zarar vermek isteyebilirler. Bir süre bu düşünceyle oturduktan sonra perdeleri kapatıp bilgisayarımın başına dönüyorum, davanızla ilgili daha fazla bilgi ararken gök gürültüsünün homurtusu bana ürkütücü bir şekilde eşlik ediyor.

Bir noktada, on iki saatlik bir gece vardiyasından sonra yorgunluktan uyuyakalıyorum.

Saatler sonra uyandığımda, telefonum seninle ilgili bir başka haberin sinyalini veriyor. Yuvarlanıyorum, elime alıyorum, sersem gözlerle kırık ekrana bakıyorum.

Cinayet masası dedektifleri, Rainier Dağı Ulusal Ormanı'nda bir cesedin bulunduğu olay yerini araştırıyor

Ayrıntıları gözden geçiriyorum, sadece ulaştığımda duruyorum: Bayan Hughes'un kaybolmadan sadece birkaç gün önce evlendiğı Benjamin North, yorum taleplerimize yanıt vermedi.

Bu pek haber sayılmaz. Benjamin bir dizi röportaj yaptı, halka herhangi bir bilgi paylaşımları için ricada bulundu, her zaman söyledikleri gibi *birileri bir şeyler biliyordu*. Ama bu sonunda azaldı.

Dışarıda dünya tekrar karanlığa doğru kaymaya başladı. Bütün günü uyuyarak geçirdim. Saate baktığımda saatin 4:30 olduğunu görüyorum; bu gece için hazırlanıp hemen yola çıkmamı gerektirecek kadar geç bir saat. Aslında şimdi çıkarsam Gwyn'e uğrayabilir, durum hakkında bilgi alabilirim.

Gwyn'in giyebileceğini düşündüğüm bir kot pantolon ve tişört giyiyorum, seninle ilgili ufak tefek şeylerle dolu olan ve hala en yeni makaleyi eklemem gereken fotoğraf albümüne son bir kez bakıyorum ve yatağımın altına, bir yığın tıp ders kitabının yanına koyuyorum.

Tam çıkmak üzereydim ki telefonum hastaneden gelen bir aramayla aydınlandı. Dudaklarımı birbirine bastırıp bakıyorum. Cevap vermeyi tartışıyorum. Ya arayan Riley ise? Ya da ya daha kötüyse ve bulduğu belirsiz bilgileri birimin yöneticisine, hatta İK'ya götürdüyse? Ben karar vermeden arama sesli mesaja dönüyor ve saniyeler sonra *Yeni Sesli Mesaj* uyarısı beliriyor. Kendimi toparlıyorum ve dinlemek için kaydırıyorum.

"Ben yoğun bakım ünitesinden Veronica, saat yedide personel ekşiğimiz var ve dört ya da sekiz saatliğine gelmek ister misiniz diye sormak istedim."

Nefes veriyorum. Mesajı sonlandırıyorum. Duvara yaslanıyorum, içimden ona kadar sayıyorum, kalbimin ne kadar hızlı attığını, ensemden ter boşandığını fark ediyorum. Ayrılmak, kızlar gecesine gitmek için dönüyorum, sonra ağacın arkasında duran ve beni izleyen figürü hatırlıyorum.

Bu çok fazla.

Riley, iki tane olması gerekirken sadece bir tane Rebecca Johnson olduğunu fark etti. Biri beni takip ediyor, gözetliyor. Seattle'dan ayrılma vakti geldi ama yapamam, henüz değil. Seni kimin öldürdüğünü bulmalıyım, Maddy. Daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum ama bunu çözmeli, yapılması gerekeni yapmalı ve buradan gitmeliyim. Çabuk ol.

YİRMİ ÜÇ

REBECCA

Şim di

Gwyn ve Benjamin'lere giden yol yavaş ilerliyor, mahallelerde bile trafiğin yoğun olduğu saatler var. Ama çok geçmeden onların sokağındayım, üzerinde *Öğrenci Sürücü* etiketi olan bir arabanın arkasında sürünerek ilerliyorum, hız sınırının çok altında gidiyorum. Yine de yavaş gitmek için bir neden, görkemli eve uzun uzun bakmak için. Sadece iki haber minibüsü kaldı ve yağmur muhabirleri minibüsün içinde nöbet tutmaya itti. Acaba Gwyn onlar peşine takılmadan nasıl kaçacak ya da şaraphanenin dışında nöbet tutup pencerelerden içeri mi bakacaklar? Bunu düşünmek bana daha önceki gözcümü hatırlatıyor ve dikiz aynamı kontrol ediyorum ama dar şeritte arkamda tek bir araba bile yok.

Dudağımı çiğniyorum, evin önünden geçiyorum, sonra bloğun etrafından dolaşıp duruyorum. Aklımdan riskli bir düşünce geçiyor. Ama bu riske değebilir - çünkü bunu yaparsam Gwyn'in bu konuyu benimle tartışmaktan kaçınmasının imkânı yok. Ve bunu ona yardım ediyordum gibi gösterebilirim. Belki bu darbeyi yumuşatır.

Bu sefer onu aradığımda "Alo?" diye cevap veriyor. Konunun etrafında dans etmiyorum.

"Gwyn, ben Rebecca."

"Merhaba Rebecca." Sesi gergin ve yorgun. Belki de bütün günü pencereden dışarı bakarak geçirmiş, koşmak için kaçmak istemiş ama kaçamamıştır.

Tekrar etrafımı kontrol ediyorum -pencerelerimi, aynamı- yine yakınlarda kimse yok. Ağaçları bile tarıyorum ve bir kuş bir daldan diğerine kanat çırpıtığında zıplıyorum, nefesimi tuttuğumu fark ediyorum, neredeyse birinin çıkmasını bekliyorum.

"Merhaba," diye tekrarlıyorum cesaretimi toplayarak. "Dinle, eğer biraz ileri gittiysem özür dilerim. Burnumu ait olmadığı bir yere sokmaya çalışmıyorum." Sesimi nazik, kibar ve endişeli bir hale getiriyorum. "Ama bugün haberlerde bir şey gördüm."

Bu sözlerin bir an aramızda kalmasına izin verdim.

"Ve okuduklarımın bugün Benjamin için ve belki sizin için de zor bir gün olduğunu tahmin edebiliyorum."

Bir duraklama daha. Gözlerim dikiz aynasına yapışmış, bir elim direksiyonda, diğer elim telefonda. Sinirlerim geriliyor ama beni kontrol etmelerine izin veremem.

"Zor bir gün oldu, evet," diye kabul ediyor Gwyn.

"Evinizin önünde haber minibüsleri olduğunu biliyorum," diyorum. "Seni kontrol etmek için oradan geçiyordum ve onları gördüm." İçimde bir rahatlama oldu. *Onu kontrol etmek* için uğramıştım. Bir arkadaşın yapacağı şey.

"Her neyse, buradan ayrılmanın ve takip edilmemenin senin için zor olabileceğini ve bu konuda sana yardımcı olabileceğimi düşünüyordum."

"Nasıl?" diye sorar.

"Kumsal boyunca yürüye bilmeniz için gelgit yeterince alçak mı?" Bir duraksama, sonra, "Evet, sanırım öyle."

"Bir blok aşağıdayım. Eğer sahile kadar yürüyebilir ve komşunun bahçesinden geçebilirsiniz, sizinle yolun aşağısında buluşabilir ve sizi şaraphaneye götürebilirim."

On dakika sonra, iki evin arasında bir figür belirir. Gwyn adım adım karşıya geçiyor ve iki haber ekibinin kamp kurduğu eve doğru bakıyor. Arabama doğru kayıyor. Onu izliyorum ama eğilip kollarını bana doladığında bunu beklemiyorum. Parfümünün iğrenç kokusu bana sertçe çarpıyor ve kızgınlığımı geri itip onun yerine bana kızgın olmadığı gerçeğine odaklanıyorum.

Bana göz kırptıyor ve yoğun göz kalemi ve maskarasına rağmen gözlerinde ağladığını düşündüren bir şişlik olduğunu söyleyebilirim.

Arkadaşının cesedinin bulunmasına mı? Yoksa hayatının geri kalanını parmaklıklar ardında geçirmeyi hayal ederken mi?

"Bunun için teşekkür ederim," diyor.

Bir gülümseme yapıştırıyorum, memnuniyet içimde kıvrılıyor. "Arkadaşlar bunun içindir."

YİRMİ DÖRT

MADELINE

Dört Yıl Önce

Benji ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. O sadece kıskanç bir eski sevgiliydi. Üniversite günlerinde birlikte bir şaraphane kurmayı tartıştığı eski sevgilisi, bir gün kendisine ait olanın yarısını almaya hakkı olduğuna karar verdi ve bunu yüz yüze tartışacaklardı.

"Onunla buluşmayı asla kabul etmedim. Ama aradığını sana söylemeliydim," dedi evindeki deri koltuğa otururken. "Ama endişelenmeni istemedim. Geriye dönüp baktığımda, sadece daha fazla endişelenmene neden oldum. Çok özür dilerim." Benji eğildi, beni öptü, parmağımdaki parlayan taşla oynadı. "Ondan bir daha haber alacağımı sanmıyorum. Bu işte hiçbir yasal hakkı olmadığını ve evleneceğimi açıkça belirttim."

Rahatlama üzerimden soğuk su gibi aktı. Eğildim ve kollarımı ona doladım. "Güzel. Umarım kıskanmış gibi görünmemişimdir. Ben sadece öyleydim-" Sesim titredi. "Korktum. Daha önce hiç böyle birlikte olmak istediğim biriyle karşılaşmamıştım. Senin gibi." Güçlü kolları beni içine çekti.

"Ben de böyle birlikte olmak istediğim başka biriyle hiç karşılaşmadım," diye mırıldandı kulağıma.

Birden diğer kısmı hatırlayarak geri çekildim. "Bir dakika, şaraphanenin yarısı ona mı ait?"

Benji güldü. "Hayır, hiç de değil. Orijinal iş planı birlikte yaptığımız bir projenin parçasıydı, ancak North Wineries gerçek bir şey haline gelmeden çok önce yeni bir tane yazdım. O bu işte hiç rol oynamadı."

Kırk sekiz saattir onu yüz yüze görmek ve cevaplar almak için beklemek zorunda kaldığımdan beri ilk kez nefes alabildiğimi hissettim. Benji sipariş ettiğimiz pizza için kapıya bakmak üzere kalktığında, biri Kip'e olmak üzere iki mesaj gönderdim: *Haklıydın. Endişelenecek bir şey yok.* Diğeri de Gwyn'e. Çünkü korkularımı elbette en iyi arkadaşım ile paylaşmıştım. Yüzü asık bir şekilde beni dinledi, *sana her zaman cevap yazıyor mu* gibi nazik sorular sordu. *Telefonunu kapalı mı bırakıyor yoksa şifresini mi değiştiriyor?* Ve daha yarım düzine soru... "Seni aldattığını sanmıyorum Maddy. Bence çılgın bir eski sevgilisi var."

Gördün mü? İyi bir tane bulmuşsun, diye yanıtladı Gwyn ve Kip bir başparmak işareti gönderdi.

Benji geri döndüğünde yanına yerleştim, pizza ve şarapla dolu bir gece geçirip düşünümüzü hayal ettim. Ama ne kadar çabalasam da kalbimin atışını, midemdeki sinir çarpıntısını yavaşlatamıyordum. Her şeyi o kadar kolay açıklamıştı ki, her soruya bir cevabı vardı, korkularımı yatıştırmak için ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu.

Ona inandım, inandım. Ama merak etmeden de duramıyordum... Ya yalan söylüyorsa?

YİRMİ BEŞ

REBECCA

Şim di

Şaraphanede de Rebecca'nın evinde olduğu gibi medya ile benzer bir sorun yaşayacağımızı tahmin ediyorum, ancak her on adımda bir ağaç dikilmiş sahte gaz lambalı caddeden aşağı indiğimizde hiçbir haber minibüsü yok. Pazartesi akşamı ve çevredeki dükkanların çoğu akşam için kapalı. Sadece köşedeki bir kahve dükkânı açık kalıyor, altın rengi ışık nemli kaldırıma yayılıyor.

"Park etmek için en iyi yer?" Cevabı bildiğim halde soruyorum.

Gwyn işaret ediyor. "Sadece caddeye park et. Ben öderim. Bir blok aşağıdaki garajdan daha kolay."

Şaraphanenin bir tarafındaki boş sokakta bulunan bir yan kapıdan içeri giriyoruz. İçeride, açıktaki tavan kirişleri uzun dar masalarla eşleşiyor. Benjamin'in Puget Sound'dan sökülmüş bir tekneden temin etmekle övündüğü koyu renkli bir ahşaptan yapıldıklarını hatırlıyorum - her şeyi yeni satın almak yerine yeniden kullanmak için çevreci girişiminin bir parçası.

"Arka taraftaki özel odayı kullanacağız." Gwyn onu takip etmem için bana işaret ediyor. "Yine de başka bir zaman gelmelisin, sana tüm mekânı gezdiririm. Ama bu şekilde kimse bizi sokaktan görüp açık olduğumuzu düşünmez."

Gwyn'i içeri kadar takip ettim. Hiçbir şey değişmemiş; fırçalanmış beton zeminler, duvarlarda soyut dağ resimleri. Buraya gelmemiz on dakikadan az sürdü ve Gwyn çantasını o kadar sıkı tutuyordu ki ona soru sormak için bir iki kadeh şarap içmesini beklemeye karar verdim. Bu nedenle, Benjamin'le burada düzenlediğiniz pek çok özel davette -ki sonuncusu düğün resepsiyonunuzdu- katlarında yürüdüğüm bir şaraphaneden etkilenmiş gibi davranarak sabırla onu takip ediyorum. Arka koridordan aşağı iniyoruz ve duvarların çıplak olduğunu fark ediyorum - senin fotoğraf makinenle çekilmiş resimler gitmiş.

Gwyn beni iki uzun masanın bulunduğu özel bir odaya götürüyor. Tek bir pencere kaldırımın kısmen görüyor ama çoğunlukla ara sokak, loş odada yağmur damlaları huzur veriyor. Bir düğmeyi çeviriyor ve duvarlar boyunca aplikler yanıyor. Direklerden birinden sarkan Edison ampulleri masaları aynı altın ışıkla aydınlatıyor.

Kısacası, çok güzel.

Projenin bitmiş halini hiç görmediniz, görseydiniz çok hoşunuza giderdi.

"Bunu sen mi tasarladın?" Onu konuşturmalıyım.

"Evet." Çantasını masaya koyarken bana bakıyor ve şaşkın bakışlarımı görünce gülümsüyor. "Beğendin mi?"

"İstiyorum." Bir adım daha atıp ampullere bakıyorum. "Bu çok... *Kuzeybatı Pasifik gibi* hissettiriyor. Mükemmel."

Gwyn kızardı, kızaracağını biliyordum.

"Peki ya sanat?" Tuğla duvarları kaplayan daha fazla soyut resme işaret ediyorum. "Nereden gelmiş? Çok farklı ama mükemmel uyuyor."

Gwyn, rastladığı yerel bir sanatçı hakkında açıkça prova edilmiş bir konuşmaya başlıyor ve ben de dinliyorum, başımı sallıyorum ve uygun şekilde onaylayıcı sesler çıkarıyorum. Ben sorular sordukça Gwyn'in sözleri hızlanıyor, şaraphanenin tasarımına olan tutkusu ortaya çıkıyor ve çok geçmeden beni söz verdiği tura çıkarıyor.

Görmeyi beklediğim son şey on dakika sonra geliyor, binaya özgü, yüz yıllık eski moda bir barın etrafından dolanırken yüzün duvardan bana bakıyor. Çerçevesiz bir fotoğraf, ağır yaldızlı bir çerçeveye kazınmış kısa bir *anı*.

"Oh." Kendime engel olamayarak kısa kesiyorum. Ne diyeceğimi, hatta ne düşüneceğimi bile bilemiyorum. "Özür dilerim," diye kekeleyorum ve sadece bakıyorum.

Yani sen hiç var olmamışsın gibi davranmıyorlar.

"Madeline," diyor Gwyn bir süre sonra. "Benjamin'in ilk karısıydı. Sanırım bunu makaleden biliyorsun, ama-" İki şarap kadehi aldı ve beyaz şarap doldurmaya başladı. Şimdi bitirdi, şişeyi boşalttı, ikisini de doldurdu ve birini bana uzattı. "Maddy ve ben iyi arkadaştık."

"Ah," diyorum tekrar ve aramızdaki sessizliğin uzamasına izin veriyorum, onun doldurmaya devam etmesini umarak. Fotoğrafına bakarken karnım gurulduyor.

"Yani-evet." Gwyn içini çekip bara yaslanıyor, kollarını kavuşturmuş, bir elinden şarap kadehi sarkıyor. "Onu kız kardeşim gibi severdim."

"Ve şimdi onun kocasıyla evleniyorsun." Ben kelimeleri durduramadan yine ağzımdan kaçıyor.

Ama Gwyn irkilmiyor bile.

"Öyleyim." Tek ve kararlı bir baş sallama. "Garip görüldüğünü biliyorum." Şarabından uzun bir yudum alıyor. Ben de kadehimi dudaklarıma götürüyorum ama zar zor yutkunabiliyorum.

döktüğü kuru Riesling şarabı. Daha fazla konuşmak üzereyken ön kapı çalınıyor ve Laura'nın loş içeriği görebilmek için ellerini gözlerine siper ettiğini görüyorum.

Kapının kilidini açmaya gitmeden önce Gwyn'in kolunu tutarak onu durduruyorum. Bana şaşkınlıkla baktı. Bir süre onu izliyorum, hangi duyguyu barındırdığını görmeye çalışıyorum ama o anı kaçırmışım, dikkati zaten arkadaşını içeri almakta. "En iyi arkadaşını kaybettiğin için üzgünüm. O öldüğü için üzgünüm. Bugün ikiniz için de zor geçmiş olmalı."

Gwyn'in yüzü yumuşar. "Teşekkürler Rebecca. Minnettarım." Laura'yı içeri almadan önce elimi sıktı.

İki şişe içtik ve Laura o gün ofisinde özellikle zor bir müşteriden bahsediyor. "Vergi işlerinde yardımcı olması için farklı bir avukat tutmaları gerektiğini söylediğimde bana *inanmadılar*." Başını iki yana sallıyor. "Bir dermatoloğun aynı zamanda kalp cerrahı olabileceğini düşünemezsiniz."

"Bu çok can sıkıcı." Gwyn dilimlenmiş peynir ve çeşitli krakerlerle dolu bir tabağı dördümüzün arasına koyuyor. Abigail bıçağa uzanıyor ve peyniri dikkatlice kesiyor.

"Benjamin bu gece ne yapıyor demiştin?" Abigail soruyor. "O zaman buradaydı ve bize şaraplar hakkında her şeyi anlattığında çok eğlenceliydi." Şu anda bir cabernet ile dolu olan bardağımı işaret etti. "Örneğin, eğer bu geçen sefer içtiğimiz cabernet şarabıysa, o asmalar-" Düşünceli bir şekilde dudaklarını büktü. "Kırk yaşında falan mı?"

"Bu yüzden her zaman mevcut üzüm bağlarını satın almaya çalışıyor," diyor Gwyn. "Onların daha iyi üzüm ürettiğini söylüyor. Sorunuzu yanıtlamak için potansiyel yatırımcılarla bir toplantı yaptı."

Bakışlarında bir şeyler titreşiyor ve acaba paraya ihtiyacı olduğu için yatırımcılarla mı görüşüyor, yoksa bu bir iş görüşmesi değil de ormandaki kadınla tekrar bir araya mı geliyor diye merak ediyorum. Ya da belki de kadın, haberleri göz önünde bulundurarak onu iptal etmeye, onun yerine evde ya da burada onunla birlikte olmaya ikna etmeye çalışmıştır. Telefonumu gizlice çıkarıp başka haberler var mı diye bakıyorum ama yok.

"Tuvalet nerede?" Turda bahsetmediği tek nokta buydu ve zaten bilmemem gerektiğini hatırlayacak kadar ayıktım

bulunduğu yer.

"Hemen kapıdan çık, koridordan aşağı in, sağa dön." Gwyn işaret ediyor. "Hepsi cinsiyet ayrımı gözetmiyor."

Bardağımı yanıma alıp odadan çıkarken kimse beni izlemiyor. Yine sohbet, bu sefer bir gece öncesi için yarış startının yanında bir otel rezervasyonu yapıp yapmamaları hakkında. "Eğlenceli olmaz mı? Pijama partisi gibi," diyor Abigail, "Ve bu şekilde park yeri bulmak zorunda kalmayız!"

Laura bir şeyler mırıldanıyor ama kapı arkamdan kapanarak onu susturuyor.

Tuvalete gitmiyorum. Önce şaraphanenin önüne geri dönüyorum, fotoğrafını bir kez daha incelemek için-altındaki yazıyı okumak için, gerçi bunun bir önemi yok, sadece normal *Madeline seviliyordu ve özlenecek saçmalığı* her anıta yazıyor. En azından adını bir bankın üzerine koymamışlar. Sanki bana bir ipucu verecekmiş gibi inceliyorum, ama sadece gülümseyen yüzünün sepya tonundaki bir görüntüsü.

Tuvalete gitmek için döndüğümde, tıpkı Laura'nın yaptığı gibi pencereden bakan bir figür yakalıyorum; ellerini yukarı kaldırmış, renkli camdan içeriyi görmek için ışığı engelliyor. Yüzleri karanlıktan ve kendi ellerinden dolayı gölgelenmişti. Kıpırdamadan duruyorum, sonra barın arkasına geçiyorum.

Şarap kadehimin kenarından sıcıyor, elimi, bileğimi ısıtıyor. Tekrar bakıyorum, beni hiç görmediklerini fark ediyorum. Bu bir adam ve hâlâ içeri bakıyor, bu sefer bir tarafa kaymış.

Şaraphanenin gerçekten kapalı olduğundan emin olmak isteyen bir müşteri mi?

Ya da daha önce beni takip eden, beni tekrar görmeye çalışan adam?

Pencereden geri adım atıp kaldırımda gözden kaybolurken nefes alıyorum. Gwyn bizi arka odada toplayacak kadar ileri gitmişti, özellikle de Pazartesi akşamı şaraphanenin açık olduğunu uman müşterilerin dikkatini çekmeyelim diye. Ama geri geri giderken ve şarabımın çoğunu boşaltmak için tuvaleti bulurken nabzım kulaklarımda yüksek sesle atıyor. Yüzüme su çarpıyorum ve yavaş, derin bir nefes alıyorum.

Bir sonraki planım için zihnimin açık olması gerekiyor.

YİRMİ ALTI

MADELINE

Dört Yıl Önce

Benji'nin düğün hediyesini aldım.

Çok erkendi -Ağustos'a daha aylar vardı, ama koridorda yürürken *taç kalıpları* ve *yeni kapıyı fark ettiğimde*, bunun mükemmel bir zamanlama olduğuna karar verdim - hazır hale getirmek için biraz hazırlık zamanına ihtiyacım olacaktı.

Bir *evdi*. Hayatımızı içinde sürdürebileceğimiz bir ev. Daha da iyisi, babamın evine yakın bir evdi ve onu sürekli yalnız bırakma konusundaki endişelerimi hafifletiyordu. Elena ben taşındığımda yardım edeceğine yemin etmişti ama çoğu zaman bunu aklından bile geçirmediğinden şüpheleniyordum.

Kocaman bir pencereden yolun kıvrımını görebiliyordum; yolun hemen yanında babamın evi vardı. Yani bizi göremeyecekti ama yardıma ihtiyacı olursa yakınında olacaktık. Mükemmeldi, hayal ettiğim her şey vardı. Büyüdüğüm yolda, babamın evinin sahip olduğu Puget Sound manzarası *aynıydı*, sahile erişimi vardı ve iki tarafında komşular yerine bir tarafında *orman vardı*. Bahçeye kadar uzanıyorlardı ve benim için küçük bir kaçamak gibiydi. Gwyn yardım edeceğine söz verdi; banyoları yenileyecek, mutfağın renklerini değiştirecekti. Büyük tadilatlar değil, ufak tefek şeyler.

Babam peşinat için bana yardım etti, ama güven fonum ipotek ödemelerini karşıladı, ayrıca Benji ve ben gelirlerimizi birleştirdiğimizde, fazlasıyla yeterli olacaktı. Ellerimi kavuşturdum ve bir odadan diğerine geçtim, heyecandan köpürüyordum, ama Benji'ye danışmadan büyük bir hamle yaptığımın farkındaydım - bir ev satın almak! Onu da bu arayışa dahil etmediğim için kızmayacağını umuyordum. Ben de istiyordum. Ama bunun bir sürpriz olmasını da istiyordum. Ayrıca, evlendikten sonra yaşayacak bir yerimiz olmalıydı - onun evi babama çok uzaktı ve ben de kiraya çıkmak istemiyordum.

Hayatlarımız mükemmel olacaktı. Zaten öyleydi.

Eve baktığımda Gwyn de benimle geldi; bu kez *anahtarlar* elimdeydi.

"Tanrım, daha mükemmel bir ev hayal edemiyorum," demişti.

Sesindeki kıskançlığı duyabiliyordum. Belki de Alex'ten resmen ayrıldıktan sonra onu Benjamin'in arkadaşlarından biriyle tanıştırabilirdik.

"I

Bunun senin hayatın olacağına inanamıyorum," dedikten sonra garip bir şekilde, ev aslında babamınkinden daha küçüktü ama daha iyi bir manzarası vardı.

Bir odadan diğerine yürüdük, ben neyi sevdiğimi ve neyi değiştirmek istediğimi işaret ettim. "Bu banyodaki fayanslardan nefret ediyorum" dedim. "Sence bununla bir şeyler yapabilir miyiz?"

Gwyn başını salladı ve not defterine bir şeyler karaladı. "Emin misin? Fayans orijinal gibi görünüyor. Ve muhteşem." Parmakları benden daha eski -hatta Benji'den bile daha eski- küçük fayanslara dokundu.

"Eminim."

Benji için ofisi onarmaktan, çirkin sürgülü kapılardan kurtulmaktan ve alanı açmak için onları Fransız kapılarla değiştirmekten bahsettik. Mutfaktaki renkleri ve şu anda çirkin halının kim bilir ne tür mikroplar vaat ettiği koridorlardaki ahşap zeminleri tartıştık.

Daha sonra kutlama için yanımda getirdiğim bir şişe şampanya ile arka tarafta oturduk.

"Kıskandım," dedi Gwyn birkaç dakika oturup Puget Sound'a baktıktan sonra. "Senin adına sevindim ama aynı zamanda kıskandım da. Madeline Hughes, erkeklere tövbe eden kız, sonunda Benjamin North'la nişanlandı. Bu evle birlikte. Benden önce evleneceğini kim tahmin edebilirdi ki?" Eğildi ve omzumu kendi omzuyla çarptı.

Sırtına vurdum, gülümsedim ama ne diyeceğimi bilemedim.

Haklıydı, gerçekten adil değildi. Ama hayat adil değildi. Ben annemi zar zor hatırlıyordum ama o annesini haftada bir görüyordu. Bu da adil değildi.

"Senin için doğru adamı bulacaksın" dedim, çünkü başka ne diyebilirdim ki? Sonra aklıma bir fikir geldi. "Hey, Kip'ten hoşlanıyor musun?"

Gwyn güneş gözlüklerini indirdi ve bana baktı. "Kip mi?"

"Evet. Sevimli biri, değil mi? Ve nazık biri. O aksanı var."

Gwyn'in dudaklarının kenarları yukarı kalktı. "Sevimli biri. Aksanını da sevdim." Kaşlarını çattı. "Dürüst olmak gerekirse, ona karşı bir şeyler hissettiğini düşünmüştüm. Geçen hafta onunla yürüyordun. Ve sürekli onunla mesajlaşıyorsun."

Sözlerinin ardındaki ima midemi bulandırdı.

"Biz arkadaşız," dedim. "Birbirimizi neredeyse her gün işte görüyoruz. O sanki-" Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum, bir kardeş."

Kadın homurdandı. "O bir kardeşten başka bir şey değil. Ama sen öyle diyorsan, tamam."

Ağzımı açtım ama doğru kelimeleri bulamadım. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim, sadece arkama yaslanıp biraz daha şampanya içtim ve Kip'e yanlış bir fikir verip vermediğimi merak ettim. Ya da Gwyn benimle oyun mu oynuyordu? İyi bir arkadaştı ama özellikle de sesindeki kıskançlık tonu göz önüne alındığında, bunu ona yakıştıramazdım.

Yine de hiç şüphem yoktu. Benji benim için doğru adamdı.

YİRMİ YEDİ

REBECCA

Şim di

Ben kapının önünden geçip şaraphanenin arka tarafına doğru ilerlerken Gwyn, Laura ve Abigail'i üniversite günleriyle ilgili bir hikâyeye eğlendirmekle meşgul. Bir dizi kapı, çalışan salonuna ve onun ötesinde ofislere açılıyor. Sonuncusuna giriyorum. En büyüğüne.

Benjamin'in ofisi.

Karanlık ama içeri giriyorum, köşedeki alçak masa lambasını yakıyorum.

Hızlı bir taramayla son gelişimden bu yana pek değişmediğini gördüm. Masasının dağınıklığına bakılırsa o da kullanıyor gibi görünüyor. Bu bir değişiklik; evi satın alıp ona hep istediği ev ofisini verdikten sonra, öncelikle orayı kullandı. Masası köşede duruyor, devasa ve ahşap ve tek bir insanın ihtiyacından çok daha fazlası. Deri bir tekerlekli sandalye. İki aydır ileri sarılmamış bir takvim. Çakırkeyif halleriyle kimsenin yokluğunu fark etmediğinden emin olmak için dinleyecek kadar uzun süre duraksıyorum, sonra işe koyuluyorum.

Çekmeceler kalemler, kâğıtlar ve diğer ofis ıvır zıvırlarıyla dolu; zımba, bant, lastik bantlar. Sanki birisi alışverişe gitmiş ve ona bir insanın ofiste ihtiyaç duyabileceği her şeyden biraz almış gibi. Muhtemelen, Gwyn.

Sonra, dosya dolaplarına bakıyorum. Bunlara sahip olması garip görünüyor -son ziyaretimden bu yana yeni eklenmişler- ve artık her şey dijital değil mi? Ama vergi formlarının, çalışan bilgilerinin ve sana ne olduğunu kanıtlamama hiçbir şekilde yardımcı olmayacak diğer iş bilgilerinin kâğıt kopyalarını buluyorum.

Sonra bakışlarım masaüstünde duran bilgisayara takılıyor. Başta fark etmemiştim çünkü dağınık bir kâğıt yığınının altında duruyordu. Ama bu açıdan, onu görebiliyordum. Daha önce sahip olduğu dizüstü bilgisayarın aynısı - dizüstü bilgisayarını yakından tanıdığımdan değil. Ama onu yanında taşıyordu ve aynı gümüş dış yüzeye sahipti.

Ona uzanırken ellerim titriyor. Ortaya çıkarılma korkusu yanıp sönüyor ama sonra elimdeki konuya odaklandığımda kayboluyor. Durup tekrar dinliyorum. Koridordan kıkırdayan kahkahalar geliyor ve yeterince meşgul görünüyorlar. Masanın arkasına çömeliyorum, dizüstü bilgisayarı kapıyorum ve onunla birlikte

Zemin. Biri geçerken ofise şöyle bir baksa beni fark etmeyeceği kadar gizli.

Kolayca açılıyor ve şifre ekranı çıktığında Benjamin'in evinize anahtarsız giriş için programladığı numarayı giriyorum ve rahatlıyorum, hemen içeri giriyorum.

Sonra donup kalıyorum. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, ağır *gm güm sesler* ıkartıyor ve dudağımı o kadar sert ısırđıėımı fark ediyorum ki kanamak üzereyim. Nereden balayacağımı bilmiyorum. Ama web tarayıcısı açık ve e-postası da orada, ben de kaydirmaya balıyorum - anlaşılan gelen kutusunu hiç temizlemiyor. İki dakika sonra, sonsuza kadar kaydırıp hiçbir şey bulamayacağım açıktı. Koridorun sonunda, arabın etkisiyle yüksek ve dramatik, heyecanlı sesler. Daha hızlı kaydırıyorum, sonra duruyorum ve imleci arama kutusuna getiriyorum. İlk başta, işletme kredileri ya da hayat sigortası için arama yapmayı planlıyorum-ölmeden önce senin üzerine bir poliçe yaptırmış mıydı? Gerçi belki de bu evlenmeden önce yapılması gereken normal bir şeydi. Koridorun sonunda Gwyn'in sesi çınlıyor, sanki biriyle dalga geiyormu gibi acımasız. Kalarımı atıyorum ve onun yerine yazıyorum:

Gwyneth Swanson

Enter'a basıyorum ve en az yüz e-posta çıkıyor. Sonra bunun on sayfadan sadece biri olduğunu görüyorum. E-postalar daha da geriye gidiyor. Kaydirmaya baladım

Onu otomobil sigortasına eklemekten ve banka hesaplarını birletirmekten, araphane ile ilgili i e-postalarında CC'ye kadar her şey. Hiç yardımcı olmadı. Hepsi kişisel değil ya da Benjamin ve Gwyn arasında bile değil, tüm çalışanlara gönderilmiş.

Kaydırmak yerine en eski sayfaya, ilk e-postaya gidiyorum.

Onunla ilikinizin üzerinden sadece birkaç ay geçtiğini görünce nefesim kesildi. Benjamin i tasarım için Gwyn'i ie almadan önce, kişisel e-posta alıverii yapmadan önce.

Konu satırında *nemli* yazıyor, başka bir şey yok. Tıklıyorum.

Sevgili Gwyn,

Ben Benjamin North. Size rastgele bir e-posta gönderdiğim için çok zgnm, ancak telefon numaranız bende yok ve bunu irketinizin web sitesinde bulmak kolaydı.

Senden bir iyilik isteyeceğim. Madeline için bir kamera almak istiyorum. Ona sorarsam, nedeninden pheleneceğini biliyorum. Kameralar hakkında bir şey biliyor musun? Houna gidebilecek birinden bahsetti mi? I

bu hediye için yardımınızdan çok memnun olurum. Bu hafta bir ara benimle şehir merkezinde buluşabilir misiniz?

Teşekkürl

er,

Benjamin

E-posta Benjamin'in iyi bir erkek arkadaş olmasından başka bir şey değil. Bir parçam biraz sönüyor. Başka bir yanıma ise ağlamak üzere - seni her şeyden çok seviyor gibi görünüyordu ve belki de öyleydi. En yakın arkadaşına ulaşıp fotoğraf makinesini almasına yardım etmesini istemişti ve bu da evlenme teklifinin bir parçası olmuştu.

Ama o zaman seni neden öldürsün ki?

E-postayı tekrar okudum, sonra çıktım ve daha fazla gezindim. Şimdi evlenecek olan çiftin ilk sözlerini yeniden hatırlayınca midem bulanıyor. Bu sözcükler yazıldığında senin hâlâ mutlu bir şekilde hayatta ve Benjamin'in yanında olduğunu bilmek. Bir nefes veriyorum ve daha hızlı ilerliyorum çünkü her an özlenebilirim.

Nişanınız gelir ve gider. Adamdan kadına gelen bir teşekkür e-postası okudum. Ve onun cevabı, ünlem işaretleri ve iltifatlarla dolu.

"Madeline çok şanslı bir kız, o kaltak LOL. Keşke o gece seni fark etseydim!" Bundan sonra bir göz kırpmaya var, bu da onu bir şaka yapıyor. Ama Gwyn'i tanıyorum, hiç de öyle görünmüyor. İçimde bir şey geriliyor, sözlerini tekrar gözden geçiriyorum. O zamanlar Alex onun erkek arkadaşıydı. Onu manipüle eden ve çoğu zaman gözyaşları içinde bırakan Alex. Gwyn her zaman sahip olduklarınızı kıskanırdı, ama nişanlandığınız zaman kıskançlık gerçekten ortaya çıkmaya başladı.

Aynı zamanda Gwyn ve Benjamin, Gwyn şaraphane üzerinde çalışmaya başladığında birlikte çok zaman geçirmeye başladılar. Aşağıya indiğimde neredeyse her gün atılan e-postaları buluyorum. Bazen günde birden fazla.

Rastgele birine tıklıyorum.

Hey, Ben,

Renk paleti hakkında düşünüyordum ve daha cesur renkler düşünmeye değer olabilir. Seattle çok gri olabiliyor-

Kaydırıyorum, daha önce kimsenin ona seslendiğini duymadığım Ben'i rahatça kullanmasına dikkat ediyorum. Ona küçültme işareti kullanan tek kişi sensin.

En alt kısmına kadar yeterince masum bir e-posta gibi görünüyor.

Düğün için smokin konusunda yardımcı olabilirsem haberim olsun. Üst bedenle, ne giyersen giy iyi görüneceğine bahse girerim.

Bu beni duraklatmaya yetiyor. Masanın kenarını biraz daha sıkı tutmam için. Kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmaya. E-postayı tekrar okumama ve flörtöz mü yoksa sadece nazik mi olduğuna karar vermeye çalışmama neden oldu. Belki de yanlış okudum.

Ama hayır. Hayır, öyle yazıyor.

Sonraki ay boyunca yarım düzine e-posta daha açıyorum ve rahatsız edici bir eğilim fark ediyorum - Gwyn kesinlikle flört ediyor. Benjamin daha nazik davranıyor, ama yine de cevap veriyor, olmasına izin veriyor.

Bu da yetmezmiş gibi, zamanlama da değişiyor. E-postalar artık öğlen ya da öğleden sonra üçte gönderilmiyor. Akşam dokuzda gönderiliyor. Sabahın beşinde. Sanki yatmadan önce e-posta gönderiyorlarmış ve sabah ilk iş olarak devam ediyorlarmış gibi. İkisi de imzalarını atarken *Benjamin* ve *Gwyn isimlerini kullanmayı* bırakıyor, bunun yerine baş harflerini kullanıyorlar. E-postalar kısa, neredeyse bir metin gibi karşılıklı konuşmalar haline geliyor.

Düğününüzden iki ay öncesinin tarihini taşıyan bir e-posta beni duraksatıyor.

Benjamin'den: *Tabii ki düğünü dört gözle bekliyorum - benim için bir dans ayırın!*

Benjamin'in mesajı tüylerimi diken diken etti ama tüm arkadaşlarınıza karşı nazikti. Bu, ileri geri mesajların sıklığı ile birlikte çizgiyi tam olarak aşmıyor, daha da ileri gidiyor.

Gwyn'den cevap olarak: *İkinizi de kurtaracağım.*

Ardından bir kalp emojisi.

Ve sonra Gwyn'den bir tane daha: *Ve hey, eğer korkarsan, bana haber ver. Eğer Madeline aramızda olmasaydı, Alex'i hemen terk ederdim. Yazıyı bir gülme emojisi ve ardından ters bir gülen yüzle bitiriyor - bunun bir şaka olduğunu bildiriyor.*

Ama bu bir şaka değildi. Çünkü olan tam olarak buydu. Alex'i terk etti. Ve sonra sen resimden çıktın. Kalıcı olarak.

Ve şimdi, işte buradalar. Nişanlılar. Birlikte yaşıyorlar. Yakında evlenecekler. Tıpkı Gwyn'in istediği gibi.

YİRMİ SEKİZ

REBECCA

Şimdi

Dizüstü bilgisayarı titreyen bir elle masaya geri koyuyorum. Çok uzun zamandır yoktum ve sadece şarabın etkisi beni aramalarını engellemişti. Şaraphaneyi tamamen terk etmek istiyorum - Seattle sokaklarında koşmak ve bildiklerimi, bildiğimi düşündüklerimi ve yeni ortaya çıkardıklarımı sıralamak için kaçmak istiyorum.

En iyi arkadaşın, sen ortalıkta yokken ne yapabileceklerini öneriyor. Belki de Benjamin'e ne yapması gerektiğini ima ediyordu. Yaptığı şey.

Yeni bulduğum arkadaşlarıma dönmek her şeyi mahvedecekti. Bu yüzden geri döndüm. Gülüyorum ve şimdiye kadar sahip olduğum en kötü hasta ve birlikte çalıştığım en zor doktor hakkında bir hikaye paylaşıyorum ve onlar da huşu içinde dinliyorlar.

İki saat sonra şaraphaneden ayrıldık. Abigail ve Laura bir yöne, Gwyn ve ben diğer yöne, soğuk sokaktan arabaya doğru gidiyoruz.

Bir şeyler *dönüyordu* ve sen de bunu biliyordun. Onlara güvendiğinden daha fazla kendine güvenmeliydin. Eğer güvensesdin, belki de her şey farklı olurdu.

Gwyn'e pişman olacağım bir şey söylememek için ağzımı kapalı tutuyorum. Bulduğum şey içimde kaynıyor, taşmakla tehdit ediyor. Derin nefesler alıyorum, elimdeki hedefe odaklanıyorum. Dışarı çıkıp arabaya giderken her iki tarafa da gazeteciler ve takipçiler için bakıyorum. Konuşmadan önce Gwyn'in yolcu koltuğuna oturmasını ve kemerini bağlamasını bekliyorum. "Daha sert bir şeyler içmek için bir yere gitmek ister misin?"

Benjamin'le nasıl başladıklarını anlatmasını umduğum için mi soruyorum, yoksa onu sarhoşken bir yere götürüp -ne bileyim- ağzını burnunu kırmak istediğim için mi soruyorum, emin değilim.

Belki de Benjamin değildi. Belki de Gwyn'di. Ona bakıyorum, bunu yaptığını hayal etmeye çalışıyorum - seni uçurumdan aşağı ittiğini. Hayal bana beklediğimden daha kolay geliyor ve bir nefes çekiyorum, arkamı dönüyorum, kendimi sakın kalmaya zorluyorum. Rebecca olarak kalmaya.

Her zaman kocası olduğunu söylerler ve ben de bunun doğru olabileceğini düşündüm. Ama belki de Gwyn bunca zamandır uzun bir oyun oynuyordu. Belki de gerçekten oydu.

Ağzını açıyor ve cevap vermeden önce tereddüt ediyor. "Aslında çok isterdim ama bu gece olmaz." Telefonu elinde ve ona göz atıyor. "Yatmadan önce Benjamin'i görmek istiyorum. Henüz evde olduğunu sanmıyorum.

-Mesajlarıma cevap vermiyor, demek ki hâlâ iş ortaklarıyla bir şeyler içiyor olmalı ama yakında gelir."

"Bir dahaki sefere o zaman."

Eğer o yaptıysa, bu Benjamin'in masum olduğu anlamına gelir. Bu da seni sevmekten hiç vazgeçmediği anlamına gelir.

Ya da *Benjamin'in masum olduğu* saçmalığını bıraktım çünkü tamamen masum olmasına imkan yok. Sen daha ölü ilan edilmeden önce en iyi arkadaşınla takıldı, ona evlenme teklif etti. *Erken* öldüğünü de ekleyeyim. Yedi yıl beklemek yerine üç yıl sonra.

Ya da bu işte birlikteydiler. Belki bir ilişki vardı. Belki de aktif bir katılımcıydı ve sonra birlikte olmak istediklerine karar verdiler ve paranız uygun bir şekilde cazip geldi ve-

Bunu şimdi burada yapamam. Gwyn beni izlerken olmaz.

Arabayı çalıştırıyorum, gözlerim aracın yakınında dolaşan karanlık formlara karşı tetikte. Kaldırıma yanaştık. Yutkunuyorum ve işe yarar bir konuşma bulmaya çalışıyorum. "Haberlerde olanlardan dolayı çok mu üzgün?"

"O-" Gwyn dudaklarını birbirine bastırıyor, telefonuna bakıyor ve sanki kasıtlı olarak bana bakmıyor. "Bu konuda komik. Kızım kaybolduğunda onun için çok zor oldu." Yutkunurken boğazı hareket ediyor. Daha fazlası olduğunu hissediyorum - daha fazlası olduğunu *biliyorum* - ama keşke onun bakış açısından duyabilseydim. "Nasıl başa çıktığını gerçekten bilmiyorum. Benimle bu konuda konuşmuyor." Başını çevirip pencereden dışarı bakıyor.

Alaycı bir cevap verdim.

"O zaman acı çekiyor olmalı," diyorum. "Onun en iyi arkadaşın olduğunu söyledin, eğer seninle bu konuda konuşmuyorsa-" Cevap vermiyor. Oksijeni içime çekiyorum, öfkeyi dışarı veriyorum, kendimi nazik olmaya zorluyorum. "Sen iyi misin?"

Parmakları telefon ekranında geziniyor ama ekran kilitli, gergin bir tik. Tartışmaktan hoşlanmadığı bir konu. Anlaşılabilir, ama...

"Uzun bir gün oldu," diyor ve bana küçük bir gülümseme sunuyor. "İyi miyim bilmiyorum ama şu anda bu konuda konuşamam. Belki başka bir zaman."

Tüm vücudum gerildi, suçlayıcı bir şey söylemesini bekliyordum ama onun yerine konuyu saptırdı. Ve çok fazla zorlamadığımdan emin olmalıyım.

"Özür dilerim. Olaydan sonra ben de kocam hakkında konuşmakta zorlandım."

Yakın karanlıkta yüzü sempatik bir hal alıyor. Şaraphanenin daha uzakta olmasını dileyerek direksiyonu çeviriyorum - neredeyse onun evine varmak üzereyiz.

"Seni sahile bırakmamı ister misin? Ya da haber minibüsü göremiyorum?" "Ön taraf iyi. Sadece bizi takip etmelerini istemedim."

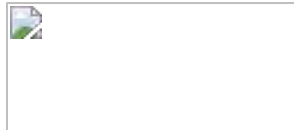
Bizi takip ediyordu. Belki de şaraphanenin önündeki haberlerden biriydi. Aklıma en mantıklısı bu geliyor. Gözlerimin dikiz aynasına kaymasına engel olamıyorum, hemen arkamda far var mı diye bakıyorum ama sadece karanlık, nemli bir sokak var.

"Bu gece için teşekkürler. Çok eğlenceliydi," diyorum, yeni bir arkadaştan diğerine beklenen değiş tokuş.

"Ne zaman istersen. Yarın sana mesaj atarım, bu hafta bir ara koşalım." Gwyn arabamdan iniyor ve çantasını sıkıca tutarak garaj kapısına doğru ilerliyor. Arabayı kenara çekiyorum, çünkü benim gecem henüz bitmedi. Ama kim bilir onunki daha ne kadar sürecektir ya da Benjamin eve gelmez, ki birazdan geleceğini söyledi, onunla birlikte hemen yatağa mı girecekler? Köşeyi dönüp bir ara sokağa giriyorum ve motoru durduruyorum. Zaten koyu renkler içindeyim, bu yüzden düz ayakkabılarımı koşu ayakkabılarımla değiştiriyorum ve üstüme bir yağmur ceketi çekiyorum.

Evlerindeyken, dış dünya için kendilerini aydınlattıklarından habersizken nasıl davrandıklarını bilmek istiyorum. Evlerinin yanındaki karanlık ve nemli ormanda gezinmek isteyen herkesin gerçek dünyalarını görebileceğini. İçlerinden birinin ağlayıp ağlamadığını, cesedinin bulunduğunu bildiren haberi ikisinin de kabul edip etmediğini bilmek istiyorum. Ve eğer içlerinden biri, bulunup cinayetle suçlanacağı endişesiyle kaçmaya çalışırsa, onu durdurmak istiyorum.

Çünkü siz bu dünyada bir daha asla yürüyemeyecekken onlar özgürce yürümeye devam edemeyecekler.

Ormandaki yerime vardığımda sadece Gwyn'i görüyorum.

Beyaz bir pijama altı ve dantelli beyaz bir gecelik giymiş ve neredeyse amaçsızca mutfakta, oturma odasında dolaşıyor. Arka pencerede durup karanlık Puget Sound'a bakıyor. Telefonu elinde ve birkaç saniyede bir kontrol ediyor.

Gergin. Gergin görünüyor.

Benjamin'in hangi cehennemde olduğunu bilmek istiyorum. Onu tanıdığımdan beri geç saatlere kadar çalışırdı, öyle bir şey ki önce yalnızlıktan sonra da seni aldattığını düşündüğünde kıskançlıktan çıldırırdın. Ormandaki kadının anısı gözümün önünden geçiyor -belki de oraya gitmeliydim. Belki de onunla buluşuyordu, her kimse, ya da belki suçlu olan oydu ve iş toplantıları nişanlısına bile fark ettirmeden şehri terk etmek için bir kılıftı. Şimdiye kadar Oregon'da olabilirdi. Kuzey Kaliforniya'da. Ya da doğuya, Idaho'ya gittiye. Kuzeye, British Columbia'ya. Ama kaçtıysa, onu takip edeceğim.

Merak etme Maddy, ne kadar sürerse sürsün bunu bitireceğim.

Solumdan, yola yakın bir yerden yaprak çıtırtıları gelince dikkatim tekrar odaklanıyor. Başka bir çıtırtı, sürekli bir düzen, ormanda yürüyen birinin sinyalinin veriyor. Bana doğru yürüyor.

Bulunduğum yerden aceleyle geri çekilirken tüylerim diken diken oluyor, kayaların üzerinden tırmanırken ve başka bir çam ağacı çalılığının etrafından dolanırken neredeyse takılıp düşüyordum. Geri çekilmem gürültülü oldu ama ormandan gelen kişi kadar değil.

Sapığım mı?

Kamp yapacak bir yer arayan evsiz biri mi?

Bir insanın karanlık gölgesi tam da benim olduğum yerde ve onlar hala -dinleme.

Ben de kıpırdamadan duruyorum, vücudumun uzunluğunu bir çam ağacına bastırıyorum, kabuk avuçlarımın altında sertleşiyor. Nefes alıyorum, nefes veriyorum, hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışıyorum. Savaş ya da kaç içgüdüğü devreye giriyor. Gözlerimi kapatıp beni görmelerine imkan yokmuş gibi davranmak istiyorum ama bunun bir faydası olmayacak; o yüzden kıpırdamadan duruyorum ve kişi tekrar ses çıkardığında, parmaklarıma yapışan yapışkan bir özle geniş gövdenin kenarından bakıyorum.

Beklediğim şey, birinin ormanda beni araması. Ama bu yakın bile değil.

Birkaç saniye önce yaşadığım kayanın üzerinde bir adam oturuyor. Üzerinde koyu renk giysiler, ellerinde eldivenler, başında koyu renk bir bere var. Ama soğuk hava kıyafetlerine rağmen kim olduğu ya da ne yaptığı anlaşılmıyor.

Bu Benjamin. Ve Benjamin Gwyn'i izliyor.

YİRMİ DOKUZ

MADELINE

Dört Yıl Önce

Ona asla eski sevgilisi gibi olmayacağıma söz verdim ama hepimizin kıskançlığın uygun olduğu bir sınırı vardır. Eski sevgilisinin herkesi ve her şeyi kıskandığını *biliyordum*, *bu* yüzden deniyordum - gerçekten deniyordum.

Ama bence nişanlısı Benji'nin yaptığını yapsa herkes kıskanırdı.

Öğleden sonra 3'te arayıp iptal etti -yine- ve ben de bu haberi olabildiğince iyi karşıladım. O bilmiyordu ama ben ona düğün hediyesini erkenden verecektim. Gwyn'in yardımı sayesinde ev neredeyse hazırda ama yine de birkaç son rötuşa ihtiyacı vardı. Ve burası *bizim* evimiz olacağından, onun da bu kararlara katılmasını istiyordum. Bu yüzden *ona* bir sürprizim olduğunu ve saat altıda onu dairesinden alacağımı söyledim.

Yeni mutfağımızda hazır bir akşam yemeği bizi bekliyor olacaktı. En sevdiği chenin blanc şişesi, hava durumuna bağlı olarak ya verandada ya da Puget Sound gün batımı manzarası eşliğinde içeride soğuk bir şekilde dururdu. Bana bu devasa boş evde ne halt ettiğimizi sorardı ve ben de ona gözlerini kapatmasını söyledim. Bu sürprizi tekrar tekrar hayal ederdim. Benji nedenini sorar ya da ilk başta bunu yapmayı reddederdi, çünkü erkekler böyledir - ama sonra pes ederdi, çünkü bana her zaman pes ederdi ve eline bir anahtar sıkıştırırdım. Gözlerini açardı ve-

O zaman ne yapacağından emin değildim. Sevinecek miydi? Şok mu olacaktı? İkisinden de biraz mı?

Ona en sevdiği şaraptan bir kadeh koyar ve yeni evimizi gezdirirdim. İstersek geceyi geçirebilmemiz için yeni bir kral yatak getirttiğim ana yatak odamızla gurur duyuyordum. Ona bilmiş bir gülümsemeyle iki kişilik makyaj masasını gösterirdim, çünkü geceyi onun evinde geçirdiğimde her zaman onun küçük banyosundaki lavabo için savaştık zorunda kalırdık. Ona, ilk dikkatini çeken kırmızı ayakkabılarımın konulduğu bir ayakkabılıkla tamamlanmış dolabımı ve dairesinde yer kaplayan tüm ıvır zıvırını saklayabileceği koridordaki dolabı gösterdim.

Ondan sonra onu *ofisine* götürürdüm, ofisine. Dairesindeki ortak şikâyet, yerleşebileceği bir yer olmamasıydı ve o da

Şaraphaneye kadar gitmekten daha yakın bir şey istedi. Çok heyecanlıydı.

En iyisini sona saklıyorum. Manzara. Puget Sound manzarası ve ötesinde yükselen Olympic sıradağları.

Turu düşünürken bile kalbim küt küt atıyordu.

Ama bunun yerine, yepyeni mutfağında tek başıma oturdum, yemek şirketine mesaj attım ve yemeklerin hepsini tek başıma yiyemeyeceğim için bağışta bulunmalarını istedim.

Üzgünüm, teslimatçım neredeyse varmak üzere. Ondan sonra iki durağı daha var.

Bir saniye sonra kapı çaldı ve açtığımda genç bir kadın beni gülümseyerek ve bir kucak dolusu yiyeceklerle karşıladı. Ona mutfağı gösterdim, o da sunum tarzında yerleştirmeye başladı.

"Zahmet etmeyin," dedim. "Teşekkür ederim." Ve ona hatırı sayılır bir bahşış verdim. Benim mutsuz olmam onun da öyle olması gerektiği anlamına gelmiyordu. Hayal kırıklığı yüzümde acı bir gülümseme, bedenimde bir ağırlık bıraktı. Şarap açacağını bulup mantarı açtım ve şişeden doğrudan içtim, kendi favorimden çok farklı olan parlak lezzet karşısında irkildim. Ama Benji'nin sevdiği şeyi almıştım çünkü aşık insanlar böyle yapar, fedakârlıkta bulunurlar.

Sadece şaraphane için değil, bizim için de çok çalıştığını bilerek kendimi desteklemeye çalıştım. Elbette, geçinmek için benim güven fonum olacaktı ve evet, evlendiğimizde fazladan bir toplu para alacaktım, çünkü annem böyle cömertti, ilk elden bildiğimden değil. Ama Benji ailemin parasına bağımlı olmak istemiyordu ve buna saygı duyabilirdim.

Ama cidden, ona bir sürprizim olduğunu söylemiştim. Geceyi bir hafta önceden planlamıştım. Woodinville'deki üzüm bağında olup bitenlerle meşgul olduğu için geç saatlere kadar çalışmak zorundaydı. Trafik olsa bile, arabayla bir saatten fazla sürmezdi.

Yemek orada duruyordu, ince bir manilla kâğıdının üzerinde nasıl ısıtılacağına dair talimatlar vardı. Parmaklarımı pürüzsüz kağıda dokundurdum, sonra telefonumu elime aldım ve en son grup mesajını bulana kadar kaydardım.

Yeni eve gelmek isteyen var mı? Akşam yemeği ayarlamıştım ama Benji iptal etti.

Leah bana hemen geri döndü: *Üzgünüm, bu gece akşam vardiyasında çalışıyorum. Kucak dolusu sevgiler.*

Natalie yazdı: *Bir randevuda! Çok üzgünüm. Keşke yapabilseydim. xoxo*

Gwyn üzgün bir yüz emojişi gönderdi ve ekledi: *Üzgünüm, şaraphanede ölçümlerin arkasındayım, bu hızla bütün gece burada çalışacağım. Yarın öğle yemeği?*

Sonra dördüncü bir yanıt geldi ve normal grup sohbetimize mesaj atmadığımı, Kip'in de dahil olduğu sohbele mesaj attığımı fark ettim.

Kip: *Tabii ki! Bana adresi gönder.*

İçimden küfrettim ve tahmin edilebileceği gibi saniyeler sonra Gwyn bana özel olarak gülen bir emoji gönderdi. *Eminim bunu planlamamıştın, değil mi?* Mesajını kaydardım ve yüzümü ovaladım, bir bahane bulmalı mıydım yoksa sadece *Üzgünüm, senin de dahil olduğunu fark etmemiştim mi* demeliydim karar vermeye çalıştım! Daha da kötüsü, arkadaşlarımla üçünün de Kip'i sadece ikimizin olacağı özel bir akşam yemeği için ayarladığımı bilmeleri idi.

Ama bir kez daha şarap beni cesaretlendirdi ve akşamları yalnız geçirmekten yorulmuştum. Ona adresi gönderdim. Yanlış bir şey yapmıyordum. Birlikte çalışıyorduk. *Arkadaştık.* Ve Benji'yi asla aldatmazdım. Erkek arkadaşlarımla bile olmaması gerektiği yönündeki bu çifte standart çok saçmaydı. Ayrıca, Benji kıskanç bir tip değildi. Kip'le yemek yemem onu rahatsız etmezdi.

Kip geldi ve ona evi gezdirdim - nişanlıma yapmak istediğimin küçültülmüş bir versiyonu - ve arkada oturup gün batımını izledik, Benji için aldığım şarabı ve akşam yemeğini paylaştık. Kip'in Elena ile son günü haftalar önceydi ve arayı kapatmak için zaman harcadık. Bana son ihtisas bloğundan bahsetti: "Pediatri. Çocuklar çok tatlı. Ama umurumda değil. Ebeveynler en kötüsü, her zaman tamamen normal çocuklarında bir sorun olduğundan endişeleniyorlar, ama bunu internette bir yerde okumuşlar..." Tıp fakültesindeki hikâyelerini anlatmaya devam etti. Çok geçmeden gülmeye başladım, daha fazla şarap içtik ve bir süre sonra güneş battı. Kendimi ona Benji'den, şaraphaneden ve gelecek planlarımızdan bahsederken buldum.

"Peki bu gece nerede o zaman?" Kip manzarayı işaret etti. "Bunu mu özleyorsun? Seninle mi?"

"Sadece onunla yemek yemek istediğimi biliyordu. Bilmiyordu-" Eve doğru başımı salladım. "Sürpriz hakkında."

"Yine de." Kip durakladı ve kadehindeki şarabın kalanını boşalttı. "Seni çok sık iptal ediyor mu?"

Bunu düşündüm. "Bazen. İşleri tek başına yürütüyor ve kuzeyde üzüm bağları var. Artı buradaki şaraphane. Çok fazla."

Yavaşça başını salladı ama Kip'in söylemediği bir şey olduğunu anlayabiliyordum.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Sadece-" Döndü ve bana çeyrek bir gülümseme verdi. "Dikkatli ol, tamam mı? Sen iyi bir kızsın. Arkadaşımsın. Seni incitmesine izin verme."

Ne diyeceğimi, sözlerinin nereden geldiğini bilmiyordum.

"Onunla çalışırken Elena sana bir şey mi söyledi?" Bir süre sonra sordum. Son zamanlarda çok destekleyici olmuştu ama Benji'ye karşı tek kelime eden de o olmuştu.

"Tabii ki hayır." Ama sesinde beni meraklandıran bir şey vardı.

Ve sonra yıllardır başıma gelen en kötü şey bir telefon görüşmesi şeklinde geldi.

"Gwyn arıyor." Kip, aramızda hasır ve cam bir masanın üzerinde duran telefonumu işaret etti.

Tasarımı *asla* zamanında bitiremeyeceğini ya da Alex hakkındaki en son şikayetini duymayı bekleyerek cevap verdim.

-"Maddy, geliyorum. Seninle konuşmam lazım."

"İyi misin?" Dik oturdum, sesimde alarm vardı.

"İyiyim," dedi, sesi düzdü. "Beş dakika içinde orada olurum."

Dakikalar sonra, sarı saçları yüzünün etrafında uçuşarak fırtına gibi içeri girdi. Kip'i gördü ve hemen, "Gitmesi gerekiyor," dedi.

Kalbim neredeyse duracaktı. Gwyn Kip'i ancak ciddi bir durum söz konusu olduğunda, sadece ciddi değil *hassas bir durum söz konusu olduğunda* kovardı. Mesela biri ölmüşse ya da... Ne olduğunu anlayamıyordum bile.

"Belki ben yardım edebilirim," dedi Kip. "En azından bir sır tutabilirim." Aramızda bir ileri bir geri baktı. "Ama gidebilirim de. Gitmemi istersen anlarım."

Her şeyden çok, ne söyleyeceğini bilmek istiyordum. "Ne oldu?" Kip'in varlığını tamamen görmezden gelerek sordum.

Gwyn tereddüt etti, sanki bir şeyler çeviriyormuşuz gibi ona ve bana baktı. Sonra başını salladı ve sanki biri duyabilirmiş gibi sesini alçaltarak yaklaştı.

"Şarap imalathanesindeydim, Benjamin'in arka tarafta depolamak istediği raflar için ölçü alıyordum-" Tekrar nefes aldı, sanki üzerinden koşarak geçmişti. "Ve arka girişten birinin geldiğini duydum. Çalışan, sadece bir kişi. Bugün Pazartesi, tabii ki bu bana garip geldi."

Şaraphane pazartesi günleri *kapalıydı*, bu yüzden garipti. "Kim olduğunu gördün mü?" diye sordum.

Gwyn bana baktı, gerçekten baktı, bakışları bir cevap arar gibi gözlerim arasında gidip geliyordu. "Hayır. Ama onları duydum."

"Kim olduğunu söyleyebilir misiniz?" Telefonum elimdeydi, nabzım yavaşlamaya başlamıştı -bir hırsızlık ya da bir çalışanın bir şişe şarap kapması polisi arayabileceğim ya da Benji'ye mesaj atabileceğim bir şeydi- kesinlikle bu düzeyde bir endişe gerektirmezdi.

Ama sonra dedi ki, "Benjamin, Maddy. Benjamin'di. Ve orada bir kadınla birlikteydi."

OTUZ

REBECCA

Şim di

Kelimenin tam anlamıyla donana kadar ağacımın arkasında donup kalıyorum; parmaklarım uyuşuyor, bacaklarım kaskatı kesiliyor ve tüm gücümle hareket etmemeye, ses çıkarmamaya çalışıyorum. Nefesimi bile susturmaya çalışıyorum.

Göz ucuyla baktığımda Benjamin öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Pencerelerden gelen bir ışık pırıltısı yüzünü soluk sarı bir renge büründürüyor, ama onun dışında gölgeler içinde, sadece dış hatları var. Arada bir sallanan bir bacağı dışında kıpırdamıyor, pencereden nişanlısını izliyor, o da adımlıyor, kendine bir şeyler atıştırıyor, telefonunu kaldırıp arama yapıyor.

Bakışlarının yoğunluğu yüzünden etrafındaki hava adeta titreşiyor. Sanki bir şey bekliyor gibi, keşke ne olduğunu bilsem. Bu, aşık birinin düşkün dikkati değil. Bu bir beklenti, her ne olacaksa olacağından emin gibi.

Çömeliş Gwyn'i onun yanında izliyorum ama onun hareketlerinin bir önemi yok. Vazgeçtiğinde -ki başını sallayıp iç çekişine bakılırsa tam da öyle, *vazgeçiyor*- ağaçların arasından aşağı doğru ilerliyor. İşte o zaman evlerinin yanındaki ormanda, oturmak için nispeten rahat bir kayaya giden gizli bir patika olan bu küçük köşenin tesadüf olmadığını anlıyorum. Etrafıma bakıyorum ve ilk seferinde fark etmem gereken şeyi görüyorum - çiğnenmiş yapraklar, kayanın üzerinde yosun yetişmeyen nokta, çünkü birileri sık sık üzerine oturmuş.

Bu, burada oturup onu izlediği ilk sefer değil. Ama *neden*? Belki de benim onları izlememle aynı sebepten -güven eksikliği. Şüphe. Gwyn'e güvenmiyor. Bu da onun hakkında bir şeyler bildiği anlamına geliyor. Ya da onun hakkında bir şeylerden şüpheleniyor. Belki de senin yerini almak istemiştir. Ya da belki, bir ilişkisi olduğunu düşünüyor.

Sonuçta bir ilişkileri varmış gibi görünüyor.

Ama ormanda o kadınla birlikte olmuştu ve bunun bir anlamı olmalıydı.

Onu takip etmek üzereydim - yetişmek için acele etmek, parktaki o noktaya geri dönüp dönmediğini görmek için.

Ama saniyeler sonra evin içinde karşıma çıkıyor ve ben de diziyi izlemek için oturuyorum. Düşünceli, endişeli bir gülümseme. Kollarını kocaman açmış, Gwyn'i sarıyor. Aralarında paylaşılan nazik bir öpücük.

Ne kadar dahi bir aktör. Benden bile iyi.

Gwyn'in hak ettiğini bulduğunu mu düşünmeliyim yoksa Benjamin'in intikam fırsatımı elimden alacağından mı endişelenmeliyim bilemiyorum. Ne de olsa Gwyn'e de sana söylediği gibi yalan söylüyor. Ve işler senin için pek de iyi gitmedi.

OTUZ BİR

MADLINE

Dört Yıl Önce

Garip bir haftaydı. Doğru hissetmiyordum, *normal hissetmiyordum*. Benjamin'e aşık olan, ona Benji diye hitap etmek için flört eden, Avrupa'ya götürülen, Puget Sound'da bir teknede evlenme teklifi alan ve şimdi onunla evlenmeyi planlayan Madeline gibi hissetmiyordum.

Normal davranmaya çalıştım. Ama onu izlememek, her hareketinden, her mesajından, her "bu gece eve biraz geç geleceğim" demesinden bir şeyler çıkarmamak imkânsızdı. Çünkü zihnim otomatik olarak *nedenine* atlıyordu - onunla buluşuyor muydu? *Yine mi?* Bana daha önce yalan söylemiş *olması* tamamen mümkündü - aslında onunla buluşmayı planlamıştı ve onun sadece geçmişteki kıskanç bir eski sevgilisi olduğunu söylediğinde ona inanmakla aptallık etmişim.

Gwyn, hayatımızın geri kalanında hatırlamamız gereken bir gecede, benimle birlikte yeni evimizde olması gerekirken, şaraphanede buluşmalarına kulak misafiri oldu.

Ama beni gerçekte paranoyamı ayırmaya çalışırken bırakan tek şey bu değildi. Gwyn benimle buluşmak için acele ettiğinde, olanlara tanıklık ederken yakalanmaktan korktuğu için şaraphaneden hızla ayrıldı; o kadar hızlı ayrılmıştı ki Benjamin'in söylediği şu birkaç kelimeden başka bir şey duymamıştı: "Gerçekten burada olmamalıyız." Gwyn gözlerini kocaman açarak bana baktıktan sonra ekledi: "O da öyle dedi. Ama bunu "doğru tanımı bulmak için gözlerini kırptırdı" "çapkın bir şekilde söyledi. Sonra da kıkırdadı."

Gerçekten burada olmamalıyız.

Her şeyden önce, biz kimiz? Bu da bir şeylerin peşinde oldukları anlamına geliyordu, bundan emindim. Kadının *kıkırdaması* uygunsuz bir şey olduğunu düşündürüyordu ama adam neden bir kadını şaraphaneye götürsün ki? Onunla yatmak istiyorsa neden otele götürmedi? Tabii bunun işle bir ilgisi yoksa. Ya da... İçim korkuyla doldu. Ya da ikisi de olabilirdi. Eski sevgilisi olabilirdi.

Gwyn saçmalarken aklım olasılıklarla dolup taştı. Gwyn gittikten sonra Kip bana döndü.

"Tamamen çılgınca bir şey söyleyip benden nefret etmemeni sağlayabilir miyim?" diye sormuştu.

Zar zor nefes alabiliyordum. Tüm dünyam gözlerimin önünde buharlaşıyordu. Ya da belki de alevler içinde kalmak daha doğru bir ifadeydi. Benji'nin eski sevgilisiyle buluştuğundan emindim. Onu oraya ne için götürmüştü bilmiyorum, etrafı göstermek için mi? Ayrılıklarından sonraki başarısını göstermek için mi? *Onu* kıskandırmak için mi?

Onu taş duvarlara doğru itti mi ve ben gözlerimi kapatıp avuçlarımı duvarlara bastırarak onları birlikte görmemek için kendimi zor tuttum.

"Madeline, beni dinle." Kip omzumu dürttü.

"Ne?" Oturacak bir mobilya olmadığı için yere çöktüm. Kip yanıma kaydı ve ikimiz sırayla şarap şişesinden birer yudum aldık. Seçtiğim boyaya baktım - sarı, çünkü beyaz süslemeler ve güneş ışığıyla birlikte tüm alanı güneş ışığıyla aydınlanmış gibi gösteriyordu. Hepsi boşa mı gitmişti? Düşün olmayacak mıydı? Tanrım, şimdi iptal etmek zorunda mıyım?

"İki şey var. Birincisi, hiçbir şey bilmiyorsun. Gwyn Benjamin'i görmeden gitti. Gülüşmeleri ve sohbet etmeleri dışında bir şey *duymadı* bile."

"Kıkırdıyorlardı," dedim. "*Kıkırdıyorlardı*. O da orada olmamaları gerektiğini söyledi."

"Kadın kıkırdadı," diye araya girdi Kip. "Her neyse, bir çalışan ya da eski bir arkadaş olabilir ya da-"

"Eski sevgilisi," diye tamamladım.

"*İki*," diye devam etti Kip, "bilginizin kaynağını düşünün."

Midem allak bullak oldu ve şarabın neden olduğu sersemlikle ne demek istediğini anlamakta zorlandım. "Yalan söylediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır. Ama olabilir. Ya da gerçeği çarpıtıyor. Seni kıskandığı çok açık. Benjamin'i. Seni-" Evde bir jest. "Onun istediği hayata sahiptin. Onun en iyi arkadaşın olduğunu biliyorum. Ama hayatının geri kalanını birlikte geçirmek istediğin adam Benjamin."

Biraz daha şarap yuttum.

"Az önce dikkatli ol demiyor muydun?" Ben de sordum.

"Evet. Ve hâlâ diyorum ki nişanına, arkadaşlarına, kendi sağlığına dikkat et-" Dudaklarını bükerek şişeyi elimden aldı ve ben bir yudum daha alamadan ulaşamayacağım bir yere koydu. "*Nefes al*. İyice düşün. Benjamin'e bu gece neyin peşinde olduğunu sor, bakalım ne diyecek. İyi bir arkadaş olsa da Gwyn'in de kıskanç olduğunu inkâr edemezsin."

Gwyn'in istediği bir Şeyi gördüğünde neler yapabildiğini hatırladığım için Kip'in ne demek istediğini anlayabiliyordum. Ve Gwyn dramatik olanın tarafına geçme eğilimindeydi. Hiçbir Şey görmemiŐti. Sadece Kip'in dediği gibi herhangi biri, hatta çantasını unutmuş bir çalışan bile olabilecek sesler duymuştu.

Göğsüm açıldı. Nasıl nefes alacağımı hatırladım.

Benji'nin bir Şeylerin peşinde olup olmadığını çok dikkatli bir Şekilde anlayacaktım. Ve eğer  yleyse, onu ezecektim. Çünkü biz birlikte m kemmeldik. Ve sevdiğim tek erkeğin parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verecek değildim.

OTUZ İKİ

REBECCA

Şimdi

Dün gece eve dönerken, kimsenin beni takip etmediğinden emin olmak için mahallemde üç kez tur attım. Panjurları ve perdeleri kapattım, pencere ve kapı kilitlerini iki kez kontrol ettim. Benjamin'in pencereden Gwyn'i izlediği görüntü aklımdan çıkmadı ve gözlerimi her kapattığımda o görüntü geri geldi.

E-postalar aklıma geldi. Benjamin ve Gwyn arasındaki yavaş flörtleşme. Gitmiş olsaydın önerisi. Önceden Benjamin'in suçlu olduğunu düşünürdüm, en çok kazanacak olanın. Ölümünden günler önce seninle evlenen kişi. Ama Gwyn, *Madeline'in ortalıkta olmaması halinde...*

Belki de oydu. Bu Benjamin'in neden onu izlediğini açıklardı. Şüphelenmiş miydi?

Şimdilik kimseyi dışlayamam.

Masumiyeti kanıtlanana kadar suçludur.

Yatağımda dönüp telefonuma bakıyorum. Evlerine geri dönmeliyim. Düzgün bir arama yapmalıyım. Kamerayı, günlüğü arayın. *Kanıt* bulmalıyım. Ama ben ona mesaj atmadan Gwyn'den bir mesaj geliyor.

Hey, rahatsız ettiğim için üzgünüm ama haber minibüsleri geri döndü ve kahvem bitti. Sahilden biraz getirmek istemez misin? Taze yaban mersinli keklerim var.

Doğru anladığımdan ve Laura ya da Abigail yerine *beni* kahve içmeye davet ettiğinden emin olmak için mesajı tekrar okudum. Umduğum gibi bir bağlantı mı kuruyoruz? Yoksa ikisinin de düzenli bir programı olan işleri var ve dün gece çalışmadığımı biliyor mu? Dudaklarım tiksintiyle büküldü. -Gwyn'in başkalarının onun emirlerini yerine getirmesini beklemesi gibi bir şey ama hayatımı kolaylaştırdığı için, *"Elbette, yirmi dakika içinde orada olabilirim"* diye cevap yazıyorum ve Benjamin'in eşyalarını karıştıracak kadar uzun süre dikkatini nasıl dağıtacağımı düşünerek kıyafetlerimi giyiyorum.

Kahve kolay - Seattle'da neredeyse her köşede bir kahve dükkânı var ve ben de hem to-go bardakları hem de stoklarını doldurmak için bir kilo kahve aldıktan sonra, çünkü arkadaşlar böyle yapar, bir ara sokağa park ediyorum ve

Sahil boyunca arka bahçesine kadar olan kısa mesafeyi yürüyorum. Sabahın bu erken saatlerinde gelgit başlamıştı, gelgit havuzlarıyla dolu koyu renkli kumlar ve açıktaki kayalar suyla aramdaki boşluğu kaplıyordu.

Suyun, derinliklerinde yakalanan biri için nasıl buz gibi bir mezar oluşturacağını düşünüyorum. Suyun soğukluğunu ve bir insanın hipotermik hale gelmeden önce, suyun altına kayıp sonsuza dek kaybolmadan önce ne kadar dayanabileceğini düşünüyorum-

"Oh, Tanrı'ya şükür." Gwyn yanımdaydı ve beni hayallerimden uyandırdı. Ona uzattığım fincanı aldı. "Oh, kahve çekirdekleri de getirmişsin. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim." Kahveden uzun bir yudum aldı bile. "İçeri gel, hava buz gibi."

Mutfağı eskisi gibi ıslıl ıslıl ve sözünün eri, ocakta bir düzine yaban mersinli kek var, kokuları evi dolduruyor.

"Nasıl uyudun?" Bir muffin seçiyorum ve mutfak tezgâhına yanaşıyorum. Elinde kendi muffin'iyle karşımdaki tezgâha yaslanmış, muffin'in altındaki yapışkan ambalajı soyuyor.

"Ben her zaman iyi uyurum," diyor.

Sözleri önce soğuk geliyor -eski en iyi arkadaşının cesedi bulunduktan sonra kim rahat uyur ki- ama bakışlarını bana çevirip devam ediyor. "Uyku hapları. Anksiyete ilaçları. Harikalar yaratıyorlar."

"Ben de," diyorum. İkimizin de hangi ilaçları aldığı hakkında sohbet ediyoruz - ve aynı ilaç olduğunu duyduğuma sevindim, yani ona ilaç verirsem ve herhangi bir nedenle toksin testi yapılırsa, sadece kendi reçetesi olarak görünecek. Yatak odalarına giden koridora bakıyorum. Karşı koridor Benjamin'in ofisine açılıyor.

Ben başka bir konu açmadan -koşu, şaraphane ya da Gwyn'i konuşturabilecek başka bir şey- dudaklarını birbirine bastırıyor. "Biz arkadaşız, Rebecca. Değil mi?"

Vücudum geriliyor, ama bu sadece bir soru, bu yüzden kahvemden yudumluyorum, sorusu beni en ufak bir şekilde etkilememiş gibi davranıyorum. Bedenim hareketsizken, zihnim koşuşturuyor: Bana ne soracak? Nasıl bir iyilik istiyor? Kahve sadece kapıdan içeri adımını atmak için bir yol muydu?

"Tabii ki. Umarım iyi arkadaş oluruz." Geçici bir gülümseme sunuyorum.

Gwyn gülümser ve kahve fincanını kaldırır. "Bana kahve getirdin. Bu seni benim dünyamda en iyi arkadaş yapar." Ama gözlerindeki ışık sönüyor ve derin bir nefes alıyor. Ona bakıyorum, beklenti titreşiyor

benim aracılığım. "Senden bir iyilik isteyebileceğimi umuyordum. Abigail ya da Laura'dan isteyecektim ama-" Dudağını ısıyor. "Dürüst olmak gerekirse, bunu onlarla paylaşırken kendimi rahat hissetmiyorum."

Ona doğru eğilip beden dilini yansıtıyorum; elleri hâlâ sıcak olan kahveye sarılmış, kekleri yanımızda unutmuş. Dinlediğimi belli etmek için başımı eğiyorum.

"Benjamin dün gece eve çok geç geldi. Ve bu eve beklediğimden geç geldiği ilk sefer değil. Ayrıca tuhaf kokuyordu."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl komik?" *Orman gibi mi?*

"Mesela-" Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Onun için normal değil. İlle de parfüm gibi değil ama... *o değil.*"

Ne demek istediğini anlıyorum. Ve iyi bir arkadaş onu rahatlatırdı, ona güven verirdi. Yaptığından korktuğu şeyi yapmamasını içeren açıklamalar sunar.

"Barda falan olduğunu söylememiş miydin?"

"Bir iş arkadaşının kulübünde," diye yanıtlıyor.

Kahvemi yudumluyorum, söyleyecek rahatlatıcı şeyler düşünüyorum. "Bu olabilir mi? Yanında oturduğu biri ya da puro içen biri gibi. Onun olayı bu mu?"

Gwyn kendini toparlamak için bir an durur. "Olabilir, evet. Ama-" Bana bakıyor. "Ama başka bir şey daha fark ettim ve bunlar bir şeyler olup olmadığını merak etmeme neden oluyor."

Benjamin'in onu aldatıyor olabileceğini size ilk önerenin kendisi olduğundan bahsetmiyor. Ve bir erkek bir kadını aldatırsa, muhtemelen başka bir kadını da aldatır. Muhtemelen o da bu sonuca varmıştır. Ona güvendiği için kendini aptal mı hissediyor? Umarım öyledir.

"Başka ne fark ettiniz?" diye sordum.

Şimdi kıpırdanıyor. "Telefonuna baktım. Duş alırken komodinin üzerinde bırakmış."

"Ona güveniyorsa..."

"Bir ilişkim var," diye bitirdi. Gülümsememek için mücadele etmek zorundayım. Kına yakmamak için.

"Evet," diyorum, nereye varmaya çalıştığını merak ederek. "Bir şey bulabildin mi?"

Gwyn'in elleri yavaşça hareket ederek yaban mersinli çöreği alıyor ve parçalara ayırıyor. Bir parça alıyor ve yiyecekmiş gibi tutuyor, ama sadece boşluğa bakıyor.

"Biriyle mesajlaşıyormuş. Telefonunun kaydettiği kadar geriye gidiyor ama bu sadece bir ay. Sadece bir numara, isim yok."

"Kim olabilir? Aklınıza gelen herhangi biri?"

Parmak uçlarından çörek kırıntıları dökülüyor. "Aklıma gelen tek kişi... onun eski sevgilisi. Madeline'den önceki."

Alarm bir elektrik şoku gibi içime yayılıyor. Kendi çöreğimin tezgâha düşmesine izin verdim.

"Neden o olduğunu düşünüyorsun? Eski sevgilin mi? Bunun sadece bir numara olduğunu söylediğini sanıyordum."

Duraksıyor. "Ben... varsayıyorum, sanırım."

Gwyn başını kaldırıp bakmıyor, gözlerimle buluşmuyor. Kahvesinden uzun bir nefes çekiyor.

Senin sayende bu gizemli eski sevgiliyi öğrendiğim için aklım karışıyor ama bu bilgiyi görmezden geliyorum. Gwyn'in neden onun eski sevgilisi olduğunu düşündüğünü anlamıyorum. Tabii bana söylemediği bir şey yoksa.

Bunu benimle paylaşarak bana iddia ettiği kadar güvenmiyor olabilir. Ya da benden bir şey istiyor ve çaresiz görünmek sadece onu elde etmesine yardımcı olacak. Benjamin'in onu izlemesinin bir sebebi vardı.

Gözlerimin önünde değişiyor, onu görme şeklim değişiyor. Gwyn senin katilin mi?

Boğazımı temizlemek için öksürüyorum; içimde biriken duyguları temizliyorum. "Ne hakkında mesajlaşıyorlardı?" diye soruyorum. Gwyn'in yüzü kederle buruşuyor ve benim de midem çalkalanıyor. Benjamin'in geçen gece ormanda buluştuğu kişi bu olabilir, ama Gwyn'i izlemesinin nasıl bir etkisi olduğunu anlamıyorum. Sen de Benjamin'in eski sevgilisi hakkında endişeliydin ama görünüşe göre aralarında bir şeyler olan Benjamin ve Gwyn'di, belki de ikinizden başka birden fazla kadınla görüşüyordu.

Zihnimi dönmeyi bırakıp sadece dinlemeye zorluyorum. "Onunla buluşmak istedi."

"Cevap verdi mi?"

"En son değil ama bunu ilk kez sormuyordu.

Ve bir keresinde Benjamin onu kendisiyle tanıştırmak istedi."

Gwyn'in çöreği şimdi bir elinde, sıkı bir yumruğun altında yok olmuş durumda. "Gerçekten tanıştılar mı? Söyleyebilir misiniz?"

Evet anlamında başını sallıyor.

"Bunun bir yolu var mı..." Sormak için normal bir şey arıyorum. "Geçmişteki şeyler hakkında mı? Mesela hala birbirlerine ait eşyaları var mıydı? Ya da nereye gittiklerini söyleyebilir misin?"

"Hayır." Kelime keskin bir şekilde çıkıyor. "Asla söylemezler. Her zaman belirsizdir." Gwyn başını sallıyor. "Adını bile bilmiyorum. Sadece bir telefon numarası ve dürüst olmak gerekirse, tahmin ediyorum. Ama daha önceki bazı mesajlarda geçmişten bahsediyor."

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Sesime şefkat katıyorum ve benimkini anında kaplayan yaban mersini lekesini görmezden gelerek ellerinden birini tutmak için uzanıyorum.

Gwyn gözlerinde yaşlarla bana bakıyor. "Senden bunu nasıl isteyeceğimi bilmiyorum ama bir ara onu takip edebilir misin?"

Tereddüt ediyormuş gibi yaparak ona göz kırpmıyorum.

Bu daha mükemmel olamazdı.

"Bilmiyorum, Gwyn, yani-"

"Lütfen." Elimi tutuyor. "*Lütfen*, Rebecca. Başka kimseye soramam."

"Birini nasıl takip edeceğimi bile bilmiyorum." Şansıma içten içe yumruk atmamak için kendimi zorlayarak dudağımı çiğniyorum. "Ya beni görürse?"

"Yapmayacak. Sen sessizsin. Ve hızlı bir koşucusun."

"Kocanızı gözetlememi istediğinizden emin misiniz?" Gwyn başını sallar, gözlerinde yaşlar vardır.

"Tamam. Belki deneyebilirim." Yüzüme düşünceli bir ifade takındım, sanki bunu düşünüyormuşum gibi. Benden bunu isteyeceği için sevinçten havalara uçmuyorum. "Ne zaman?"

"Bu gece mi?" diye soruyor. "Her Salı gecesi koşuya çıkıyor, bazen başka geceler de. Çok sıra dışı, bir gün başladı ama asla benimle koşmaz. Zihnini boşaltması gerektiğini söylüyor ama geçen gün sana koşucu olmadığını söyledi."

"Tabii ki." Bir süre bekledim. "Dün gece nasıldı? Eve geldiğinde?"

Gwyn tüm bu konuşmayı geçiştirmek istercesine elini sallayarak uzaklaşıyor. "Yorgun olduğunu söyledi. Duş aldı ve doğruca yatağa gitti. Hâlâ Madeline hakkında konuşmadık. Ya da bu konuda başka bir şey."

Sesindeki acı bana konuyu kapatmamı söylüyor. Ama bu yeterli bir cevap. İkisi de senin için çok üzülmüş görünmüyor. İkisi de neredeyse birbirinden şüpheleniyor gibi-Benjamin Gwyn'i izliyor, Gwyn

Benjamin'i gözetlemem için. Belki ikisi de suçludur, ikisi de diğerrinin onları ifşa edeceğinden korkuyordur.

Eski sevgilisinin ikinci kez ortaya çıkması beni meraklandırıyor ve işin içine potansiyel bir suç ortağı sokuyor. Ya da Benjamin'i kendisi için isteyen kıskanç bir eski sevgili.

Ormanda tanıştığı kadın, o olabilir. Ve bu gece, onun kim olduğunu öğreneceğim. Ama önce, Gwyn'i onun beni kullandığı gibi kullanmalıyım.

OTUZ ÜÇ

MADELINE

Dört Yıl Önce

Planım tüm gücüyle işliyordu. Benji'nin beni aldatıp aldatmadığını bilmiyordum ama aldattıysa bile bunda çok iyiydi. Gwyn'e şaraphanede bir dekorasyon eklerken ya da daha fazla yerleşik depolama önerirken ona göz kulak olmasını sağladım, ancak şaraphanedeki zamanı sona eriyordu. İsteyken ona uğramaya başladım, kahve götürüp öpücükle teslim ediyordum ama hep yalnızdı, şunun ya da bunun üzerinde çalışıyordu. Elime geçtiğinde telefonunu karıştırıyordum ama sadakat dışında bir şey öneren bir arama ya da mesaj görmedim.

Bazen geç saatlere kadar çalışırdı, bazen de iş seyahatlerine çıkardı ve ben birden fazla kez onu otelden arayacak kadar ileri giderdim. Telefona o cevap verirdi ve ben de "Eğlenceli değil mi? Tıpkı anne babalarımızın yaptığı gibi, sabit hatlar ve her şey!" derdim davranışına bahane olarak. Kıkırdardı, çünkü o büyürken sabit hat kullandığını hatırlıyordu, oysa benim hiç sabit hatım olmamıştı.

Benji hepsini satın aldı. Ve bu bir yalan değildi, gerçekte olduğum kişiydim. Zamanına degecek bir adamla tanışacağını hiç düşünmeyen, sadık, sevgi dolu bir nişanlı. Ve şimdi onu bulduğuma göre, mutlu bir hayatımız olacağına kararlıydim. Olmamamız için hiçbir sebep yoktu.

Gwyn, elbette, bana her gün güncellemeleri mesaj attı: *Bir kadına şarap satıyor*, sanki bu bir suçmuş gibi, Kip'in kıskanç olduğu ve kendi ilişkisinde zorlandığı gerekçesine dayanmam için bana neden veriyordu. Bu arada Kip üçümüzle takılmaya devam ediyor, kız kıza gecelere kusursuz bir şekilde uyum sağlıyordu.

Hâlâ bir resepsiyonist tutmamış olan Elena bir *şeyler döndüğünü* anladı, belki de kardeş olduğumuz için.

"Neyin var senin?" diye sordu bir öğleden sonra son hasta gittikten sonra.

"Ne demek istiyorsun?" Hasta dosyalarına taranmak üzere formları klasörlere yerleştirirken ona bir bakış attım. Ofis, şakacı mizahını özlediğim Kip olmadan aynı değildi. Keşke daha uzun kalsaydı, plastikleri öğrenmeye devam etmek için seçmeli bir blok ekleseydi, ama pediatrikeydi. Onu suçladığımı söyleyemem - Elena, titiz standartlarıyla insanları yıpratıyordu.

"Yani birkaç hafta önce olabildiğince mutluydun. Nişanlıydın. Evi satın aldın. Gülümsemeden duramıyordun." Ofisine giden koridora yaklaştı ve doğrudan bana döndü. Bakışları yumuşadı. "Sen... iyi görünüyordun. Ve şimdi..." Yaklaştı ve ikinci sandalyeyi çekti. "Şimdi pek mutlu görünmüyorsun. Her şey yolunda mı?"

Onunla göz teması kurdum, bu genellikle kaçındığımız bir şeydi. Göğsüm genişledi ve belki de hayatımda ilk kez onun varlığında sıcaklık hissettim. "Sadece... stresliyim. Düğünle ilgili şeyler." Ona her şeyi anlatamazdım. Ayrıca, anlatacak bir şey olmaması ihtimali de giderek artıyordu. Anlayabildiğim kadarıyla Benji başka bir kadınla görüşmemişti. Ona o geceyi sorduğumda, orada bıraktığın kâğıtları almak için şaraphaneye uğradığını rahatça itiraf etti ama bir kadından söz etmedi.

Elena'nın bakışları üzerimde kaldı. "Emin misin?"

Başımı salladım, çünkü en büyük korkularımı yüksek sesle söyleseydim ağlardım. En azından görünüşte Benji mükemmel bir nişanlıydı. Dikkatliydi ve çoğunlukla zamanında gelir, bana küçük hediyeler getirir ve sadece merhaba demek için arardı. Elimini tuttu, kapıları açtı ve şehir dışında olduğunda ya da geç saatlere kadar çalıştığında telefona cevap verdi - eğer Gwyn'in onun başka bir kadınla - *eski sevgilisiyle* - *birlikte olduğuna dair* raporu olmasaydı hiçbir şeyden şüphelenmezdim. Yanlış bir şey yaptığının elimde hiç kanıt yoktu. Bu da onun değil, benim sorunum olduğu anlamına geliyordu. Neden rahatlayamıyordum? Belli ki Gwyn duyduklarını yanlış anlamıştı.

"Dinle, bunu sadece bir kez söyleyeceğim." Elena ellerimden birini tuttu, serin avuç içleri ve özenle törpülenmiş tırnakları tenimi yumuşattı. Bu beklenmedik temas karşısında sustum. "Eğer herhangi bir nedenle onunla evlenmek istemediğine karar verirsen sorun değil. Eski *sevgilimle* ilişkimizin ne zaman bittiğini kimse anlamadı ama ilişkimizin iç yüzünü de bilmiyorlardı. Sadece o mükemmel dış görünüşü. Ve her zaman görünenden fazlası vardır. Bu yüzden, eğer bir şeyler oluyorsa, ne yaparsan yap seni destekleyeceğimi bil." Eğildi ve bana sarıldı - belki de şimdiye kadar paylaştığımız üçüncü sarılıştı - sonra, Elena'ya çok benzeyen bir şekilde, cevap veremeden gitti, o anlara sıkıştırılmış duygu miktarı onun stoik kişiliği için çok fazlaydı.

Onun uzaklaşmasını izlerken kalbim çarpıyordu. Belki de baş nedimem olması için Gwyn yerine onu davet etmeliydim. Ne de olsa o benim kız kardeşimdi. Ama sonra, "Gitmeden önce şu taramayı hallettiğinden emin ol," diye seslendi ve o sıcak his dağıldı.

Önemsliyordu. Bunu biliyordum. Ama o hâlâ Elena'ydı, benim talepkâr kız kardeşim.

Bugün için ayrılma vakti geldiğinde, hangi eve gideceğimi tartıştım - babamın evine mi, Benji'nin dairesine mi, yoksa *bizim* eve mi? Ona göstermek için iki hafta daha bekledim, beni aldattığına dair hiçbir işaret görmediğimden emin olmak için.

"Burası *bizim evimiz* mi?" diye sordu ve yavaş bir daire çizerek yürüdü, ön odaya hayranlıkla baktı, gözleri Gwyn'in çizgileri yumuşatmak için önerdiği kartonpiyerlere takıldı. Onu planladığım o büyülü tura çıkardım, her odayı tek tek gösterdim, Puget Sound manzarası ve ofisi pastanın üzerindeki krema gibiydi. Sonra tıpkı hayal ettiğim gibi odamızdaki büyük boy yatakta seviştik.

Daha sonra kaşık kaşık uzanıp evin arka tarafını kaplayan tavandan tabana pencerelerden dışarı baktık. Kollarına sarılmış yattığım yerden bir tekne görebiliyordum, nefesi boynumda hafifçe geziniyordu.

"Benimle evleneceğin için hâlâ heyecanlı mısın?" Diye sordum, dürüst kelimeler ben onları zapt edemediğim ağızdan dökülüyordu. Arkamda, bu soru karşısında vücudu kıpırdamadan durdu ve keşke onu geri çekebilseydim, anın mükemmelliğini bozmadan önce olduğu gibi yaşayabilseydim.

Ama o rahatladı ve fısıldadı, "Elbette. Şüphelerin mi var?"

Başımı salladım çünkü kelimeleri bir araya getiremiyordum. Ve ayrıca, şüphelerim yoktu. Biz evleniyorduk. Sadece beni hâlâ istediğini, hayatında bana hâlâ ihtiyacı olduğunu bilmek istiyordum.

"Sen benim için tek kadınsın, Maddy. Birbirimize her yönden mükemmel bir şekilde uyuyoruz." Benji sanki bu noktayı vurgulamak istercesine beni göğsüne daha sıkı bastırdı.

Nefes verdim, gerçekliğe geri döndüm ve yataktaki anımızı zihnimden silkeledim. Çünkü iki aydan kısa bir süre içinde evlenmiş olacaktık. Kimse yolumuza çıkamayacaktı. Bundan emin olabilirdim.

OTUZ DÖRT

REBECCA

Şim di

"Benjamin'in eşyalarına bakmalıyız."

Gwyn kendi kahve makinesinden aldığı taze kahveyi bizim fincanlarımıza doldururken duraksıyor. "Ne?"

"Eğer seni aldatıyorsa, başka kanıtlar da olabilir." Evet demesini umarak sözlerimin içime işlemesine izin veriyorum, diken üstünde değilmişim gibi davranıyorum.

Gwyn bunu anlamak için bir an durur, sonra bardakları doldurmaya devam eder.

"Beni aldatırsa ne yaparım bilmiyorum" diyor. "Yani, daha yeni nişanlandık. Onun yanına taşındım. Eskiden çalıştığım şirketteki işimden ayrıldım ve kendi işimi kurdum ama henüz çok para kazanmıyorum."

Sürecin devam etmesine izin vermek için sessiz kalıyorum ama bu bana tek bir şey söylüyor: Sırtını dayayabileceği bir vakıf fonu ya da zengin bir amcası yok. Belki ikisi de senin paranı istiyordu.

Bir an onu izliyorum, onunla ilgili tüm anılarımı canlandırıyorum ve bir sonraki önerime vereceği tepkiyi ölçüyorum.

"Evlen onunla," diyorum. "Ya seni aldatmıyor, bu durumda sevdiğin adamla evlenmiş olacaksın. Ya da seni aldatıyorsa, elimizde bunun kanıtı olacak. Onu boşayabilirsin, bu onun hatası olabilir, kanıtın olur ve ona ait olanın yarısını alabilirsin."

Doğrusu, Washington yasalarına göre bu işin nasıl yürüyeceği konusunda hiçbir fikrim yok. Ama Gwyn benden daha fazlasını bilmiyor ve bu ona iyi geliyor olmalı, çünkü yavaşça başını sallıyor.

"Eşyalarına bakmamı ister misin?" Mırıldanıyorum. "Bunu yapmak istemezsen anlarım." Sanki ona bir iyilik yapıyormuşum gibi.

"Tamam," diyor Gwyn bir süre sonra. "Ama bunun için burada olmak istemiyorum. Çok tuhaf hissedirim." Puget Sound'a bakıyor, güneş doğmuş ama gökyüzü bulutlu ve gri, rüzgâr suyun üzerinde dalgalanmalar yaratıyor. "Ben koşmaya gidiyorum. Sahile gideceğim ve bir saat kadar sonra döneceğim." Yutkundu. "Bu yeterli bir zaman mı?"

Nabzım hafif ve hızlı atıyor. Sesim çok istekli çıkmamalı. "Öyle olmalı."

Gwyn kıyafetlerini değiştirmek için ortadan kayboluyor. Koşu taytı ve uzun kollu bir tişörtle geri döndüğünde onu kucaklamak için kendime çekiyorum. "Her halükarda her şey yoluna girecek."

Arka kapıdan çıkıyor. Tüm vücudum hafifliyor, adrenalın damarlarımda hızla dolaşıyor ve hiç tereddüt etmeden doğruca yatak odalarına gidip kamerayı, günlüğü ya da suçlunun kim olduğuna dair bana ipucu verecek herhangi bir şeyi arıyorum. Ama Benjamin'in çekmecelerinde hiç sır yoktu. Dolabında sadece şık ayakkabılar ve yakasında ruj olmayan gömlekler var. Takım elbise ceketlerinin arasında, ayakkabı kutularında ya da bulabildiğim başka hiçbir yerde günlük ya da kamera saklı değil.

Yatak odasını hızlıca gözden geçiriyorum; komodinin üzerinde, yatağın altında, belli başlı yerlerde. Mutfak merdivenlerinden bodruma iniyorum ve yarım saat boyunca her köşeyi didik didik arıyorum, her saklama torbasına bakıyorum, karton taşıma kutularını karıştırıyorum.

Ama hiçbir şey bulamadım. Son günlerinden bir iz yok. Benjamin'in Gwyn'i aldattığına dair bir işaret yok. Gwyn'in onu izlemesine yol açacak bir şeyin peşinde olabileceğine dair hiçbir işaret yok. Gerçekten Benjamin mi, yoksa Gwyn'in etrafındaki keşiflerin gerçekten bir anlamı mı olduğuna dair netlik kazanmayı umuyordum. Eğer suçluysa. Bunun yerine, yeni bir şey öğrenemedim, bu da beni biraz şaşırttı. Bir şeylerin kanıtı olmalı... değil mi? Telefonumun ışığı yandı, hastaneden arıyorlardı. Gözlerimi dikip baktım. Bu her şeyi sona erdiren telefon görüşmesi olabilir. Nefes alıyorum, nefes veriyorum ve vücudum adrenaline dolup taşarken cevap veriyorum.

"Alo?"

"Bayan Rebecca Johnson?"

Kalp atışlarım hızlanırken dudaklarımı ıslatıyorum. Ses yabancı. Riley değil. Başka bir sorumlu hemşire değil. "Bu o."

"Ben hemşire müdürü Veronica Wells. Son vardiyanızda 119 numaralı odadaki hastanın bakımıyla ilgili isimsiz bir şikayet geldi."

Bir duraklama. Sözlerini özümstedim. 119 numaralı odada kusursuz bir şekilde baktığım Louise vardı. Ziyarete gelen bir ailesi yoktu ve muhtemelen hala entübe durumdaydı ve kendisi şikâyetle bulunamıyordu.

"Tamam," diyorum ihtiyatla, ne cevap vereceğimi bilemeden. Tam şikayette ne yazdığını soracakken Veronica devam ediyor.

"Bu biraz garip, çünkü belirli değil." Telefon hattında kâğıtlar hıřırđıyor. "Dürüst olacağım Rebecca, sadece *hemşirenin durumu hakkında endişelendiğimi* söylüyor.

Bu hastaya bakma yeteneği. Ama ayrıntı yok. Bunun neyle ilgili olduğunu biliyor musunuz?"

Nefes almak için bir an duruyorum. Rebecca'nın o masum, nefes nefese sesinin çıktığından emin oluyorum. "Çok üzgünüm, hiçbir fikrim yok. Hangi hastayı kastettiğinizi çok iyi biliyorum ve çalıştığım her vardiyada onunla ilgileniyorum. Bildiğim kadarıyla her şey yolunda gidiyor." Daha fazla ayrıntı vermeden önce dilimi ısırıyorum-az genellikle çoktur.

"Yoğun bakımda çalışıyorsun. Sen bir gezginsin. Daha önce yoğun bakım ünitesinde çalışma deneyiminiz var mı?"

"Evet." Gerçek Rebecca'nın yaşadığı yoğun bakım deneyimini anlattım. Sonra Kansas City'de yaptığım iki seyahati.

Sonunda Veronica bir iç geçirir. "Pekala, burada herhangi bir sorun görmüyorum. İşinizle ilgili herhangi bir konuda ek eğitime ihtiyacınız olduğunu hissederseniz lütfen bana gelin."

Bağlantıyı kesiyoruz.

Zihnim noktaları birleştirmeye çalışarak aşırı hızda dönüyor. Vardığım tek sonuç Riley'nin bunu yaptığı ve muhtemelen bir şeylerden şüphelendiğı. Ne olduğundan emin olmasa bile. Karnımda korku titreşiyor. Bu isimsiz şikâyet başka birinden gelmiş olamaz. Ayrıntılardan yoksun olması, bir şey *yapmak* için yeterli bilgiye sahip olmadığı konusunda beni umutlandırıyor, sanki ne yapışacağını görmek için duvara spagetti atıyormuş gibi ama aynı zamanda bu işin peşini bırakmadığı anlamına da geliyor.

Daha hızlı hareket etmeliyim, Maddy. Ne yaptığımı fark edip Rebecca Johnson olmadığımı anlamadan önce.

Telefonumu bir kenara koyup aramaya devam ediyorum.

Gwyn döndüğünde, ona hiçbir şey bulamadığımı söylüyorum ve bunun iyi bir şey olduğunu, sevindiğimi, bu gece Benjamin'i takip edeceğimi, sadece emin olmak için, eve geldiğinde bana haber verebilirse, ne zaman çıkacağını düşündüğünü hatırlatıyorum.

Sonra eve gidiyorum, uzun yoldan Chris'in evinin önünden geçiyorum. Dışarıda yaprakları tırmıklıyor olmasını beklemiyordum ama işte oradaydı. Elleri tırmığın sapını tutuyor, köpeğı verandada oturuyor ve durup sanki arkadaşmışız gibi selam vermemek için kendimi zor tutuyorum. Ama onu gün ışığında görmek güzel. Ben yanından geçerken başını kaldırıp gülümsüyor, komşular gibi el sallıyor. Fark etmemiş gibi yapıyorum. Akılda kalıcı olamam ve aslında muhtemelen oradan hiç geçmemeliydim.

Peki ben neden yaptım?

Nefes veriyorum. Dikiz aynamı kontrol ediyorum, arkamda siyah bir sedan var. Arabanın hatlarını, güneşten cam gibi olmuş içindikileri, bu kadar kısıtlı bir görüşle elimden geldiğince ezberliyorum. Ama bir sonraki yola sapıyorlar ve sonra kimse yok.

Telefonum cıvıldıyor - seninle ilgili bir haber güncellemesi ve neden Chris'e uğradığımı anlıyorum. Çünkü bir şekilde biriyle gerçek bir bağ kurmayı özlüyorum. Manipülasyon, çarpıtma, kendi çıkarım için kullanma ya da onların çıkarları için kullanıldığımı bilme olmadan. Ama Chris'le aramızdaki bağ gerçek değil. Sadece gerçekmiş gibi bir yanılsama.

Yetkililer Pazartesi öğleden sonra düzenledikleri basın toplantısında, Rainier Dağı Ulusal Parkı'nda bulunan bir cesedin "Madeline Hughes'un yaşı, cinsiyeti ve yaklaşık boyutuyla uyumlu" olduğunu söyledi. Çevresel unsurlar nedeniyle DNA sonuçları halen incelenmektedir.

Pek bir güncelleme sayılmaz ama eve gittiğimde çıktısını alıp albümüme yerleştiriyorum. Sonra uyuyorum, gece vardiyaları ve programımı gündüze çevirmenin birleşimi beni yakalıyor. Uyandığımda öğleden sonraydı. Yemek yiyorum, internette senin davanla ilgili haberleri arıyorum, sonra Benjamin'in eski sevgilisi hakkında bilgi arıyorum. Ama ne ondan bahsediliyor ne de sosyal medyada bir iz var.

Gwyn mesaj attığında çoktan sokağa çıkmıştım. Bir ağaca yaslanmış, Chris'in köpeğine top atmasını izliyorum, elinde bira, annesi olduğunu düşündüğüm kişiyle Bluetooth üzerinden konuşuyor. Koşu taytımın içine soktuğum telefonum titriyor.

Evde. Koşuya çıkmak için üstünü değiştiriyor. Kalmasını bile istedim çünkü onu bütün gün görmedim ama kafasını toplamayı gerektiğini söyledi.

Chris yüksek sesle gülüyor ve bu beni ürkütüyor. Bir süre daha izliyorum, sonra sessiz bir veda fısıldayarak çitin yanından uzaklaşıp ara sokağa giriyorum. Bir o tarafa, bir bu tarafa ihtiyatlı bir bakış fırlatıyorum ama bugün beni takip eden bir sapık olmadığını söyleyebilirim.

Geliyorum, cevap yazıyorum.

Bir an sonra, kaldırımda koşarken ve soğuk bir esintiye yakalandığımda, telefonum tekrar titriyor.

Korkuyorum Rebecca.

Öyle olmalı. Katilin o olduğunu öğrenirsem, onun için her şey biter.

Cevap vermek için evinin yakınına gelene kadar bekliyorum, bu sefer caddenin karşısında, bir çocuk parkının yanında duruyorum. Evlerinin içini göremiyorum ama hangi yöne giderse gitsin Benjamin'i çıkarken görebileceğim. Dışarıda hiçbir haber aracı beklemiyor, muhtemelen en yeni ve en gösterişli cinayet haberini kovalıyorlardır.

Gwyn'e saçma sapan bir mesaj yazıp gönder tuşuna bastım.

Korkman normal. Onu seviyorsun. Bu önemli.

Ev her zamanki gibi ılık ılık ve bir ay öncesinden daha iyi bir durumda değilim, sadece şimdi intikamını almak için çok az zamanım var. Nişanlandığınızda ve düğün gününüzde Benji'nin nasıl görüldüğünü düşünüp duruyorum -sanki seni seviyormuş gibi. Ama ya hepsi bir yalansa, bir oynusa, bir hileyse?

Gwyn hangi noktada senin için gerçek bir arkadaş olmayı bıraktı? Keşke gitmiş olsaydın da senin yerini alsaydı mı dedin?

Gerçek balayı bir kasırga nedeniyle iptal edilmişti - bu yalan olamazdı. İkisi de buna güvenemezdi. Birinin bunun yerine sırt çantalı bir gezi önermesini de hesaba katamazlardı. Üç kadeh şampanya içip mükemmel adamla evlenmenin mutluluğunu yaşarken aptalca evet diyeceğinizi de tahmin edemezlerdi.

O anı düşünmeye çalıştım, Aaron bu fikri teşvik etmişti. Ama Benjamin ya da Gwyn'in bunu destekleyen ya da karşı çıkan bir şey söyleyip söylemediğini hatırlayamadım. Yine de Gwyn'in gitmeyi kabul etmesi şok ediciydi. Bu ayrıntı üzerinde duruyorum, özellikle de senin yerine geçme arzusuyla birlikte.

Eşyalarını sakladığı başka bir yer var mı? Gwyn'e mesaj atarım. Sır saklayabileceği ya da birini götürebileceği başka yerler? Bu son kelimelerle irkildim. Ama o hemen mesajıma cevap veriyor.

Şaraphane mi? Kuzeydeki üzüm bağları mı? Her iki yerde de ofisi var. Ağlamaklı bir emoji ekliyor ve neredeyse onun için üzüleceğim.

Neredeyse.

Betona vuran ayakkabıların sesi dikkatimi tekrar elimdeki konuya çekiyor.

Benjamin, caddede koşuyor.

OTUZ BEŞ

MADELINE

Üç Yıl Önce

Bir planım vardı. Yoğun bir şekilde yeni evimize taşındık - düğün sonrasına kadar beklemeye gerek yoktu, artık yetişkindik ve yirmi birinci yüzyıldaydık. Davetiyeler aylar önce gönderilmiş, cevaplar geri dönmüştü. Bir tarafta Rainier Dağı, diğer tarafta Puget Sound ve Olimpiyatlar manzaralı bir çatı bahçesinde evlenecektik.

Oturma planlarını hazırladım, mükemmel fotoğrafçıyı buldum, son saniye provalarına katıldım. Nedimeler gitmeye hazırды ve kendi başımıza bir hafta daha geçirmeden önce hepsine balayımızda kaldığımız tesiste birkaç gece ısmarlamaya karar vermiştik.

Ama bunlar eğlenceli şeylerdi.

Gwyn'in Biji için çalışmak için nedenler bulmaya devam ettiğini, şaraphanede giderek daha fazla zaman geçirdiğini fark etmeden edemedim, öyle ki Biji "Neredeyse başka bir çalışan gibi! Geçen gün şarap satışına bile yardım etti." Hafta içi bir geceydi ve akşam yemeği için dışarıdaydık, ne kadar meşgul olduğu düşünüldüğünde son zamanlarda birlikte yakaladığımız birkaç yemekten biriydi.

"Woodinville'deki üzüm bağının görünümünü tazelemekten de bahsetti. İnsanlar şarap tatmak için oraya gidiyor. Bu, pastanın kullanılmayan bir parçası. Yani, tabii ki tadım yapıyoruz ve küçük bir avlumuz var, ama ya-" Benji bana Gwyn'in fikirlerinden bahsetmeye devam ederken ben de salatama bir çatal saplayıp bir ısırık aldım. Çiğnerken, Gwyn'in bir fırsat görüp görmediğini merak ettim - kesinlikle gördü, ama nişanım için çalışarak daha fazla faturalandırılabilir saat *miydi*? Yoksa nişanım *miydi*?

Aslında, haftalar önce o gece onu birlikte duymuş olduğu bir kadın olup olmadığını bile merak ediyordum. Ya da ona şaraphane çalışanlarının eski sevgilisi hakkında konuştukları hikâyeyi anlattıktan sonra, kendi çıkarı için bir adım daha ileri gitmeye mi karar vermişti? Kip'e ve bana duyduklarını anlattıktan iki gün sonra -ki bunun pek de fazla bir şey olmadığını fark ediyordum- Alex'le ayrılmışlardı. Ve daha dün gece şöyle demişti: "İkimizin de bekâr olduğu günleri özleyorum Maddy. Ne kadar eğlenceliydi hatırlıyor musun?"

Ama o her zaman biriyle birlikteydi, bu yüzden ne demek istediğinden emin değildim. Onun en iyi arkadaşım olduğunu sanıyordum, ama bazen, acaba

Benji'ye yaklaşmaya çalışıyordu. Acaba aramızı açmaya mı çalışıyordu? Ya da belki sözleri samimiydi. Belki de Alex'i başka bir kadından almadan önceki o kısa niversite günlerini gerçekten özlüyordu. Ya da belki de Benji'yle tanışana kadar ilişkimizin her anını özlüyordu - onun emrine amade olduğum zamanları.

Benji'nin Gwyn'in işinin ne kadar iyi gittiğine dair monologunu titreşen bir telefonun sesi böldü ve arşamba akşamı sekizde onu kimin aradığını merak ettiğimde kalbim sıkıştı. Kaşlarını çatarak ekrana baktı. "Bilinmeyen arayan." Aramayı reddetmek için kırmızı düğmeye bastı ve bir anlık rahatlama hissettim, ardından eski sevgilisini bilinmeyen bir numaradan bilerek aratıp aratmadığını düşündüm - bu bir insanın yapabileceği bir şey miydi? Bunun için bir yıldız kodu var mıydı? Böylece aradığında etrafta olursam spam gibi davranabilecekti. Yoksa Gwyn miydi? Gwyn beni kendi izinden uzaklaştırmaya mı çalışıyordu-

Hayır. Bunu durdurmalıydım. Benji mükemmel bir nişanlıydı ve anlayabildiğim kadarıyla hiçbir şey olmuyordu. Ne zaman kıskançlık hissetsem, ne zaman onun geride bıraktığı eski sevgilisi gibi olsam, o utanç parıltısını hissediyordum. Ama o da çok geride değildi, değil mi?

Benji erkekler tuvaletini kullanmak için izin istedi. Zamanlama beni şaşırtmamıştı. Telefonumu kontrol ettiğimde Kip'ten bir mesaj buldum: *Randevu gecesi nasıl gidiyor? Yakında görüşmek istersen haber ver, birkaç hafta içinde Oregon'a gideceğim.*

Kip kız etemizin beşinci tekeri olmuştu. Ama ne yazık ki bu bile sona ermek üzereydi - birkaç hafta içinde bir sonraki ihtisas bloğu için Oregon'a gidiyordu ve düğün için geri dnemeyecekti.

Telefonumu cevap vermeden yere bıraktım ve Benji'ninkini aradım -her yere yanında taşıyacak biri değildi- ama ceketinin cebinde ya da masanın onun tarafında da değildi. İçimi bir endişe kapladı ama bu gece, o uyuduktan sonra kontrol edecektim. Bu benim nefret ettiğim düzenli bir şey haline gelmişti.

Bir süre sonra geri döndüğünde, elindeki mesajı gördüm. Kime mesaj atmıştı? Onu tuvalete kadar takip edemezdim. Gözlerinde uzaklara dalan bir bakışla yanıma oturdu.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Masanın altında eli benimkini kavradı. "nemli bir şey değil, sadece... bir darbe. Bir yatırımcımızı kaybettik."

"Bu ne anlama geliyor?" Tahmin edebiliyordum ama ne düşündüğünü bilmek istiyordum.

Benji dudaklarını sıkı bir gülümsemeye dönüştürdü ve gözlerime baktı. "Bir şey yok, Maddy. İşler yoluna girecek. Yeterince birikimimiz var."

O zaman Benji'nin eski sevgilisi hakkında bana yalan söylüyor olamayacağını anladım - çünkü berbat bir yalancıydı. Bu gerçeği kavramak her şeyi daha iyi hale getirdi ve bunun evrenin bir hediyesi olduğuna karar verdim.

"Hiç endişelenmiyor musun?" Teorimi test etmek için sordum.

"Hiç de değil." Benji'nin sesi kendinden emin bir ukalalıkla çıkıyordu ama gözleri şarap kadehinden uzun bir yudum alırken kadehine takılı kalmıştı.

Eve gider gitmez babamı aradım. Ona Benji'nin bana söylediklerini anlattım ve babam hiç tereddüt etmedi.

"Ben halledeceğim, Maddy. İşler yoluna girecek."

Benji ve benim de iyi olacağımızı biliyordum.

OTUZ ALTI

REBECCA

Şim di

Ay bu gece dışarıda, değişen bulutlar kısa süreli yağmur çiselemeleri getiriyor. Sokakların ve kaldırımların üzerinde su birikintileri var ve Benjamin'in attığı her adım bir öncekinden daha gürültülü; spor ayakkabılarının ıslak vuruşları benim adımlarımı gizliyor. Sokağın karşı tarafında, her zaman yarım blok geride koşuyorum. Giderken onun rotasını ezberliyorum, çünkü bu kadın her kimse onunla buluşmayı her planladığında aynı rotayı kullanıyor olabilir. Koşu taytımın kemerindeki telefon bir, iki kez titriyor. Muhtemelen Gwyn, güncellemeleri soruyor. Görmezden geliyorum.

Benjamin bir mil sonra durdu. Puget Sound'a bakan bir kayalıkta, kumsalın hemen ötesinde bir feribotun manzarasını seyrediyor. Dev tekne geliyor, sudan çıkan ahşap kirişlere yanaşırken ışıklandırılıyor. Dakikalar içinde arabalar rampadan dışarı akıyor ve Benjamin süreci izliyor.

Birini mi bekliyor diye merak ediyorum - neredeyse bir kadının feribottan inip ona doğru gelmesini bekliyor. Ya da bir araba kullanıyorsa ve onu alırsa, daha sonra ne olduğunu göremeyeceğim, ancak bir kadınla arabaya binmesi yeterince suçlayıcı olurdu. Bu Gwyn'in işine yarayabilir, benim işime yaramaz. Ama Benjamin geceye geri dönmeden önce bir süre daha bekler.

Onu takip etmeye o kadar odaklanmışım ki - arkasını dönüp beni görebileceği ya da arkasında volta attığımı duyabileceği kadar yakın olmadan hangi yöne döndüğünü görebilecek kadar yakın durmaya - Magnolia mahallesine yaklaştığımızı neredeyse fark etmiyorum. Bunun kendi başına bir önemi yok, ama kaldırımdan ağaçlık bir patikaya doğru adım attığımda nereye gittiğini anlıyorum.

Teknesine doğru gidiyor. Eskiden seni götürdüğü, nişanlandığın tekneye. Belki de kadınla orada buluşuyordur. Muhtemelen Gwyn'i de oraya götürdüğünü düşününce içimde bir tiksinti uyanıyor. Kadınları etkileme yöntemi. Belki de Puget Sound'da romantik bir gezintiye çıkmışlardır.

Salı gecesi geç saatlerde marinanın kendisi çoğunlukla terk edilmiş durumda, park yerinde sadece tek bir araba var. Işıklar sıra sıra dizilmiş tekneleri aydınlatıyor. Duruyorum

Bir binanın kenarına oturup Benjamin'in teknesine doğru yürüyüşünü izliyorum. Oraya vardığında, yeterince derin bir nefes alıyor, tüm vücudunun onunla birlikte hareket ettiğini görebiliyorum - bir nefes alıyor, sonra nefes verirken omuzları yavaşça alçalıyor.

Sonra tekneye biner ve gözden kaybolur.

Gwyn tekneyi sık sık kullanmıyorsa, teknenin kendisinde bir şey saklamış olabileceği aklıma geliyor. Gwyn. Telefonumu çıkarıyorum ama ondan hiç mesaj yok, sadece işimden gelen mesajlar var. Ekstra mesailerle ilgili görmezden gelebileceğim şeyler, ama yine de içimi endişeyle burkuyor.

Onu daha iyi görebilmeyi umarak bir binadan diğerine geçiyorum ama o kamarada, çünkü onu hiçbir yerde göremiyorum. Yarım saat sonra ortaya çıkıyor, tekneden inip rampayı tırmanıyor ve telefonla konuşuyor. Bir ağacın arkasına geçip, kaldırıma geri dönene kadar merdivenlerden uzun adımlarla çıkışını izliyorum, adımları hızlı ve keskin. Bir eliyle işaret ediyor ve konuştukları her neyse, hiç mutlu değil.

Yaklaştığında, "Senin için hiç param yok. Bunu sana söylemiştim. Bunların hepsi uzun zaman önce bitti. Aramayı kes."

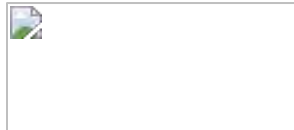
Telefonuma bakıyorum ve saat 9:02'yi zihnime not ediyorum.

Gwyn fırsat bulduğunda onun telefonunu kontrol edebilir ve kiminle konuştuğunu görebilir. Belki de düşündüğü gibi eski sevgilisiydi ama ona ilgilenmediğini söylüyordu. Ama *paradan bahsetmişti*. Neden para?

Benjamin telefonu kapattı ve tekrar koşmaya başladı. Yarım saat sonra, üç mil daha gittik ve her adımda gittiğimiz yönle ilgili endişelerim artıyor.

Benjamin köşeyi döndüğünde nefesim kesiliyor. Aniden duruyor ve bunu yapmadan bir saniye önce dönüp arkasındaki kaldırımı kontrol edeceğini anlıyorum. Bir arabanın arkasına saklanıyorum ve tekrar dışarı bakmaya cesaret ettiğimde, bir evin çimenli önünden yukarı doğru adım atıyor.

Benim evim.

Benjamin'i takip etmek yerine, evde birilerinin olup olmadığını, orada ne halt ettiğimi merak ederek dışarı çıkabileceklerini düşünmeden yandaki evin etrafından dolaıyorum. Hayır, Benjamin'e odaklanıyorum. Köşeyi dönüyorum ve onun her zaman yaptığım şeyi yapmasını izliyorum - evin yan tarafını takip ediyorum, biri gelebilir diye eve yaklaşıyorum

pencereden dışarıyı izliyor olmalı. Onu görmek için evde değilim ama o bunu bilmiyor.

İçim titriyor sanki, adrenalın kalp atışlarımı ve duyularımı hızlandırıyor. Kırık bir örümcek ağı, esintide dalgalanarak tenimin üzerinde uçuşuyor ve onu çekip almamak, yüksek sesle küfretmemek için çaba sarf etmek gerekiyor. Biri beni takip ediyor, izliyordu ve o kişi Benjamin'di.

Gwyn'i izlediği gibi beni izliyor.

Benim peşimde mi? Belki de o gece beni gördü, onu takip ediyordu.

Benjamin North. Şaraphane ve üzüm bağı sahibi. Ve şimdi, geceleri sinsice dolaşan, pencerelerden bakan, kadınları izleyen bir adam. Belki de bu yeni bir şey değildir. Seni izlediğini görmek vücudumu tiksintiyle dolduruyor.

Neden dinlemedin? Bir şeylerin yanlış olduğunu ilk düşündüğünde, buna bir son vermeliydin. Kaçmalıydın.

Benjamin pencereden arka kapıya doğru ilerlerken parmaklarım arkasına bastığım ağacın sert kabuğunu kavıyor. İçeri girmeye çalışabileceği ihtimalini düşünmemiştim - nefesim kesiliyor ve umutsuzca seninle ilgili fotoğraf ve makalelerden oluşan albümümü saklayıp saklamadığımı hatırlamaya çalışıyorum. Hatırlayamıyorum.

Ama arka kapıyı test ediyor -kapı kolunu hafifçe sallıyor- ve tam o sırada hareket sensörü ışığı yanıp sönüyor, panikle buruşan yüzünü aydınlatıyor. Arkadaki hareket sensörü ışığını unutmuşum. Ön taraftaki çalışmıyor ve boyası dökülmüş, çivileri garip açılarla çıkmış küçük arka verandaya çıkmak için nadiren sebebim oluyor.

Yine de *beni takip etti. Evime girmeye çalışıyor.*

İnsanlar evlere iyi nedenlerle girmezler, sadece kötü nedenlerle girerler.

Gwyn'e yalan söylüyor. Onu uzaktan izliyor.

Sebeplerini, planlarını düşündükçe içimde bir korku oluşuyor. Eğer evde yalnız olsaydım, şüphelenmeden, perdedeki bir yarıktan beni izlerdi. Gwyn'e attığı o yoğun bakışı bana da atardı. Benim için planlarını hayal ederken tam olarak nefes alamıyorum. Gwyn için. Bu adam tehlikeli.

Bir parçam ona yaklaşmak, sorgulamak, dengesini bozmak istiyor. Ama bunu yaparsam, yakalandığını anlayacak. Bu etkileşimimizi, hayatlarına girme yeteneğimi değiştirecek. Dahası, eğer bana fiziksel olarak zarar vermek istiyorsa, ki bunu ondan öteye koyamam, beni tekme tokat döver. Ve bir yerlerde saklı bir silah olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Buna değmez. Bu yüzden izlemeye devam ediyorum.

Aklıma yeni bir fikir geldi: Belki de onu kandırmamıştım. Belki de beni tanıdı. Korku içimde çırpınıyor, beni soğuk ve gergin bırakıyor.

Benjamin ayaklarının ucuna basarak merdivenlerden iniyor, evin yan tarafına geri dönüyor. Arka kapıya kimse gelmeyince, çimenlerin üzerinden perdenin içeriyi tamamen gizlemediği pencereye geri dönüyor - neye bakıyor olması gerektiğini biliyorum. Yapılmamış bir yatak. Yan masada bir dizüstü bilgisayar. Köşede bir yığın giysi. İlginç bir şey yok.

Gerçekte kim olduğumu bilmediği sürece olmaz.

Gwyn de biliyor olabilir. Benimle oynuyor olabilirler.

İçimdeki korku yumağını yutuyorum. Muhtemelen sadece paranoyağım. O kadar çok değiştim ki -dolgu ve botoks, ameliyat ve vücudumdaki değişim, hareket tarzım- bilmelerine imkan yok. Öyle değil mi? Gözlerindeki tanıma titreşimini mutlaka fark ederdim. Nefes veriyorum.

Benjamin'in eli hareket ediyor ve cevap vermeden önce telefonunun ekranı bir an için yüzünü aydınlatıyor. Bir an dinliyor ve sonra homurdanıyor, "Ne?" Bir duraklama. "Cesedi bulduklarını biliyorum. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum." Sonra bir duraklama ve "Kiminle konuştuğunu unutma. Ne yapmam gerekiyorsa yapmaktan çekinmem," diyor ve sesindeki şiddet tehdidini gözden kaçıramıyorum.

Hızlı adımlarla koşarak uzaklaştığında onu takip etmiyorum. Ağaca yaslandığım yerde kalıyorum, az önce olanları gözden geçiriyorum, ne bildiğini merak ediyorum - ya da Gwyn'in arkadaşlarını takip etmeyi alışkanlık haline getirip getirmediğini. Seninkileri de takip etti mi? Yoksa bu benim kim olduğumu bilmesinin bir belirtisi mi?

Tanrım, Benjamin North da kim? Daha önce tanıdığım Benjamin asla böyle bir şey yapmazdı - en azından yapacağını tahmin etmezdim. Ama geçen yıllar boyunca öğrendiğim bir şey varsa, o da insanların size gerçekte kim olduklarını göstermedikleridir. Görmenizi istedikleri versiyonlarını gösterirler.

Köşeyi döndüğünde formu kayboluyor ve ben rahatlamış bir şekilde ağaca yaslanıyorum. Ne düşünmem gerektiğinden emin değilim. Elbette, Gwyn'in sırları var. Kesinlikle bir nedeni vardı. Ve birlikte çalışıyor olmaları da mümkün. Ama Benjamin masum bir adam gibi davranmıyor. Aksine, saklayacak bir şeyi olan biri gibi davranıyor. Ya da şüpheli biri gibi.

Sonunda içeri giriyorum ve evi sıkıca kapatıyorum. Huzursuzluk içimi sarıyor, ta ki yerimde duramaz, rahatlayamaz hale gelene kadar. Haberler için bilgisayarımı kontrol ediyorum, Benjamin'in geçmişini araştırmayı düşünüyorum.

Herhangi bir suç veya şiddet geçmişı olup olmadığını görmek için pencerelerden uzak duruyorum, ancak dışarıda beni izlemediğinden emin olmak için ara sıra perdelerden bakmaktan kendimi alamıyorum.

Gwyn'e mesaj attım, bir *süre sonra onu kaybettim ama gördüğüm kadarıyla kimseyle görüşmedi.*

O da cevap veriyor, *sanırım doğruca eve geldi. Beş dakika önce geldi.*

Onun güvende olup olmadığını merak ediyorum. Eğer güvendeysen. Uykuya daldığımda saat neredeyse sabahın ikisiydi, içimi ürperten bir his katilini bulmaya yaklaştığımı söylüyordu.

OTUZ YEDİ

MADELINE

Üç Yıl Önce

Benji beni arayıp balayını iptal etmek zorunda kalacağımızı söylediğinde yıkılmışım. Otel odamda otururken Gwyn bir yanımda burnunu pudralıyor, Natalie bana hangi göz farını mutlaka kullanmam *gerektiğini* göstermeye çalışıyor ve Leah da sebze tepsisini karıştırıyordu. Arka planda müzik çalıyordu, Destiny's Child'dı sanırım. Köpüklü şampanyalar çoktan akmaya başlamıştı çünkü yarım saat sonra provamız ve prova yemeğimiz vardı.

Ama Benji'yle telefonla bağlantı kurmuştuk ve bu haber yelkenlerimi suya indirdi.

"Üzgünüm, Maddy. Kasırga mevsiminde risk aldığımızı biliyorduk ama fırtına giderek güçleniyor. İkimiz ya da tüm arkadaşlarımızı alarak oraya uçabileceğimizi sanmıyorum."

Kulağa eğlence ve romantizmin mükemmel bir birleşimi gibi geliyordu ama şimdi balayına falan gitmiyorduk. Düşüncelerim sinir bozucu bir şekilde sadece bu durum için aldığım üç bikiniye kaydı. Endişelenecek onca şey varken.

"Tamam..." Makyajıma yardım etmekten vazgeçmeyen Natalie'yi durdurmak için elimi kaldırdım. "Peki, ne yapacağız?"

Arka plandan gelen bir ses onu durdurdu. Ses her kimden geliyorsa delirmiş gibiydi ve ayrıca-

"Bir saniye." Benji telefonunun sesini kapattı ama ben *duydum*. Kardeşi Aaron'la birlikte evinde olması gerekiyordu, başka kimse yoktu.

Aylardır ilk kez kalbim göğsümde çarpmaya başladı. "Neyin var?"

Natalie fısıldadı, elinde başka bir fırça vardı. Bu çabalarını engellemedim ve yüzüme kim bilir ne sürdü.

"Bir kadın sesi duydum," diye fısıldadım.

"Bir kadın mı?" Gwyn'in kulakları dikildi ve arkasını döndü. "Kiminle konuşuyorsun sen?"

Natalie, Gwyn'e sinirli bir bakış fırlattı ama bana rimel sürmeye devam etti.

"Benjamin."

Şimdi üçü de bana bakıyordu. Kapının çalınması bizi böldü. "Başka kimi bekliyoruz?" Leah cevap vermek için ayağa kalktı.

"Elena. İş yerinde yakalandı." Hâlâ orada oturmuş, telefonu kulağına dayamış, telefonu yüzüne kapatmayı düşünüyordum. İptal edilen balayına mı yoksa dairesinde kesinlikle bir kadın sesi duyduğuma mı daha çok üzüldüğümden emin değildim. Zihnim olasılıklarla dolup taşıyordu; bir teslimat mı? Sonra Benji'nin sağdııcı olan erkek kardeşini düşündüm: "Sence bir striptizci olabilir mi?" Gwyn'e sordum.

Bana baktı - Benji'ye güvendiğimi, benimle dalga geçtiğini düşünmediğimi söylediğimde bana attığı bakışla aynı bakış. *Hadi kızım, daha akıllı ol* gibi bir şey söylüyordu. Ben de ona aynı bakışla karşılık verebilirdim - düğüne yalnız gitmiyordu. Hayır, hemen flört havuzuna geri atlamıştı. Kip büyük bir sınavı olduğu için gelmeyi planlamamıştı ama Gwyn arayıp yalvardı ve o da bir şekilde bunu başardı.

Düğününü kaçıracağım için çok üzgünüm! Ve bir gün sonra, Gwyn beni *artı-biri olarak davet etti. Bu garip mi? Sanırım evet diyeceğim. Patronum testi yeniden planlamama izin veriyor.*

Garipti ama bunu ona söylemeyecektim ve ayrıca, eğer bu onun orada olacağı anlamına geliyorsa, benim için önemli olan tek şey buydu. Ve eğer düğünde Gwyn'le birlikte olursa, belki de aramızda bir şeyler olduğuna dair söylentiler son bulurdu.

"Bu Kip," diye tısladı Leah. "Onu içeri alıyor muyuz?" "Sadece bir saniyeliğine," dedi Gwyn.

"Hepimiz terbiyeliyiz."

Leah geri adım attı, kapı daha geniş açıldı, Kip omuzlarını kaldırarak içeri girdi ve bize el salladı. Saçları dağınıktı, sanki buraya arabayla gelmiş gibiydi.

Aynı anda Benji telefona geri döndü. "Bunun için üzgünüm. Nerede kalmıştık?"

"Balayı," diye mırıldandım.

"Doğru ya. Ben de onun yerine Hawaii'ye gitmeyi düşündüm ama sorun şu ki-"

Abuk sabuk konuştu.

"Benji, bir saniye önce dairende bir kadın var mıydı?" Kendimi durduramayarak sordum. Kip'in kaşları havaya kalktı ve arkadaşlarım kıpırdamadan bana bakmaya başladılar.

Uzun bir duraklama. Damarlarımda kan dolaşıyor, titreşim parmak uçlarıma kadar ulaşıyordu. *"Lütfen düğünümüzde benimle dalga geçmeyeceğini söyle, lütfen, lütfen, lütfen"* demek istedim.

Benji sesini temizledi. "Sana yalan söylemeyeceğim, Maddy. Burada bir kadın vardı. Striptizciydi. Ona dokunmadım. Seni aradıktan hemen sonra biri kapıyı çaldı ve Aaron onu içeri aldı. Gitmesini söylemek için seni beklemeye aldım. Onu göndermediğine yemin ediyor. Bana bir isim vermedi. Sanırım birinin şaka ya da hediye gibi bir şey düşüncesi idi."

Sesindeki yalanı dinledim ama duyamadım. Yalan söyleyip söylemediğini anlayabilmek için onu şahsen görmem mi gerekiyordu? Emin değildim.

"Tamam," dedim ve ses tonum herkese her şeyin yolunda olduğunu anlatmış olmalıydı, çünkü süslenmeye geri döndüler ve Gwyn çantasını karıştırarak Kip için hazırladığım yedek davetiyeyi buldu. Ailemin statüsü göz önüne alındığında, güvenlik mevcut olacak ve sadece davetiyesi olanlar içeri girebilecekti.

"Bakalım başka neler bulabilirim," diye mırıldandı Benji, sesi ben üzgün olduğumda kullandığı o alçak, rahatlatıcı tondaydı. "Balayımız için harika bir şey yapacağız."

Kendimi bir kazağa sarmak gibiydi. Keşke şerefsiz bir arkadaşı tam da yanlış zamanda bir striptizci göndermeseydi.

Telefonu kapattık ve Kip'e sarıldım. "Gelebilmene çok sevindim."

Kapı bir kez daha çalındı ve Elena hızla içeri girdi. "Ben buradayım, ben buradayım." Kip'i görünce dondu kaldı. "Burada ne işin var?"

Gwyn bir parça gururla, "O benim flörtüm," dedi.

Elena'nın yüzünde bir şey parladı -kıskançlık mı? Ama o şansını kullanmıştı ve ilk günden beri onunla hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirtmişti.

"Bu iyi bir fikir mi?" Elena sadece benim duyabileceğim kadar yaklaştığında mırıldandı.

"Bu iyi bir fikir mi?" Fırçayı Natalie'den zorla almıştım ve kendi makyajımı yapmakla meşguldüm.

"Burada bir adam var. Düğün için hazırlanıyorsun."

Ona baktım. "Sadece Kip. O bizim arkadaşımız. Ve Gwyn'in randevusu. İç çamaşırlarımızla değiliz ki."

Kıskançlık olmalıydı - ses tonundaki aşına olmadığım zehir kendi seçimlerimi sorgulamama neden oldu, ama birkaç dakika sonra Kip "Törende görüşürüz," dedi ve gitti. Gidişini izledim ve bir elinde dudak yağı, diğerinde allık ile bekleyen Natalie'ye döndüm.

Gülümsedi. "Hayallerindeki adamla evlenmen için seni hazırlayalım."
Hayallerimin erkeği.

Kendimi gülümsemeye ve göğsümdeki gerginliği görmezden gelmeye zorladım. Bu benim düğün günümdü. Her şey yoluna girecekti.

OTUZ SEKİZ

REBECCA

Şim
di

Ertesi sabah Gwyn aradığında, tosttan bir ısırık almış ve diğer elimde kahve olmasına rağmen hemen cevap veriyorum.

"Alo?"

"Dün gece nasıl geçti? Hiçbir şey olmadığını söylediğini biliyorum ama... Bana biraz daha bilgi verebileceğini umuyordum. Nereye gitti, ne kadar uzağa kaçtı." Bir duraklama. "Herhangi bir şey." Son kelimeyi çaresizlik içinde söylüyor; nişanlısına olanlardan korkan bir kadın. Onun için üzölmeye çalışıyorum.

-Rebecca olmak, onun arkadaşı. Ama bu diş çekmek gibi bir şey.

"Belki beş mil koştu," diyorum. "Marinanın yakınında durdu. Bu sizin için bir şey ifade ediyor mu?"

Gwyn iç geçirir. "Orada bir teknesi var. Onu almaktan bahsediyordu. Madeline kaybolduktan sonra durdu. O zamandan beri bir ya da iki kereden fazla kullandığını sanmıyorum. Onunla birlikte hiç kullanmadım bile. Belki de cesedin bulunmasından sonra onu düşünüyordur."

Ya da belki bir şeyler saklıyordur. Belki de o teknede çok zaman geçirmiştir ve senin bundan haberin yoktur.

"İki kez aranmış," diyorum. "Telefonunu tekrar alabilirseniz, kim olduğuna bakın - belki eski sevgilisiydi, belki başka biriydi. İki farklı kişi de olabilir."

"Ne dediklerini duyabiliyor musun?" diye soruyor.

"İlk aramada birine verecek parası olmadığını söyledi. Bunu onlara daha önce de söylediğini..." İfadesini tam olarak hatırlamaya çalışıyorum. "Bir şey bitmişti sanırım? Bunun ne hakkında olduğunu biliyor musun?"

Gwyn cevap vermek için bir saniye bekler "Bilmiyorum. Borçlu olduğ kimseyi tanımıyorum. Şaraphane için yatırımcıları var elbette, ancak şaraphane iyi bir kâr elde ediyor, bu yüzden... Bilmiyorum."

Ama Woodinville şubesinin kapatılmasıyla ilgili konuşmaya kulak misafiri olmuştum.

Belki de ondan bir şeyler saklıyordu. Belki de yalan söylüyordu.

"İkinci aramada sanki birini tehdit ediyormuş gibiydi. Sonra dedi ki-" Yine tereddüt ediyorum. "Cesedin bulunduğunu bildiğinden bahsetti."

Hattan bir nefes sesi geldi. Bir şey söylemesini bekliyorum - hepimiz bir ceset bulunduğunu ve bunun muhtemelen size ait olduğunu biliyoruz - ama o bu olaydan başka bir anlam çıkarıyor gibi görünüyor.

"Gwyn? Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır, ben sadece-" Tereddüt ediyor. Bir şeyler sakladığı hissine kapılıyorum. "Tabii ki biliyor. Hepimiz biliyoruz. Haberler sayesinde tüm Seattle biliyor. Sadece bunu telefonda başka birine söylemesi çok sarsıcı geliyor. Olaydan sonra medya o kadar çıldırmıştı ki, bu konuda sadece birbirimizle konuşmaya karar verdik. Madeline'in ölümünün eğlenceye dönüşmesine ihtiyacımız yoktu."

Bir ritim geçti, sözleri kendi düşüncelerimi, hayatınız, arkadaşlarınız, aileniz, sırlarınız hakkında spekülasyon yapan düzinelerce podcast'ten duyduğum tiksintiyi yankıladı. Başınıza gelebilecek en kötü şey, çocuklarını okuldan almaya giderken dinleyebilecekleri kırk beş dakikalık bir eğlenceye dönüşmüştü.

"Onu takip ettiğiniz için teşekkürler. İstekli olur musun..." Nefes veriyor. "Tekrar yapmak istemezsen anlarım."

"Tabii ki yapacağım. Ben... endişeliyim," diyorum. Yalan değil. "Biliyorum. Onu seviyorum. Onu kaybetmek istemiyorum."

"Aramalardaki telefon numaralarını tanıyıp tanımadığınızı bana söyler misiniz?" diye sordum. "Ve onları bana gönderir misin? Belki kime ait olduklarını bulabilirim. Belki-" *Biz arkadaşız. Müstakbel kocasının onu aldattığından endişeleniyor. Güvence istiyor.* "Belki de hepsi işle ilgilidir."

"Elbette," diye kabul ediyor Gwyn ve bağlantıyı kesiyoruz.

Yapacağım bir sonraki şey, neredeyse hiç aklımda yokken, işe hasta olduğumu söylemek olacak. Ama bu gece onları görmek istiyorum. Neler olacağını izlemek istiyorum. Aralarında ne olduğunu bilmiyorum ama bu normal değil ve bunu ilk elden görmeyi planlıyorum.

OTUZ DOKUZ

MADELINE

Üç Yıl Önce

Düğün günümüz gelmişti ve artık resmen bir bayandım -ama Benji'nin adını alıp almayacağıma henüz karar vermemiştim. *Madeline Hughes. Madeline North.* Her ikisini de yarım düzine kez karaladım, hatta *Madeline Hughes-North tirelemesini* bile denedim ama bu çok uzundu. Benji'nin ismini almaya meyilliydim, eski moda bir saçmalık yüzünden değil, şaraphane ile birlikte *Merhaba Bay North! Merhaba, Bayan North!* gibi sesler duymak hoşuma gidiyordu. Ve kendi soyadım bana ne kadar sosyal bir konum sağlasa da, *Madeline North*'un hoşuma giden bir havası vardı.

Söz açılmışken, özel günümüzün her anını fotoğraflamamak için çok uğraştım - bunun için profesyoneller tuttuk - ama yine de birkaç yüz fotoğraf çektim. Çatı katındaki mekanın, resepsiyonumuz için dekore edilen şaraphanenin, nedimelerimin, onun sağdıçlarının, hatta Benji'nin bile. Damadı görme şanssızlığı ya da buna benzer saçmalıklar beni endişelendirmiyordu. Benji'yi düğünden önce görmek, düğünü gerçekleştirme konusunda kendimi iyi hissetmemi sağlayan şeydi.

Bundan ciddi olarak şüphe ettiğimden değil. Aaron'ı bir striptizci tutup bunu inkâr edeceğini ve yıllar sonra Benji'nin yüzündeki ifadeye gülerek, neler olduğunu merak ederek gözyaşları içinde kalmama aldırmadan itiraf edeceğini bilecek kadar iyi tanıyorum. Aslında, bunu yapmasının *nedeni* de bu olabilirdi.

-Her ne kadar çoğunlukla şikâyet etmeden kayınbiraderi oynasa da, yine de arada bir Benji'yi ondan nasıl uzaklaştırdığıma dair iğneleyici sözler söylüyordu. *Onu evcilleştirmek*, onun gerçek sözleriydi.

Her neyse, Benji'yi gördüm ve mutluluktan *parlıyordu*. Benjamin North, Madeline Hughes'la evlenmek üzere olduğu için mutluydu. Birbirimizle tanışmamış olsaydık belki de hiç kimseyle evlenmeyecek olan ikimiz, hayatlarımızı sonsuza dek birleştirmek üzereydik. Papaz, yüzüğün sonsuz aşkı temsil ettiğini, bunun bir sonu olmadığını *falan filan* anlatıp durdu. Benji bana göz kırptı. Ellerimi sıktı ve bir gülümseme paylaştık, neredeyse kahkahaya dönüşecekti ama gözlerim doldu

O anda gözyaşı döktüm, çünkü bu doğrudu. Onu başka kimseyi sevmediğim gibi, kimseyi sevmeyeceğimi varsaydığım gibi seviyordum.

İlk selamlaşma ve tebrik merasiminden sonra, bakanı takip ederek bizi denizden esen rüzgârdan koruyacak bir çadırın sığınağına girdik.

"Evraklar burada." Bir kâğıt parçasını işaret etti. "Bu sizin ehliyetiniz. İkinizin de imzalaması gerekecek ve şahitlere de ihtiyacımız olacak."

Birinin evlilik cüzdanını imzalamanın bir onur olması gerektiğini biliyordum ama Elena ortalıkta görünmüyordu ve babam çoktan bir viski içmeye başlamıştı. Kip ve Gwyn en yakınımızdaydı, ben de onları şahitlik yapmaları için çağırdım. Saniyeler içinde evlenmiştik - hem arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde, hem de yasal olarak, isimlerimiz belgeye yazılmıştı. İçecekler elden ele dolaştırıldı; resepsiyonun başlamasına daha birkaç saat vardı, gün batımına yakındı, dolayısıyla parti akşama kadar sürebilirdi.

El sıkışırken, kucaklaşırken ve isimlerini hatırlamakta zorlandığım insanları kucaklarken kalbim doluydu ama bizim için mutluydular ve önemli olan da buydu.

Sonunda Benji arkadaşlarımızdan ve ailemizden kurtulup yanımıza geldi ama gülümsemiyordu.

"Kip'in gelemeyeceğini sanıyordum?" diye sordu, alçak sesle, kaşlarını çatarak odanın diğer ucuna doğru.

Ona doğru bir bakış attım, sonra Benji'nin gözleriyle buluştum. "Gwyn onu artı-biri olarak davet etti. Sorun nedir?"

"Ben sadece-" Benji dudaklarını birbirine bastırdı, başını salladı. "Yok bir şey, boş ver."

"Ne?" Bastırdım.

"Onunla ne kadar zaman geçirdiğin konusunda hiçbir zaman deli olmadım. Gittiğini sanmıştım. Bunun" -Benjamin elini Kip'le olan arkadaşlığımı göstermek için ileri geri salladı- "şehri terk ettiğinden beri bittiğini sanıyordum."

Kaşlarımı çattım. "Ciddi misin?"

Kıskanç eski kız arkadaşı hakkındaki tüm şikâyetlerine rağmen, görünüşe göre kıskanç olan *oydu*. Ama kıskanacak hiçbir şeyi yoktu. Tabii...

Tabii bunu Gwyn ayarlamadıysa. Şaraphanede birlikte vakit geçirdiği, beni aldattığına ikna etmeye çalışan Gwyn, endişelenecek bir şeyler olabileceğini söylemediyse. Gwyn, aramızı açmaya çalışıyor.

"Gwyn bir şey mi söyledi?" Kendimi durduramadan sordum.

"Ne?" Şimdi kafası karışmış görünüyordu.

Saçmalık.

Ancak konuşma devam edemedi, babam oradaydı, ikimizi de kucakladı ve fotoğrafçı anı yakalarken bir ışık patlaması oldu.

Babam geri çekildi ve başımı kaldırdığımda Kip'i tekrar kalabalığın içinde buldum. Gözleri benim üzerimdeydi. Gwyn'in değil, gerçi o yakınlarda durmuş, utanmadan başka bir adamla flört ediyordu.

"Ben..." Benji iç çekti. Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Özür dilerim. Saçmalıyorum."

"Benjamin, gel de şu viskiyi dene," diye seslendi babam, en yakındaki bardan bir şişe alarak ve Benji özür dilemeye devam edencesine omzumu hafifçe sıkarak uzaklaştı.

Kip kalabalığın arasından gözlerime baktı ve yüzünde utangaç bir gülümsemeyle el salladı.

İçimde bir mağara açıldı - farkına *varma*, dehşet - uygunsuz davranan *ben miydim?* Benjamin'e onunla oynadığımı düşünmesi için sebep veren ben miydim? Ama hayır. Bu olamazdı. Kip'le tanışmış, onu aylar önce barbekü için yeni evimize davet etmişti. Sadece arkadaş olduğumuzu biliyordu. Ama o zaman neden düğünümüzde beni onun hakkında sorgulamıştı? Bakışlarım tekrar Gwyn'e kaydı ama sonra Benji elinde şampanyayla döndü. Kadeh kaldırdık. Sonra da Benji'nin "Seni görmek güzel" diyerek selamladığı Kip de dahil olmak üzere arkadaşlarımıza kadeh kaldırdık. Sonunda, önce evlendiğimiz çatı katında, sonra da şaraphanede poz poz fotoğraflar çektirdik. Fotoğraf düğün partisi, arkadaşlar, aile.

Resmi resepsiyon başladı, bir DJ tipik düğün şarkılarını sıraya dizdi. Benji benimle dans etti. Dokuza kadar herkesle dans ettim, sarhoş yirmili ve otuzlu yaşlarda beceriksiz bir karmaşaydık ve bu mükemmeldi. Bizimle ilgili diğer her şey gibi.

O sırada Kip bizi kenara çekti. "Balayınız nasıl geçti? Bir şeyler bulabildiniz mi?"

Benji'ye baktım. Bütün gün bu konuyu konuşmamıştık; giyinmekle, makyöz ve kuaförle görüşmekle meşgul olduğum için aklımın bir köşesine itmişim. Ağzının açılıp kapanışından, gözlerindeki teslim olmuş bakıştan bu sorunun cevabını bildiğimden şüpheleniyordum - balayı olmayacaktı. Ya da en azından planladığımız gibi bir şey olmayacaktı.

"Kasırğa mevsimi," dedi Benji. "Her şeyi mahvediyor." Sonra ekledi, "Yani, orada yaşayan insanlar için daha kötü tabii ki. Hayatları tehlikede."

Gwyn içini çekti. "Çok kötü, Cayman Adaları'nı görmek için sabırsızlanıyordum. Daha önce hiç gitmedim. Siz ikiniz hava düzeldiğinde gitmek zorunda kalacaksınız."

Benji kaşlarını çattı. "Belki yerel bir şeyler yapabiliriz, böylece arkadaşlarımızla bir şeyler yapmaya devam edebiliriz." Bakışlarını karşıladı ve elimi tuttu. "Bir fikrin var mı?"

Omuz silktim - kuzeyde San Juans'ta bir ev kiralamak dışında bir fikrim yoktu ama bunu hep yapardık. Eğlenceli bir gezi olsa da Cayman Adaları ya da Hawaii ile kıyaslanabilecek sıcak ve kumsal bir yanı yoktu.

"Sırt çantasıyla gezmeyi sever misin?" Kip sordu. "Washington'dan ayrılmadan önce Wonderland Trail'i yapmayı umuyordum ama bir kerede yeterli zamanım olmadı. Belki yürüyüş izni alabilirsin."

Dişlerimi sıktım ama düşüncelerimi kendime sakladım, yürüyüş yapmayı sevmiyordum. Pislik, böcekler, duş alamamak. Harikalar Diyarı Yolu'nun ne kadar uzun olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Kip'in anlattıklarına bakılırsa en azından birkaç gün sürecek gibiydi.

"Kesinlikle," diye söze girdi Aaron. "Ben de." Benji'ye baktı. "Var mısın? Rainier Dağı'nın manzarası *inanılmaz*. Buzulları tam anlamıyla görebiliyorsun." Sanki bunun *benim* de balayım olduğunu şimdi hatırlamış gibi gözleri bana kaydı. "En romantik günbatımları da burada. Pembe ve mor." Telefonunu çıkardı ve saniyeler sonra bana doğru itti. Rainier Dağı'nın panoramik bir görüntüsü, arkasında parlak sıcak pembe ve mor bir gün batımı, hemen önünde duran bir göle yansiyordu. Birkaç fotoğrafı kaydirdi ve bir sonraki fotoğraf bir dağ çayırıydı, kır çiçekleri Gwyn'in tasarım dergilerinden birinden çıkmış gibi onu halı gibi kaplıyordu, bir evin mükemmel dış cephesi, ancak sadece eski bir kütük kulübe vardı.

"Dalga mı geçiyorsun?" demek üzereydim. Ama sonra Benji'ye baktım, bakışları fotoğrafa sabitlenmişti. Hevesli bir doğa adamı değildi ama dağlara çıkmayı severdi, bugünlerde buna nadiren vakit bulabiliyordu. Bana Sierra Nevadas'ta kamp yapan bir izci çocukken çekilmiş fotoğraflarını göstermişti. Gözlerindeki ifadeden bunun onu cezbedtiğini görebiliyordum.

"Tamam," dedim tereddütle. "Bana daha fazlasını anlat."

KIRK

REBECCA

Şim di

Öğleden sonra evimden çıkıyorum, Seattle'da altı millik bir koşuya çıkıyorum ve geri dönüp kimsenin -özellikle de Benjamin'in- beni akşamı geçirmeyi planladığım yere kadar takip etmediğinden emin olmak için bloğu iki kez turluyorum. Bana öyle geliyor ki ya onunla ilk tanıştığımдан beri beni takip ediyor, ya da belki de ben Gwyn'le ilk tanıştığımдан beri. Ya da -ve bu ihtimalden ürperiyorum

-Kadınla tanıştığı o ilk gece parkta beni gördü. Aslında, belki de onunla tekrar buluşmamasının nedeni takip edildiğini biliyor olmasıdır.

"Rebecca!" sesini duyduğumda 4 mil gitmiştim. Rebecca!" ve koşu ayakkabılarının sabit ritmini duyuyorum. Çok hızlı dönüyorum, paranoyakça çünkü biri beni takip ediyor, Benjamin evime gelmiş ve Riley söylediğim kişi olmadığımдан şüpheleniyor ama bu sadece Abigail. Sırtına engel olamıyor ve kollarını hızlıca bana doluyor. Üzerinde pembe bir şort, beyaz yansıtıcı çizgili bebek mavisi bir üst ve daha önce olduğu gibi yüksek at kuyruğu var.

"Seni görmek çok güzel! Kaç mil kaldı?" "Oh-um-evime gidiyorum."

Evlerine gitmem gerekiyor ama Abigail'in onunla koşmak isteyip istemediğini soracağından hiç şüphem yok. Ve bu düşünce aklıma gelir gelmez cıvıldıyor, "Oh, ben on koşuyorum. Son kısmını ben koşsam sorun olur mu? Çok sıkıldım. Bir podcast dinliyordum ama sonra şarj etmeme rağmen kulaklığım bozuldu-" Hala konuşuyor, dakikada yaklaşık bir mil koşuyor, sanırım koşudan enerji almış.

Etrafımızda güneş batıyor. Eve gidiyormuş gibi yapıp Benjamin ve Gwyn'lere koşmak için yeterli zamanım var.

Onun gülümseyen yüzüyle tanıştım. "Çok isterim."

Rotaya devam ediyoruz, gerçek varış noktama gitmek için ihtiyacım olan sağ yerine sola dönüyoruz. Abigail kocasından, işinden, gelecek planlarından, düşündükleri yaz tatilinden bahsediyor-

Aklıma geldiğinde bu koşu faydalı olabilir.

"Gwyn iyi mi?" Nefes almak için konuşmayı kestiğinde soruyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Abigail yanımda bir geyik gibi yumuşak ve zahmetsizce ilerliyor.

"Morali bozuk görünüyor. Onu rahatsız eden bir şey olup olmadığını biliyor musun?"

Abigail'in yüzü seğiriyor, benim zaten bildiğimi düşünmüyorsa, paylaşmaması gereken bir şeyi bilen birinin işaretini veriyor. Bunun bir sır olmadığını.

"Bazen yanlış bir şey söylemekten korkuyorum. Evdeki en iyi arkadaşımdan bahsettim ve o da sustu. Şaraphanede Madeline Hughes ile ilgili tabelayı gördüm ve haberleri duydum."

Abigail'in hızı yavaşlar, yüzünde düşünceli bir ifade vardır. Sarı perçemlerini geriye itiyor ve bir iç çekiyor. "Evet, yani, sanırım üzgün, anlıyor musun? Bunu yapmak istemedi. Ama doğru olabilecek tek yol bu gibi görünüyordu."

Konuşmanın hangi kısmını kaçırdığımı anlamaya çalışırken bir saniye geçiyor. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Evlenmek mi?" Sonunda sesimde kararsız bir tonla soruyorum.

"Ne? Hayır. Tabii ki evlenmek istiyordu. Bu yüzden Benjamin'in onu yasal olarak ölü ilan etmesinde ısrar etti. Yani, ilk karısı teknik olarak hâlâ hayattaysa onunla evlenemezdi, değil mi? Tabii ondan boşanmadıysa. Ve bunu yaptığını hayal edebiliyor musun? Bunca zamandır kayıp olan birinden boşanmayı?"

Yapbozun parçaları kafamda bir araya geliyor ve vücudumu bir ürperti kaplıyor. "Gwyn, Madeline'in öldüğünün ilan edilmesinde ısrar mı etti?"

"Evet, evlenebilsinler diye. Sanırım bu konuda kendini kötü hissediyor. Benjamin çok uzun süre umut etmişti. İkisi de öyle. Ama üç yıl oldu, biliyor musun?"

Daha fazla kurcalamak için cesaretimi toplamadan önce birkaç dakika sessizlik içinde koşuyoruz. "O zaman sanırım biraz hızlı nişanlandılar. Eğer onun hâlâ hayatta olduğunu umuyorlarsa. Yakın zamana kadar çıkmaya başlamamış olmalılar."

Abigail burnunu kırıstırır. "Emin değilim. En az bir yıldır birlikte olduklarını biliyorum. Geçen Ağustos'ta bir tür yıldönümü kutladılar."

Ağustos'ta evlendiniz. Sen de Ağustos'ta uçurumdan düştün.

"Neden sordunuz?" Abigail kocaman bir gülümseme ve iri mavi gözlerini bana çeviriyor. "Eylül ayında bir araya gelmiş olabileceklerini düşündüm. "Belki de Eylül'de

Düğün Eylül'de. Kocam ve ben de öyle yaptık. Bir araya geldiğimiz gün evlendik." Yutkunuyorum. Her zaman bu kadar yalan söylemedim.

çok çabuk, çok kolay. "Her neyse, birbirlerini buldukları için mutluyum, anlıyor musun? O kadar kayıp yaşadıktan sonra. Umarım birlikte mutlu olabilirler."

"Ben de." Bir başka parlak glmsemi. Bir mil daha.

Ve içimde Gwyn'in senden kurtulmak için sabırsızlandığını hissediyordum.

KIRK BİR

REBECCA

Şim di

Benjamin'in Tesla'sı garaja girdiğinde saklandığım yere giriyorum. En azından beni uzaktan izlemediğini biliyorum. Tabii başka biri de beni takip etmiyorsa. Bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor ve ellerimi kollarımın üzerinde gezdirerek paranoyayı uzaklaştırıyorum.

Gece çöktü ve mahalle süslü ışıklandırmalarla ıslıl ıslıl. Kayanın üzerinde beklediğim yerden bile ağaçların arasından ve caddenin karşısından bir ailenin pencerenin önündeki yemek masasında oturduğu yeri görebiliyorum. Oradan geçen herkesin gözü önünde yemek yiyorlar. Benjamin görüldüğünde ve Gwyn onu yarı yolda karşıladığında dikkatim önümdeki pencereye kayıyor - evrak çantasını yere koymadan önce kucaklaşıyorlar, öpüşüyorlar.

Benjamin birkaç dakikalığına ortadan kaybolur ve Gwyn mutfakta dolanarak buzdolabından uzun bir servis tabağı çıkarır. Yakut kırmızısı sade bir elbise giymiş. Saçları omuzlarının etrafında düzleştirilmiş ve bahse girerim makyaj da yapmıştır. Neredeyse günün sonunda kocasının dönüşünü bekleyen küçük bir kadın gibi. Onun için bir gösteri yapıyor.

Döndüğünde, artık kot pantolon ve tişört giyiyor, tekrar öpüşüyorlar ve Benjamin şarap kadehlerine uzanırken onu güldüren bir şey söylüyor. Akşam, onları izlediğim ilk gecenin neredeyse tam bir tekrarı. Benjamin dışarıdaki ısı lambalarını yakıyor ve gazlı şömine canlanıyor. Az sonra arka verandada oturmuş, Puget Sound'un uzak dalgalarını seyrederken ısınıyorlar. Uzun tepsi masanın üzerinde aralarında duruyor ve şarap yudumları arasında parmak yiyeceklerini yiyorlar. Esintiyle taşınan sözlerini bile duyabiliyorum.

"Şaraphanede harika bir yeni çalışan" diyor. "Woodinville'den taşındı ve daha yakın bir yer istedi." Gelecekteki işe alımlar hakkında uzun uzun konuşuyorlar ve ben de Gwyn'e katılıyorum - para sıkıntısı çekiyormuş gibi görünmüyor.

Gwyn haber minibüsleri hakkında tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve Benjamin tiksintiyle başını sallıyor.

Birkaç dakika sonra adam, "Biraz daha şarap?" diye soruyor ve kadın, "Ben hallederim tatlım," diyor ve kadehlerini içeri götürüyor. İlk aklıma gelen neden şişeyi de yanlarında getirmediikleri oluyor ama nedenini hemen anlıyorum ve bilerek içeride bıraktığından şüpheleniyorum. Gwyn saçlarını bir kulağının arkasına tarıyor ve Benjamin'e bir bakış atıyor, ama o hasır sandalyesinde arkasına yaslanmış, ayaklarını masaya dayamış, gözleri kapalı. Yoğun bir günün ardından ölü karısının cesedinin kıyıya vurduğunu düşünerek rahatlıyordu.

Bu sırada Gwyn telefonuna hızla yazarak erişim sağlamaya çalışıyor. Avucunu tezgâha vuruyor -hüsrarla- ve tekrar deniyor. Sonra üçüncü kez. Bir kez daha Benjamin'e bakıyor ve ben öne doğru eğiliyorum, kalbim çıldırmış bir şekilde bana saniyeler içinde telefon numaralarını mesaj atıp atmayacağını merak ediyorum ama o başını sallıyor, nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve doldurmak için şarap şişesini alıyor.

Bir dakika sonra, ondan bir mesaj aldım: *Telefonunun şifresini değiştirmiş. Suçluymuş.*

Mesajına bakıyorum. Büyük ihtimalle ona güvenmiyor. Ve onu suçlamıyorum. Ama *bunu* söylemiyorum, onun yerine mesaj atıyorum: "*Bunu bilemezsin. Neden kullanmak istemiyorsun? Seninkini diğer odada bıraktığını söyle.*"

Ama kadın çoktan dışarı çıkmış, sevgi dolu bir gülümsemeyle ona taze şarabını uzatmıştır. Sonraki yarım saati birbirlerine doğru eğilerek, sadece ağızlarıyla değil elleriyle de konuşarak geçirirler. Güneyde, Olympia ya da Tacoma'da ikinci bir şaraphane açmayı ve Seattle'dan taşınmak isterlerse hangi şehirde yaşamının daha iyi olacağını tartışıyorlar. Sonunda şarapları bitiyor ve benim görüş alanımdan uzakta, yatak odalarına çekiliyorlar. Sen ya da potansiyel cesedin hakkında tek kelime etmediler. Benjamin'in başka bir koşuya çıkma ihtimaline karşı ya da dışarı çıkıp film izlemeyi planlıyorlarsa diye yarım saat daha bekliyorum. Ama ikisi de ortaya çıkmadı. Gwyn de telefon numarasıyla mesaj atmıyor.

Kaybolmadan önce yirmi dakika daha izliyorum ve sonunda bana mesaj attığında Chris'in evine gidiyorum.

Doğru davranmıyor. Kesinlikle bir şeyler oluyor.

Metne bakıyorum.

Doğru davranmıyor, nasıl? Gönder tuşuna bastım.

Hemen cevap veriyor. *Bütün geceyi telefonuna bakarak geçirdi. İş için olduğunu söyleyip duruyor ama ona inanmıyorum. Yemekte mesafeliydi. Bana tek kelime bile etmedi. İş biter bitmez masadan kalkıp ofisine gitti.*

Hâlâ yazdığını gösteren üç nokta ekranda dalgalanıyor ama ben onları görmezden gelip kelimelerine bakıyorum.

Sadece romantik bir yemeği paylaşmalarını ve sonrasında yarım saat boyunca şarapla oyalanıp her şeyi tartışmalarını izledim. Benjamin'in telefonu -benim görüşüme göre- etkileşimin tamamı boyunca mutfakta kaldı.

Gwyn, Benjamin'in peşinde *olduğu* şeyi daha kötü göstermek için gerçeklerle oynuyor.

Bu da bana yalan söylediği anlamına geliyor.

KIRK İKİ

MADELINE

Üç Yıl Önce

Yapmaya karar verdik.

Balayımız için yapacağımızı düşündüğüm en son şeydi ama gerçekleşiyordu. Düğünümüz sona erdi ve Benji ile balayı süitimize gittik. Şampanya yerine su içmeyi tercih ettik -zaten fazlasıyla içmiştik- ve Seattle manzaralı dev küvette birlikte köpük banyosu yaptık. Arkama yaslandım, vücudum buharlı suda onunkine değiyordu.

"Sırt çantalı bir gezi konusunda emin misin? Bunun senin tarzın olmadığını biliyorum," dedi.

"Bundan emin değilim. Ama çok güzel görünüyor. Ve birkaç hafta daha gerçek bir balayı için ayrılamayız. Zaten izin aldık. Yani... neden olmasın?"

"Sen gerçekten bir şeysin, bunu biliyor musun?" Benji beni sıkıca kavradı ve saçlarıma bir öpücük kondurdu.

Gülümsedim ve arkama yaslandım, kollarını karnımın üzerinde kavuşturdu, bir eli benimkini yakaladı.

"Herkesi gitmeye ikna ettiğimize inanamıyorum."

"Biliyorum." Gözlerini yakalayarak başımı kaldırdım. "Gwyn'in işlemek için bir ağacın arkasına çömelmesi gerektiğini fark etmesini görmek için sabırsızlanıyorum."

İkimiz de güldük ama tepedeki ışıklar platin bantlarımızın parıltısını, nişan yüzüğümün ışıltısını yakalayınca benimki aniden kesildi. *Evlenmiştik.*

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum." Yüzüklere bakarak başımı salladım. O elini sudan kaldırdı, ben de benimkini yanına getirdim, parmaklarımızdan su ve köpükler damlıyordu, yüzükler dördüncü parmaklarımızdaydı.

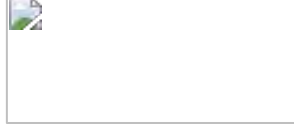
"Başardık," diye fısıldadı

Benji. "Farklı hissediyor

musun?" "Daha mutlu," dedi.

"Neden daha mutlu?"

"Çünkü." Benji elinin suya düşmesine izin verdi ve beni tekrar sıkıca kavradı. "Bu sonsuza kadar seninle olacağım anlamına geliyor."

Ertesi sabah arkadaşlarımızla Pike Place'in yukarısındaki yerel açık hava mağazasında buluştuk. Bir saat sonra sırt çantalarımız, uyku tulumlarımız, çantalarımız ve satıcının bize sattığı diğer küçük ihtiyaçlarla donanmıştık

-Silikon çatallar, pusulalar, çabuk kuruyan giysiler, dondurularak kurutulmuş yemekler, sırt çantalı sobalar. Aaron'un zaten ekipmanı vardı, bu yüzden grubumuz için bir yürüyüş izni alıp alamayacağını görmek için parka gitti.

Ertesi akşam hepsini kullanmaya başladık. Seattle'dan arabayla neredeyse iki saat uzaklıktaki Mowich Gölü denilen yere üç araba park ettik. Dışarı çıktığımızda, botlarımızı giydiğimizde, sırt çantalarımızı kaldırdığımızda, ilk kez "lanet olsun, *ben neyi kabul ettim?*" duygusuna kapıldım - hava sanki dondurucunun kapısını açıyormuşum gibi soğuktu. Dağ yamacını kaplayan yoğun sis yüzünden önümü bir metreden fazla göremiyordum. Ama patikaya çıktığımızda tereddütüm ortadan kalktı, yedi kişi sıraya girdik, sohbet ettik, şakalaştık, ara sıra akortsuz şarkı söyledik. Sonunda Benji ve ben, Gwyn ve Kip, Aaron ve Natalie ve Leah kaldık. Elena yalvardı - "*Üzgünüm, bu bana göre değil*"- ve bir yanım evde kalmaya karar verdiği için rahatladı, sadece babamın yardım isteyebileceği biri olduğu için değil.

Patika, bulutları yararak kendimizi Spray Park denilen bir yerde bulana kadar bir dağın etrafından dolandı ve sonra yukarı çıktı.

-Aaron'un bize fotoğraflarını gösterdiği aynı çayır. Kır çiçekleri parlak yeşil çimenleri süslüyordu. Beyaz kayalar sanki başka bir dünyadan gelmiş gibi yerden fışkırıyordu. Bir vahşi yaşam parıltısı ve Benji elimi tutup işaret etti. "Bu bir dağ sıçanı. Sevimli, değil mi?"

Beklediğim gibi bir balayı değildi, ama kameramla meşguldüm - öğle yemeği yemek ve yürüyüş ortasında kahve için su kaynatmak için durduğumuzda biz de dahil olmak üzere her şeyi fotoğrafladım. Hava serindi ama yürümeye devam ettiğimiz sürece hiç üşümedik. Aksine, şehir merkezinde o kadar zaman geçirdikten sonra, gözlerimi açıp temiz hava solumak gibi geldi. Ertesi sabah uyanıp çadırımızdan dışarı baktığımda otoyolun sesini duyamadığımı fark ettim.

Her şey mükemmel değildi; ne zaman günlüğüme yazmak için duraklasam ellerim buz sarkıtlarına dönüşüyor, soğuk ve nemli hava beni etkisi altına alıyordu. Çoraplarım bir geceden diğerine asla tam olarak kurumuyordu ve tuvalete gitmek için tüm kamp alanının ortak kullandığı bir çukur tuvalete yürümek gerekiyordu. Natalie ve Leah bir çadırı

paylaşıyorlardı ve ikinci gün çadırda bir delik açmışlardı bile; bunun bir önemi yoktu.

Dışarıda şaşırtıcı bir şekilde neredeyse hiç böcek yoktu. Kip ve Gwyn her durduğumuzda yan maceralara atılıyorlardı ve belki de sonunda birlikte olurlar diye merak ediyordum. Ama o gece yağmur yağacaktı. Kara bulutların girdabını izlerken bundan korkuyordum ama Benji adırımızın bizi kuru tutacağına yemin etti.

Tek bir sonuca varmıştım: Benji'yle sırt çantasıyla gezmeyi başkasıyla bir şey yapmaya tercih ederdim. Bu yüzden gelecek yılki yıldnmmzde ya da bir daha asla sırt çantalı geziye çıkmayı nermeyecek olsam da, bunu en iyi şekilde değerlendirmeye karar verdim.

Yarın gece, yağmurdan sonra, Aaron kayan yıldızları görmek için mükemmel bir yerde olacağımızı söyledi. Gece gökyüzünün fotoğrafını çekecek ve yatağımızın üzerine koymak için bastıracaktım. Benji'nin bana verdiği Nikon'da hızlandırılmış çekim ayarı vardı ve yanımda küçük, katlanabilir bir tripod getirmiştim; böylece onu kurup uzaklaşabilecek, fotoğraf makinesinin işini yapmasına izin verebilecek, sık sık fotoğraf çekebilecek ve sonra da onları bir araya getirerek mükemmel olmayan balayımızı anımsatan muhteşem bir ışık çizgisi oluşturabilecektim. Çoğunlukla, çünkü orada kocamla birlikteydim. Bu benim ona hediye olacaktı ve bunu evimize asarak karı koca olarak birlikte yaşadığımız ilk maceramızı hatırlatacaktık.

KIRK ÜÇ

REBECCA

Şim di

Onlar yattıktan sonra eve koşmak beni nefessiz bırakıyor ve içim daralıyor. Kimseyi içeri almamam gerektiğini çok iyi biliyorum. Gwyn'i hiçbir zaman gerçekten bir arkadaş olarak görmemiştim, ama belki de o *beni*, Rebecca'yı, bir arkadaş olarak görüyordu. Ama sadece beni kullanıyordu, belki de seni kullandığı gibi.

Eve dönerken Chris'e uğramak bu duyguyu daha da keskinleştiriyor, çünkü yirmi dakika boyunca onu bekliyorum ama hiç gelmiyor. Neredeyse her zaman evde oluyor. Muhtemelen bir randevudadır, bir gün arka bahçesinde onunla bir bira paylaşacak olan kadınla buluşuyordur.

Gwyn'in hareketlerini hâlâ kafamda evirip çevirerek uzaklaşıyorum. Belki Benjamin'in onu izlediğini biliyordur. Belki de korkuyor, bu yüzden beni yakınında tutmak için, ona yardım edebilecek birini yakınında tutmak için olanları taklit etmeye çalışıyor. Ama o zaman neden bana tüm hikayeyi anlatmıyor?

Asıl soru şu: Neden onun için bahaneler uyduruyorum? En az Benjamin kadar suçlu görünüyor.

Kendi omzumun üzerinden bakıyorum. Chris'in evinden çıkıp kendi evime doğru ilerlerken sadece karanlık bir ara sokak. Kendi sokağım, bir bulut kümesinin arkasından yeni çıkmış dolunayın parlaklığıyla aydınlanıyor. Yağmur dindi ve ön kapıma çıkan basamakları ikişer ikişer çıkıyorum. İçeride nemli giysilerimi çıkarıp doğruca duşa giriyorum ve sıcak suyun Gwyn'in bana karşı dürüst olmamasından dolayı içimde kaynayan öfkeyi temizlemesine izin veriyorum.

Tabii ki ona karşı dürüst olmadım. Bu beni durup neden böyle hissettiğimi düşünmeye itti. Tek bir sonuca varabilirim, çok yaklaşmıştım. Bir an için, birinin içeri girmesine izin verdim. Hem de çok kötü birine. Seni inciten biri.

Duştan çıktığımda kendimi daha iyi hissetmiyordum. Telefonum cızırdıyor, bir haber uyarısı. Vücuduma bir havlu sarıp telefonu elime alıyorum, buharlı odada gözlerimi kısıarak manşeti okuyorum.

Madeline Hughes Davasında DNA Sonuçları Kesin Değil

Giyinme zahmetine girmeden aceleyle dizüstü bilgisayarımın başına geçiyorum ve makaleyi açıp ayrıntılara göz atıyorum. Kısacası, DNA testi

yanılmaz değil. Makalede daha fazla test yapılması gerekeceği belirtiliyor ve davadaki bir dedektifin şu sözleri aktarılıyor

"Bu Bayan Hughes'un cesedini bulamadığımız anlamına gelmiyor. Doğrulamak için daha fazla test yapılması gerektiği anlamına geliyor. Sonuçları iki ya da üç gün içinde almayı umuyoruz."

Haber minibüslerinin Gwyn ve Benjamin'in evine varıp varmadığını merak ederek makalenin çıktısını alıyorum. Yarın bana tekrar mesaj atıp kahve, öğle yemeği ya da insanlar onu takip etmeden evden kolayca çıkamayacağı başka bir şey isteyecek mi? Alışkanlıktan dolayı pencereden bakıyorum. Ama Benjamin, Gwyn'in yanında güvenli bir şekilde yatağında yatıyor, bu yüzden sokaklarda sürünmemeli. Eğer öyle olsaydı, Gwyn bana mesaj atar ve isteklerini daha fazla yerine getirmemi isterdi.

Bir esinti sanki düşüncelerime yanıt verircesine yatak odasının penceresindeki perdeyi dalgalandırıyor ve bakışlarım ona sabitleniyor, damarlarımda bir korku ürpertisi yayılıyor. Gitmeden önce o pencereyi kapattım. Gitmeden önce *bütün* pencereleri kapattım. Bunu yaptığımın anısı kolayca aklıma geliyor, ama bu sabah mı? Yoksa dün gecedен mi? Arada açmış mıydım?

Ayağa kalkıp kapatıyorum, kilitliyorum. İçeriden sabitlemek için bir dübel çubuğu bulmayı düşünüyorum. Ama yazıcıdaki kâğıt dikkatimi çekiyor ve onu tepsiden alıp sonuçsuz DNA ile ilgili makaleyi albümünüze eklemek için oturma odasına gidiyorum.

Makasım sehpanın üzerinde, o sabah ilk kahvemi içmek için kullandığım fincanın yanında duruyordu. Öğle yemeğinden arta kalanlar, oturup makaleleri milyarıncı kez gözden geçirdiğim, bir podcast dökümünü tekrar okuduğum, parçaların kafamda eksiksiz bir bulmaca oluşturmalarına izin vermeye çalıştığım tabağın yanında duruyor. Ama kitabı saklandığı yerden çıkarmak için kanepenin altına uzandığımda, elim sadece havayı yakalıyor. Etrafıma bakıyorum, onu bir yöne ya da diğerine ittiğimden eminim. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp kanepenin altına baktığımda, ulaşabileceğimden daha geriye itilmiş olduğunu göreceğimden emin olduğum için içimi bir endişe kaplıyor. Ama albüm yok, sadece tıp kitaplarım var. İkinci kez bakıyorum, sonra masanın altına.

Ayağa kalkıyorum ve yavaşça bir daire çiziyorum, derin bir nefes alıyorum, kalp atışlarımı sabit tutmaya çalışıyorum. Son günlerde kitabın yerini birkaç kez değiştirdim, hatta dün gözden geçirmek için yatağa bile götürdüm. Hâlâ yatak odasında olmalı. Ama bu öğleden sonra baktığıma yemin edebilirim. Aceleyle yatak odasına gidiyorum ama yatağın altında, şifonyerimin içinde ya da hiç saklamadığım dolapta bile değil. Gözlerim açık olan pencereye takılıyor.

Benjamin'in evimin etrafında sürünerek dolaştığı görüntüsü zihnimde yankılanıyor.

Ama Benjamin bu gece evdeydi ve ben de o eve gelmeden yarım saat öncesine kadar evdeydim.

Dudağımı sertçe ısırıyorum, sonra evin içinde koşturuyorum, her köşeyi ikinci kez arıyorum, kaçırdığımdan eminim, seninle ilgili üç yıllık makaleler, medya ve fotoğraflar içeren kitap burada bir *yerde*.

Ama öyle değil.

KIRK DÖRT

MADELINE

Üç Yıl Önce

Tamam, belki de mükemmel olmayan bir balayı değildi - Gwyn bileğini yuvarladı, Natalie'yi arı soktu, Benji su süzerken göle düştü ve botlarını ıslattı ve yanlış patıkaya girdik ve gün boyunca yaptığımız kilometreyi neredeyse iki katına çıkardık.

Ama hepimiz hayatta kaldık ve sonunda kamp alanımıza vardık. Benji'nin çadırı kurmasına ve uyku tulumlarımızı şişirmesine yardım ettim. Uyku tulumlarımız geceleri birbirimize sarılmamızı engelliyordu ama yine de çadırın içindeki o küçük alanı paylaşmanın alışabileceğim samimi bir yanı vardı. Belki bundan sonra iki kişilik bir uyku tulumu alabilirdik -aron bize müstehcen bir şekilde göz kırparken onları yaptıklarını söyledi- ama belki kampa gidebilirdik. Ara sıra. Arabaya yakın bir yerde.

Artık gece olmuştu ve herkes çadırlarında uyuyordu. Gün batımını izlediğimiz muhteşem uçuruma gidip gökyüzünde süzülen yıldızların fotoğrafını çekebilmek için gökyüzünün karanmasını bekledim. Benji yanımda uyuyordu - her zamanki gibi yakışıklıydı. Onu şaşırtmak, dağları ve yıldızları yakalamak için bir fırsattı bu, ve ortaya çıkan fotoğrafı ona göstermek için sabırsızlanıyordum.

Uyku tulumumu iterek fotoğraf makinemi aldım, çadırın kapağını açtım ve gecenin içine kaçtım. Soğuk hava içime işledi ve çadırımıza kıvrılmış Benji'ye son bir kez baktım - bu fotoğrafı çekecek, sonra da kocamın sıcak ve güvenli yanına dönecektim. Ona kocam diyebildiğim gerçeğini hâlâ tam olarak kabullenememiştim.

Ona bir öpücük gönderdim ve çadırdan uzaklaştım. Farımı yakarak kamptan uzaklaştım, bir ağaç kümesinin etrafından kıvrılan patikadan yukarı çıktım ve yüz metre daha giderek uçurumun kenarına ulaştım. Kayalık çıkıntının dar bir uzantısı, uzun çam ağaçlarıyla demirlenmişti. Bir rüzgâr esti, yağmurun kokusu çoktan üzerime sinmişti ama tepemde kilometrelerce uzağı görebiliyordum. Farımı söndürdüm ve tamamen hareketsiz durarak gözlerimin zifiri karanlığa alışmasına izin verdim.

Tepemizde yıldızlar belirdi, Samanyolu'nun deseni şekillenmeye başladı. Gökyüzünde bir yıldız kaydı, saniyeler sonra bir tane daha. Yıldızlar

Ağaçlar sanki kamptan biri bana eşlik etmiş gibi hışırdıyordu ama bunun sadece rüzgâr olduğunu biliyordum. Hatta çok uzaklarda Seattle'ın loş sarı ışığını bile görebiliyordum.

Nefesimi verdim ve tripodumu kurmaya, kamerama sabitlemeye, ayarları yapmaya başladım. Kenara çekildim, düğmeye bastım ve kollarımı soğuğa karşı kavuşturdum. Şimdi tek yapmam gereken beklemektir. Gerisini kamera halledecekti. Biraz zaman alacaktı ve günlüğüm ceketimin altındaydı. Sıkıldığımda -eğer sıkılırsam, yıldızlar o kadar inanılmazdı ki- oturup kafa lambamın loş ışığında biraz yazacaktım. Ama o zamana kadar gece gökyüzünün tadını çıkaracaktım. Uçurumun kenarına, kameranın görüş alanının hemen dışına çıktım ve baktım - bu uçurumun bir buzulun oluşturduğu nehre döküldüğünü biliyordum. Gün boyunca, bir insanın aşağıya düşmesi halinde düşebileceği yüzlerce metreyi görebiliyordum.

Bir başka rüzgâr saçlarımı dalgalandırdı ve arkamdaki çakıllı kayanın üzerinde bir botun fısıltısını, yakınimdaki birinin nefesini duyduğuma yemin edebilirdim - ama daha dönüp bakamadan, sert bir el kürek kemiklerimin arasına indi ve kaçınılmaz olanı durdurmak için hiçbir şey yapamadım.

Bu itişin gücü beni uçurumdan sonsuz karanlığa doğru sürükledi.

KIRK BEŞ

REBECCA

Şim di

Biri beni takip ediyordu. Birisi evime girmiş.

Sözleri kendi kendime tekrarlıyorum ve yavaş bir daire çizerek bir yabancıyı burada olduğuna dair başka işaretler arıyorum. Kayıp olabilecek başka bir şey. Ama dizüstü bilgisayar yatağımın üzerinde, sahip olduğum tek değerli eşya.

Bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalışırken oturmam gerekiyor. En büyük çıkarımım, birilerinin davanızı yakından, hatta saplantılı bir şekilde takip ettiğini biliyor olması. Ve sonra aklıma geldi - eğer biri beni evime kadar takip ettiyse, Gwyn ve Benjamin'in evine kadar da takip etmiş olabilir. Ve onları izlediğimi biliyorlar.

Ya da... onlar onlar.

Benjamin ve Gwyn'i izliyordum, kim olduğumu bilmediklerini varsayıyordum. Ama belki de biliyorlar. Banyoya gidiyorum, aynaya bakıyorum, kendime bakıyorum.

Rebecca oldum. Vücudumu değiştirerek, ama yüzümü de. Bıçak altına yattım, botoks ve dolgu yaptırdım. Tamamen farklı biri olmuştum.

Kaç aktris estetik ameliyat yaptırmadığına yemin ediyor, öncesi ve sonrası fotoğrafı yaptırdıklarını açıkça gösteriyor ve yine de kendileri gibi görünüyorlar?

Fark ettiğim şey, bu insanların başka biri gibi görünmek *istemedikleri*. Aynı kişinin daha iyi bir versiyonu gibi görünmek istiyorlar.

Bıçak altına yattığımda açıkça söyledim, beni yeni biri yapın diye. Ve yaptılar.

Benjamin ve Gwyn'in ben olduğumu bilmelerine imkân yok. Yüzümü çeviriyorum, parmaklarımı tenimde gezdiriyorum. Hiçbir şekilde. Bu da peşimde başka biri var demek.

Tek bir hareketle banyo kapısından çıktım. Bir çanta kaptım ve temel eşyaları içine attım. Arabamın anahtarlarını, telefonumun şarj aletini, dizüstü bilgisayarımı ve kıyafetlerimi alıyorum. Mutfaktaki küçük raftan banyo malzemelerini çantaya süpürüyorum ve sonra ön kapıdan çıkıyorum, kilitleme zahmetine girmiyorum, çünkü zaten içeride değerli bir şey yok.

Ama arabamın motorunu çalıştırıp harareti yükselttiğim anda bir karar vermem gerektiğini anlıyorum. Bir otel ya da dostlarımı yakın, düşmanlarımı daha yakın tutma seçimi. Saat neredeyse on bir, ama bana borçlu, değil mi? Onun için kocasını takip ettim. Haber minibüsleri gitmek istemesini engellediğinde ona kahve getirdim.

Bir nefes alıyorum ve Gwyn'i arıyorum.

"Rebecca?" Uykulu bir ses. "İyi misin?"

Boğazımı temizliyorum, düşüncelerimi toparlıyorum. "Evimde bir su borusu patladı. Bu kadar geç aradığım için özür dilerim ama bir ya da iki geceyi sizin evde geçirmem çok mu zahmetli olur?"

Tereddüt ediyor ama sonra sesi şekerli bir tatlılığa dönüşüyor. "Tabii ki. Dışarıya park et ve ön kapıya gel. Ben misafir odasını hazırlayayım."

Gwyn bir fincan nane çayını ellerime tutuşturup bana iyi geceler dilediğinde saat gece yarısını gösteriyor. Misafir odası neyse ki evin ana yatak odasının diğer ucunda, Benjamin'in ofisine de giden uzun koridorun sonunda yer alıyor. Gwyn daha önce eşyalarını karıştırmama izin verdiğinde arama yapamadığım tek yer.

Benjamin kapılarında belirmem, Gwyn'in nazikçe "Ne oldu?" diye sorması ve "Seni zavallı şey. Burada istediğin kadar kalabilirsin." Bana taze kurabiye ve çay ikram etti, yorulana kadar benimle kalmayı teklif etti ama ben kibarca reddettim.

"Minnettarım. Yine de uyumaya hazırım. Eve gelip de..." Kendime bunun patlamış bir boru olmadığını, ölü bir kadının kayıp bir albümü olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Senin. "Evi öyle görmek."

"Bir şey unutursanız bana haber verin. Yedek diş fırçalarımız var, sana kıyafet ödünç verebilirim, her neyse."

Misafir odasında tek başıma oturmuş, kapının üzerinde duran saatin yavaşça 12:05'i, sonra 12:07'yi göstermesini ve böyle devam etmesini izliyorum. Saat 12:25'te yeterince uzun olduğuna karar veriyorum ve odamın kapısını açıyorum. Gıcırıyor, bu yüzden sıkışabileceğim kadar geniş tutuyorum. Tuvalet koridorda, yani kapıyı açmak için gayet iyi bir nedenim var, ama yine de durup bekliyorum, dinliyorum.

Ev sessizlikle yankılanıyor. Bu kadar büyük bir alanın bu kadar sessiz olmasına nasıl dayanabiliyorlar? Küçük evimin küçük seslerine alıştım.

Biri sokakta köpek gezdirirken, tasma şingirdarken ya da bir araba hızla geçerken beni haberdar eden ince duvarlar. Bir bebek evi gibi aydınlatılmış olmanın yanı sıra, bu gibi evlerin mutlak sessizlik ayrıcalığına sahip olduğunu unutmuşum.

Birden, yatak odamın kapısının üzerindeki saatin tik takları duyuldu.
-Koridorda çıplak ayaklarımla ilerlerken göğsümdeki kendi kalbim gibi.

Tuvaletin önünden geçiyorum.

Benjamin seninle ilgili albümümü aldıysa, belki de ofisine saklamıştır - aramadığım tek yer. Ya da belki teknesindedir. Ya da şaraphanede. Bakılacak çok yer var.

Panjurlu Fransız kapılar geniş bir ofis alanıyla aramda duruyor, arka duvardaki pencere evin ötesindeki derin bulanık suların manzarasını sunuyor. Parmak uçlarımı kapı koluna bastırıp çeviriyorum; her iki kapı da içe doğru açılıyor ve hiçbiri gıcırdamıyor, bu beni çok rahatlatıyor. Kapılar ardına kadar açıldığında durup yine o sonsuz sessizliği dinliyorum.

Duyduğum tek ses saatin tik takları. Ya da belki kalbim. Buraya girerken, izlemek için o kadar yol geldiğim iki insanın sadece bir koridor ötede olduğunu bildiğim için gergin olmalıyım. Ama değilim. İçeri girip parmaklarımı antika ahşap masanın üzerinde gezdirirken nedense kendimi sakin hissediyorum. Gwyn'in onun için seçtiği masa. Oda neredeyse hiçbir şey seçilemeyecek kadar karanlık ve masa lambasını açmaya cesaret edemiyorum. Telefonum elimde, çekmeceleri kaydırarak açmak için minimum aydınlatmayı kullanıyorum, sadece çeşitli ofis malzemeleri buluyorum - yedek yazıcı kağıdı, mürekkep kartuşu, kalemler, önünde *İş Planı* yazan spiralli bir defter, Benjamin'in şaraphaneyi işlettiği ilk günlerden kalma bir şey olmalı.

Masanın arkasında bir kitaplık var, hızlıca bir göz gezdiriyorum ama orada tanıdığım çalıntı bir albüm yok, fotoğraf makinesi ya da günlük de yok, sergilemesini beklemiyordum zaten. Odanın bir köşesine bir dolap yerleştirilmiş ve ben de geçip kapıyı açıyorum.

Dolabın derinliklerinde daha da derin bir karanlık.

Koridora tekrar bakma riskini göze alıyorum ama sessiz.

Bu kez telefonumun el fenerini açarak hem işle ilgili hem de işle ilgili olmayan raflar dolusu depoya iyice bakıyorum. Bir MBA programının kitapları, şarapçılık üzerine İngilizce, Fransızca ve İtalyanca kitaplar ve sayısız ayakkabı kutusu.

Ayakkabı kutuları mı? Ofis dolabında mı?

Mantıklı gelmiyor ama belki de kolay düzenlemek içindir. Birini açıyorum ve yıllar öncesinden, senin hâlâ evin kadını olduğun zamanlardan kalma faturalar buluyorum. Bir sonraki ayakkabı kutusunda makbuzlar var. İlk ikisinin arkasında üçüncü bir ayakkabı kutusu var, üstünde bir yığın kitap. Onu çekip çıkarıyorum, daha fazla gereksiz kağıt bekliyordum.

İçinde ne olduğunu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Bir Nikon fotoğraf makinesi.

KIRK ALTI

REBECCA

Şimdi

Neredeyse dizlerimin üzerine düşüyorum, kameranın soğuk siyah dış yüzeyi ellerimde pürüzsüz ve ağır. Nefes almayı unutmamalıyım. Elimde bir, iki kez evirip çeviriyorum, telefonumun ışığında inceliyorum. Bir an için gerçekten senin olup olmadığını merak ediyorum ama sonra Benjamin'in üzerine kazıdığı yazıyı görüyorum: *Madeline için, aşkı.*

Bu fotoğraf makinesine değer veriyordunuz ve nişanlınızdan önce hiçbir erkeğin yapmayı düşünmediğinden emin olduğunuz kendi nişanınızı fotoğraflamanız için sizi nasıl kandırdığının hikayesini anlatmayı seviyordunuz.

Şimdi ona baktığımda, uzun zamandır aranan ve görüntü -belki de bir katilin görüntüsünü- yakalayabilen bu nesnenin dünyadaki diğer tüm kameralara benzemesine neredeyse şaşıyorum.

Onu dikkatlice masanın kenarına koyuyorum ve dolaba son bir kez bakıyorum, günlüğünün, ölümüne giden günlerin kendi kayıtlarının da mucizevi bir şekilde ortaya çıkmasını umuyorum. Ama öyle bir şans yok, bu yüzden kapıyı kapatıyorum ve kendimi parmak uçlarımda misafir odasına geri dönmeye zorluyorum, elimde kamera.

Düğmelere ve kontrollere alışmaya çalışırken parmaklarım titriyor ama anlaması çok kolay ve açmak için düğmeye basıyorum, kalbim beklentiyle göğsümde çarpıyor.

Son fotoğraflarınızı görmek üzereyim. Hayatının son anları olabilir.

Hiçbir şey olmuyor. Ekran karanlık kalıyor. Tekrar basıyorum, sonra kamerayı bir o yana bir bu yana çeviriyorum, bir şeyleri kaçırdığımdan eminim. Pilin gittiği yerdeki küçük siyah mandalı çevirerek açıyorum ve gri dikkdörtgen bir pil yatağın üzerine düşüyorum.

Bitmiş olmalı. Ve bu, gidip yeni alabileceğim bir pil değil; kameraya özel bir pil. Elimi yumruk yapıp seçeneklerimi tartışıyorum, hafıza kartında ne olduğunu görmeyi çok istiyorum - hala orada olduğunu varsayarak.

Hafıza kartı yuvasını bulup açıyorum ve içimi serin bir ferahlık kaplıyor. Orada, bozulmamış. Aklıma başka bir düşünce geliyor ve dizüstü bilgisayarımı kontrol ediyorum, ama

doğrudan bilgisayara takılabileceği bir yuva yok. Bu yüzden görüntüleri görmek için yeni bir pil ya da şarj aleti alana kadar beklemem gerekecek. Ya da karttakileri görüntülemek için başka bir yol bulmam gerekecek.

Bir hedefe ulaşıldı ama bu her şeyin yolunda olduğu anlamına gelmiyor. Birileri hâlâ benim hakkımda olması gerekenden fazlasını biliyor, albümüm hâlâ senin üzerinde. Saatin tik takları dikkatimi tekrar kapıya çekiyor. Onların evindeyim. Bütün geceyi eşyalarını karıştırarak, hem günlüğü hem de albümü bulmaya çalışarak geçirebilirim. Ya da... Yarına kadar bekleyebilir ve Gwyn'e Benjamin'in onu aldattığına dair başka nerede kanıt saklıyor olabileceğini sorabilirim. Onun oyununa gelebilirim... Ne de olsa bu gecenin ne kadar berbat geçtiğini anlatan mesajından sonra, ona yardım etme teklifimi nasıl reddedebilir ki?

Kamerayı yanımda getirdiğim bir çift eşofmana sarıyorum ve yatağın altına soktuğum spor çantamın içine sokuyorum. Sonra serin çarşafların altına giriyorum, düşmanıma yakın olmanın dezavantajının kelimenin tam anlamıyla onların evinde olmam olduğunu fark ediyorum - ve eğer bana zarar vermek istiyorlarsa, bunu daha da kolaylaştırmış oluyorum.

Doğrulup tüm gücümü kullanarak şifonyeri kapıyı kapatana kadar sürüklediğimde örtüler eriyip gidiyor. En azından şimdi, biri içeri dalarsa, bana zarar vermeden önce uyanmak için bir saniyem olacak.

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda güneş ışığı tül perdelerin arasından süzülüyor. Mat gri tavan, nerede olduğumu hatırlayana kadar kafamı karıştırıyor.

Kapıdan yumuşak sesler geliyor; bir kapı açılıp kapanıyor, bir lavabo açılıyor. Sabah sesleri. Birkaç dakika dinliyorum. Gwyn'in mutfakta kahve yaptığını hayal ediyorum. Saat sekizi geçiyor, yani Benjamin muhtemelen çoktan işe gitmiştir. Bu odadan çıktığımda onunla karşılaşmayacağımı bilmek beni kahve içmeye heveslendiriyor ve yavaşça doğrulup nadir güneşli Seattle sonbahar sabahının sarı ışığında odayı tekrar inceliyorum. Oda anormal bir şekle sahip - bir kareden çok beşgen, uzun bir koridorun sonundaki son oda, pencerelerinden üçü evin kenarına karşı yarım daire oluşturuyor. Bu pencerelerin dışında çimenlerin, yolun, komşunun evinin kısmi bir görüntüsü olacağını biliyorum. Dış dünyaya açık.

Bir yanım perdeyi geri çekmek, pencerenin hemen dışında kimsenin durmadığından emin olmak istiyor. Tenim bu arzuyla karıncalanıyor ama kendimi kalkmaya ve günlük kıyafetlerimi giymeye zorluyorum. Endişemi bastırıyorum ve

Elimizdeki meseleye odaklanalım. Gwyn. Benjamin'in eşyalarını aramaya devam etme ihtiyacı. Birinin evimden aşırıldığı lanet olası kitabı bulmam gerekiyor - o olmadan ve davanızın her ayrıntısını çevirip göremeden kendimi çıplak hissediyorum, sanki bir parçam eksikmiş gibi.

Belki de bu, senin intikamını almaya çok fazla odaklandığının bir işaretidir. Ama o kadar yakınım ki tadını alabiliyorum. Artık durmak için çok geç. Ve her neyse, kameram var. Sadece içinde ne olduğunu görebilmem gerek.

Gwyn'i karşılamaya gitmek üzereydim ki telefonum tanıdık olmayan bir sesle çaldı - bir e-posta. Rebecca'nın adıyla çalışmaya başladığımda onun adına bir hesap açmıştım ama bu hesap sadece çalıştığım seyahat hemşireliği ajansında ve hastanede var. Koridorda kısa bir süre durup kontrol edecek kadar garip bir olay.

Gönderenin adı belirlediğinde, içimden küfür ediyorum-Veronica Wells, hemşire müdürü. Daha önce arayan kadın.

Kalbim göğsümde biraz daha hızlı atıyor ve tıklayarak açıyorum ama bu kovulduğuma dair bir bildirim değil. Sahte bir Sosyal Güvenlik kartım ve kimliğim olduğunu anladıklarına dair bir bildirim de değil. Hayır, bu bir istek.

Lütfen seyahat acentenizin Washington Eyaleti hemşirelik lisansınızı bizimle doğrulamasını sağlayın. Bir tutarsızlık tespit ettik... lütfen beş iş günü içinde doğrulayın.

Beş iş günü.

Tutarsızlık yok ve sorun da *bu*. Gerçek Rebecca Johnson'ın bilgilerini kullanıyorum. Ama Riley alarmı yükseltti. Beni araştırmalarını istedi. Bu da demek oluyor ki bu iş sona eriyor, hem de hızlı bir şekilde. Hastane formlarında küçük evimin adresini kullanmadığım için evrene şükrediyorum - daha ziyade, ev ararken kaldığım Airbnb'nin adresini.

Henüz bilmiyorlarsa bile yakında öğrenecekler. Peki o zaman ne yapacaklar? Emin değilim. Yani, hiçbir şeyin kanıtı yok. Gerçek Rebecca Johnson'a benziyorum.

Nefes alıyorum. E-postayı kapatıp telefonu bir kenara koyuyorum. Sonrası için bir sorun. Ama yine de büyük bir sorun. Çünkü *biri* olmak zorundayım.

Gwyn'in sesi koridorda süzülüyor, telefonuna emirler yağıdırıyor -"Hatırlat da şarap alayım." ve "Wilson ailesini aramak için alarm kur." Mutfağa vardığımda beni neşeli bir gülümsemeyle karşılıyor. "Günaydın. Kahve ister misin?"

"Lütfen." Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. Şansım yaver giderse, daha fazla Rebecca olmak zorunda kalmayacağım. Ayrıca,

Rebecca'nın bir katil olacağı neredeyse kesin.

her şey bittiğinde. Sanırım her halükarda yeni bir kimliğe ihtiyacım olacak.

Gwyn bir fincan dolduruyor ve mutfak tezgahının yanındaki kahvaltı barına koyuyor. İkinci bir tabure çekip üzerine oturuyor ve biz de yan yana oturuyoruz.

En iyi arkadaşlar, diyorum kendime.

"Burada kalmama izin verdiğiniz için çok teşekkürler." Geçici bir gülümseme sunuyorum. "Teşekkür etmek için bu akşam sana yemek hazırlayabilir miyim?"

Gwyn elini sallıyor. "Kızım, bana teşekkür etmene gerek yok. Biz arkadaşız, değil mi?"

Bana *soruyor*. Geçen gün Benjamin konusunda yardımımı istemeden önce sorduğu gibi. Bu sefer, manipülatif hissettiriyor. Birinin sizden küçük bir şeye evet demenizi istediği satış tekniği gibi, böylece büyük bir şeye evet deme olasılığınız artar - kapıdaki ayak ve hepsi. Ben de kabul ettim.

"Tabii ki öyleyiz. Ve bunun için çok mutluyum." Konuşmak üzereydi ama ben devam ettim: "Dün gece gerçekten zor geçmiş gibi görünüyor. Sen iyi misin?"

Gwyn cevap vermeden önce düşüncelerini toparlıyor, tahminimce bana söylediği yalanları hatırlaması gerektiği için. "Eskiden nasıl olduğumuzu gerçekten özlüyorum," diyor sonunda. "O bu kadar mesafeli olmadan önceki halimizi." Parmakları kahve fincanının kulpunda oynuyor. Gözlerimi kaçırarak ona bakıyor. "Bu gece yine koşmaya gideceğini söyledi. Herhalde-" Bakışları yavaşça benimkilere yöneliyor, dudakları üzgün bir şekilde bükülüyor.

"Onu tekrar takip edeceğim elbette," diyorum. "Düşünüyordum da-" Ve şimdi kendi rolümü yapıyorum, tereddüt ediyorum. "Geçen gün seni aldattığına dair işaretler ararken ofisini hiç kontrol etmediğimi dün fark ettim." Gözlerim koridorun sonunda, mutfakta oturduğumuz yerden görülebilen Fransız pencerelerine kayıyor.

Gwyn kaşlarını çatıyor. "Ofisi mi?"

Başımı sallıyorum ve o da dönüp bakışlarımı takip ediyor.

"Oh, onunla birlikte olduğumdan beri orayı ofis olarak kullanmadı. Artık benim ofisim."

Gözlerimi kırpıştırıyorum,
sözlerini anlıyorum. "Senin
mi?" diye soruyorum.

"Evet. İç tasarım şirketimi evden yönetiyorum. Eşyalarını topladı ve şaraphaneye taşıdı. Bir avuç eski kitap dışında oradaki her şey benim."

KIRK YEDİ

REBECCA

Şimdi

"Rebecca? İyi misin?"

Gwyn'in ofisi.

Kelimeler zihnimde tekrar tekrar yuvarlanıyor.

Bakışlarımın yerden tekrar ona kaymasına izin verdim, bir şekilde yüzümü normale döndürdüm ve "Evet, özür dilerim. Sadece yorgunum. Uzun bir gece oldu."

Gwyn gıdaklıyor ve taburesinden kayıyor. "Sana biraz tost yapacağım. Yemek yardımcı olur."

Son kırk sekiz saatte öğrendiklerimi zihnimde yeniden çerçeveledim. Sen sihirli bir şekilde ortadan kaybolursan bir araya gelmelerini önermişti ve görünüşe bakılırsa senin bir an önce ölmeni isteyen de oydu. Benjamin onu *izliyordu*. Gwyn benden Benjamin'i takip etmemi istedi, sonra da birlikte geçirdikleri akşam hakkında yalan söyledi. Ve şimdi de bu.

Gwyn suçlu.

Ama Benjamin'i evimde *gördüm*. Bu da beni bu işte birlikte olabilecekleri sonucuna götürüyor.

Benjamin'in Gwyn'i gözetlemesi dışında.

Başım dönüyor, her şeyi düzgün tutmaya çalışıyorum. Kahvemi yudumlayıp düşünüyorum. Eğer Gwyn senin ölümünde bir rol oynadıysa, eğer bildiğimi biliyorsa, o zaman ben onun için, o da benim için bir tehlikeyim demektir - bu da onun yaptığı kahveyi içmenin sağlığım için bir tehlike olabileceği anlamına gelir.

Bir sonraki anda önüme bir tabak tost geliyor ve Gwyn tekrar oturuyor. Yutkunuyorum, gözlerinde katil olduğuna dair bir işaret arıyorum. Cevap olarak sadece gülümsüyor ve içimde bir hayal kırıklığı oluşuyor. Bu o olabilir. Benjamin de olabilir. İkisi de olabilir. Neredeyse gerçek Rebecca olmadığım ortaya çıkacaktı, zaman ilerliyordu ve ben kimin suçlu olduğunu çözmeye birkaç gün öncesine göre daha yakın değildim.

İkisini de öldürmek zorunda kalacak mıyım?

Elimi fokurdayan kahve fincanının etrafına sıkıştırıyorum, yanığı umursamıyorum, sadece tüm bunlara bir anlam verebilmeyi diliyorum. *Onlara*. Gwyn'in bildiği kadarıyla sen öldün, bedeninin şu anda ikinci bir DNA testinden geçiyor ve o *gülümsüyor*.

Zihnimi harekete geçmeye, dudaklarımı sözcükler oluşturmaya zorluyorum. "Telefon numaralarını bulabildin mi?"

"Hayır. Şifresini değiştirdi." Gözleri daha da büyüyor. "Buna inanabiliyor musun? Beni aldattığına dair kardinal işareti. Her halükarda onunla evlenmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Ben istemiyorum. Artık değil. Kimsenin evlenmemesi gerektiğini düşünüyorum, asla, çünkü güvenilebileceğin tek kişinin kendin olduğu açık hale geliyor. Ama cesaretlendirici bir şey söylüyorum ve gözleri yaşlarla, yalanlarla ya da kim bilir neyle parlıyor.

"Neyse, gitmem gerek, potansiyel bir müşteriyle randevum var ama saat on gibi dönerim. Koşuya çıkmak ister misin?"

"Gelemem," diyorum düşünmeden. "Bir iş toplantım var. Ama bu akşam yemek yapacağım, tamam mı? Umarım ev sahibim her şeyi yoluna koyar ve yakında evime geri dönerim."

Gwyn'in eli ön kolumu kavıyor. Bunu rahatlatmak için yaptığından eminim ama aynı elin seni ölümüne ittiğini hayal ederek elini geri çekmek istiyorum. "İstediğin kadar kalabilirsin Rebecca. Yerimiz var."

Çantasını ve portföyünü toplamasını izlediğimde, aracının garajdan homurdanmasını duyduğumda, nihayet tekrar nefes alıyorum. Sonra kendi arabamın anahtarlarını ve spor çantamı alıp dışarı çıkıyorum çünkü fotoğraf makinesinin hafıza kartında ne olduğunu görmenin bir yolunu bulmam

gerekiyor.

Sonunda risk alıyorum.

Eczanede fotoğrafların basılabildiği bir bilgisayar var ve fotoğraf makinesindeki hafıza kartının aynısını kabul ediyor. Kartı makineden çıkarıyorum ve sanki bunu onlarca kez yapmışım gibi davranıyorum - programı etkinleştirmek için dokunmatik ekrana basıyorum, bir hesap oluşturmak için talimatları takip ediyorum. Makine fotoğrafları nasıl eklemek istediğimi sorduğunda, bellek *kartını* seçiyorum ve takmamı istediğinde takıyorum.

Makinenin kartı okumasını beklerken yumruklarım yanımda gergin toplanır haline geliyor. Saniyeler geçiyor, müşteriler kasaların yanında sıraya giriyor ve ben güvenlik kameralarına bakmaktan kendimi alamıyorum. Saklayacak bir şeyim yok ama yine de başka ne zaman izlendiğimi, gafil avlandığımı merak ediyorum. Bakıyorum

Burada da takip edildiğim paranoyasıyla sürgülü cam kapılara doğru geri dönüyorum. Masum bir insanı izlemenin ne kadar kolay olduğunun tamamen farkındayım.

Ekran titriyor ve bakışlarımı kapılardan ayırıp tekrar ekrana çeviriyorum. Fotoğraflar sıralar ve sütunlar halinde, küçük küçük versiyonlarıyla ekrana doluyor. Talimatlar açılıyor: *Kaydırın ve bugün kullanmak istediğiniz fotoğrafları seçin.*

Nefes alıyorum, parmaklarım menüyü temizliyor ve küçük resimleri aşağı yukarı kaydırıyor, fotoğrafları incelerken gözlerim kısılıyor.

Onlara bakmak içime bir yumruk gibi iniyor ve eczane personelinin makinenin yanına koyduğu dayanıksız tabureye uzanıyorum. Senin, arkadaşlarının yüzlerce fotoğrafı. Düğününüzden önceki günlerin. Parmaklarım bir fotoğrafın üzerinden atlıyor, kazayla büyütüyorum ve işte oradasın

-Gülümsemeniz odayı aydınlatıyor, etrafınızdaki insanlar size umut dolu gülümsemelerle bakıyor ama günler sonra öleceğinizi asla tahmin edemiyorlardı. Bunlar kendiniz için, sosyal medya için çektiğiniz fotoğraflardı. Asla yayınlama fırsatı bulamadığınız fotoğraflar.

Bir tanesini daha büyütmemeye dikkat ederek göz gezdiriyorum; seni yakından ve kişisel olarak görmek bunu çok zorlaştıracak, anıları çok canlı, kaybı çok gerçek kılacak. Fotoğraflar gündüzden geceye değişiyor, prova, prova yemeği, bir başkasının kamerayı alıp seni ve Benjamin'i özel bir anda birbirinizin gözlerinin içine bakarken yakaladığı bir an.

Tanrım.

Ve şimdi de en iyi arkadaşınla nişanlandı. Aslında, Gwyn bir sonraki fotoğrafta ortaya çıkıyor, sana sıkıca sarılıyor, fotoğrafçının yakaladığı parlak, *senin için çok mutluyum* gülümsemesiyle dişlerini gösteriyor. İçimde mide bulantısı kıpırdanıyor. Fotoğraf üstüne fotoğrafta eski yüzüm belirliyor ve tüm bu kişisel saçmalıkları geride bırakmaya çalışarak ekranı daha hızlı çeviriyorum. İçlerinden biri sana ihanet etmeden önceki günlerde seni sevmesi ve koruması gereken insanları görmek için ne zamanım ne de duygusal bant genişliğim var.

Sonunda düğün fotoğraflarını, resepsiyonda çektiğiniz bir avuç fotoğrafı ve o gece Seattle'da dolaşan, ikinci evleri haline gelen barlarda ve kulüplerde kutlama yapan düğün partinizi geçtim. Ve sonra her şey değişiyor. Artık binalar ya da düz çizgiler yok. Bunun yerine fotoğraflar ağaçlar, uzaktaki dağlar ve dev kayalarla doluyor. Düğün ekibi artık gelinlik ve smokin giymiyor, bunun yerine sırt çantaları, botları ve yürüyüş sopalarıyla dolaşıyor.

Daha hızlı kaydırıyorum, çünkü neredeyse oradayım, tarih ve saat damgasından anlayabiliyorum - sonunda ne olduğunu bileceğim o son görüntü serisine *neredeyse geldim*. Eğer uçurumun kenarını yıldızlı arka plana karşı çekiyorsanız, muhtemelen uzun pozlama yapıyordunuz ya da zaman atlamalı olarak birden fazla fotoğraf çekiyordunuz, her ikisini de bir tripodla kurmuş olmalısınız. Bu da katilin orada bir yerde yakalandığı anlamına geliyordu.

Daha fazla fotoğraf. Dünya, gün batımından yarım saat önce Washington'un her zamanki sarı altın ışıltısına bürünürken daha da fazlası. Ben kaydırırken dünya etrafımda kayboluyor. Saniyeler içinde kimin yaptığını bileceğim. Elbette kamera yakalamıştır.

Bir parmak hareketi daha, ve sonra-

Hiçbir şey yok. Başka fotoğraf yok. Panik bir gelgit dalgası gibi içime hücum etti.

Ciğerlerimde sıkıca tuttuğum nefesi dışarı veriyorum, avuçlarımın terle dolduğunu ve bunun dokunmatik ekranın arızalanmasına neden olduğunu fark ediyorum.

Gömleğimi elime alıyorum, avuçlarımı ve parmaklarımı siliyorum, sonra iyi bir önlem için kot pantolonuma doğru fırçalıyorum. Yavaş, derin bir nefes daha alıyorum, gözlerimi kapatıyorum, açıyorum, sen sonsuza dek gitmeden önceki o son anlarda ateşin etrafında toplanan düğün partisinin fotoğraflarına bakıyorum.

Parmaklarımı bir kez daha ekrana bastırıyorum ama yine hiçbir şey olmuyor.

İşte o zaman kaydırma yapmadığımı fark ediyorum çünkü başka fotoğraf yok.

KIRK SEKİZ

REBECCA

Şim di

Eve geri dönüyorum ve yan kapının şifresini girdiğimde boş olduğunu görüyorum. Gwyn'in çantası mutfak tezgahının üzerinde duruyordu, bu yüzden koşuya çıktığını tahmin ediyorum. Benjamin bütün gün evde olmayacaktı. Şık ev etrafımda yükseliyor. Yavaş bir daire çiziyorum, gözlerim senin seçtiğin bir şeye takılıyor -özel bir duvar kağıdına- ardından Benjamin ya da Gwyn'in yapmış olması gereken bir şey geliyor -asılı raflar, gerçek olduğundan bile emin olmadığım dekoratif sukulentlerin arasına istiflenmiş kitaplar.

Gerçek olan bir şey var mı?

Etrafıma bir kez daha bakıyorum, senden kalanlar bana neden burada olduğumu hatırlatıyor.

-Ve bu sefer Benjamin'in dolabına gitmiyorum. Gwyn'inkine yöneldim. Onun dolabı Benjamin'inkinin iki katı büyüklüğünde ve ağzına kadar dolu. Kuru temizlemeden geçmiş kıyafetler hala plastik içinde bir köşede asılı duruyor ve diğer her şey kullanım ve renklerine göre kategorize edilmiş; günlük kıyafetlerden iş kıyafetlerine kadar. Ayakkabı kutuları yüksek raflarda duruyor ve onları tek tek arıyorum, sadece topuklu ayakkabılar buluyorum.

Ama sonra parlak siyah bir kutuyu açtım ve hareketsiz kaldım. Her yerde tanıyabileceğim ayakkabılar.

Kırmızı olanlar, Benjamin'in ilk dikkatini çekenler.

Boyutunu kontrol etmekten kendimi alamıyorum, parmağımı pürüzsüz dış yüzeyinde gezdirerek doğru olduğundan emin oluyorum. Yeterince eminim, senin numaran. Ve Gwyn'in ayakkabılarına bir göz atınca bunları asla giyemeyeceğini anlıyorum.

Bunları neden saklıyorsunuz?

Bunu en iyi arkadaşın yapacağı bir şey olarak çerçevelemeye çalışıyorum, ama bana ters geliyor. Ayakkabılar kutuya, raftaki yerlerine geri dönüyor ve dün gece aradığım ofise gitmek için dolaptan çıkıyorum. Belki gün ışığında farklı bir şey bulurum.

Güneş, kuşluk vakti sık sık yaptığı gibi dışarıdaki yoğun bulutları yarıyor. Ofisin camlı pencerelerinden içeri giren bir ışık huzmesi ahşap masanın üzerinde altın rengi bir parıltı yaratıyor; masanın üzerinde duran

beyaz dosya kâğıdı, altın ve yeşil renkli banker lambasından yansıyor. Gün ışığında Gwyn'in dokunuşlarını görebiliyorum - pencere kenarındaki bitkiler, duvardaki soyut resimler. Tam Gwyn'e göre. Benjamin'e hiç benzemiyor.

İkinci bir arama yapıyorum, hatta kamerayı bulduğum kutuya geri dönüyorum, ama yeni bir şey çıkmıyor. Öğleden sonra olduğunda, Gwyn koşudan dönmüş ve tekrar ayrılmıştı ve akşam yemeği pişireceksem alışverişe gitmem gerektiğini fark ettim - ve akşam yemeğini kendim pişirmek bu evde bir daha yemek için tek yolum. Doğru olmayan bir şeyler var. Biri sırrımı biliyor, bundan eminim. Ama bir gün boyunca yaptığım aramalarda ne günlüğüne ne de senin hakkında topladığım makalelerden oluşan albüme ulaşabildim.

Yine de, belki de bu tartışmalı bir konudur. Belki de her ikisi de suçludur ve her ikisi de ortaya çıkmaktan korkuyordur - belki de birbirlerine düşman olma sürecindedirler, diğerinin onları kötü göstereceğinden ve parmakla göstereceğinden şüpheleniyorlardır.

Taze somon ve salata yeşilliklerini seçerken ve tamamen farklı bir eyaletten şarap seçerken bu fikri kafamda evirip çeviriyorum - Washington'da yapılan herhangi bir şeyi içme fikri midemi bulandırıyor.

Pazar, sonbaharda bir hafta içi öğleden sonrası için oldukça kalabalık; yaz aylarında, yağmurun durduğu zamanlarda turist sezonu en yoğun dönemini yaşıyor. Ama şimdi insanlar ellerinde kahve fincanlarıyla yürüyor, pazar tezgâhlarını inceliyor; gözleri çiçek aranjmanlarında, yerel balda, çikolata aromalı makarnada, balıkçıların kalabalığı eğlendirmek için dev balık dilimleri fırlattığı balık pazarında. Bir an için bir köşeye çekilip bu anonimliğin tadını çıkarıyorum. Ama yapmam gereken işler var.

Gwyn ve Benjamin'lere döndüğümde patatesleri kesmeye ve somonu hazırlamaya başladım.

Gwyn yirmi dakika sonra günün ikinci koşusundan ter damlayarak içeri girdiğinde, bana dayanıklılık için koştuğunu söyledi, onu "Hey! Koşun nasıldı?" diye selamladım.

Bir parmağını kaldırıyor, kulağındaki kulaklıkları çıkarıyor ve sırtıyor. "Harika. Sadece altı koşmam gerekiyordu ama o kadar güzel bir gündü ki. Sonunda on koşu yaptım." Yüzünü buruşturuyor. "Koşu koçuma söyleme." Yıllar öncesinden bana çok tanıdık gelen o komplocu sırtış, senin arkadaş grubunla takıldığımda ayrılmak istememe neden olan sırtış, çünkü onun yirmili yaşlardaki saçmalıklarına dahil olmak istemiyordum.

"Harika iş. Ve dudaklarım mühürlü." Balmumu kaplı bir kâğıt torbadan bir kâseye yeşillik silkeliyorum. "Size akşam yemeği hazırlıyorum. Bugün pazardan *en iyi* balığı aldım."

Gwyn'in bakışları önce uzaklaşıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Öyle mi?"

"Oraya gittiğimde kendimi hep bir turist gibi hissediyorum. Ama sanırım öyleyim." Kendini küçümseyen bir sırıtış.

Bana zorunlu bir gülümseme veriyor ve yaklaşıyor. "Sen..." Benjamin'in evde olmadığını bilmeme rağmen sesinin tonu düşüyor. "Bugün bir şey buldun mu? Baktın mı?"

Benjamin'i kastediyor. Bakışlarını inceliyorum ve bir şeyler uydurmayı düşünüyorum ama vazgeçiyorum.

"Şarap," dedim. "Şaraba ihtiyacımız var. Kırmızı mı beyaz mı?"

Dönüyorum, onu endişelendirecek bir şey bulmak için beynimi zorluyorum. Soğukkanlılığını

kaybetmesine neden
olabilir. "Kırmızı
yapalım."

Bir pinot noir dolduruyorum, ona bir bardak uzatıyorum, dudaklarımı kendi bardağımın kenarına bastırıyorum ve uzun bir yudum alıyormuş gibi yapıyorum.

"Hiçbir şey bulamadım," diyorum. "Ama onu dışarıda gördüm."

Kaşları bir çentik kalktı. "Öyle mi?"

"Polis karakoluna yakındı," diyorum. "Biriyle konuşuyordu. Bir kadınla. Ama pek tanıdık gelmedi."

Saçmalık ama yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum. Birbirlerine güvenmiyorlar ve biri ya da her ikisi de ölümünden sorumlu olabilir. Onu ispiyonladığını düşünmesini umuyorum ama sadece kaşlarını çatıyor.

"Oh."

Hiçbir şey vermiyor. Hiçbir şey vermiyor. Ya da belki de verecek *bir* şey yoktur.

Benjamin o anda garaj kapısından içeri giriyor.

"Gwyn-" diye başladı. Beni gördü ve sözlerini yarıda kesti. Garajın yan tarafına park etmiş arabamı kaçırmış olmalı. Aklıma dün gece burada olduğumu bile bilmediği geldi. "Rebecca, seni görmek güzel. Gwyn seni çalıştırıyor mu?" İyi bir iyileşme, ama gözlerindeki şaşkınlık parıltısı bana daha fazlasını bildiğini düşündürüyor.

Benjamin ve Gwyn birbirlerine bakıyorlar ve aralarındaki gerilim hissediliyor. Ama benim bilmek istediğim bu gerilimin *nereden kaynaklandığı*.

"Pinot noir?" Benjamin'e sordum. "Kaliforniya'dan," diye ekliyorum, sesimde bir özür notuyla.

"Kulağa harika geliyor." Sesi yeniden parlıyor ve ikisinin de mükemmel oyuncular olduğunu hatırlıyorum. Keşke hangi senaryodan okuduklarını bilseydim. Elllerinde şarapla, ikisi de daha kibarca konuştuktan sonra

Bu sefer duş almak ve kıyafet değiştirmek için. Benjamin telefonunu kilitli ve tezgahın üzerinde bırakır.

Elimde mutfak bıçağıyla gidişlerini izliyorum.

KIRK DOKUZ

REBECCA

Şim di

Gwyn tekrar içeri girdiğinde, saçları ıslak bir topuzla bağlanmış, yüzü makyajsız, kot pantolon ve tişört giymiş, hep birlikte onun telefonunu görmezden geliyor - bu da beni meraklandırıyor. Onun aldatmasından gerçekten endişe duyuyor mu? Telefonunu kontrol etmesini önermeden önce Benjamin bize katıldı. Üzerinde koşu kıyafetleri, koyu renk şort, uzun kollu atletik bir tişört ve beyaz koşu çorapları var.

"Senin pek koşucu olmadığını sanıyordum," diyorum gülümseyerek. "Biraz daha şarap?"

Benjamin bana bakıyor, sanki karısının arkadaşı değil de rakibiymişim gibi. Ya da belki ben öyle anlıyorum. "Hayır, teşekkürler. Yemekten sonra koşuya çıkacağım." Var olmayan bir karnını okşuyor. "Formda kalmalıyım."

Yemek masasında oturuyoruz, önümüzde somon, salata ve patates kızartması var. "Daha ne kadar size eşlik etme şerefine nail olacağız?" Benjamin somon tabağını uzatırken soruyor.

"Oh, sadece başka bir gün, sanırım. Ev sahibim bugün birini çağırdı. Yarın tamir edebileceklerini söylediler."

Benjamin başını sallar. "Hızlı iş. Geçen sefer borularım patladığında bir hafta sürmüştü."

Böyle bir şeyi tamir etmenin ortalama ne kadar sürdüğüne bakmalıydım. "Kardeşi sektörde çalışıyor," dedim. "Sanırım daha hızlı hizmet alıyor."

"İnsanları tanımak güzel," diyor Benjamin ve hikâyeme inanıp inanmadığını ya da beni köşeye sıkıştırdığının farkında olup olmadığını anlayamıyorum. Birden *kendimi oyuna gelen değil de oyuna getirilen biri* gibi hissettim.

Gwyn boğazını temizliyor. "Günün nasıl geçti tatlım?"

Yüzümdeki yaltaklanmayı zor tutuyorum. Benjamin çatalıyla bir patates mızraklıyor ve ona göz kırpıyor. "Harika. Bu yaz yerel bir şarap yürüyüşüne katılmam için davet edildim. İş için iyi olmalı."

"Hangisi? Batı Seattle'dakinin harika olduğunu duydum. Standınızı tasarlayabilirim!"

Birbirlerine aşk dolu gözlerle bakıyorlar. İkisi de çok iyi yalancılar.

Yemekten sonra ortalığı topluyoruz ve Benjamin esneme hareketi yapıyor.

"Yemek yedikten sonra nasıl koşuyorsun bilmiyorum," diyor Gwyn.

"Rebecca, bana ihtiyacın olursa ofisimde evrak işlerini hallediyor olacağım.

Kendini evinde hisset."

Üzerimi değiştirmek için misafir odasına gidiyorum ve Benjamin'in gecenin karanlığında yola çıkmasını bekliyorum ki ben de onu takip

edebileyim.

Benjamin bu gece hızlı koşuyor. Sanki biri onu kovalıyormuş gibi hissettirecek kadar hızlı. Ki ben kovalıyorum. Sekiz dakikalık bir milin altına düştüğümüzde evler, ağaçlar ve arabalar uçup gidiyor, bu benim yapabileceğim bir şey, ama uzun sürmeyecek. Umdüğüm yöne doğru gidiyor, ben de elimden gelenin en iyisini yapıyorum ve tıpkı geçen seferki gibi ormanın içine dalıyor.

Bu sefer onu takip etmiyorum. Bu patikalara yeterince aşına olduğum için başka bir patikaya atlıyorum, etraftan dolaşan ve farklı bir açıdan izlememi sağlayan bir patikaya. Bu gece daha soğuk, rüzgâr daha sert ve burada ormanda hava kapalı olsa da, orman asla o kadar sıcak olmuyor, bu yüzden yerimi bulduğumda titriyorum. Bu patika Benjamin'in kadınla en son karşılaştığı yerde kesişiyor.

Ve eminim ki birkaç dakika içinde gelir. Yumruğunu gömleğinin koluna sıkıştırır ve alındaki teri siler. Buluşacağı kişi -ve bu açıdan bir kadın olduğunu söyleyebilirim- ondan iki dakika sonra geliyor. Kollarımı sıkıca kendime sarıp patikaya yaklaşıyorum, çünkü onları duyamayacağım kadar uzaktayım. Ama ağaçların arasından esen rüzgâr orada kalan yaprakları hışırdatıyor ve saniyeler içinde konuşmaları bitiyor. Adam aniden -öfkeyle- dönüyor ve kadın kolunu tutmak için uzandığında onu silkeliyor. Tekrar hızla uzaklaşıyor, etraftan dolanırsam onu kaybedeceğimi bilecek kadar hızlı; ben de bunun yerine, ormanda koşuya çıkmış başka bir koşucuymuşum gibi onlara doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başlıyorum.

Kadın tam önümde, uzun boylu, ince yapılı, saçları at kuyruğu şeklinde.

Sadece bir saniye sonra, tam yanından geçmek üzereyken onu fark ettim.

ELLİ

REBECCA

Şimdi

Zaten koşmuyor olsaydım, şimdi koşuyor olurdum. Beni gördü mü? Benimle ilgili bir şey fark etti mi? Kendimi nefes almaya zorluyorum, muhtemelen hayır. Artık çok farklı görünüyorum ve ayrıca gece karanlık, burada çoğu gece olduğu gibi ay ve yıldız yok. Bir anlık bir şeydi, zaman o kadar hızlı akıyordu ki onu tanıdığımı şaşırdım. Aslında, şimdi o anı kafamda tekrar canlandırdığımda, o olduğundan emin miyim?

Ben değilim. Ama... Olabilirdi.

Benjamin'in peşinden koşuyorum. Patikanın Puget Sound sahiline bakan çimenlik bir alana açıldığı açıklığa ulaştığımda o gitmişti. Adımlarım yavaş ve etrafıma uzun uzun bakıyorum. İşte o zaman ayak seslerini duydum.

-Arkamda.

Koşmaya devam etmeliydim. Sadece hangi yöne gitmem gerektiğine bakmak için durduğumu farz etmeliydim. Ama arkamda ayak sesleri çıtırıyor ve bir yabancıya -ya da katil olabileceğinden şüphelendiğim birine- güvenmemek içgüdülerimi harekete geçiriyor. Etrafımda döndüm.

Benjamin benden bir metre ötemde duruyor, ormandan koşarak çıktıktan sonra hızlı hızlı nefes alıp veriyor. Benim nefesim de onunkiyle eşleşiyor ve uzun bir süre birbirimize bakıyoruz - sanırım o da onu takip ettiğimi fark ediyor. Ama yalan söylemekte iyi olduğum için, "Oh. Sensin." diyorum.

Gülümsemesi yüzüne yayılıyor, ince. "Beni gördüğüne şaşırdın mı?" Başını eğiyor ve öne doğru yarım adım atıyor.

Ellerim yumruk oluyor ama bedenimi gevşek kalmaya zorluyorum. Geri adım atmamak için.

"Evet. İyi bir koşucu olmadığını söylemiştin. Bu-" Ormanı işaret ediyorum. "Geceleri orası tehlikeli."

"Tehlikeli, gerçekten mi?" Ses tonundaki bir şey bana yem attığını düşündürüyor. Ben.

"Evet. Bu bir patika sistemi. Hiç ışıktaki gördün mü? Kökler "Yerden çıkan taşlar, kayalar, devrilmiş kütükler." Omuz silkiyorum. "Yine de buna karşı koyamıyorum. Kendimi-" Gülüyorum ve kulağa gerçekmiş gibi gelmesini umuyorum. "Bilmiyorum, vahşi bir hayvan ya da onun gibi bir şey. Bu... özgürleştirici."

Benjamin başını sallıyor ama bir şey söylemiyor. Yutmuyor, bu da benim fikrimi değiştirmem gerektiği anlamına geliyor.

"Dinleyin," diye başlıyorum. "Hayatınızda yeni olduğumu biliyorum. Gwyn'i de çok iyi tanımıyorum ama... aslında seninle bir şey konuşmayı umuyordum."

"Oh?" Soğuk bir rüzgâr bize doğru esiyor ama o üşümüş gibi görünmüyor. Tamamen rahatlamış görünüyor. Bu da beni her şeyden çok rahatsız ediyor. Kim birinden öfkeyle uzaklaştıktan sonra, karanlık ormanda koşuktan sonra, birinin onu takip ettiğini gördükten sonra bu kadar sakin görünebilir? Özellikle de hava parmaklarımı uyuşturacak kadar soğukken?

"Sanırım onu rahatsız eden bir şey var. Görünüşe göre..." Duraksıyorum. "Çok meşguldüm."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım bir sorun var. Sadece ne olduğunu bilmiyorum."

Benjamin beni izliyor ve sanırım yine beni anlamaya çalışıyor. Ama sonra, evimin pencerelerine bakmaya başladı. Bu *da* bir noktada *beni* takip ettiği anlamına geliyor. Belki de ondan şüphelendiğimi düşünecek kadar ileri gitti.

"Sanırım onu da rahatsız eden bir şey var," diyor. "Yine de anlayamıyorum. Onunla konuşmayı denedim. Bir terapistle gitmesi için onu teşvik ettim. Belki de-" İç çekiyor ve tüm vücudu farklı bir duruş alıyor - daha rahat. "Sana Madeline'den bahsetti mi?"

Dudaklarında senin adını duymak omurgama çelik gibi işliyor.

"Pek sayılmaz," diyorum. "Bir arkadaşından bahsetti." Daha fazlasını söylemesini ummak için belirsiz tutuyorum.

"Arkadaşı öldü. Benim ilk karımdı. Bir ceset bulundu. Belki de -" Kısa bir süre durur, cebinden bir telefon çıkarır ve kaşlarını çatır. "Affedersiniz," diyor ve cevaplamak için tuşluyor. Benjamin telefonu kulağına götürüyor ve arkasını dönüp bana sırtını dönerek beni etkileşimden uzaklaştırıyor. Ama her kelimeyi duyabiliyorum.

"Anlıyorum," diyor. "Emin misin? Yanlış negatif çıkmasının imkanı yok mu?"

Bir saniye sonra kendi telefonum çalıyor, bir haber güncellemesi. Telefonu çıkardım ve aramanın ne hakkında olduğunu hemen anladım.

Polis, bulunan insan kalıntılarının kayıp Seattle'lı kadına ait olmadığını doğruladı.

Kelimeler imgelemimde yüzüyor. Benjamin sonunda arkasını döndüğünde, vücudu yenilgi ve keder içinde kıvrılmış, bunun onun için yeni bir haber olduğu açık. Soğuk ve ıslak çimenlerin üzerinde dizlerinin üzerine çöküyor, haberleri sindirirken omuzları titriyor-ölü karısının cesedinin bulunamadığını, seni yatağına yatıramadığını.

İzliyorum, bir duygu uyandırmaya çalışıyorum - nişanlısının arkadaşının onu rahatlatmak için ne yapacağını düşünmeye çalışıyorum - ama bulamıyorum. Aptal rolü yapıyorum.

"İyi misin?" Yanında diz çökerek elimi omzuna koyuyorum. Vücudu dokunuşumun altında titriyor ve bu bir parça duyguyu ortaya çıkarıyor - sempati, çünkü birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

Ceset sana ait olmadığı için, DNA kanıtları onu senin ölümünle ilişkilendiremeyeceği için rahatlamış bir şekilde ağlıyor olabilir. Ama ben öyle düşünmüyorum. Bence Benjamin senin için gerçekten yas tutuyor, Maddy.

ELLİ BİR

REBECCA

Şim di

Çok fazla duygu insanı güçsüz bırakır. Rüzgâr etrafımızda savrulurken Benjamin yerde hıçkıra hıçkıra ağlıyor. İstese de ayağa kalkabileceğini sanmıyorum, bir elini buzlu çimlere bastırmış, diğerini yüzüne doğru tutuyor. Aynı anda duygularının gerçek olup olmadığını, rahatlama mı yoksa keder mi olduğunu ve ona yardım etmek için bir şey yapmam gerekip gerekmediğini anlamaya çalışıyorum.

Eğer Benjamin olmasaydı, eğer Gwyn olduğu kişi olmasaydı, onu arardım - nişanlısını arar ve "Sana ihtiyacı var" derdim ve gelip onu almasını sağlardım. Aslında, onun yanında diz çöküp "Benjamin?" diye mırıldandığımda Yapabileceğini hissetse onun da aynısını yapacağından şüpheleniyorum. Bu da ona güvenmediğine dair şüphelerimi daha da artırıyor.

"Madeline mi?" diye sordum. Adını yüksek sesle söylemek, ona söylemek bir riskmiş gibi geliyor. Adın dilimden döküldüğünde tüm vücudu hareketsiz kalıyor.

Benjamin başını sallar. "Ceset ona ait değildi." Başka açıklama yok.

Daha fazlasını söylemek ya da bir soru sormak istiyorum ya da bir şey, herhangi bir şey, daha fazlasını söylemesini sağlamak için. Bunun gibi hassas anlar, insanların beyinlerinin kapandığı, başka zaman söyleyemeyecekleri şeyleri söyledikleri anlardır.

Ama yarım saniye sonra Benjamin ayağa kalktı. Kırmızı çerçeveli, gözyaşı dolu gözleri bana kilitlendi.

"Seni işe aldı mı?" diye soruyor. "Beni işe mi aldı?"

"Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorum. Bildiğimi biliyor mu?"

Sözleri mantıklı ama büyük boşluklar bırakıyor ve beynim boşlukları doldurmak için acele ediyor. Ama bu o kadar basit değil. Gwyn'in bir şeylerin peşinde olduğunu düşünüyor. Gwyn'in onun bildiğini bildiğinden endişeleniyor, her ne ise. Geçen gece beni bu yüzden takip etmiş olmalı.

Dahası, bu *bir rol değil. Birbirlerine güvenmiyorlar.*

Ve onun akıl sağlığı için endişelenmiyordu. *Onun için* endişeleniyor. Ama nedenini bilmiyorum.

"Gwyn için çalışmıyorum," diyorum. "Biz arkadaşız."

Bir elini yüzüne silerek kederini elinden geldiğince temizliyor. Başını sallıyor ve neredeyse normal görünene kadar birkaç derin nefes alıyor - neredeyse.

"Gitmeliyim," der ve yanıt beklemeden patikadan aşağı doğru inmeye başlar.

Bu sefer takip etmiyorum. Biçimi uzaklaşıyor ve eve gitmediğini söyleyebilirim - tahmin etmem gerekirse, marinaya doğru gidiyor. Bacaklarım neredeyse koşmak, takip etmek, izlemek için ağrıyor. Ama bunu yapamadan bir ses beni o anın dışına itiyor.

"Umarım yaptığı o küçük numaraya inanmıyorsunuzdur."

Sesi her şeyi anlatıyor. Karanlıkta rastgele bir yabancıyla konuşan bir insanın sesi değil.

Dönüyorum ve orman yolundan yürürken gözlerimi onun formuna sabitliyorum. Hiç değişmemiş; uzun boylu, kıvrak, zeki bakışları sadece onun yeteneklerine sahip birinin fark edebileceği ince ayrıntıları yakalıyor.

Tam önümde duruyor, yüzümü, vücudumu inceliyor. Bir elini uzatıp benimkilerden birini avucunun içine alıyor ve sıkıca kavırıyor.

"Gerçekten sen misin?" diye fısıldıyor, sesi titriyor.

Yutkunuyorum, çünkü kimsenin bilmesini istemiyordum, onun bile. "Merhaba Elena," diyorum.

Beni kucağına çekti. "Seni özledim, Madeline."

ELLİ İKİ

REBECCA

Şim di

"Onları aylardır izliyorum." Bir garson içkilerimizi koyuyor ve Elena benimkini bana doğru itiyor, gözleri yüzüme yapışmış. "Olay olduğundan beri bir şeylerden şüpheleniyordum. Benjamin'in bir *şeylerin peşinde* olduğunu biliyordum. Düğünden önceki davranışlarından anlamıştım. Ve senden sonra Gwyn bir anda hayatına girdi-" Sanki bir şeyin farkına varmış gibi kısa bir süre duruyor. "Nasıl yaşıyorsun? Nasıl-" Gözleri yüzümü arıyor - yeni birinin, küçük kız kardeşi olmayan birinin yüzünü.

"Biri beni itti." Elimdeki içkiye bakıyorum ve yavaşça bir yudum alıyorum. Uzun zamandır bu konu hakkında konuşmamıştım. "Fotoğraf çekiyordum. Uzun pozlama yapıyordum. Fotoğraf makinem tripodun üzerine kuruluydu, ben de o işini yaparken yıldızlara bakıyordum ve-" İtilmeden önceki anı hatırlarken kalbim göğsümde çarpıyor; kayan bir yıldızın görüntüsünü yakalıyorum ve Benjamin'in de orada olup benimle birlikte görmesini diliyorum. "Her şey çok ani oldu. Düşünemedim bile. Çıkıntının hemen üzerindeydim, yer üzerime doğru geliyordu. Sonra... karanlık."

Elena masanın karşısına eğiliyor ve elimi avuçlarının içine alıyor.

Daha fazlasını hatırlamaya çalışıyorum ama ayrıntılar bulanık, o gecedeki kalan anlar kayıp. "Bir şeye çarptım. Bir kaya parçası gibi. Bir saniye, bir dakika ya da ne kadar olduğunu bilmiyorum, bilincimi kaybetmiş olmalıyım. Başımı çarptım. Ama sonra gözlerimi açtım ve birinin beni öldürmeye çalıştığını fark ettim. Kendimi uçurumun kenarına doğru çekebildiğim kadar çektim. Yukarı baktığımda hiçbir şey göremedim. Çok karanlıktı ve uçurumun kenarında küçük bir delik gibi bir yerdeydim.

Ben..." Neredeyse gülecektim. "Güvenli mi? Sanırım. Ama iyi değildim. Sürekli bilincimi kaybediyordum. Kan kaybediyordum. Görmek için çok karanlıktı ve sonra yağmur yağmaya başladı, kan mı yağmur mu bilmiyorum ama çok kaygandı." "Sonra ne oldu?" diye fısıldıyor. Diğer eli içkisini tutuyor ama ben ona olanları anlatırken unutuyor. Onunla birisinin nasıl

beni öldürmeye çalıştı.

Nasıl hayatta kaldım.

"Sürünerek çıktım. Bunu yaparken neredeyse ölüyordum. Ama ölmemi

kimin istediğini bilmiyordum, sadece bizimle birlikte sırt çantasıyla gezen biri olması gerektiğini biliyordum.

Gruptan biri. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden orada kalamadım. Kimseye güvenemedim." Nefes veriyorum. Acı, adrenalinin etkisi geçene kadar başlamamıştı. Ama neyse ki o zamana kadar güvenli bir yere ulaşmıştım, tek amacım hayatta kalmaktı.

"Sen-" Elena göz kırptıyor. "Yardım almaya çalıştın mı?"

Ellerime bakıyorum. "Hayır. Benjamin düğünden önceki günlerde, aslında aylar öncesinde tuhaftı. Bir şeyler oluyordu. Belki eski sevgiliyle. Ya da belki Gwyn'le. Muhtemelen ikisiyle de. Ve Gwyn benim hayatımı istiyordu. Kampa öylece girip beni öldürmeye çalışan kişinin beni görmemesini umamazdım. Tekrar denememesini. Ya da daha kötüsü, fırsat bulana kadar onlara güvenebilirmişim gibi davranabilirdim." Ona bakıyorum. "Birisi ölmemi istedi, Elena."

Kaşlarını çatıyor, elini uzatıyor ve benimkinin üzerine bastırıyor. "Neden bana gelmedin? Sana yardım edebilirdim."

Boğazımı temizliyorum, çünkü belki de Elena'ya gitmeliydim - belki de ondan yardım istemeliydim. Ama eğer tehlikedeysem, ona giderek onu tehlikeye atmış olur muydum? O da benimle aynı insanları tanıyor ve onlara güveniyordu. Ayrıca, yakın değildik. Şimdi bile, Seattle'da karanlık bir barda karşılıklı otururken, onun bu anda bu kadar duygu göstermesine izin verenin sadece benim öldüğüme olan inancı olduğunun farkındayım.

"Bunu yaparak seni tehlikeye atamazdım." Başımı kaldırıp gözleriyle buluştum. "Kimin benimle uğraştığı ya da neden uğraştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu..." Ağır bir iç geçirdim. "Benden bekleyebilecekleri kimseye gidemezdim. Çünkü bu *ikimizi de* tehlikeye atabilirdi."

Elena'nın bakışları yumuşuyor ve anlayışla başını sallıyor. "Sonra ne oldu?"

"Ofisinizde çalışırken bazı bağlantılarınızı hatırladım," diyorum ve bu sadece kısmi bir yalan, sadece birkaç adım atlıyorum. "Kime güveneceğimi bilmiyordum, bu yüzden ortadan kaybolmam gerektiğine karar verdim, anlıyor musun? Hayatta olduğumu bilen biri varsa, beni tekrar öldürmeye çalışabilirdi. Ben de Meksika'ya gittim. Meksika'da plastik cerrahlar buldum..." Yüzümü gösteriyorum. "Düzeltil beni."

Kırılan kemiklerden bahsetmiyorum. Hiç geçmeyeceğini düşündüğüm acıdan. Hastanede geçirdiğim günlerden. Kendim gibi, Madeline gibi görünmek *istese*m bile bir daha asla olamayacağım gerçeğinden. Ben de "Beni yeni biri yapın" dedim ve yaptılar.

Babamı da bu işin dışında bırakıyorum. Benjamin'le evlendikten iki ay sonra ölen ama Meksika seyahatini finanse eden babamı. Kim anlamaya çalıştı

Beni öldürmek isteyen ama bunu yapamadan ölen. Rebecca olmama yardım eden. İlk yıl geçimimi sağlayacak paramın olmasını sağlayan ve sırrımı Elena dahil kimseye söylemeyeceğini bildiğim kişi. Bana yardım için ona gidemeyeceğimizi, bunun sadece onu tehlikeye atacağını söyleyen oydu. Ve bana başka bir yere gitmemi, yeni bir hayata başlamamı söyleyen de oydu. Bu arada, bunun arkasında kimin olduğunu bulmaya çalışacaktı. Ama gazetede onun kalp krizinden öldüğünü yazan makaleyi gördüğümde, yeni hayatımın bittiğini anladım. Tabii bu konuda bir şey yapmazsam.

Dudağımı ısıyorum ve sonunda şarabı yudumluyorum - soğuk, yumuşak, pahalı bir tadı var ve daha önce içtiğimi fark ediyorum. Benjamin ve benim düğünümüzde servis ettiğimiz şarabın aynısıydı, North Winery'nin rezerv şaraplarından biriydi. Elena şarabı sipariş ederken ben de banyoya gidip yüzümdeki ter parıltısını, yani kız kardeşimi üç yıl sonra ilk kez görmenin verdiği şokun solgunluğunu gidermek için yüzüme su çarptım.

"Ben olduğumu nasıl anladın?" Yuttuktan sonra soruyorum, tadının tatlı olması gerektiğini biliyorum ama bana acı geliyor.

"Babam öldüğünden beri onun evinde yaşıyorum."

İçimden bir titreme geçti. Bunu bilmeliydim, kontrol etmeliydim. Tabii ki öyleydi. Hâlâ şehirde plastik cerrahi muayenehanesi vardı ve bunca zamandır Gwyn ve Benjamin'den beş ev ötede yaşıyordu.

"Bir gece seni takip ettim. Seni şüphelendiğim Gwyn ile koşarken gördüm ve yeni arkadaşının kim olduğunu merak ettim. Sonra onları izlediğini gördüm ve işte o zaman seni evine kadar takip ettim." Başını eğiyor, gözlerini kısıyor. "Bir yabancıнын böyle şeyler yapmasına ne anlam vereceğimi bilemedim ama hiç tahmin etmemiştim-" Kesik kesik, esprisiz bir kahkaha. "Kendimle yüz yüze geleceğimi hiç tahmin etmemiştim-" Sözleri boğazında düğümleniyor. İnce manikürlü elini ağzının üzerine bastırıyor. "Özür dilerim, sadece seni bir daha göremeyeceğimi düşünmüştüm. *Kız kardeşimi.*" Bir peçeteyle gözlerini siliyor. "Gazete makalelerinin olduğu albümü buldum. Seninle ilgili olduğunu görünce kaptım, ne düşündüğümünden emin değilim."

Onu alanın Benjamin olmadığını bildiğim için tüm vücudum rahatlıyor. Bu da benim Gwyn'in arkadaşından başka biri olduğumu düşünmesi için hiçbir neden olmadığı anlamına geliyor. Yine de bir nedenden dolayı benden şüpheleniyor - evime gitmesinden bu kadarını anlıyorum. Gwyn'in beni tutup tutmadığını sordu.

"Ama sonra seni onun peşinden koşarken gördüm ve dürüst olmak gerekirse, seni sahilde görene kadar emin değildim. Tuhaf *sesini* duyana kadar, nefes nefese."

Gülümseyerek taklit ediyor. "Ve yaklaştığımda, iş yaptırdığınızı söyleyebilirim." Yüzümü inceliyor. "İyi bir iş. Ama anlayabiliyorum." Duraksıyor. "Biliyor musun, şimdi biraz bana benziyorsun. Başka birinin fark edeceğini sanmıyorum. Sonra adım söyledin ve sen olduğunu anladım. Madeline."

Bu isim artık bende bir yankı uyandırmıyor.

"Madeline öldü," diyorum. "Ben Rebecca'yım."

Elena'nın gözleri açılıyor ama başını sallıyor -sanırım ona ne söylediğimi anlıyor.

"İçlerinden biri seni öldürmeye çalıştı," diyor bir süre sonra. "Gwyn olduğundan oldukça eminim." Çantasını karıştırıyor ve içinden bir şey çıkarıp bana uzatıyor. "Elindeki albüm benim evimde. Ama bu arabamdaydı."

"Günlüğüm," diyorum. Ellerim mor dış yüzeyi yumuşatıyor. Krem sarısı sayfalar hala benim eğik el yazımla çizgili ve bir iki sayfayı çevirince hemen *Benji* adını görüyorum ve *aşığım ve evleniyoruz!*

Kapattım. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bunu nereden buldun?"

"Onları hala arada sırada görüyorum. Onlara bir nişan hediyesi götürdüm. Onlar için mutluymuşum gibi davrandım. Gwyn bir gece Benjamin'in yiyecekleri boşaltmasına yardım etmeye gittiğinde beni yalnız bıraktı. Hediye ofisinde buldum."

Kamerayı bulduğum yerde.

Nefesim kesik kesik çıkıyor.

"Şok olmadım," diyor Elena. "Ama bana üç yıl önce sormuş olsaydın bunu yapabileceğini tahmin edemezdim."

"Ben de öyle," diyorum. Ama bu tam olarak doğru değil. Benim sahip olduklarımı istediği kaç kez belli oldu? Kaç kişi bana hayatımı kıskandığını söyledi ve ona karşı dikkatli olmam için beni uyardı?

Ama onun cinayet işleyebileceğini asla hayal edemezdim. Bazen abla, bazen de zorba anne olan kız kardeşime bakıyorum. Beni kızdırdığında bile, ki bu sık sık olurdu, her zaman beni kollardı. Ve bu dünyada o kadar da yalnız olmadığımı fark ettim. Bunca zamandır beni kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyordu. Bu da geri kalanını birlikte yapabileceğimiz anlamına geliyor - kimin yaptığını bulabilir ve intikam alabiliriz.

Bu sefer elini sıktım.

"Benjamin'e inanmamamı söylemiştin." Günlüğü kucağıma sıkıştırıyorum. Elena'ya okuyup okumadığını sormuyorum, okuduğundan eminim. Ve eğer

benim öldüğümü düşündü. Bu ona, neredeyse öldürülmemin arkasında kimin olduğuna dair bir ipucu verebilirdi.

"Bence seni iten kişi Gwyn," diyor Elena. "Ama tek başına hareket ettiğinden tam olarak emin değilim. Sen ne düşünüyorsun?"

Masaya bakıyorum ve iç çekiyorum. "Garip davranıyor." Öğrendiğim her şeyi paylaşıyorum - potansiyel mali sorunları, geceleri nasıl koştuğu, Gwyn'i izlediği, ondan bir şeyler sakladığı hakkında. Onu evime girmeye çalışırken nasıl yakaladığımı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Maddy- yani sence bu işte beraberler mi? İkisi de mi suçlu?"

Ağzımı açıyorum ama düşünürken bir şey söylemiyorum. "Yani, belki?"

"Tanrım." Tıslayarak nefes verir, başını sallar. "Tamam."

"Ve Gwyn'le evleniyor olması. Yani bu garip değil mi?"

Elena başını sallar. "Haklısın. Kesinlikle haklısın. Tamam, yani bu işte birlikteler."

Kendime güvenimin arttığını hissediyorum. Bunca zamandır merak ediyordum ve bir kırbaç kadar zeki olan Elena da bunu görebiliyor. Noktaları birleştirebiliyor ve yapbozun parçalarının birbirine nasıl uyduğunu görebiliyor. "Sadece üç yıl sonra beni ölü ilan ettirdi." Bu sefer gözyaşlarımın arasından göz kırpyorum. "Üç yıl. Daha olay olmadan ona evlenme teklif etmiş."

"Sorun yok." Elena uzanıp elimi tutuyor. Fiziksel temas iyi hissettiriyor. Sağlam. "Haklısın. Ne tür bir adam mevcut karısının öldüğü ilan edilmeden önce başka bir kadına evlenme teklif eder?"

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, Benjamin'i yerde kederle kıvranırken hatırlıyorum; zihnimde görüntüler canlanıyor -elleri yumruk olmuş, gözyaşları yüzünden akıyor. Belki de keder değildi.

Belki de rahatlamıştı; ne bir ceset ne de yaptıklarını kanıtlayabilecek bir delil vardı.

Masanın karşısında bakışlarıyla buluşuyorum. "Suçlu biri."

ELLİ ÜÇ

REBECCA

Şimdi

Yaklaşık iki saat barda kaldık. Elena son birkaç yıldaki hayatını anlatıyor. "Muayenehanemi büyütüyorum, iki doktor daha işe alıyorum, babamın mirasıyla uğraşıyorum ve sana ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Çok fazla içki içtiğini, basitçe düştüğünü öne sürdüler. Ama bu bana hiç doğru gelmedi." Gecenin ikinci içkisini elinde tutuyor. "Her neyse, senin ve babamın ailesi olmakta hiçbir zaman çok iyi olamadım, ama sonra ikiniz de gittiniz."

Bir bakıma, Elena ve ben paralel hayatlar yaşıyorduk. Tek başımıza ilerliyoruz ama geçmişte kapana kısılmış durumdayız. Onu bunun dışında tutmak, güvende tutmak istesem de, şimdi onunla birlikte ilerlemek yalnız olmaktan daha iyi. Kim olduğumu bilen birine sahip olmak. Kız kardeşimi geri almak. Ve şimdi de farklı hissediyorum. Sanki mecazi olarak evden taşınmışız, biraz büyümüşüz ve yetişkinler olarak tekrar arkadaş olarak bir araya gelebiliriz. Bu işte müttefik olarak.

"Babamın cenazesinde olamadığım için üzgündüm," diyorum. "Bununla ilgili makaleleri okudum."

Elena başını sallar. "Bunu anlıyorum. Ama üzülme. Önemli olduğu zamanlarda yanındaydın. O gerçekten hayattayken. Keşke senin iyi olduğunu bilseydi. Bu onu yıpratırdı."

Ona neredeyse her şeyi anlatacaktım, Rebecca olmak için babamdan nasıl yardım aldığımı. Ama bu ondan sakladığı bir şey. Bu onu üzebilecek, daha önce sık sık yaptığı gibi dışlanmış hissetmesine neden olabilecek türden bir şey. Artık ilişkimizde bu duyguların olmasını istemiyorum. O kadar uzun süredir tek başımaydım ki, bundan sonra ne olacağını anlamak için bir ortağa sahip olma fikri... Yalnızlığa geri dönmek istemiyorum. Bununla tek başıma yüzleşmek.

Masanın karşısından onu izliyorum, sırrımı bilen tek kişi, ama o zaman bile her şeyi anlatmayacağım biri. Hep böyle mi olacak?

"Şu anda onların evinde kalıyorum," diyorum. "Muhtemelen yarın eve gideceğim. Özellikle de eve girenin sen olduğunu öğrendikten sonra. Oradaki son gecemde dikkat etmem gereken bir şey var mı?"

Elena omuz silkiyor. "Bana kalırsa ikisi de suçlu. İkisinin de masum olduğunu düşünemiyorum."

"Günlük neredeydi?" Parmak uçlarımı sayfaların kenarlarına bastırıyorum, eski benin onu yazmak için harcadığı tüm zamanı ve duyguları düşünüyorum. Belki bir gün Benjamin'e bile yüksek sesle okuyacağımı düşündüğüm girişler - muhtemelen ona ne kadar çok, ne kadar hızlı aşık olduğum için kızarak. Belki bir yıldönümünde, ya da ileride, çocuklarımız olduktan sonra romantik bir kaçamak yaparsak. Beni bir erkeği sevebileceğime nasıl ikna ettiğine gülerdik, bu yüzden onu *Avrupa*'ya kadar takip ettim, şimdi bile bana çılgınca gelen türden bir şey.

Tanrım, ne düşünüyordum ki?

Aşk. Aşık olmuştum.

Benjamin'le geçirdiğim son anları düşündükçe, ateşin etrafında, kakaolu bir fincanı paylaşırken, kendimi hiç olmayacağımı düşündüğüm bir yerde, dağlarda, yıldızların altında uyumak üzereyken bulduğumda, bu duygunun izleri içime doluyor. Sonra yanına sokulmak, gizlice dışarı çıkıp gökyüzünü fotoğraflamak için o uyuyana kadar beklemek.

Keşke o gece fotoğraf çektirmek için dışarı çıkmak yerine onunla kalsaydım. Ancak... beni takip edip iten o olabilirdi. Varsayımsal olarak, ya o gece onun -ya da her kimse- böyle bir fırsatı olmasaydı? Ya bunun yerine beni evde öldürselerdi ve başarılı olsalardı? O zaman ben burada Elena ile konuşuyor olmazdım.

Duyguların titreşimi kayboluyor. Ardında bir boşluk bırakıyor, öyle bir boşluk ki ölümümün intikamını alırken bir parça bile duygu hissetmeyebileceğimi düşündürüyor.

"Günlük Gwyn'in dolabındaydı," diye cevaplıyor Elena.

Bir şeylerin titreşmesini bekliyorum-öfke ya da keder, belki. Onun yerine, sadece hissizim.

"Senin aldığını fark etmediler mi?"

Elena omuz silkiyor. "Bana hiç sormadı."

Belki de birbirlerinden şüphelenmelerinin nedenlerinden biri budur - belki de her ikisi de diğerinin aldığını düşünüyor, diğerinin ayrılmayı düşünmesi veya yaptıkları için suçu üstlenmelerine izin vermesi durumunda kanıt olarak tutuyorlar. Belki de Gwyn bu yüzden Benjamin'i takip etmemi istiyordur, Benjamin bu yüzden Gwyn'i izliyordur.

"Neden ölmemi istesinler ki?" Mırıldanıyorum. Aslında Elena'dan bir cevap istemiyorum ama o yine de cevap veriyor.

"Anlayabildiğim kadarıyla, Gwyn senin hayatını istedi. Erkeğini. Paranı. Benjamin muhtemelen sadece parayı istiyordu. Şaraphane düğünden hemen sonra kapanmak üzereydi; bir yerlerden nakit bulmuştu ama çok fazla yatırımcı çekilmişti."

Benjamin'in para sorunları vardı, hatırlıyorum. Belki hâlâ da öyledir. Ve eğer babam sorunları çözemedi, söz verdiği gibi tamir edemedi ölse, Kuzey Şaraphanesi'nin neredeyse batması mantıklı olurdu.

"Ama benimle evlenerek paraya sahip olacaktı. Ben ona verirdim."

Elena omuz siliyor. "Belki de birlikte olmak ve paraya sahip olmak istediler. Bir ilişki yaşadıklarından endişelenmiyor muydunuz?"

Günlüğü okuduysa öyle olduğumu biliyordur. Gerçekten öyle *olduklarını* düşünmemiştim.

-Ama Gwyn'in çaresiz, üzgün ve yalnız olduğunda nasıl biri olduğunu biliyordum. Benjamin'in şaraphaneyi çalışır hale getirmek için uzun saatler boyunca, çoğu zaman onunla birlikte çalıştığını biliyordum. Bunun bir olasılık olduğunu biliyordum. Sadece yanıldığımı düşünüyordum. Paranoyak olduğumu, çünkü hayatımda ilk kez mutlu hissettiğimi. Acı, ihanetin keskin yakıcılığı olarak çevremi kenarlarında geziniyordu. Birinin beni önemseydiğini düşünürken, aslında sadece beni kullanmak istiyorlardı.

"Sana bulduğum her şeyi anlatayım," dedim. Ve ona Alex ya da Aaron, Leah ya da Natalie olabileceği ihtimalini nasıl elediğimi anlattım. Bulduğum e-postaları, Gwyn'in ben artık olmazsam Alex'le ilişkisini bitireceğini nasıl önerdiğini -ki öyle yaptı- ve aylarca nasıl flört ettiklerini anlattım. Ne kadar hızlı birlikte olduklarını, nişanlandıklarını. Ona Benjamin'in şirketiyle mali sorunlar yaşama ihtimalinden, geçmişte nasıl sorunlar yaşadığından, babamın onu nasıl kurtardığından ama belki de yeterli olmadığından bahsediyorum. Gwyn'in sadece üç yıl sonra beni *gıyabımda ölü* ilan ettirmek için onu nasıl zorladığını ve nasıl yaptığını. Her şeyi nasıl elde ettiğini. Ona birbirlerine nasıl güvenmediklerini, Gwyn'i nasıl izlediğini, beni nasıl takip ettirdiğini anlattım. Tüm bunları masanın diğer ucuna fısıldadığımda nefesim kesilmişti. "Ama bunların hiçbiri gerçekten kanıt değil."

Elena'nın alt dudağı somurtarak yukarı kalkıyor. Elini uzatır. "Maddy -özür dilerim Rebecca- senin nazik bir ruhun var. Her zaman herkesin içindeki iyiliği görmek istedin. Ama bu çok açık değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Paraya ihtiyacı vardı. Öğrendiğiniz her şeye bakılırsa kesinlikle bir ilişkileri vardı. Şimdi birlikteler. Sana sahip olduklarını

bu kadar çabuk l ilan edildi. Ve ikisi de diğerrinin onlara ihanet etmesini bekliyor." Duraklıyor. Bana sevgi, endişe ve empatiyle bakıyor.

Gözlerimde yaş yokmuş gibi davranarak ona gözlerimi kırıpştırıyorum. O haklı. Haklıyız. Onlar suçlu.

Aklıma bir soru gelmeden önce yirmi dakika daha konuşuyoruz. "Benjamin'le neden ormanda buluştunuz?"

Başını ne eğiyor. "Cesedin size ait olmadığına dair bir telefon almıştım zaten. Ona yüz yüze söylemek istedim, tepkisini izlemek, zlp zlmeyeceğini görmek istedim. Gwyn beni pek sevmez, o yüzden"- omuz silkiyor-"benimle buluşmasını istedim." Duraksıyor. "Ne yaptığını görmek istedim. Ne dediğini. Olduğu gibi, soğukkanlıydı. rktc bir şekilde."

Tek düşünebildiğim Benjamin'in telefona cevap verdiğinde yüzünde beliren ifade, yani şok. Benjamin o ana kadar bilmiyordu, bundan neredeyse eminim. Tabii... tabii bunların hepsi benim için bir şov değılse. Telefondaki her kimse onun için bir şovdu. Ya da belki de gecikmiş bir cevaptı. Her iki durumda da, bunca zamandır rol yapma şekline uyuyor. Benim için. Gwyn için.

"Peki ya diğerr sefer?" diye sordum.

Elena'nın alnı kırırır. "Ne demek istiyorsun?"

"Onunla orada başka bir zaman mı buluştunuz?"

"Hayır. O nerdi. Bu arada çok garipti. Neden benimle bir barda buluşmadı ki?" Loş evremizi işaret ediyor.

Bunun için bir cevabım yok, ama bu bana daha fazla soru sorduruyor - karanlık ormanda başka kiminle karşılaşmış olabilir?

"Geri dönmeliyim," diyorum. "Geç oluyor."

"Numaran kaç?" Elena soruyor. "Böylece iletişimde kalabiliriz."

Ona söyledim ve o da telefonuna tuşladı. "Ve nerede yaşadığımı biliyorsun," diyorum. "Yarın oraya döneceğim."

Ayağa kalkıyoruz ve Elena beni sıkıca kucaklıyor. "Seni görmek güzel, kardeşim." Salarıma bir öpücük konduruyor, içimi ısıtan ana bir hareket - en son ne zaman biri bana sarılmıştı, beni pecek kadar nemsemişti?

Dışarıda, kendi yollarımıza gidiyoruz. Elena tempolu bir yürüyüşle parka doğru geri dönüyor, muhtemelen arabasını yolun kenarına park ettiğı yere. Alkol mideme ağır bir şekilde oturuyor. Artık plastik bir torbaya sarılmış olan günlüğü bir kolumun altına sıkıştırıyorum ve tekrar koşmaya başlıyorum. Benjamin ve Gwyn'lere geri dönme vakti gelmedi, henüz değıl - bunun yerine, Chris'in ara sokağına varana kadar koşuyorum, orada yavaşça yürüyorum ve ara sokakta yolumu buluyorum.

Topun zıplaması birkaç ev öteden bile duyulabilir. Köpeğin ayaklarının çam iğneleri ve çimenler üzerinde koşuşturması. Chris'in boğuk kahkahası.

Çitlere ulaşmadan önce hareketsiz kalıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve dinliyorum, beş dakika, on dakika, belki yirmi dakika. Yeterince uzun süre ayak parmaklarım uyuşuyor ve tüm vücudum soğuk rüzgârdan kaskatı kesiliyor. Sonunda, ayak sesleri arka verandanın tahtalarına çarpıyor. Sürgülü kapıdan hafif bir vınlama. Bir köpek tasmaı, köpek itaatkâr bir şekilde içeri girerken şingirdiyor. Kapı kapanırken bir vınlama daha. Kilitlerken bir klik sesi. Ben-Madeline- Chris gibi biriyle evlenmeliydim. Hayat kurtarmakla meşgul olmadığı geceleri köpeğiyle geçirmekten mutlu olan biriyle. İnsanların iyiliğine gerçekten inanan ve kendisi de iyi bir insan olan biriyle.

Onun yerine, *ben-Madeline-* Benjamin'le birlikte oldum. Gwyn gibi bir dost, *senin gibi dostlar varken kimin düşmana ihtiyacı olur ki?*

Boğazımda yükselen hıçkırık hissini yutkunarak bastırıyorum. Benjamin yok. Gwyn yok. Chris'im bile yok, izlediğim ve hikayelerini uydurduğum diğer insanlar kadar bir illüzyon olabilir - varlığımdan bile haberi yok, somut bir şekilde değil.

Ama Elena var. Ve bu da bir şeydir.

Chris'i son bir kez görebilmek için komşusunun çimenlik alanından geçerek çitlerin kenarından dolaşıyorum. Buraya gelmeyi bırakmamın daha iyi olacağına karar verdim, bu yüzden bu gece bunu yaptığım son gece olacak. O beni geçmişime bağlayan bir kişi daha.

Durduğum yerin yanında bir kütük var ve kendimi çitlere yaklaştırmak ve oturma odasının penceresinden onu daha iyi görebilmek için günlüğü onun üzerine koyuyorum. Kanepede oturmuş, tek bir yöne bakıyor - televizyonuna doğru değil, fark ettim. Belki bir duvara, derin düşüncelere dalmış. Chris ayağa kalkıyor, pencereye geliyor ve gözleri bana yakın bir yerde durana kadar karanlığı tarıyor.

Kıpırdamadan dururken kalbim neredeyse boğazıma tırmanıyor, yine düşüncelere dalmış olmasını umuyorum çünkü gözleri tam üzerimde, tam *üzerimde*.

Ve hareket edemiyorum, koşamıyorum, çünkü eğer yaparsam, hareketi görecekt. Sadece beklemek zorundayım.

Ama sonra Chris elini cama bastırıyor. Sadece bir tik, diyorum kendime. Elimi kaç kez soğuk cama dokundurdum ve avucumun altında hissettiğim şeyin tadını çıkardım? Önemli bir şey değil.

Ama sonra, Chris gülümsüyor. Elini kaldırdı. Bana el sallıyor.

ELLİ DÖRT

REBECCA

Şim di

Yanıldığımı umarak kıpırdamadan duruyorum; hareket etmesini ya da köpeğine bakmasını ya da dışarıda açıkça selam verdiği başka birinin olduğunu fark etmeyi umuyorum. Ama kimse yok. Sadece ben varım.

Sonra Chris parmağını kaldırıp bana *bir saniye* diyor ve odadan çıkıyor ama benim beklememe imkan yok. Bekleyecek ne var ki? Gizlice ziyaret etmemin bir sebebi var.

Kaçıyorum. Çimenlikten geri dönüp çitlerin yanından geçerek sokağa çıkıyorum. Sağa dönüyorum, evime doğru, ama bu gece Gwyn ve Benjamin'le kalıyorum. Sokak bitince sola dönüyorum, gecenin içinde koşuyorum.

Arkamda, ayak sesleri nemli yaprakların ve çakılların üzerinde gümbürdüyor. "Bekle, bekle!" diye sesleniyor.

Ben aramıza mesafe koydukça o daha da zayıflıyor.

Bekleyebilirdim. Onunla konuşabilirim. Ama ben olduğumu bilmiyor. Ve Elena'yla planladığımız şeyi düşününce, onu bu işe bulaştırmamak daha iyi. En azından bunu yapabilirim. Benjamin ve Gwyn'in evi görünene kadar yavaşlamıyorum.

Gwyn'in kullanmamı söylediği yan girişe doğru yürüyorum. Anahtar yerine kullandıkları bir kodu giriyorum. Elektronik sürgünün yeşil renkte yanıp sönmesini, sonra bir tarafa hareket etmesini ve kapının açılmasını bekliyorum. İçeri girmek zamanda geri adım atmak gibi - sadece birkaç saat oldu ama birkaç saat önce durumum çok farklıydı. Çok yalnız.

"Benjamin?" Gwyn'in ayakları yere basıyor ve ben günlüğü ceketimin içine sokuyorum. Gwyn beni görünce gülümsüyor. "Oh. Henüz eve gelmedi." Sanki biri duyabilirmiş gibi sesini alçaltıyor. Bana işaret ediyor ve beni de yanına mutfağa çekiyor. Saat bana neredeyse on bir olduğunu söylüyor; dönmesi için yeterince geç bir saat. Chris'lere gitmeden önce en az iki saat Elena'yla birlikteydim.

"Onu takip mi ettin?" Gwyn bir çaydanlığa uzanıyor ve su dolduruyor. Ceketimi çıkarıp günlüğümle birlikte dikkatlice katlıyorum ve bara oturuyorum. Derin bir nefes alıp kafamda dönüp duran son birkaç saati gözden geçiriyorum. Çok şey oldu.

Madeline Hughes'un Şimdi ölü ilan edilen bir kayıp vakası olmasının nedeninin yarısı o.

"Haberleri gördün mü?" Konuyu değiştiriyorum.

"Haberler?" Daha yüksek bir kupaya uzanırken yarım bir dönüş, önünde bir jack- o'-lantern boyalı bir kupa.

"Ceset."

Kıpırdamıyor. Sonunda döndüğünde, gözleri kocaman. Kupalar dolapta unutulmuş.

"Bu o mu?" diye soruyor. Ve geçen seferki gibi, onu anlayamıyorum. Çok ciddi, hatta çok ciddi. Gözleri yine yaşlarla doldu. "Maddy mi?"

Tıpkı Benjamin gibi. Gerçek keder.

Ama aynı zamanda, bu Gwyn. Kimsenin yapamadığı kadar dramatik olan Gwyn. *Benji* ile utanmadan flört eden, muhtemelen onunla tanıştığı andan itibaren ölümümü önceden planlayan. *Erkeğini al, parasını al.* Bunu daha önce de yapmıştı ve yine yapacaktı.

"Hayır, değildi."

Gwyn en yakındaki tezgâha yaslanarak eriyor, yere tam olarak batmıyor. Elleriine bakıyor. Öldürdüğü ellerine mi? Başını kaldırdığında cildi lekelenmiş, gözyaşları akmaya başlamıştı. "Rahatlamalı mıyım yoksa üzülmeli miyim bilmiyorum. Bir yanım onu rahat bırakabilmeyi istiyordu. Bir yanım hâlâ umut ediyor - yani, öldüğünü ilan ettiklerini biliyorum, ama bu sadece işi bitirmek içindi. Benjamin-" Sesi kesildi. Az önce yarıda bıraktığı düşüncesine devam edeceğini umarak sessiz kalıyorum.

Pencereden gelen bir titreşim dikkatimi çekiyor ama bakar bakmaz kayboluyor ve Benjamin olup olmadığını merak etmek zorunda kalıyorum.

Bizi izliyor.

İkisi de gerçek bir keder gösterdiler ya da en azından iyi bir rol yaptılar. Ama Elena emin, ben de öyle. Ölümümden kazançlı çıkacak tek kişi onlar.

Endişeli arkadaş Rebecca'yı oynamaya devam etmek için kendimi zorluyorum. "Bu zor bir durum. Doğru davranmanın bir yolu yok." Yaklaşp ona sarılıyorum. Bir süre sonra onu oturmaya teşvik ediyorum ve çay yapma işini devralıyorum.

"Benjamin koşuya çıktı. Kimseyi görmedi ya da sıra dışı bir şey yapmadı," diyorum. "Yine de bir telefon aldı - duyabildiğim kadarıyla, sanırım arkadaşınla ilgiliydi. Gerçekten çok üzgündü. Onu ormandaki patikada kaybettim ama belki de bu yüzden henüz eve gelmemiŐtir." I

pencereden dışarı, muhtemelen ağaçların arasında saklandığı yere bakmaktan kendini alamıyor.

"Gwyn?" Ona bir fincan çay uzattım, ellerini fincanın etrafında birleştirdi ve başını kaldırmadı. "Umarım sormamın sakıncası yoktur ama... arkadaşına ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Yetkililer muhtemelen fotoğraf çekerken düştüğünü düşündüler. İçki içiyordu ama çok fazla değil. Fotoğraf makinesini hiç bulamadılar."

Yalanlar. Yalanlar. Yalanlar.

Ona saldırmamak için bir an durmalıyım. Bunca zaman içimde tuttum ve şimdi çok yakınım. Gerginlik içime işliyor. Ellerimi kendi kupamın etrafında sıkıyorum, o kadar sıcak ki yakıyor.

"Başka bir şey eksik miydi?"

Ellerini açıyor. "Hiç sanmıyorum."

Başka bir yalan. Hem kamera hem de günlük, Gwyn'in ofisinde bulundu. Elena haklı.

"Hiç cinayetten şüphelendiler mi?"

"Bir soruşturma olduğunu biliyorum. Benjamin'le yeni evlenmişti ve -Çok parası vardı. Ama o hiç ilgilenmedi. Yani, sonunda ona gitti, çünkü evlenmişlerdi. Evlilik sözleşmesi imzalamayı reddetti. Babası bundan hoşlanmadı, ama babası-" Gwyn duraksıyor, derin bir nefes alıyor. "Babası pek çok kadınla birlikte oluyordu ve her zaman ön koşullar koyuyordu ve Maddy ondan nefret ediyordu. Sanki onları boşayacağını en başından biliyor gibiydi. Böyle bir şey yapmayacağına yemin etti. Beni yanlış anlamayın, babasını seviyordu, sadece farklı bir hayat istiyordu."

Kelimeler dilimin ucunda: *Benjamin'in bu işe karıştığını mı düşünüyorsun?*

Yine de bunu doğrudan soramam. Bu yüzden yüzünde herhangi bir duygu ya da tereddüt izi ararken tekrar soruyorum: "Peki, sence ne oldu?"

Gwyn başını sallıyor, sarı saçları artık yüzüne dökülüyor. Buhar, lekeli cildini tamamen pembeleştirmiş ve elinin tersiyle burnunu siliyor. "Sanırım düştü. Sanırım nehre sürüklendi. Aylar sonra, muhtemelen düştüğünü düşündükleri yere bakmak için geri döndüm - kamp alanından tepenin yukarısındaki bu uçurum. Bir insan böyle bir düşüşten nasıl kurtulur bilmiyorum. Ve nehir derin değildi. Cesedin muhtemelen ona ait olduğunu düşündüm."

Duygular beni harekete geçiriyor, neredeyse isteğim dışında. "Düştüğü yere geri mi gittin?"

Gwyn başını sallar. "Kendim görmem gerekiyordu. Ertesi sabah uyandığımızda ve onun gittiğini fark ettiğimizde her şey bulanıktı. Sanki oraya yürüdüğümünden eminmişim gibi - ve bir gece önce hepimiz oradaydık, gün batımını izliyorduk. Ama bunu hafızamda doğru tutmalıydım. Geceleri geç saatlere kadar bunu düşünür, ona ne olduğunu merak ederdim. Belki bir şekilde hâlâ hayattadır diye umuyordum."

Ellerimi yumruk yapıp duygularıma direniyorum. Her zaman suçluların suç mahalline döndüğünü söylerler.

Gwyn çayını yudumluyor. "Bazen onun için boktan bir arkadaş olduğumu düşünüyorum." Küçümseyici bir yorum düşüncelerimin arasına karışıyor: *Bazen mi?*

"Üniversiteden beri en iyi arkadaştık. Oda arkadaşydık falan. Ama ben hayatımda kötü bir yerdeydim. Boktan bir erkek arkadaşım vardı. Beni sürekli aldatıyordu. Sonunda onu terk edecek kadar kendime güveniyordum. Ve o hep oradaydı, bana yardım etmek için hep yanımdaydı. Pek kimseyle çıkmazdı. Tanıdığımız tüm erkekler için fazla iyi olduğunu düşünüyordu ve biliyor musunuz? Haklıydı. Gerçekten haklıydı." Ağzında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. İçimi bir sıcaklık kaplıyor ama görmezden geliyorum. "Kendi başına bu kadar özgüvenli olabilmesini kıskanıyordum. Ama sonra Benji-ona böyle sesleniyordu-ancak Maddy gibi biri ona böyle seslenerek kurtulabilirdi-ve her şey değişti. Her neyse, kıskanıyordum."

Duygularım onun nazik sözleri karşısında kızgınlık ve minnettarlık arasında gidip geliyor. Kızgınlık ve ihanet galip geldi. Elbette kıskanıyordu, herkes bazen kıskanır. Ama her insanın bazen yaptığı gibi sadece kıskançlık hissetmedi, bu konuda bir şeyler yaptı. Tıpkı Alex'i çaldığı gibi Benjamin'i de çaldı. Sadece önce bunun gerçekleşmesi için yolu açması gerekiyordu.

Tam başka bir soru soracaktım ki fuayedeki kapı açıldı ve ikimizin de dikkati dağıldı. Benjamin'in bu gece birbirimizi gördüğümüzü kabul edebileceği aklıma geliyor - belli ki onu takip etmişim, benden şüpheleniyor.

Ama odaya girdiğinde bize yumuşak bir gülümseme sunuyor. "Uzun süre dışarıda kaldığım için üzgünüm, bebeğim. Haberleri gördün mü?" Yaklaşıyor, kızın başına bir öpücük konduruyor, bana dikkatli bir bakış atıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Gördüm," diyor. "İyi misin?"

"Pek sayılmaz," diyor. "Umuyordum ki..." Omuz silkti. "Kapanış için sanırım."

"Ben de."

Ve yalan devam ediyor, diye düşünüyorum kendi kendime. İkisi de birbirine güveniyormuş gibi davranıyor.

Ama artık gerçeği biliyorum.

ELLİ BEŞ

REBECCA

Şim di

Benjamin ve Gwyn yatağa girdiklerinde, onları sırt sırta uyurken hayal ediyorum; ikisi de uyanık, sevgiyle birbirlerine sokuluyormuş gibi yapıyorlar. İkisi de yarının diğerinin çatlayacağı gün olup olmadığını, gerçeğin ortaya çıkıp çıkmayacağını, hayatlarının sona erip ermeyeceğini merak ediyor. Yalnız kalırlarsa, belki birbirlerini ele verirler. Belki suçu kabul ederler ya da suçu diğerinin üzerine atarlar ya da... bir şey yaparlar. Ama buna sabrım yok. İstesem de bekleyemem. Rebecca olarak zamanım dolmak üzere. Hemşirelik lisansımı doğrulamanın bir yolu yok. Hastanenin bu belgeye ihtiyacı olduğunu hatırlatan e-postaları ve sesli mesajları görmezden geldim. Hastanenin bir şeylerin gerçekten yanlış olduğunu fark edip soruşturma başlatmasına sadece birkaç gün kaldı. O zamana kadar gitmiş olmam gerekiyor.

Bu da o zamana kadar ölmüş olmaları gerektiği anlamına geliyor. Hapis cezası Madeline'den aldıkları için yeterince uzun değil.

Kendi yatağında uzanıyorum, kapı yine şifonyer tarafından kapatılmış, tavana, süslü kartonpiyerlere, ağır perdelere ve Madeline'in asla seçmeyeceği bir renge boyanmış duvarlara bakıyorum. Elena zihnimde nabız gibi atıyor ve bir an için bu bir rüya oluyor - tüm bunlardan sonra onunla yeniden bir araya gelmek. Onun yanımda olması. Yuvarlanıp telefonuma uzanıyorum ve sanki aynı dalga boyundaymışız gibi bir mesaj geliyor.

Ben E. Uyanık mısın? Gecenin geri kalanı nasıl geçti?

Kayıyorum ve cevap yazıyorum. *İkisi de üzgün gibi davranıyor.*

Bahse girerim onlar da iyi aktörlerdir, diye cevap verir. Gwyn'in her zaman dramatik bir yeteneği vardı.

Sözlerine bakıyorum ve söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum ama dikkatim dağılıyor.

Ortaya çıkmayı düşündün mü? Elena devam ediyor. *Hayatını geri almayı?*

Bir zamanlar vardı.

Paranı geri alabilirsin, bundan neredeyse eminim. Ve babanın mirasından p a y ı n ı . Ben yardım ederim.

Daha fazla yazdığını gösteren üç baloncuk beliriyor ama ben bu sohbetle ilgilenmiyorum. Bir ömür boyu ilgi odağı olduktan sonra, sosyete, babamın akranları, arkadaşları ve üst sınıf Seattle'ın enstest aileleri, ayak parmaklarımı tekrar suya daldırmayı hayal edemiyorum. Özellikle de göreceğim ilgi karşısında. Manşetleri hayal edebiliyorum: *Yaşayan Ölü Kız!* -*Ve* çok daha kötüsü. Ayrıca, planımız Gwyn ve Benjamin'den intikam almak. İhtiyacımız olan son şey birinin bize doğru bakması.

Uyuyakalmış olmalıyım. Uyandığımda güneş ışığı perdelerin arasından süzülüyordu.

Evin geri kalanı sessiz ve yataktan kalkıp eşyalarımı topladıktan sonra koridora çıktığımda Benjamin ve Gwyn'in işe, koşuya ya da bugün nereye kaçtılsa oraya gittikleri belli oluyor. Göğsümdeki gerginliğin bir kısmının eridiğini hissederek nefes alıyorum. Evin içinde bir kez daha dolaşıyorum, bir odayı araştırmak, bir çekmeceyi karıştırmak için bir neden arıyorum ama çözülecek bir şey kalmıyor, gerçekten.

Suçlular. Öyle ya da böyle.

Böylece çantamı arabama koyup uzaklaşıyorum, bu sefer bir zamanlar Madeline'in olan eve bir daha adım atmak zorunda kalmayacağım için rahatlamış bir şekilde. Bir zamanlar benim olan eve. O kadar uzun zaman oldu ki kendimi Madeline olarak bile düşünemiyorum. O kişi öldü.

Sabah bulutlu, o kısa güneş ışınları hızla sis ve yavaşça çiseleyen yağmurla kaplanıyor. Sıcaklık ellilerde seyrediyor, ama nemli bir elli ve küçük arabamın kaloriferini açıyorum. Telefonum çalıyor -hastane- ve görmezden gel tuşuna basıyorum.

Evime vardığımda karışık duygular içindeyim. "Evde" olduğum için rahatladım ama ev gibi hissetmiyorum. Zaten çok da uzun sürmeyecek. Belki de Elena ile kalmak daha iyi olur.

Arabamı park edip dışarı çıkıyorum ve etrafıma uzun uzun bakıyorum. Bir işim, bir evim, bakmayı sevdiğim düzenli komşularımla inşa ettiğim belirsiz normallik hissini de kaybettim. İnsanlar kim olduğumu biliyor ya da en azından rol yapmadığımı biliyor. Çok fazla insan soru soruyor. Ve dün geceden sonra Chris'i bir daha göremem.

Dünya bir an için sallanıyor ve ben de kendimi sarmalın içinde hissediyorum ama çok yakını. Çok yakını. Ve bu bittiğinde, özgür olacağım. Ne istersem yapabileceğim. Ve Elena'ya tekrar kız kardeşim diyebileceğim. Belki sonunda aidiyet duygumu bulurum.

ELLİ ALTI

REBECCA

Şim
di

İçeri giriyorum ama daha eşyalarımı yerleştiremeden telefonum çalıyor.

"Alo?" Telefona bakmadan cevap veriyorum.

"Hey, kızım, erken ayrılmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Bir müşterim vereceği parti yüzünden panik içindeydi ve her şeyin beklenenden daha erken teslim edilmesini istiyordu.

-" Gwyn bir kahkaha atarak sözünü kesiyor, dün geceki keder tamamen yok olmuş. "Her neyse, merhaba, nasılsın?"

"Güzel," dedim. "Aradığına çok sevindim. Seni kontrol etmek istedim."

"Tanrım. Özür dilerim. İçkiyi fazla kaçırmıştım ve Benjamin için endişeleniyordum ve-" Sözünü keser. "Ben iyiyim. Akşam yemeğini planlamadan önce sormak istiyorum, bu gece yine seninle birlikte olacak mıyız?"

"Bu gece olmaz, çalışmam gerek. Ama belki yakında eğlenceli bir şeyler yapabiliriz diye düşünüyordum. Zor birkaç hafta geçirdiğimizi biliyorum."

"Elbette. Ne düşünüyordun?"

Bunu neden önerdiğimi bilmiyorum - sadece aklıma gelen ilk şey bu.

"Teknen yok mu senin? Dışarı çıkarmak ister misin?"

Bir dakikalık sessizlik. "Var. Benjamin bir süredir onu çıkarmak istemedi. Ama sorabilirim... hmmm." Bir duraklama daha.

"Çok mu soğuk?" diye soruyorum. Çünkü kesinlikle öyle, ama Elena'nın hoşuna gidecek bir plan oluşuyor. Tekne yardımcı olacaktır.

"Hava soğuk ama kapalı bir kulübemiz var, o yüzden çok sorun olmaz. Bu ve birkaç battaniye sizi oldukça uzağa götürür. Tekne Benjamin'e onu hatırlatıyor... Madeline'i. Ama... belki de bir şekilde iyi olur. Gerçek bir kapanış yapıp yapamayacağımızı kim bilebilir ki? Belki de kendi kapanışımızı yapabiliriz."

"Emin misin?" diye sordum. "Bunun için orada olmamı ister miydin?"

"Elbette," diyor Gwyn kolayca. "Seni severdi, biliyorsun."

Eminim. Gözlerimi devirmek için içimdeki arzuyla savaşıyorum.

"Seni sonra ararım," diyor. "Belki bu hafta sonu yapabiliriz."

Bağlantıyı kesiyoruz ve Elena'nın kendisini davet ettirip ettiremeyeceğini görmek için aklıma bir not alıyorum. Sonuçta, eğer aradıkları şey kapanışsa, Madeline'in kız kardeşini de davet etmek mantıklı olacaktır.

Kendime kahve yapıyorum, bir kutu tost makinesi poğaçası buluyorum ve oturma odasına oturuyorum - sonra yukarı bakıyorum, yağmura ve bulutlara bakıyorum. Ben dışarıyı görebiliyorsam, birileri de içeriyi görebilir. Günlüğü kanepeye bırakıp kalkıyorum, küçük odada tamamen yalnız kalana kadar panjurları ve perdeleri çekiyorum. Klostrofobi duygusu hemen içimi kaplıyor -kalbim daha hızlı atıyor, nabzım bileklerimde, boğazımda gümbürdüyor- ama bir başkasının gözlerini riske atmaktan iyidir.

Elena'ya mesaj atıyorum: "*Seninle kalabilir miyim?*" ve kanepeye dönüyorum.

Günlük elimdeyken minderlere yerleşip gözlerimi kapatıyorum, ellerimi kapağın üzerinde gezdiriyorum, bu kitabı incelemek için harcadığım saatleri hatırlıyorum - Benjamin'den önce, sonra onunla yaşadıklarımı yazıyordum, bunun onunla konuşmadığım şeylerle başa çıkmanın bir yolu olduğunu fark ediyordum. *Aldatması gibi. Yalan söylemesi gibi.* Bu belki de bir şeylerin yanlış gittiğinin ilk işareti olmalıydı.

Düğün öncesinde nişanlının kendisini aldatıp aldatmadığı konusunda endişelenmek normal değildir. Ya da onun eski sevgilisiyle oyalandığını veya en yakın arkadaşıyla bir ilişki düşündüğünü hayal etmek. Ama gençtim ve aptaldım. Aşıktım ve mükemmellik yanılsamasını her şeyden çok istiyordum. Birlikte olduğumuz sürece her şeyin mümkün olduğu inancını.

İşler bu şekilde yürümedi. Gerçek bir suç podcast'i, gazetede devam eden bir hikaye, polis için çözülmemiş bir vaka ve ardından sözde yas tutan bir eş tarafından *gıyabında öldüğü* ilan edilen bir kişi daha oldum. Bir anıya dönüşmüştüm.

Sayfaları çeviriyorum, *Rebecca'nın* beni öldürdükleri için Gwyn ve Benjamin'den intikam almak üzere Seattle'a dönmesine yol açan ilişkinin anlarını gözden geçiriyorum. Hayır, ben değil, kendime hatırlatıyorum. Çünkü o öldü. *Madeline'i* öldürmeye çalıştılar.

Telefonum çalıyor ve arayan Elena: *Burada kalmanı çok isterdim ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Onları ifşa edene kadar olmaz. Ama yakınlarda bir otel bulmana yardım edebilirim. Sana bir oda ayarlarım, tamam mı?*

Mesajına uzun uzun bakıyorum, zaten zihinsel olarak karanlık bir yerdeyim. Ve şimdi, güvенеbileceğim tek kişi olan kız kardeşim beni evinde istemiyor. Dudağımı sertçe ısıriyorum, kan tadı almayı umuyorum,

kimseye güvenemeyeceğimi anladığım anı hatırlamak için. Ama yine mesaj atıyor: *Benjamin seni görürse buraya gel,*

Bir yolunu bulacaktır. Bunu biraz daha sürdürmeliyiz.

Ve bu beni biraz olsun rahatlatıyor - o haklı. Bu işi berbat edebilir.

Anlıyorum ve evet, teşekkür ederim. Gönder tuşuna basıyorum ama telefonumu yere koyamadan Gwyn'den bir mesaj geliyor.

Tekneyi çıkarmak için yarın çalışıyor mu? Benjamin'in sesi gerçekten hoş geliyordu!

Hadi yapalım, Gwyn'e cevap veriyorum.

Ve sonra Elena'ya: Bir *planım* var.

ELLİ YEDİ

REBECCA

Şim di

Sahip olduğum her şey arabama kolayca sığıyor. Mobilyalar eve ait, tabaklar, çatal bıçak takımı, kahve makinesi de öyle - çoğu insanın topladığı kişisel eşyaları yaşadığım yerin bir parçası olarak kiraliyorum. Eve son bir kez bakıyorum, sonra dönüp gidiyorum. Kısa bir süre için burayı evim gibi hissettiğimi düşünmüştüm.

Dakikalar sonra otele ulaşıyorum - sadece birkaç mil uzakta, Benjamin'in tekneyi tuttuğu marinaya nispeten yakın. Otele girdiğimde Elena'nın bana en üst katta, bu gece gri ve durgun olan Puget Sound manzaralı güzel bir oda ayırttığını görüyorum. Oda bir süit; bir tarafta dizüstü bilgisayarımı kurduğum küçük bir kanepe ve ofis alanı, karşısında da bir yatak ve masa var.

Elena mesajları *Akşam yemeğini aldım, on dakika içinde oradayım.* Özleyeceğimi bile bile pencereden dışarıya, suya bakma fırsatını değerlendiriyorum. Çünkü yarın bu iş biter bitmez tekrar gideceğim. Belki Elena için burada kalırım diye düşünmüştüm ama bu gerçekten adil değil. Bu onu riske atar ve o benim için yeterince şey yaptı. Ayrıca, dediği gibi, onun evinde yaşayamam.

Yarını düşünmeden edemiyorum. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ben bir katil değilim. Gwyn'le haplar hakkında konuştuğumuzu hatırlıyorum; reçetemde de aynı anksiyolitik var. Bir uyku hapıyla birleştirilip biraya ya da şaraba -ya da başka bir şeye- *katılması* işleri kolaylaştırabilir. Ama kolay olmasını istiyor muyum? Yoksa Madeline gibi korkmalarını, küçük bir kayalığın üzerinde donarak ve kanlar içinde kalarak kesin bir düşüşle ölmelerini mi istiyorum? İlaçlar onları rahatlatacaktır. Ama iyi bir doz alkol de öyle ve daha önce ikisiyle de aynı gemideydim - ikisi de içkiyi fazla kaçırmıyordu.

Kıpırdanıyorum ve bavuluma bakıyorum. Reçete şişeleri plastik poşetlerin içinde fermuarlı cepte duruyor. Parmak izi sorun olmaz. Rebecca bir zamanlar Madeline'di ve tekne de bir zamanlar Madeline'indi. Eğer bir parmak izi bulunursa, bunun ondan, ölü bir kızıdan kaldığını varsayacaklar.

Kapının çalınması öfkeli düşüncelerimi böldü. Elena içeri girdiğinde bana sarılıyor, yanağıma bir öpücük konduruyor.

"En sevdiğinden getirdim," diyor, ağzı bağlı plastik bir poşeti kaldırıarak. Tayland yemeği olduğunu kokusundan, ambalajından anlıyorum, içimde eskiden sık sık gittiğim bir köşedeki restoranın anısını uyandırıyor. Ama yanılıyor, bu benim favorim değil, çünkü ben Madeline değilim. Artık değilim.

Yine de bunu ona söylemedim. Çaba göstermesi çok hoştu.

Plastik çatalları ve kâğıt peçeteleri çıkarıp küçük masayı düzenlemesine yardım ediyorum. Karşılıklı oturuyoruz ve masanın üzerinden ona bakarken, daha önceki düşüncemin doğru olduğunu fark ediyorum - lenslerim, farklı saçlarım ve kalp şeklindeki yüzümle aslında şimdi birbirimize daha çok benziyoruz.

"Gözlerin dünden daha farklı." Elena'nın kaşları çatılır.

Göz kırpıyorum. "Lenslerimi unutmuşum." Yine de sorun değil. Yedek bir çift çantamda bekliyor. Daha dikkatli olmalıyım. Şu anda o kadar çok şey oluyor ki, dikkatimin dağılması çok kolay. Ama o kapıdan başka biri girseydi -Gwyn'le karşılaşsaydım ya da Benjamin'e rastlasaydım- böyle bir hata her şeyi mahvedebilirdi.

"Acıdı mı?" diye soruyor, yüzümü işaret ederek.

"Evet." Çatalımdaki erişmeleri çeviriyorum ve yere bakıyorum. "İyi misin?"

"Sadece yarını düşünüyordum." Ona tekmeden bahsediyorum. Planı.

"Orada olacağım," diye söz veriyor. "Kalkmadan önce gemide saklanabilir miyim diye bakacağım."

"Benjamin'in bizimle gelmene izin vereceğini düşünmüyorsun değil mi?"

Bana gönülsüz bir gülümseme veriyor. "Hayır. Sanırım kapanış istiyor ve ben kapanış değilim. Ben seni hatırlatıyorum. Onun yaptıklarını."

Sessizce yiyoruz. Elena peçeteyle ağzını siliyor. "Tekne fikri iyi. Puget Sound'da ıssız bir yere varana kadar bekleyeceğiz. Sonra da onları denize atarız." Parmağıyla beni işaret etti. "Çok fazla içmeyin ama mümkünse içmelerini sağlayın."

"İçkilerine ilaç katmayı düşünüyordum," diyorum.

Elena başını sallar. "Kafanın olduğu yeri seviyorum. Yapabiliyorsan yap. Ben gemide bir yere saklanacağım. Bu büyük bir tekne - oraya vaktinden önce varırsam çok zor olmaz. Onları suyun içinde bırakacağız. Mahsur kalmışlar. Su sıcaklığı muhtemelen sadece kırk ya da elli derecedir. İçki içmişlerse bir saatten fazla dayanamazlar. Sanırım Gwyn'i halledebiliriz ama Benjamin'i gafil avlamaya çalışacağım, böylece karşılık veremez." Merhamet, sevgi ve öfkenin bir karışımı olan bakışlarıyla karşılaşılıyor. "Seni ölüme terk ettiler.

Ve Şimdi onları  l me terk ediyoruz. O zaman ne istersen yapabilirsin. Rebecca olarak kalabilirsin. Sana elimden geldiğince yardım edeceğim. Ya da fikrini değiştirip tekrar kendin olmak istersen, bir yolunu buluruz."

Kolayca kabul ediyorum ama Şimdiden biliyorum ki  antalarım dolu ve arabamda kalacak. Ve onlar öldükten sonra, yoluma devam edeceğim. Tek piŐmanlıĐım kız kardeşimi geride bırakmak olacak. Umarım beni anlar.

ELLİ SEKİZ

REBECCA

Şimdi

O gece zar zor uyudum. Yuvarlanıp Madeline'in günlüğünü elime almaktan, her yazıyı baştan sona okumaktan kendimi alamıyorum. Benjamin gelmeden önceki yazıları - hâlâ yirmi yedi yaşında, büyük hayalleri olan, Instagram'da büyük bir takipçi kitlesi olan ve ne yapacağını bilemeyecek kadar çok parası olan bir gençken. Yönü yok, amacı yok. Hayatında ona yön verecek bir şey bekleyen şımarık küçük bir kız. Benjamin olduğunu düşündü - aptal, aptal, aptal - ve buna kilitlendi. Her girişte, hissettiği, gördüğü ve görmezden geldiği uyarı işaretleri daha da belirginleşiyor. Hepsi iyi bir kız arkadaş olmak adına. Eski sevgilisini hatırlatarak onu üzmemek adına.

Eski sevgilisi. En azından onunla birlikte olmamıştı. Gwyn'in daha iyi olduğundan değil. Onun kim olduğunu merak ederek oyalandım. Onun neler yapabileceğinden hiç şüphelenmiş miydi?

Bu kadar saf olan bir tek *ben miydim*, Madeline mi? Başta ondan hoşlanmayan Elena da dahil olmak üzere dikkatli olmamı öneren insanları görmezden geldim. Ama sonra onu yavaş yavaş kabullendim. Ve sonra bana onunla evlenmezsem sorun olmayacağını söyledi.

O. O. Madeline. Ben ölmedim. Ben ölmedim. Madeline öldü.

Elena, Madeline'e tüm bu süre boyunca gerçekten nezaket gösteren tek kişiydi. Elbette, her zaman en yakın kız kardeşler değildik ama önemli olduğunda hep yanımda oldu. Bu da hayatımdaki herkesin söyleyebileceğinden daha fazla.

Otelin komodinine sıkıştırılmış bir kalem alıyorum ve mürekkebi kâğıda bastırıyorum. Yazımda değişmeyen tek şey, özel okulumun basılı harflere ve sadece bilgisayarlara güvenmek yerine hala öğrettiği hafif eğik yazı.

Benjamin ve Gwyn beni öldürmeye çalıştı... Başlıyorum ve sonra duraklıyorum, onun tam adını bu günlüğe sadece ikinci kez yazdığımı fark ediyorum.

"Benji," diye fısıldıyorum, lakabı deniyorum, ama şimdi tamamen yanlış. Nefret ettiğim birine, bana çocukluğumun en sevdiğim filmini hatırlatan tatlı bir isimle hitap edemem. *Bir Erkek On Günde Nasıl Kaybedilir* benim

Ama Elena bir kere takmıştı ve ben hiç bu kadar  lmemiştim - paylaştığımız birkaç olumlu anıdan biri.

Kelimeler gelmiyor. Ondan ve kadından ne kadar nefret ettiğimi yazmak istiyorum. Acaba asıl plan bunun ülke dışında, tropik bir balayında gerçekleşmesi miydi? Kasırđa ana planını mahvetmemiş olsaydı asıl planın ne olacağını anlamaya çalışarak kalemi delene kadar kağıda bastırıyorum.

Günlüğü tokatlayarak kapattım, kalemle birlikte çekmeceye koydum ve gözlerimi sıkarak yuvarlandım.

Sonunda uyku gelir.

ELLİ DOKUZ

REBECCA

Şim di

Marinaya yarım saat erken varıyorum. Park yerinde sadece üç araba daha var ama hiçbiri Elena'nın değil ve o da hiçbir yerde bulunamıyor. Umarım bu onun çoktan gemiye bindiği ve benim de bunu tek başıma yapmak zorunda kalmadığım anlamına geliyordur. Gerçi mecbur kalırsam yapabilirim. Birini Puget Sound'un buz gibi soğuk sularına atmak hiçbir zaman yapılacaklar listemde yer almadı ama yıllar boyunca işin bu noktaya gelebileceğini biliyordum. Ve sonunda geldi.

Manşeti şimdiden görebiliyorum: *Puget Sound'da Ölü Bulunan Çiftin Aşırı Dozda Benzo ve Alkol Aldığına İnanılıyor.*

Parmaklarımı cebimdeki öğütülmüş ilaç paketinin üzerinde gezdiriyorum. Benjamin tetikte olabilir - açıkça güvenmediği Gwyn ve onunla çalıştığına inandığı ben arasında.

Yat limanının üzerinde biriken sis, yelkenli ve motorlu teknelerin silüetlerini oluşturuyor. Ufuktaki altın rengi kenar, güneşin bulutların arasından geçmesi gereken ama tam olarak geçemediği yeri gösteriyor. Vücuduma yayılan ürpertiyle savaşıyor ceketime daha sıkı sarılıyorum. Su durgun, bulutlu bir Seattle sabahının loşluğunda bile tekneleri yansıtıyor. Çok güzel ve eğer hala Madeline olsaydım, fotoğraf makinemi kapar ve bir fotoğraf çekerdim.

Hal böyleyken, bu sularda kaç cesedin yüzdüğünü ve sonunda bir daha görülmemek üzere Puget Sound'un derinliklerine indiğini merak ediyorum. Gwyn'in bulanık suda yüzen sarı saçlarının görüntüsü göğsümü daraltıyor. Benjamin'in şişmiş yüzünün zihnimdeki görüntüsü midemi bulandırıyor.

İlk defa bunu yapabileceğimden emin
değilim. Ama Elena bu yüzden burada.

Gwyn ve Benjamin dakikalar sonra onun Tesla'sıyla geliyorlar, sık siyah araba kompakt bir park yerine kolayca sığıyor. Gwyn beni el sallayarak ve sırtarak karşılıyor, sanki Madeline'in anısını unutturmak için değil de eğlenceli bir gün geçirmek için yola çıkmışsınız gibi. Benjamin arabadan inip arkadan bir spor çantası çıkarırken beni tanımıyor, yüzüme bile bakmıyor.

"Tekneyi dün gece hazırladım," diyor, "o yüzden gitmeye hazır olmalıyız. Yakıt ve her şey hazır."

"Gemide ısıtıcı da var," diyor Gwyn, kollarını soğuğa karşı ovuşturarak. "Oldukça rahat."

Kolumun altına sıkıştırdığım kendi çantamla onları otoparkın yokuşundan iskeleye kadar takip ediyorum. Bir kapıdan geçiyoruz, sonra iki tarafı suyla çevrili bir yürüyüş yolundan rıhtımın sonundaki bir kızağa çıkıyoruz. Her iki yanımızda düzinelerce tekne sıralanıyor; yelkenli büyük beyaz tekneler, motorlu daha küçük tekneler, birkaç tane de daha büyük tekne, tıpkı doğru yürüdüğümüzü bildiğim tekne gibi. Oraya vardığımızda, Benjamin tekneye ilk tırmanan oldu. Taba rengi yürüyüş pantolonu, lacivert ağır bir örgü kazak ve bir bere giyiyor. Elini uzatıyor, Gwyn de elini tutup arkasından tırmanıyor.

Kız gemiye bindiğinde gülümseyip elini tutuyorum, ama o bana tek kelime etmiyor; gözleri gözlerime takılıyor ve oradaki güvensizliği anlamak mümkün değil. Madeline olan eski ben bile bu bakışın ne anlama geldiğini tam olarak kavrayamıyor ama bunu neden kabul ettiğini merak ediyorum. Acaba o ve Gwyn benim düşündüğümünden daha fazlasını mı biliyorlar - eğer bugün benim onları öldürmeyi planladığım gibi onlar da beni öldürmeyi planlıyorlarsa. Beni tekneye bindirmelerinin bu kadar kolay olacağını, bu kadar hızlı gerçekleşeceğini tahmin etmemiştim. Bir B planı ve belki de bir C planı hazırlamam gerektiğini düşünüyordum.

Kalbim hızlanıyor. Belki de benim onları tuzağa düşürdüğüm kadar onlar da beni tuzağa düşürmüşlerdir. Hiçbir şey yokmuş gibi davranarak yanından geçiyorum ve Gwyn'i kulübenin içinde buluyorum.

"Vay canına. Harika bir tekne." Küçük mutfığı ilk kez görüyormuş gibi yüzüme hayranlık ifadesi çizerek inceliyorum. Bir kabin oturma alanı. Her tarafta pencereler var, diğer tekneleri ve Puget Sound'u görebiliyoruz. Benjamin benden sonra içeri giriyor, çantasını bir kabine atıyor ve içeride, mutfığın hemen arkasında bulunan tekne kumandalarıyla uğraşmaya başlıyor. Sol tarafta dar bir merdiven seti var ve teknenin içindeki iki uyku alanından birine iniyor. Elena'nın hangisinde saklandığını merak ediyorum.

"Evet... Benjamin'le birlikte geldi." Gwyn ona minnettar bir bakış fırlatıyor ama o bunu kabul etmiyor. "Madeline'in en sevdiğiydi. Aslında burada nişanlandılar." Parmağıyla teknenin arka tarafını, bizim bordaya çıktığımız yeri işaret ediyor. "Tam orada. Onu kendi nişan fotoğrafını çekmesi için kandırdı," diye ekliyor gülerek. Ama sonra gülümsemesi kayboluyor. "Özür dilerim. Şu an biraz tuhaf davranıyorum."

"Hayır, değilsiniz," diye onu temin ediyorum. Onlar sadece her şey normalmiş gibi davranıyorlar, ben de öyle yapmaya niyetliyim.

Gwyn, Benjamin'e tekneyi kayığa bağlayan halatlarda yardımcı olmak için dışarı çıkıyor. Tekneyi kızaktan kurtarmak için birlikte çalışmalarını izliyorum ve arkaları dönükken ana kamaraya sesleniyorum, yatağın kenarı durduğum yerden görülebiliyor. "Elena?"

Yanıt yok.

Benjamin ve Gwyn'in hâlâ tekneyle meşgul olup olmadıklarını kontrol ediyorum ve diğer uçtaki kış kamaraya doğru ilerliyorum. "Elena?" Bu sefer cevap veriyor.

"Ben buradayım. Sessiz ol."

Ve planın işe yaradığını fark ederek cebimden ezilmiş ilaçları çıkardım.

"Erken olduğunu biliyorum ama bir şişe şarap açmamın sakıncası var mı?" Kapıdan seslendim.

Gwyn gülüyor. "Tekneye binmek için asla erken değildir. Hadi bakalım. Belki bir kırmızı?" Benjamin bana bir bakış atmayı ihmal etmiyor. "Kırmızı karışımın iyi olması gerekiyor. Satın almak için görüştüğümüz bir Kaliforniya şaraphanesinden. Daha yeni koydum Biz gelmeden önce birkaç dakika soğuması için buzdolabına koydum. Şunu aç."

Neredeyse burnumu çekecektim - kırmızı şarabın altmış derece civarında servis edilmesi gerekir, bu da genellikle yetmişe yakın olduğu varsayılan oda sıcaklığının altındadır. Tipik Benjamin. Mini buzdolabında üç şişe duruyor ve ben kırmızıyı alıyorum. Ki buna kızmadım. İlaçların tadını beyazdan daha iyi gizleyecektir.

Kendime bir bardak dolduruyorum, sonra torbada öğütülmüş olanın yarısını şişeye ekliyorum, döndürüyorum, sonra tekrar döndürüyorum, çünkü camdan benekler görünüyor. Çoğunlukla çözünmüş gibi görüldüğünde, kendi bardağımdan ayrı tutmaya dikkat ederek iki bardak daha dolduruyorum.

Gwyn içeri giriyor ve pembe yağmur ceketini çıkarıp altındaki fanilayı gösteriyor. Bana doğru bir sırtış fırlattı. "Bunu yaptığımıza çok memnunum."

Sanırım *ben de*. Ve bunların her biri hak edilmiş olsa da, içime bir suçluluk duygusu saplanıyor. Ama sonra kamerayı, günlüğü, Madeline'i ittikten ya da itilişini izledikten ya da Benjamin'in bunu yaptığını bildikten sonra onun eşyalarını almış olması gerektiğini düşünüyorum ve ağzımdan kaçıyor. "Burası çok güzel. Bir fotoğraf makinesi getirdim," diye mırıldandım. "Güzel zamanları hatırlamak için."

Gwyn irkilmiyor. "Harika bir fikir."

Sesindeki coşkuya sadece Benjamin'in dışarıdan gelen "Ve gidiyoruz!" çağrısı eşlik ediyor.

ALTI

REBECCA

Şim di

Gwyn ve ben kamaranın sıcaklığından teknenin Puget Sound'u kolayca geçmesini izliyoruz. Şarabımızı yudumlarırken ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum - böyle bir günde bir arkadaş nasıl etkileşimde bulunurdu, ama tek düşünebildiğim birkaç saat içinde nefes almayı bırakacağı, kalbinin atmayı durduracağı. Gwyn fiilen gitmiş olacak.

"Havanın ısınması bekleniyor," diyor. "Hava muhtemelen rüzgarlı olacak ama umarım dışarıda biraz vakit geçirebiliriz. Bunun gibi bir şey yok. Yazlar en iyisi. Özellikle de sıcak havaların olduğu Ağustos ayları." Dudakları kenarlarından yukarı doğru kıvrılıyor, gözlerinde uzaklara bakan bir ifade var. Sanırım bir şeyler hatırlıyor. Keşke ne olduğunu bilseydim.

"Madeline bunu mu severdi?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Madeline tekneyi severdi, nokta. Hava nasıl olursa olsun fark etmezdi. Herkes onun yumuşak, şımarık bir zengin kızı olduğunu düşünüyordu ve"-Gwyn burnunu kaşdı-"Sanırım bazı açılardan öyleydi. Ama aynı zamanda sert biriydi. Eski sevgilimle aramdaki her şeyi çözmemeye yardım edebilirdi. Ve bu teknede olmak için her türlü hava koşulunda dışarıda kalırdı. Balayı iptal edildiğinde sırt çantasıyla gezmeye gitmeyi kabul etti. Bu cesaret ister. Sadece o kabul ettiği için evet dedim, yoksa... sırt çantasıyla mı? Dışarıda yerde uyumak mı? Hayır, teşekkürler." İçini çekti. "O kızı özlüyorum."

Yüzünü inceliyorum, yüz hatlarında özlem yazılı. "Sırt çantasıyla gezmeye gitmek istemedin mi?"

Gwyn bir yudum almak için kadehini kaldırıyor ama kadeh masanın kenarına çarpıyor ve bir saniye sonra kadeh yere düşüyor, kan kırmızısı şarap halının üzerine dökülüyor. Suya dayanıklı ve bir tarafta birikiyor. Öğütülmüş ilaç parçacıklarını görebildiğimden eminim ama Gwyn sadece küfrediyor ve bir havluya uzanıyor. "Yapmak zorundaymışım gibi hissettim. Süslü bir balayına çıkacaktık ama iptal oldu. O benim en iyi arkadaşımdı. Düşündüğümde daha eğlenceliydi ama sonra kayboldu..." Sesi kesiliyor.

Kendisinden bahsederken gösterdiği sıcaklık beni yine etkiledi. Beni. Aşağıdaki Elena'nın onu dinlediğini hayal edebiliyorum - muhtemelen gözlerini deviriyor. Yine *iyi rol yaptığını* düşünüyorum.

"Sana biraz daha şarap koyayım." Ayağa kalkıyorum ama Gwyn beni başından savıyor. "Zahmet etmeyin. Ben beyazlardan birini deneyeceğim. Bu çok ağır geliyor günün erken saatleri için."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama o bir yetişkin ve farklı bir tür şarap istiyor. Bunu düşünmeliydim-her ikisinden de birer tane açmalı ve her birine ilacın yarısını eklemeliydim. Gwyn kırmızıdan sadece bir iki yudum aldı, bu da muhtemelen etkilerini hiç hissetmeyeceği anlamına geliyor. Onu etkisiz hale getirmenin başka bir yolunu bulacaktım gibi etrafıma bakıyorum ama o çoktan karşıma geçmiş, bu kez köpüklü bir beyaz yudumluyor.

Ben planımı zihinsel olarak ayarlamaya çalışırken Puget Sound etrafımızdan geçiyor. -Girdaplı, karanlık sular, ara sıra kafasını çıkaran bir fok. Karaya yakın bir yerden geçiyoruz, ama burası yerleşim yeri değil - kayalık kenarlı bir ada, sık ormanlar, dalgaların sürüklediği odunlarla dolu dar bir kumsal. Bir süre sonra suyun çok açığındayız, sis yüzünden görünürde hiçbir şey yok.

Ürperiyorum; bu bana arkadaşlarla geçirilen bir öğleden sonradan çok bir korku filmini hatırlatıyor.

Sonunda tekne yavaşlar ve Gwyn kenara çekilerek pencereden tepedeki dümen kolonuna bakar. "Oh, durdu. Genelde güzel manzaralı bir yer bulur ve teknenin biraz yüzmesine izin veririz."

Tekrar bakıyorum ama sis yüzünden tek görebildiğim su. Nereye gittiğimizi tam olarak göremediğimizi göz önünde bulundurursak, belki de kırk beş dakikadır hareket halindeyiz. Sanırım birkaç mil uzaktayız - çok değil, ama belki de yeterince uzaktayız, özellikle de görüş mesafesinin bu kadar az olduğu böyle bir gün için.

Benjamin elinde kadehle kamaraya giriyor ve bir koltuğa gömülüyor. Hepimiz uzun bir süre orada oturuyoruz, tekne suyun içinde sallanıyor.

"Doldurayım mı?" Gwyn soruyor. Ayağa kalkıyor ve bacaklarını esnetiyormuş gibi birkaç adım atıyor.

"Ben iyiyim." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Benjamin içeri giriyor ve kırmızı şişeden kendi bardağını dolduruyor. Eğilip Gwyn'in yanağına bir öpücük konduruyor, sonra da en yakındaki kanepede kendine bir yer buluyor. Dağılırken Benjamin'i izliyorum. Onda bir tuhafılık var ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyorum.

Gwyn önce bir pencereden, sonra diğerinden dışarı bakar, sonra da yanına oturur. Ben.

"Peki, ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Ne kadar güzel olduğu hakkında bir şeyler mırıldanıyorum. O an geliyor-İkisinin de öleceği an. Bunu düşündükçe midem bulanıyor.

"Burada birkaç dakika durabileceğimizi düşündüm," diyor Benjamin, beni karanlık düşüncelerden kopararak. "Bugün suda başka kimse yok, en azından buralarda. Muhtemelen kıyıda balık tutmak için iyi bir sabahtı." Benjamin'in gözleri geldiğimiz yolu kesiyor. "Foklar etrafta dolaşıyor. Dışarı gel, bir bak."

Kapıdan dışarı çıkıyor. Gwyn iç çekiyor ama yüzünde bir gülümseme beliriyor ve gerçek duygularının ne olduğunu anlamaya çalışıyorum -onu seviyor mu, ona güveniyor mu- ama ceketlerimizi giyip soğuk, nemli bir rüzgâra çıkıyoruz, havada yoğun bir tuzlu okyanus kokusu var.

Benjamin arkada duruyor, ellerini tüm kenarı kaplayan parmaklıklara bastırılmış. Burası açık hava bir yer, sadece üstündeki örtü hafifçe düşen nemin ona ulaşmasını engelliyor. Gwyn ve ben ayaklarımızı sürüyerek dışarı çıkıyoruz ve Gwyn bir taraftaki sandalyeye oturuyor. Yanındaki yere vuruyor ve ben de minderli koltuğa çöküyorum. Şaraptan aldığı yudumlardan etkilenmedi ve Benjamin de henüz ilaçların belirtilerini göstermiyor ama uzun sürmeyecektir. Eğer bir şey varsa, alkol etkisini maskeliyor.

Ama sonra Benjamin dönüyor ve yüzündeki ifade beni geriyor. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamamı sağlıyor ve bunun intikam almak istememle ve Elena'nın aşağıda yardım etmek için beklemesiyle bir ilgisi yok. Genellikle şefkatle parlayan gözleri daralıyor. Alnı kırışıyor ve elleri kenetleniyor.

"Gerçeği istiyorum," diye homurdanıyor.

"Ne?" Gwyn irkilmiş ve kafası karışmış bir halde başını kaldırıyor. "Sen iyi misin?"

Bana dik dik bakmak için onu görmezden geliyor. Kalbim göğsümde çarpıyor ama tereddüt etmiyorum, kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?" Rolümü oynuyorum. Rebecca olmak.

Benjamin şimdi Gwyn'e bakıyor. "Sende bir şeyler var. Ve onda." Beni işaret ediyor.

Gwyn hareketsiz kalıyor - kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatan bir şekilde, tamamen hareketsiz.

ALTMİŞ BİR

REBECCA

Şim di

"Sanırım-" Benjamin kısa bir süre durur, hızlı bir daire çizerek döner, elleri yine parmaklığı bulur. Elleri çabalamaktan bembeyaz olana kadar sıkıyor. "Gwyn, Madeline'e olanlarla bir ilgin var mı?"

Bunu söylerken ona bakamıyor bile. Şimdiki nişanlısının, o zamanki nişanlısının karısının *ölümünde* rol oynadığı bir dünya hayal edemiyor. Göğsüm sıkışıyor ve tepkisini görmek için ona bakıyorum, ama biraz genişlemiş gözleri dışında neredeyse hiçbir ifadesi yok.

Yaptıkları karşısında şok oldum. Planlarımın ne olduğunu biliyor olamazdı. Ama belki de biliyordu ve belki de bunun önüne geçip suçu Gwyn'in üzerine atmaya çalışıyor.

"Tabii ki hayır." Gwyn'in sesi soluk soluğa çıkar ve ayağa fırlar. "Madeline'i sevdim."

"O zaman neler oluyor?" Benjamin nadiren küfreder -zihnimde Benji olduğu zaman ile şimdi arasında geçen yıllara rağmen, dudaklarından dökülen sert kelimeyle irkiliyorum. Ben de ayağa kalkıyorum ve yarım adım geri çekiliyorum, kaslarım sanki bir yere gidecekmişim gibi geriliyor. Ama bir teknedeyiz. Kaçış yok.

Ayrıca, bu gemiyi terk edecek biri varsa o da odur. Ve Gwyn. Kalıcı olarak.

Tabii ki, onları bu teknede kapana kısırdığım kadar, onlar da beni kapana kısırdı. Nabzım bir çentik atıyor ve tutunmak için en yakın yüzeye uzanıyorum - kendimi topraklamak için, kelimenin tam anlamıyla değil mecazi olarak.

Aramızda bir ileri bir geri bakarken Benjamin'den öfke yayılıyor.

İçimden küçük bir ses ona seslenmek istiyor -Benim, Benji- *ama* onu bastırıyorum çünkü o küçük kız öldü ve şu anda olduğum kadın benimle bu şekilde konuşulmasından hoşlanmıyor.

"Gwyn'in onu destekleyen bir arkadaşı var," derken buluyorum kendimi. "Bir şeyler döndüğünden şüphelendiğinde ona yardım eden biri. Ki öyle de yapıyor." Kendimi ona doğru ilerlemeye zorluyorum. Parmağımı göğsüne doğru bastırıyorum. "Bu konuda konuşacak hiçbir yerin yok."

Gwyn bana şaşkın gözlerle bakıyor. Benjamin'in yüzü kızgınlıkla buruşuyor.

"Onu izlediğinizi biliyoruz," diyorum.

"Beni mi izliyordun?" Sesi tizleşiyor. "Neden bahsediyor bu?"

Bir anlık sessizlik, ikisi de birbirine bakıyor, sanırım ikisinin de diğerine güvenmediğini fark ediyorlar. Ama bunu yapmak için çok erken. Benjamin'in ayaklarında en ufak bir sallanma ya da dengesizlik yok. Belki de ilaçlar şarap şişesinin dibine sandığımdan daha çabuk battı. Belki de bardağında hiç kalmamıştır.

Belki-

"Tabii ki seni izliyordum." Benjamin'in sesi bir oktav düşüyor, soğuk ama ürkütücü bir şekilde sakın, beni olduğum yerde donduruyor. "O kaybolduktan sonra neredeyse kendini bana atıyordun, o kadar üzgündüm ki zar zor nefes alabiliyordum." Nefes alıyor. Nefes veriyor. Tüm vücudu bu hareketle yükselip alçalıyor ve sözleri durduğunda ne kadar yenilmiş olduğunu görebiliyorum. Öne atılıp kollarımı ona dolama, "Benji, benim," diye haykırma dürtüsü yeniden şiddetleniyor.

Ve yine, geri bastırıyorum. Suçlu insanlar suçlarını inkar ederler. Hikayeler uydururlar. Bahaneler bulurlar.

"Ve bunu fark etmem parmağına yüzüğü takana kadar sürdü. Seni gerçekten önemsiyorum. Ama Tanrı aşkına, Gwyn" -bana elini sallıyor- "biraz nefes almaya ihtiyacım varken beni takip ettiriyorsun. Olanları sindirmek için biraz zamana. Karımın cesedinin bulunduğunu düşündüğümde, tüm bunlardan sonra nihayet cevapları bulacağımızı düşündüğümde. Belki de mezar taşının altına bir ceset koyabiliriz. Sanki bana güvenmiyorsun."

Gwyn ağzını açıyor ama adam elini kaldırıyor. "Ve kamerayı buldum. Günlüğü de. Nereden aldın onları? Sen mi-" Başını eğiyor, gözlerini kocaman açmış ona bakıyor. Şaşkınlıktan yüzü kızarıyor. "Onları nereden buldun, Gwyn?"

Farklı bir hikâye kendini çözerken göğsümde sert bir düğüm oluşuyor. Tüm bunların arkasında Gwyn'in olması mümkün mü? Kip'i düğüne davet *etmişti*. Benjamin ve Madeline'inki kadar mükemmel bir şey istemişti. Ve kamera ve günlük, onları başka nasıl elde edebilirdi ki?

Belki Benjamin masumdur? Ondan şüphelenmek, ondan nefret etmek için pek çok nedenim vardı ama... bu kararımı gölgeliyor mu? O değil de

O olmasını dilemeye mi çalışıyordum? Kalbim göğsümden karnıma doğru düşüyor, bu olasılıkla ve bunun ne anlama gelebileceğiyle boğuşuyorum.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyor Gwyn. Anında inkâr.

Anlık suçluluk.

Ellerini havaya kaldırdı. "O şeylerin kaybolduğunu sanıyordum. Dediler ki -"Muhtemelen düştüğünde olmuştur, diye düşünmüştüm." Benjamin'e baktı. Bana. "Bende değiller."

"O zaman neden senin ofisindeydiler? Bana yalan söyleme. Onları orada buldum, aylar önce, dolabın içinde saklı." Delici bir bakışla ona bakıyor. "Sen taşındın ve birden Maddy'nin kayıp eşyaları ortaya çıktı. Ne düşünmem gerekiyordu?" Boğazı düğümlendi, yüzü ağlayacakmış gibi kızardı. "Bunca zamandır ona zarar verip vermediğini merak ediyordum. Peki *neden* senin ofisindeydiler, Gwyn?"

Rüzgâr etrafımızı kırbaçlıyor, soğuk ve delici. Gwyn'in cevabını beklerken sırtımı teknenin kamarasına verip ceketimi daha sıkı kavırıyorum. Ben de aynı şeyi bilmek istiyorum.

"Ofisimde değiller. Onları ofisimde nereye koyabilirim ki? Onları ofisime koymak için nasıl bulabilirim ki?" Öfkeden kudurmuş gibi konuşuyor.

Birbirlerine bakıyorlar, Gwyn'in kolları göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturulmuş, Benjamin'in tüm vücudu öfkeli nefeslerle kabarıyor. Eriyip gitmek istiyorum - önce birbirlerini yok etmelerine izin vermek. İçime kötü niyetli bir neşe yayılıyor, vücudumda kıvrılıp bükülme şekliyle yabancı - suçluluk duygusu peşinden koşuyor.

Bu insanları

seviyorum.

Çok sevdim.

Geçmiş zaman.

Beni incittiler.

Geçmiş ve şimdiki zaman.

"Ve tabii ki seni takip ettirdim! Garip davranıyorsun. Telefonunun şifresini değiştiriyorsun, her saat arama yapıyorsun. Ormanda kadınlarla buluşuyorsun. Eski sevgilin mi? Beni aldatıyor musun?"

"Ne?" diye tersledi. "Bunu nasıl düşünebilirsin ki?"

Bir el omzuma dokundu. Sıçradım.

"Sence de zamanı gelmedi mi?" Elena'nın sesi kulağıma doğru süzülüyor, yatıştırıcı. Benjamin bakar ve iki kere düşünür. "Burada ne halt ediyorsun?"

ALTMİŞ İKİ

REBECCA

Şim di

Elena dışarı çıkıyor. Elinde bir şırınga tutuyor, aslında üç şırınga. İkisi Benjamin için - uzun boylu ve Gwyn ve benden rahatlıkla yetmiş ya da seksen kilo fazla - ve biri de Gwyn için. Uyuşturucunun etkisini göstermemesi ihtimaline karşı onları yedek olarak getirmişti, böylece denize atılmaları daha kolay olacaktı. Onları Puget Sound'un ortasında bırakmak, ki hesaplamalarım doğruysa şu anda bulunduğumuz yer yaklaşık sekiz mil genişliğinde. Elbette birkaç tekne geçebilir ama sis yüzünden kimsenin onları zamanında görmesi pek mümkün değil. Bu da yardım çağrılarını azaltacaktır. İlaçlarla uzun sürmez.

Cesaretimi korumaya çalışarak titreyen bir nefes alıyorum.

"Artık beni gördüğüne hiç sevinmiyorsun," diye mırıldanıyor Elena. Klasik Elena bakışıyla tek kaşını kaldırıyor. "Sana söyledim Maddy, ondan hiçbir zaman gerçekten hoşlanmadım. Ve düşünsene, bunların hepsi önlenebilirdi."

Şok, sıcak ve hızlı bir şekilde içimden geçti. *Maddy*. Eski adımları kullanmasını planlamamıştım. Onu düzeltmek için ağzımı açtım.

"Maddy?" Benjamin'in dişleri öfkeyle sıkılarak sözümü kesti. "Maddy öldü. Onu rahat bırak. Sen ve ben artık aile değiliz. Neden aramaktan vazgeçmiyorsun? Ve tekneme nasıl bindin?" Gözleri Gwyn'e kayıyor. "Senin bu işle bir ilgin var mı? Hepiniz bu işin içinde misiniz?"

Gwyn şimdi bana bakıyor. Bir elini uzatıp kolumu tutuyor. Beni dönmeye ve ona bakmaya zorluyor. Kendimi geri çekiyorum, küçük alanda elimden geldiğince aramıza mesafe koyuyorum. Ama Benjamin'in sözleri zihnimde yankılanıyor - *neden aramaktan vazgeçmiyorsun?*

"Kahretsin," diyor Gwyn bir süre sonra. "Lens takıyorsun. Onları görebiliyorum." Bana tekrar uzanıyor ve ben onu silkeliyorum.

"Tabii ki öyleyim. Ya o ya da gözlük." Elena'ya bir adım daha yaklaşıyorum.

"Ama sen-" Gwyn başını yana eğiyor. "Sen o değilsin. Maddy değilsin, ama sen-" Bakışları Elena'ya, sonra tekrar yüzüme, vücuduma kayıyor. "Ama biraz ona benziyorsun. Kuzen gibi belki ya da..."

Benjamin de bakıyor. "Konuyu saptırmaya çalışmayı bırak, Gwyn. Elena'yı buraya sen mi davet ettin? Sana onun artık hayatımızın bir parçası olmasını istemediğimi söyledim."

Gwyn yavaş bir nefes verir. "Ne haltlar dönüyor burada?" Arkasındaki koltuğa uzanıyor ve oturmak için vücudunu yavaşça indiriyor. "Benjamin, sen başla."

Benjamin ona bir bakış atıyor ama dikkati sadece benim üzerimde. Sonra Elena'ya. Bakışlarında şüphe var ama bunu anlayamıyor - çatık kaşları bana bunu söylüyor.

"Sence kim yaptı?" Elena bana soruyor. "Yoksa düşündüğümüz gibi yarı yarıya mı? Sanırım her iki durumda da ikisini de öldürmek zorundayız. Tanık bırakamayız." Sesi içimde geziniyor, onun yapabildiğini fark etmediğim bir tür ürpertici. Ben de kendimi ondan uzaklaşırken buluyorum. Ama belki de bu iyidir. Belki de birini öldürmek için gereken şey budur.

Benjamin bir kahkaha patlatır. "Bizi öldürmek mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?" Elena kaşını bile kıpırdatmayınca yüzündeki eğlence kayboluyor.

"Hayır Benjamin, değilim. Madeline'in ölümünden sen ve Gwyn sorumlusunuz."

Bir dakikalık saygı duruşu.

"Ama-" Gwyn tekrar bana doğru uzanarak sesini yükseltiyor.

Benjamin araya giriyor. "Sen de herkes kadar şüphecisin Elena. Neden ilk başta yakın kalmana izin verdim sanıyorsun? Neden bir *insan* senin gibi biriyle iletişimde kalsın ki?" Benjamin'in sözleri sert ve kızgın. Ne demek istediğinden emin değilim. Onunla birlikte olduğumuz süre boyunca yeterince iyi anlaşılmışlardı. Düğünde dans bile ettiler.

Elena alt dudağını sahte bir acıyla dışarı çıkarıyor. "Madeline'le birlikte olduğunuz ilk altı ay boyunca benimle iletişimde kalmakta gayet iyi görünüyordun. Ta ki tam o zamana kadar... ah, evet. Ona evlenme teklif edene kadar. Aslında bu da planın bir parçasıydı, o yüzden sorunun ne olduğunu anlamıyorum."

"Ha?" Kafamı kaldırıyorum ama Elena hâlâ Benjamin'le konuşuyor. Noktaları birleştirmeye, sözlerini anlamlandırmaya çalışıyorum ama bir anlam ifade *etmiyor*.

"Aslında, plana uymuş olsaydın, işler bu noktaya hiç gelmeyecekti. Lanet olası hayalin ve ihtiyacın olan tüm parayla birlikte suçsuz olacaktın. Benden bir daha asla haber alamayacaktın."

Plan mı? Kalbim göğsümde karmakarışık. Gwyn bana tekrar sarılıyor, ben de ona izin veriyorum, kendimi geri çekemeyecek kadar kaptırmışım.

"Kimsenin ölmesi gerekmeyecekti," diye devam ediyor Elena. "İkimiz de istediğimizi elde etmiş olurduk."

"Neden bahsediyor Benjamin?" Gwyn'in sesi fısıltıya dönüşüyor.

Gwyn bileğimi sertçe sıkıyor. Aşağı baktığımda gözleriyle karşılaşıyorum ve eskiden Madeline olduğumu bildiğini ya da en azından şüphelendiğini biliyorum. Tek yaptığı elimi tutmak ve bana inanmayan gözlerle bakmak. Midem bulanıyor, son birkaç gündür eski en iyi arkadaşı Madeline hakkında söylediği nazik sözleri yeniden hatırlıyorum ve bir sonuca varıyorum.

"Bir şey yok." Benjamin Elena'nın yanından geçerek kabinin içindeki ikinci direksiyon kolonuna doğru ilerliyor ve Elena o anı kolunun üst kısmındaki büyük kasa iğneyi batırmak için kullanıyor. "Bu da ne-" diye bağıyor. Etkisi anlık değil ama dengesi bozulmaya başlıyor; en yakın sandalyeye uzanıyor ve kendini içine bırakıyor, bacakları artık onu tutmuyor.

"Elena?" Dedim. "Nedir o?" Elinde başka bir şırınga var, ucunda tek bir damla berrak sıvı parlıyor.

Bana doğru bir bakış attı. "Merak etme. Bu onu öldürmez." Benjamin'e geri dönüyor. "Aslında bak ne diyeceğim Benjamin. Madem bu işi berbat ettin, sana düzeltmen için bir şans vereceğim. Sen kendini denize at, ben de ağır bir iş yapmak zorunda kalmayayım, ben de onlardan birinin yaşamasına izin vereyim."

Birinin *yaşammasına izin ver*. Beni ya da Gwyn'i kastediyor.

Onunla dalga geçip geçmediğini anlayamıyorum. Gwyn elimi daha sıkı tutuyor. Elena dönüyor ve bizi işaret ediyor. Bakışlarında nazik hiçbir şey kalmadı. Gözleri üzerimde gezinirken kardeşçe hiçbir şey yok.

Her şey o kadar hızlı geliyor ki yetişmekte zorlanıyorum. Benjamin'i arıyordu. Yalan söylüyordu. Ama neden?

"Kiminle yaşamak istersin? İlk karınla mı? Yoksa "nişanlın" -elini sallıyor- "nişanlın mı?"

Yutkunuyorum, avuçlarımın nemlendiğini hissediyorum, Elena'yı inceliyorum, benimle göz kırpmasını bekliyorum - bunun sadece onu konuşturmak için bir numara olduğunu, hala bu işte birlikte olduğumuzu işaret etmek için.

"Sen ne sikimsin-" Elini yüzüne bastırıyor, ağzını siliyor, gözlerini kırıştırıyor, odaklanmaya çalışıyor.

"O Madeline, seni aptal."

"Maddy?" Benjamin Elena'nın enjekte ettiği şeyden dolayı sersemlemiş durumda ama bu onu o ana geri çekmiş gibi görünüyor. Gözleri büyüyor, çaresiz, sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bana bakıyor. Yüzümü, vücudumu inceliyor, çenesi yavaşça düşüyor. "Sen-" Boğazından boğuk bir ses geliyor ve

Tekrar dener. "Sen... sen yaşıyorsun. Bu gerçekten sen misin? Bu sen olamazsın, ama bu-"

Gözlerindeki umut kalbime bir bıçak gibi saplanıyor. Onunla Avrupa'ya gitmemi istediğinde de aynı umut vardı. Tam da bu noktada nişan fotoğrafımızı çektiirmek için beni kandırdığında. Birdenbire, onun ölmesini istemiyorum. Artık Maddy olmasam bile, bir daha asla o *olamayacak olsam* bile, onun yaşamadığı bir dünya hayal edemiyorum.

Dik oturmaya çalışıyor, yemek masasına tutunuyor, bana odaklanmaya çalışıyor ama yapamıyor. Sesi bir kademe yükseliyor. "Maddy? Gerçekten sen misin? Gwyn, o mu?"

Elena gülüyor. "Herkes sana takmış durumda Madeline. Tıpkı her zaman olduğu gibi. Babamız, arkadaşların, sosyal medya takipçilerin, sosyete sayfaları..." Sesi kesiliyor. İki şırınga elinde duruyor ve şimdi üçüncüsünün kimin için olduğunu biliyorum.

"Sen," diyor Elena'ya. "Onu öldürmeye çalışan sendin."

Bakışlarım Elena'ya doğru uçuyor. Onun beni izlediğini görüyorum. Ve şimdi, göz kırpmıyor

-Ama bu hoş, kardeşçe bir göz kırpma değil. *Seni yakaladım göz kırpması.*

ALTMİŞ ÜÇ

REBECCA

Şim di

"Sen benim kız kardeşimsin." Kelimeleri söylüyorum ama bedenim çoktan soğumuş, uyuşmuş ve yanıldığımı fark etmişti. Çok yanılmışım. Aslında bunca zaman yanılmışım. Geçtiğimiz üç yıl boyunca önce arkadaşlarımı keşfettim, sonra Gwyn ve Benjamin'e odaklandım.

"Üvey kardeş." Elena yaklaşıyor.

Göz kırpıyorum ve bir adım geri atıyorum. Gwyn beni yakalıyor, arkasından çekmeye çalışıyor ama gidecek bir yer yok.

"Sen-" Sağıma soluma bakıyorum, yönümü bulmaya çalışıyorum. Gökyüzü hâlâ karanlık, gri ve gökyüzünden ince bir sis geliyor, her şeyi nemli ve kaygan bırakıyor. Teknenin arka tarafındayız, ama ondan uzaklaşmak için tek bir yol görüyorum; beni üst güverteye, açık hava dümen kolonunun bulunduğu yere, kıyıyı keşfetmek için şişme bir botun bağlı olduğu yere götürecek küçük bir dik merdiven seti.

Ama oraya gitmek Gwyn ve Benjamin'i -en iyi arkadaşım, kocam- Elena ile yalnız bırakır.

Hâlâ mantıklı gelmiyor. Kafamı tam olarak toparlayamıyorum - beni hem seven hem de kızdıran kız kardeş. Anne rolünü doldurmaya çalışan. Bir şeylerin yanlış gittiğini anlayabilen. Ve şimdi, sadece tek bir şey düşünebiliyorum.

Elena beni öldürmeye çalıştı.

"Sırt çantalı gezide bile değildin," diyorum. "Çalışmak zorunda olduğunu söylemiştin."

"Tabii ki değildim." O yaklaşırken merdivenlerden yukarı çıkıyorum. "Eve gittim, böylece sen kaybolduğunda herkese orada bile olmadığımı söyleyebilecektim. Elbette bir rol oynamış olamam."

Sözleri karşısında içim
burkuldu. "O zaman nasıl-
"

"Kolay oldu," dedi. "Sence Kip'in arkadaşın olması bir tesadüf müydü? Benji'yle ilişkinizi sorgulamanız için sizi cesaretlendirmesi? Balayınız için sırt çantasıyla uçurum kenarındaki bir kamp alanına gitmenizi önermesi?"

Kip.

Kip, Elena'nın asistanıydı.

"Kip'in tek derdi ihtisasının iyi geçmesiydi. Annesine yardım edebilmek için işini kaybetmemek. İsteddiği bursu almaktı. Ona tam olarak ne yapmasını söylediysem onu yaptı."

"Beni iten o muydu?" Kalbim gittikçe daha hızlı atarak soruyorum- yine ihanete uğradım. Bana yardım eden tek kişi. Asla kendi gündemi olmayan kişi.

"Oh, hayır. Kip olmaz. Ona öldürücü darbeyi vurdurmaya çalışmaktan daha iyisini biliyordum. Ayrıca, bunu yapmamın gerçekten daha iyi olacağını düşündüm."

Anlamaya çalışarak göz kırpmıyorum.

"Sana yardım mı ediyordu?" Mırıldanıyorum.

"Bu yüzden herkes onunla bir ilişkin olduğunu düşünüyordu." Gwyn öyle diyor. "Bu yüzden mi gelip duruyordu?"

Benjamin Elena'ya, "Anlat onlara," diye çıkıştı. "Onlara ne yaptığımızı söyle. Yoksa ben söylerim." Eli koluna yapışıyor ve ayağa kalkmaya çalışıyor ama bacakları altından kayıp düşüyor. Ona ne verdiği hakkında hiçbir fikrim yok; Elena için çalıştığım aylarda kataloglamaktan sorumlu olduğum, ofiste kullanılan sakinleştiricilerle ilgili hafızamı yokluyorum.

"Onlara neyi anlatayım? Her şeyi mi?" Elena'nın kaşları kalkıyor. "Bu gemideki hiç kimse kimseye anlatacak kadar yaşamayacak, o yüzden ben de anlatabilirim." Şırıngayı indiriyor ve Benjamin'e doğru iki adım atıyor. Kolunu Benjamin'in omuzlarına doluyor ve onu kendine çekiyor.

"Tatlım, keşke söyleneni yapsaydın." Elena bana baktı. "Benjamin üniversitede çıktığım adam. Hayatımda bir erkek olmadan çok daha iyi olduğuma karar vermeme yardımcı olan kişi. Beni kendisiyle çıkmaya ikna etmek için bir yılını harcadı, tıpkı seni yavaşça içine çektiği gibi. Birlikte bir iş planı yaptık. Birlikte koca bir hayat hayal ettik. Sonra ne oldu? İş planını aldı ve beni ortada bıraktı. Sahip olmadığına yemin ettiği yatırımcıları sihirli bir şekilde elde etti. Para yokmuş gibi davrandı. Şaraphanemizi açtı. Bana hiçbir şey kalmadı. Ama sen? Seninle evlenmek istedi. Sana *aşık oldu*" -tırnak işareti kullanıyor- "sana."

"Bu değil-"

"Sessiz ol, Benjamin. Olan bu."

Boğazım kurudu. "O senin eski sevgilin mi?" Benjamin'in şaraphanede onu aradığı zaman aklıma geliyor. Tüm bu süre boyunca Elena'yla konuşmuş olmalı, birlikte olduğumuz süre boyunca Benjamin onunla iletişim halindeydi.

eski sevgilisiyle. *Elena* olan. Ama nasıl? Elena ve Benjamin'in bu işte birlikte olması nasıl mümkün olabilirdi?

"O senin eski sevgilin mi?" Gwyn benden sonra tekrarlıyor.

Elena ile iletişimi hiç kesmedi, bunca zamandır bunu yapıyordu. Gwyn'in endişelendiği eski sevgilisi de oydu. "Bu yüzden mi ormanda buluşmaya devam ettiniz?" diye soruyorum.

"Öyle bir şey değil," diyor Benjamin. "Öyle değil, ben asla aldatmadım. İkinizi de."

"Birine ihanet etmenin birden fazla yolu vardır," diyor Elena. "Neden Madeline'e bundan bahsetmiyorsun?" Ona bakıyorum ama dudaklarını birbirine bastırıyor, başını sallıyor, başka tarafa bakıyor ama sonra tekrar bana bakıyor, sanırım bende Madeline'i görmeye çalışıyor. Vücudum havadaki gerilimle titreşiyor. Teknenin tepesine tırmanma, oradaki telsizin çalışıp çalışmadığını görme, yardım çağırma arzusu - bunu yaparsam Elena'nın onları Puget Sound'a atacağından, boğulacaklarından korkuyorum. Beni takip edecek, sıradaki ben olacağım.

Ama aynı zamanda neden bahsettiğini de bilmek istiyorum. Benim hiç bilmediğim perde arkasında neler olduğunu. Üç yıldan uzun süredir sorduğum sorunun cevabını. Ve tüm bunların arkasında kendi üvey kız kardeşimin bilgisi var... daha dün gece yanımda olduğu için çok mutlu olduğum kız kardeşimin... derin bir nefes alıyorum, sırtımda beni uçurumdan iten bir elin anısı... bu Elena'nın eliydi. Benjamin'in eli değil... Gerçi bunun onu masum yapmadığı gittikçe daha açık hale geliyor. Gwyn'in eli değildi. Gerçi o da boktan bir arkadaştı.

"İyi. Sen bir korkaksın, Benjamin. Ona ben söylerim." Elena bana baktı. "Yirmi üçüncü doğum günün için o bara gitmemizin nedeni Benjamin'le tanışmandı. *Benji*. Onu görünüşünle ya da tavırlarıyla etkileyemedin. Senden *etkilenmedi*. Bana borcu vardı ama olmadığını iddia ediyordu. Şaraphane için de paraya ihtiyacı vardı. Annen sana ne yapacağını bilemeyeceğin kadar çok para bıraktı, ben de senden almasını önerdim."

Farkına vardım ki, onunla birlikte olduğum süre boyunca arkamdan iş çevirmişlerdi. Birine Madeline Hughes'un gerçek aşkı nasıl bulduğunu her anlattığımda, bu saçmalıktı, o beni sevmiyordu. Beni kullandı.

Yüzüm yanıyor ve bunun rüzgârın tenime vurmasından mı yoksa ihanetten mi kaynaklandığından emin değilim. Çok özel olduğunu düşündüğüm o anları yeniden yaşıyorum- şimdi hepsinin bir rol olduğunu biliyorum. Peri masalı gibi buluşmamız, o ilk randevumuz

Orada konuşup durduk. Bir dahaki sefere, beni büyülemek için tekneye -bu tekneye- götürdüğünde. Fırtınalı Avrupa gezisi. Bir yalan. Ama bu nasıl mümkün olabilir? Paylaştığımız her anın, o anda hissettiğimiz gibi spontane değil de ayarlanmış olması nasıl mümkün olabilir?

"Yine de ondan hoşlanmadın," diyorum, onun yanıldığını kanıtlamak için her şeye sarılıyorum.

"Elbette yapmadım. Onaylamadığım herkesi sevecektin." "Ve sonra-" Elena'nın duygu evrimini düşünerek göz kırpıyorum Benjamin'le ilgili. "O zaman ne değişti? Ondan hoşlanmıyormuş gibi davrandın ama sonra hoşlandın. Ve o gün ofiste bana onunla evlenmek zorunda olmadığımı söyledin. Ama onunla evlenmemiş olsaydım, paramı alamayacaktı." Bu hiç mantıklı değil. Tabii gerçekten aşık olduğunu fark etmediyse ve o zamana kadar ilişkinin bitmesini *istemedi*yse.

"Seni sevdim," diyor Benjamin. Solmuş haliyle bile bu sözler güçlü bir şekilde çıkıyor. "Seni *sevdim*. Evet, o gün seninle bilerek tanıştım. Ve evet, planım seninle evlenmek, seni terk etmek, sana ait olanın yarısını almaktı. Elena evlilik sözleşmesi istemeyeceğini söyledi. O da payını alacaktı. Ama sonra benim için her şey değişti ve ona hayır dedim. Çünkü sana gerçekten aşık olmuştum. İşte o zaman beni tehdit etmeye başladı. Beni takip etmeye. Ve sanırım benimle evlenmemen için seni ikna etmeye çalıştı."

Kelimeler yerleşiyor.

Geçmiş, kafamın içinde kendini yeniden yapılandırıyor.

Benjamin. *Benji*. Elena'nın ailemizin bir parçası olmamayı seçerken hiç tanışmadığımız gizemli eski sevgilisiydi.

"Para için beni öldürmeye çalıştın." Elena'ya bakıyorum. Tatlı tatlı gülümsüyor. Mükemmel yüzünde çirkin görünüyor.

"Kısmen. Sen ölünce parayı alacaktı. O zaman mazereti kalmazdı. Ve..." Omuzlarını silkerek yükselip alçalıyor. "İstediğin her şeyi elde etmenden bıktım. Sen babamın gözdesiydin. Annen sana iyi yaşamana yetecek kadar para bırakırken, babam anneme adını bile vermedi. *Bana* adını bile vermedi. Sonra da erkeği mi elde edecektin? *Benim erkeğimi* mi?"

"Hiçbir zaman senin olmadım," diye ısırdı Benjamin. "Ve sana hiçbir zaman borçlu olmadım. Biz ayrıldık. Sen tıp fakültesine gittin. Ben bir iş açtım. Ve sonra-" Elini sallıyor. "Beni taciz etmeyi bırakmadın."

"Bizim fikrimizi kullandınız. Bizim iş planımızı." Elena dikkatini bana yöneltti. "Ve sen de her şeyi çok kolay elde eden sinir bozucu küçük kız kardeştin." O

pistonu bir şıngaya ayarlıyor ve bakışlarını Gwyn'e doğru kaydırıyor.

"Böylesi daha iyi," diye mırıldanıyor Elena. "Sen yine de ölmüş olacaksın ve ben yine de

Babam öldüğünde senin olan her şeye sahip olacaksın. Yarısı benim olması gereken iş satılığa çıkacak - Aaron bunu istemeyecek gibi. Ayrıca bir kez olsun sen kazanmadığın için tatmin olacaksın."

"Koş, Maddy." Benjamin kelimeleri mırıldanırken sesleri kısılıyor, bulanıklaşıyor. Ama bir teknedeyiz. Kaçış yok.

"Beni öldürmeye çalıştın," diyorum.

Elena gülümsüyor. "Ne derler bilirsin. Eğer ilk başta başaramazsan, dene, tekrar dene."

Ve saldırıyor.

ALTMİŞ DÖRT

REBECCA

Şimdi

Onu atlatıyorum, bir zamanlar yapamayacağım bir hareket. Ama şimdi formdayım, hızlıyım. Daha da güçlüyüm ve korkuluklara tutunup saniyeler içinde merdivenleri tırmanıyorum. Tam arkamda, arkamda bir gölge gibi. Elim nemli korkulukta kayıyor ama diğer elim daha sıkı tutuyor ve şimdi kulübenin tepesindeyim. Bir pencere içeriyi görmemi sağlıyor ve Benjamin'in yere yığılmış halini bir anlığına yakalıyorum. Elena ya ona daha fazla ilaç verdi ya da sandalyesinden düştü. Hareket etmiyor.

Kalbim çarparak ve başım dönerek ikinci bir merdiveni daha atlıyorum. Beni üst direksiyon kolonuna yerleştiriyor ama sis yoğun, klostrofobik ve hiçbir şey göremiyorum. Bakışlarım kontrollere takılıyor. Bir zamanlar bu tekneyi nasıl kullanacağımı biliyordum. Kablolu siyah radyoyu elime alıyorum, yan taraftaki düğmeye basıyorum ama kısa kesiyorum - Madeline gibi düşünüyorum. Madeline, kim olsa yardım çağırırdı.

Ama yardım yok. Onları arayabilsem bile -ki arayamıyorum- asla zamanında yetişemezler.

Buraya Rebecca olarak iki kişiyi öldürmeye geldim.

Onun yerine Elena üçümüzü de öldürmeye çalışıyor.

Var olmadığımdan bahsetmiyorum bile. Gerçekten, artık yokum. Ve bunu değiştirmek istediğimden emin değilim. Arkamdan gelen ayak sesleri, Elena'nın çelik parmaklığa çarparken çıkardığı metalik çınlama, o da arkamdan koşarken kayıyor. Dönüyorum- işte orada, tam olarak kucaklayamadığım için kendimi hep suçlu hissettiğim üvey kardeşim. Bunu kolaylaştırdığından değil.

O anda neyi farklı yapabileceğimi merak ediyorum. Eğer Elena ve ben yakınlaşmanın bir yolunu bulmuş olsaydık, belki de Benjamin'le evlenmiş ve evimizde yaşıyor olurdu. Belki de çocuğumuza hamile olurdu. Onunla hiç tanışmayacak mıydım, çünkü Elena bu planı hiç yapmayacak mıydı?

"Yapma bunu, Elena." Direksiyon kolonuna yaslanıyorum. Bir zamanlar yanımda oturup margarita içtiği ve Puget Sound'da güneşli bir günün tadını çıkardığı üstteki mavi minderlerin yanından yavaşça geçiyor.

Bugün her şey daha soğuk. Hava. Su. Kız kardeşim.

"Acımayacak, Maddy. Acıdan hoşlanmadığını biliyorum. Aslında etkilendim." Bir elinde şırıngayı tutuyor ve soğuk mavi gözleriyle bana bakıyor. Yüzüme işaret ediyor. "Hayatta kalmandan etkilendim. Birini tüm bunları yapmaya bir şekilde ikna etmiş olman. Önceden daha güzeldin, biliyorsun. Ama bu o kadar da kötü değil. Daha iyisini yapabilirdim. Sanırım yardım için kız kardeşinden başka birine gitmiş olman çok şey anlatıyor. Belki de en başta beni aileden biri olarak görmüyordun. Bu benim için işleri kolaylaştırıyor."

"Biri ölmemi istediği için sana gelmedim. Senin de bu olaydan zarar görmeni istemedim."

"Ama babama gittin, değil mi? Başka nasıl yardım alabilirdin ki?"

Gerçek uzun bir süre aramızda duruyor. "Onu sen mi öldürdün?" diye sordum.

Elena kesik kesik bir kakhaha atıyor. "Hayır, gülmedim. Ama beni bu kadar düşündüğün için teşekkürler."

"Hepimiz öldüğümüze göre parayı garantiledin," diyorum.

"Mesele sadece para değildi. Benjamin'le ilgiliydi. Seninle ilgiliydi. Senin saçmalıkların. Sen her zaman üste çıktın. Babam annenle evlendi. Sana bir ton para bıraktı. Ve senin tek yaptığın güzel görünmektir. Hayatında bir gün bile gerçek bir iş yapmadın. Sadece hayranların için gülümseyen yüzünün güzel fotoğraflarını çektin." Kirpiklerini kırıştırıyor, gözlerini deviriyor. Şırıngayı tutuşunu ayarlıyor ve hamle yapmaya karar verdiği anı görüyorum. Kaptan güvertesinin küpeştesinin üzerinden atlayarak yana doğru daldım. Manevra yapıyorum ve eli benimkini tutuyor. Sallanıyorum ve sanki elinde beş mililitrelik kim bilir ne dolu bir şırınga yerine bıçak varmış gibi kolumu hedef alıyor. Diğer elimle bırakıyorum ve tüm vücut ağırlığımı taşıyamıyorum. Bırakıyor ve ben de aşağıdaki güverteye düşüyorum, neredeyse kenardan Puget Sound'a doğru kayıyordum.

Ayaklarım teknenin kenarına tutunuyor ve parmak uçlarımla arkaya doğru ilerliyorum. Saniyeler içinde burada olacak. Gwyn tabak gibi yuvarlak gözlerle bizi izliyor.

"Maddy-"

"Buraya gel," diye bağırarak Benjamin'in baygın halinin üzerinden içeriye doğru adım atıyorum. Kapıyı çarparak kapattım ve kilitledim. Aynı şeyi açık pencereler için de yapıyorum, sonra pruvaya daha yakın olan yan kapıyı kilitliyorum, bizi içeri kilitliyorum - Elena'yı dışarıda bırakıyorum. Gwyn avuçlarını en yakın pencereye bastırıyor, sanırım Elena'yı arıyor.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," diye idare ediyor. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

-"Sen sensin."

Benjamin kıpırdanıyor. "Maddy?"

"Sessiz olun, ikiniz de." Elena tarafından öldürölmek üzereyiz ve onlar hâlâ benim nasıl ben olduğumdan bahsediyorlar.

Tepemden bir gümbürtü geldi. Gwyn ve ben sarsak daireler çizerek dönüyoruz, Elena'nın gittiğı yeri arıyoruz. Burada cam bir kafes gibi kapana kısılmış durumdayız ve kaçmaya çalıştığımız anda bizi yakalayacak. Şıringalar. Tanrım, ya silahı ya da bıçağı varsa? Bakışlarım teknenin dolaplarına ve depolarına kayıyor, silah olarak kullanabileceğimiz bir şey olup olmadığını düşünmeye çalışıyorum.

Arka kapıya çarpan bir ses dikkatimi çekti. Elena, yumruklarını cama dayamış. Dışarıda kalmış, kulübenin dışında kilitli kalmış. Bakışları zehir dolu - daha önce bir şekilde fark etmediğim şeyi şimdi görebiliyorum. Benden nefret ediyor. Varlığımdan kesinlikle nefret ediyor.

Bana ne zaman nezaketle davrandığını hatırlasam, sadece kendi planını ilerletiyordu - beni Benjamin'le evlenmeye zorlamak için. Böylece benden boşanabilecekti. Washington'da boşanmaların bu şekilde gerçekleştiğinden bile emin değildim - babam hiçbir karısına istediğinden fazlasını vermemişti, gerçi belki de bu evlilik sözleşmelerinden kaynaklanıyordu.

"Tanrım, ondan hep nefret etmişimdir," diye mırıldanıyor Gwyn.

Teknenin ön tarafındaki iç kontrollere doğru bakıyorum. Bir yolunu bulabilirim. Onlara bakıyorum-Benjamin, Gwyn. Kocası, en iyi arkadaşı. Çok suçlu.

Ama beni öldürmeye çalıştığın için değil.

ALTMİŞ BEŞ

REBECCA

Şim di

Elena arkada uzun süre kalmıyor. Teknenin yan tarafına tırmanıyor, aramızda sadece camlar kalacak şekilde birkaç metre mesafe kalana kadar pencerelerin yanından ilerliyor. O şırıngayı ondan alabilmeyi her şeyden çok isterdim. Bir şekilde şarap şişesinin bir kısmını tüketmesini sağlamış *olmayı*. Bunu kolaylaştıracak herhangi bir şey.

"Ne yapacağız? Belki bir şarap şişesi kırabilirim ve camı-" Gwyn eliyle bıçak gibi bir hareket yapıyor. "Bir silah gibi." "Beni içeri al, Maddy," diye sesleniyor Elena. "Sonsuza kadar orada kalamazsın." Onu terslediğimde kıkırdıyor. "Gwyn? Oh Gwyn? Ondan pek hoşlanmadığımı biliyorum. Beni içeri al. Yaşamana izin vereceğim."

Nefes alıyorum ve düşünmeye çalışıyorum. Gwyn tekrar konuşmaya başlıyor, ama ben onu geçiştiriyorum. Yerde yatan Benjamin'e ve kamaranın dışında parıldayan gözlerle bize bakan çılgın kadına odaklanıyorum. Tekne Puget Sound'un karanlık sularında hafifçe sallanıyor. Etrafımızı yoğun bir sis kaplamıştı.

Direksiyon kolonuna gidiyorum. Navigasyon sistemi olmasaydı hangi yöne gideceğimi bilemezdim, ama olduğu gibi, düğmelere basıyorum ve birkaç dakikamı bunu anlamaya harcıyorum. Puget Sound'un en derin bölümlerinden birindeyiz. Aynı zamanda en geniş alanlardan biri, bir kara parçasından diğerine neredeyse dokuz mil var ve en yakın kıyıdan tam üç mil uzaktayız.

Yeterince uzakta, yüzmeden sağ çıkma şansı yok.

"Bunu sürebilir misin?" Gwyn fısıldıyor. İrkiliyorum ve tam omzuma geliyor. "Üzgünüm."

"Nasıl yapılacağını biliyor musun?" Ben soruyorum.

"Hayır. O zamandan beri kullanmıyorum-" Eliyle beni işaret ediyor. "Üç yıldan fazla oldu. Seninle çıktığımdan beri."

Başımı sallıyorum. Bakışlarındaki duyguyu yakalamamaya çalışıyorum. Ne yaptığıma dikkat etmek zorundayım, yoksa hepimizi bir adanın kayalıklarına ya da başka bir tekneye çarparak öldürebilirim.

Yapmak üzere olduğum şeyden bahsetmiyorum bile. Kabinin hemen dışından hâlâ bizi izleyen Elena'ya bir kez daha bakıyorum. Bir elim mandalın üzerine bastırıp açmaya çalışıyor ama kilit tutuyor. Elena etrafta

dolaşmaya başlıyor

teknenin yan tarafına, bize doğru ilerlerken tehlikeli bir şekilde küpeşteye tutunuyor. Uzanıp en yakın pencerenin hâlâ sabit olduğundan emin oluyorum. Onu izliyorum.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ama tereddüt etmeyeceğimi biliyorum. Hayatta kalmanın tek yolu bu. Yan kapıya yaklaşıp bizi yüz yüze getirene kadar bekliyorum. Arkamda, Benjamin hâlâ bilincinin içinde ve dışında; zaman zaman "Siktir", "Neredeyiz?" ve "Gerçekten sen misin?" gibi girdiler sunuyor. Gwyn onun yanına diz çöküyor ve gözlerini Elena'dan ayırmıyor.

"Neden yardım çağırmıyorsun?" diye soruyor. Onu görmezden geliyorum.

Benjamin'in mırıldanmalarını da duymazdan gel. Sevdiğim adamla başa çıkmak için bir zaman olacak ve şimdi o zaman değil, her ne kadar ona bağırarak-öfkelenmek istesem de. Yaptıkları için ona pislik diyeceğim. Sahip olabileceğimiz şeyi yok ettiği için.

"Ne istiyorsun?" Kelimeleri kapalı pencereden Elena'ya sesleniyorum. Rüzgâr hızlandı ve su, tekneyi deniz tutmasına neden olan o sürekli hareket halinde bırakan belirli bir dalgalanma alıyor.

"Konuşmak istiyorum. Belli ki ölmek istemiyorsun. Bunu anlayabilirim. Aslında ölmene ihtiyacım yok. Artık Madeline olmak istemiyorsun, değil mi?" Bakışları benden öteye, Benjamin ve Gwyn'in kamarada olduğu yere kayıyor. "Onları denize atmama yardım et. Sen Rebecca olmaya devam et. Kasabayı terk et. Başka bir yerde başka bir görev bul. Hatta başlaman için sana biraz para bile veririm."

Kötü bir anlaşma değil.

Ama bir şeyi unutuyor.

Buraya Madeline'in intikamını almaya geldim. Onun katilini öldürmek için.

Bu tekne hızlı değil. Keyif için, Sound'da rahat bir tempoda gezinmek, geceyi açıkta demirleyerek geçirmek için tasarlandı. İnsanlar bunun gibi teknelerde yaşıyor. Hızlı değil ama yavaş da değil.

"Benimle arkada buluş." Saniyeler önce vurduğu kapıyı işaret ediyorum. Bunu yapmak için yine teknenin kenarında sallanması gerekecek. Ve geri dönmeye başladığı anda, *Başlat* etiketli düğmeye basıyorum. Parmaklarımı ileri itiş kontrol eden kumanda koluna dokunduruyorum. Etrafımda motorun titreşimi başlıyor, homurdanıyor, kendini hazırlıyor.

"Ne yapıyorsun?" Gwyn hâlâ Benjamin'in yanında diz çökmüş halde soruyor.

Şimdi arkamda olan Elena'ya bakıyorum, duruyor. Pencereden bana bakıyor, yüzünde bir farkındalık beliriyor ve ardından panik başlıyor.

"Hoşça kal Elena," diyorum. Ve dümeni sertçe çevirerek tekneyi ileri doğru itiyorum. Kontrol etmek için durmuyorum, çünkü bedeninin suya çarpışını duyabiliyorum. Bu bir bakıma mide bulandırıcı ama kendi kız kardeşini bir uçurumdan ölüme itmekten daha fazla değil. Marinaya geri dönmek istiyorum. Tekneyi limana yanaştırmak ve geçmişi arkamda bırakmak istiyorum, Gwyn ve Benjamin de dahil.

Ama bazen işlerin planlandığı gibi gitmediğinin canlı bir kanıtıyım. Bazen insanlar ölmez.

Bu yüzden tekneyi yavaşlattım, hafifçe döndürdüm, ta ki onun uzakta sallanan, kolları suda çırpınan, paniklemiş halini görene kadar. Su buz gibi soğuk, uzun süre dayanamayacağı kadar soğuk. Bana kendisi söylemişti, bir insan en fazla birkaç saat dayanabilir. Saati kontrol ettim. 11:47.

Gwyn yüzündeki şok ifadesiyle bana bakıyor ama tek kelime etmiyor, Elena'yı sudan çıkarmamızı bile önermiyor. Aksine, korkmuş görünüyor ki bu da benim için gayet iyi. Onu görmezden geliyorum, Benjamin'i görmezden geliyorum, etraflarından dolanıp buzdolabına gidiyorum ve son şarap şişesini alıyorum. Önce açılmamış olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum, çünkü görünüşe göre kimseye güvenilmez -mantar ve folyo sargısı hala sağlam- ve sonra açıyorum. Dolduruyorum. Ve Elena'yı izlemek için tekrar dışarı, soğuğa çıkıyorum.

"Maddy!" Sesi sisin içinde yankılanıyor ama Madeline ölmüş. Oturuyorum. Bacaklarımı çapraz yaptım. Ve onun ölmesini bekledim.

ALTMİŞ ALTI

REBECCA

Şim di

Benjamin irkilerek uyanıyor - kadehimi iki kez boşalttım, ama içimi dolduran bulanık sıcaklığın alkolden mi yoksa nihayet geçmişi geride bıraktığım bilgisinden mi kaynaklandığından emin değilim. Bir kadeh daha içersen, beni öldürmeye çalışanın kendi kız kardeşim olmasına o kadar da aldırmayabilirim.

Gwyn kolundan tutarak ona annelik yapmaya çalışır ama Gwyn onu silkeler. "Nerede o? Elena nerede?" Yarı sendeleyerek kapıdan çıkar.

Dönmüyorum. Gözlerinin içine bakmıyorum. Kim olduğumu biliyor. Bir zamanlar kim olduğumu. Ve onunla yüzleşmek, eskiden sevdiğim adamla yüzleşmek gibi. Eğer ona bakarsam, bunca zamandır nasıl yanıldığımı düşüneceğim. Beni, Madeline'i önemsemekten nasıl vazgeçmediğini, neler olduğunu öğrenmeye nasıl çalıştığını.

Gerçekten, aramızda hiçbir şey değişmedi.

Ama her şey değişti. Ben artık o değilim. Bir daha asla o olamayacağım.

Dağ gibi hissettiren kederimi soluyarak, dibe çöküp kaybolması için Puget Sound'da suyun üzerine bırakıyorum. Bir zamanlar hangi duygulara sahip olursam olayım, artık onlara sahip olamam.

"İşte." Dakikalar önce suyun altına dalıp bir daha çıkmadığı yeri gösteriyorum. İlk başta mücadele etti, yüzmeye çalıştı. Önce tekneye doğru, sonra uzaklaştı. Ama soğuk onu etkiledi ve kısa süre sonra sadece su üstünde kalmaya çalışıyordu. Arada bir bana sesleniyordu. Gwyn bile dışarı çıktı, yumuşak bir sesle, "Maddy, onu dışarı çıkarmalıyız. Ölecek. Kardeşini öldürmek istemezsin."

İkincisine cevap vermemiştim. İlkine sadece "Benim adım Maddy değil" dedim.

Suya bakıyorum. Elena, çürüme cesedin yüzeye çıkmasına yetecek kadar gaz oluşturmadan önce en az üç gün suyun altında kalacak. Ama kimse onun neden burada olduğunu bilemezdi - ne arkadaşları ne de ailesi. Kip'i düşünüyorum, ihanetini. Takılmak istediği her anı ya da evlilik cüzdanımı imzaladığı gerçeğini ya da-

"Gitti mi?" Benjamin spiralimi yarıda keserek soruyor.

"O öldü," diyorum. "Hipotermiye girdiğini ve bayıldığını gördüm. Birkaç dakika daha bekleyeceğim, sonra gidebiliriz."

"Onu... yine de çıkarabiliriz," diye mırıldanıyor. "Bir makale okumuştum. Soğuk suda boğulan insanların hayatta kalma şansı daha yüksekmiş. Soğuk su oksijeni tutuyormuş-"

"Hayır."

"Madeline, biz katil değiliz." Ağır ağır yanıma oturuyor -çok yakın- ve ben uzaklaşıyorum.

"Bana öyle deme." Biraz daha şarap doldurup şişeyi ona uzatıyorum. Uzun bir süre bakıyor, sonra bir yudum alıyor. "Onu kurtarmayacağız," diye devam ediyorum. "Sen suya girersen, ben de seni terk ederim."

Benjamin söylediklerimi yutuyor, görünüşe göre ne diyeceğini bilemiyor. Ağzı bir açılıyor, bir kapanıyor ve sonunda "Özür dilerim. Aptalın tekiydim. Ne yapacağımı bilemedim ve seni kaybetmek istemedim.

Para için beni taciz etmeyi bırakmadı. Her yerde beni takip ediyordu.

İlişkimizi b i t i r d i ğ i m d e çok kızdı ama sana sürekli paranoya ve kıskançlık hakkında söylediklerimin hepsi doğrudu. Daha iyi bilmeliydim.

Seni bana aşık etmenin işe yaramayacağını. Onu kaybedeceğini." Biraz daha şarap içiyor. Teknede, duyma mesafesinin dışında olan Gwyn'e bir bakış atıyor. "Yine de sana hiç yalan söylemedim. Sana ilk kez seni

sevdiğimi söylediğimde,

Ciddiydim. Sanki istemedim de olsa Elena bize tuzak kurmuştu... *Gerçekten.* Ve ilk birkaç aydan sonra, aslında Avrupa'dan sonra, bunu yapamayacağımı fark ettim. Seninle gerçekten evlenmek istediğimi ve boşanmak istemediğimi fark ettim. Ben de ona söyledim. Garip yerlerde ortaya çıkmaya başladı. Beni takip etmeye. Beni aradı." İç çekiyor. "Sana söylemeliydim. Ama nasıl söyleyebilirdim ki? Benden nefret ederdin. Sonra da ölürdün. Ve..." Bir sessizlik ritmi.

"Onun bu işte bir rolü olduğunu hiç ciddi olarak düşünmemiştim. Elena'nın bunu nasıl başarabildiğini anlayamadım. Elbette seni kıskanıyordu ama o senin kız kardeşindi ve seni hâlâ sevdiğini düşündüm. Ayrıca, düştüğünü söylediler. Eşyaların kayıptı. Yanında olduğunu düşündük. Kamerayı hep yanında taşırdın. Günlüğün hep yanındaydı."

Gwyn'e bir bakış atıyor ve yumuşak bir sesle soruyor, "Sence Gwyn Elena'ya yardım mı ediyordu?"

"Hayır," diyorum. Gwyn'in benden yardım istediğini, Benjamin'i gözetlememi istediğini düşünüyorum. "Sanırım Gwyn senden bir şeylerden şüpheleniyor, onu aldattığından.

Belki de beni öldürmek için. Sanırım Elena da bu işin içindeymiş gibi görünmesini istedi."

Benjamin çenesini ovuşturur. "Öyle olduğunu sanıyordum. En azından merak etmeye başladım.

Elena birkaç kez geldi. Kamerayı o zaman yerleştirmiş olabilir."

Gwyn'in yalanlarını düşünüyorum; Benjamin hakkında casusluk yapmasına yardım etmem için beni kandırıyor. Şüphesiz ondan bir şeylerden şüpheleniyordu ve ben de bunu ona söyledim.

Benjamin başını sallar. "Sanırım ikimiz de sana ne olduğunu öğrenmek istiyorduk. Polis altı ay ya da bir yıl sonra bir ceset çıkacağını söyledi. Ama sonra hiç olmadı." Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama bakışlarımı Elena'nın battığı soğuk, mürekkepli suya dikiyorum. "Sanırım ikimiz de birbirimizden şüpheleniyorduk. Birbirimizi senin katilin olarak yakalamaya çalışıyorduk."

Bu yüzden Gwyn benden Benjamin'i takip etmemi istedi. Benjamin bu yüzden Gwyn'i izliyordu. Bunun ne kadar gülünç olduğuna neredeyse güleceğim - Gwyn ve Benjamin *nişanlıydılar* ve her ikisi de Madeline'in ölümünde diğerinin rolü olduğunu düşünüyordu.

"Bu yüzden mi birlikteydiniz?" diye sordum. "İkiniz de bana ne olduğunu öğrenmek istediğiniz için mi?" Homurdanıyorum. "Doğru."

Uzun, yavaş bir iç çekiş. "Hayır. Birlikte olmamızın nedeni bu değildi. En azından ilk başta. Yani, bilmiyorum, Mad-fuck. Sana nasıl hitap edeyim?" Cevap vermedim ve bir süre sonra şöyle dedi: "Ondan hoşlanmak istedim. Onu sevmek istedim. Onu sevdim ama seni sevdiğim gibi değil. Bir bakıma, o sana yakın kalmanın en iyi yoluydu." Sesi kırıldı. "Seni sevdim, Maddy. Siktir et. İstersen kızabilirsin. Yeminimiz ölüm bizi ayırana kadar diyordu. Sen ölmedin. Yani hâlâ benim karımsın."

Eli benimkini buldu. Tutmasına izin veriyorum çünkü bunun son kez olacağını biliyorum. Ve bir parçam geri dönebilmeyi, onunla tekrar birlikte *olabilmeyi* istiyor, diliyor. O sevdiğim tek erkekti. Ama o bana ihanet etti. -Birlikte geçirdiğimiz her an bir *yalandı* ve ben bunu atlatamıyorum.

"İkiniz de suçlu gibi görünüyordunuz," diyorum. "Birinizin yaptığını düşündüm. Belki ikiniz de. Nişanlanmak. Evimizde birlikte olmak." Sözlerim neredeyse kırılacaktı. *Bizim evimiz.* Yine de bu şekilde düşünemiyorum. "İşin için paraya ihtiyacın varmış gibi görünüyordu. Ben de e-postaları buldum." Şimdi dönüp ona bakıyorum. "Birlikteyken aylarca seninle flört etmesine izin verdin. Nişanlıyken. Senin de bir ilişkin var mıydı?"

Benjamin ağzını açtı, kapattı. Başını öne eğiyor.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum, Maddy. Hayır, seni hiç aldatmadım. Sadece şakaydı." Kaşlarını çatı. "Kip'le olduğun gibi."

Gözlerimi ona diktim. "Kip ile arkadaşlık. Onunla hiç flört etmedim." "Doğru."

Homurdanıyorum, başımı sallıyorum. "Bunca zamandır Elena ile ormanda buluşmanızın bahanesi neydi?"

"Yine para istiyordu. Paraya ihtiyacı yoktu. Sanırım buna hakkı olduğunu düşünüyordu. Seni öldürmüşüm gibi gösterebileceğini ima etti. Çok şey biliyordu. Gwyn'le birlikte bu işin içinde olduklarını düşünmeye başladım. Bu yüzden Gwyn iç tasarım işini istedi, bu yüzden beni takip etti. Tüm o çapkın e-postalar. Gwyn'in seni kıskandığı gerçeği. İkisi de benden bir şey istiyor gibi görüldüğü için bir araya gelmeleri mantıklıydı."

Maddy ve Benjamin'in ilk tanıştıkları günleri düşünerek uzun, yavaş bir nefes veriyorum. "Tüm o anların üstesinden gelemiyorum.

-"Hepsi saçmalıktı." Öfkemin ortaya çıkmasına izin verdim. "Kırmızı topuklu ayakkabılarım. Seni tekmelemek. Avrupa'ya bu kadar erken gitmemizin çılgınca olduğunu düşünmüştüm. Bunun..." Doğru kelimeyi arıyorum. "Kader. Tüm hayatımı bu işe bulaşmamam gerektiğini düşünerek geçirdim ama sonra seninle tanıştım. Sanırım haklıymışım. Aşk bir yalanmış." Duraklıyorum. "Sana yanlış numarayı verdiğimde numaramı böyle mi aldın? Elena'dan mı?"

Sessizliği bana cevabın evet olduğunu söylüyor.

"Hepsi bir tuzaktı." Elimi onunkinden çektim.

"Öyle başladı, evet." Sesi alçak, utanç dolu. "Ama dediğim gibi, Elena'ya işimin bittiğini söyledim. O sadece... o bunun peşini bırakmadı. Nasıl oldu da

-" Diğer eliyle uzanıp çeneme dokunuyor. "Kendin gibi görünmüyorsun."

"Bir uçurumdan aşağı itildim," diyorum. "Çok fazla hasar vardı. Onlardan beni farklı göstermelerini istedim. Ben de kendimi değiştirdim. Artık o sıksa, küçük, yirmili yaşlarda biri olmak istemiyordum. Kendimi güçlü hissetmek istedim. Formda olmak istedim. Farklı hareket etmeyi öğrendim." Göz kırpyorum. "Lens taktırdım. Saçımı boyattım, kestirdim. Buraya ve buraya implant yaptırdım." Elmacık kemiklerime, çene çizgime dokunuyorum.

"Şimdi görebiliyorum. Ama... zar zor," diyor. "Ve bu beni üzüyor."

Tekrar suyun üzerinden dışarı bakıyorum. Elena temelli gitmişti.

Ayağa kalktım ve arkamı döndüm. Direksiyon kolonuna gitmek için dönüyorum ama "Ben artık Madeline değilim, sen de benim kocam değilsin. Bu yüzden ne düşündüğün umurunda değil."

ALTMİŞ YEDİ

REBECCA

Şim di

Tekne kolayca kayıyor. Ben kamaradan çıkarken Benjamin bana bir şeyler sesleniyor ama durmuyorum. Beni dikkatle izleyen Gwyn'e son bir kez bakıyorum.

Başka bir dünyada olsaydım, ona teşekkür edebilirdim - onunla iletişim halinde kalabilirdim. Sonuçta, pek çok açıdan en iyi arkadaşım olmasa da ve kocamla flört etse de, bana asla ihanet etmedi, gerçekten. Bana ne olduğunu anlamaya çalışmaktan asla vazgeçmeyen tek kişiydi, bu potansiyel katilime yaklaşmak anlamına gelse bile. Bunu unutmayacağım. Ama artık hayatımda bir yeri yok.

Ayrılamadan önce telefonum çalıyor ve hastanenin telefon numarasını görmek için aşağıya bakıyorum. Muhtemelen Riley'dir. Belki de hemşire müdürüdür. Gerçek Rebecca olmadığımı söylemeye hazır. Belki de polisin ona ne olduğu hakkında sorular sormak için pusuya yattığı yere gelmemi isteyecek.

-Onun kimliğini nasıl ele geçirdiğimi. Bitir tuşuna basıp telefonu en yakın çöp kutusuna atıyorum. Artık Rebecca'ya ihtiyacım olmayacak.

Marinaya, Puget Sound'a son bir kez bakıyorum. Tekneden iskeleye geçiyorum ve arabamın beklediği otoparka giden patikadan yukarı doğru koşuyorum. Cumartesi günü sokaklar temiz - tek trafik otoyolda ya da Pike Place yakınlarında ve ben her ikisinden de uzak duruyorum. Bunun yerine kendimi üç yıldan uzun süredir girmedığım, Gwyn ve Benjamin'in şu anda yaşadığı yerin bir blok aşağısındaki bir eve yönlendiriyorum. Babamın evi. Ve o öldüğünde Elena'nın oldu.

Bir şapka takıyorum, saçlarımı açıyorum ve neredeyse üvey kız kardeşime benzeyebilirim. Tuş takımının kodu değişmemiş ve sanki oraya aitmişim gibi tuşluyorum. İçeride, çantalarını topladım. Acil durum parasını evinde sakladığı yerde buluyorum; çekmecesinde bir çorabın içine sıkıştırılmış. Madeline'in hayaletlerini dinlendirmek için koridorlarda dolaşıyorum. Babamla vedalaşıyorum. Son ayrıldığımdan beri kimsenin girmedığından şüphelendiğim toz dolu eski yatak odamdan annemin bir fotoğrafını çekiyorum. Buradan ayrıldığımda, geri dönmeyeceğim. Madeline dönmeyecek. Elena da kesinlikle dönmeyecek.

Başka şeyler de alıyorum-Elena'nın kredi kartlarını, babasının kasasında kilitli olan doğum belgesini ve Sosyal Güvenlik kartını. Tıbbi ehliyetinin bir kopyasını alıyorum. Bunları arabama koyuyorum ve hava kararana kadar burada kalıyorum, sonra koşu ayakkabılarımı giyip son bir koşuya çıkıyorum. Bu sefer Benjamin ve Gwyn'in evine gitmiyorum. Onlar geçmişte kaldı ve işleri artık beni ilgilendirmiyor. Aradığım sadece Chris'in evinin arkasındaki sokak. Ve oraya vardığımda, uzaktan izlemiyorum - birden fazla kez yapmayı hayal ettiğim gibi o yan kapıyı açıyorum. Kapı gıcırdayarak hem Chris'i hem de köpeğini içeri girdiğim konusunda uyarıyor ve dönüp bana bakıyorlar. Izzy bana doğru koşuyor, enerjik havlamalar ve yalamaya başladım ve saniyeler içinde elimde bir tenis topu oldu.

Chris avlunun diğer tarafında durmuş, sanki beni bekliyormuş gibi beni izliyor. Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Ondan kaçmayı düşündüm. Buraya geri gelmemeyi. Ama Rebecca olmama yardım etti ve hayatta olduğumu anladığında şok olan Elena'ya bundan hiç bahsetmedi. Ve sonra geçen gece beni ara sokakta kovaladı - bahse girerim kimi kovaladığını biliyordu. Sadece yaptığı şeyi neden yaptığını bilmem gerekiyor- ve ondan sonra bana yardım etti.

"Madeline," diyor.

"Kip," diye cevap veriyorum ve ona minnettar olsam bile, ona borçlu olsam bile, sesimdeki buzu tutamıyorum.

"Sana asla ihanet etmek istemedim." Sözleri hızlı ve keskin. "Ne yapacağını bilmiyordum. Doktorluk kariyerim tehlikedeydi, kıskandığını düşündüm. Bu yüzden o gece seni durdurmaya çalıştım. Sana her şeyi anlatmak için."

Madeline'in ölümüne neden olan hayatımdaki bu son kişiyle yüzleşmek için ona bakarak bir süre bekliyorum.

"Birkaç gece önce seni onunla görene kadar bir araya getiremedim," diye devam ediyor. Bakışlarını araştırıyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, şu anda nasıl görüldüğümün parçalarını bir araya getiriyor. Beni en son kazadan sonra görmüştü - yüzüm ameliyat edilmeden önce. İmplantlardan önce. Rebecca olmadan önce. Gerçi bu da tam olarak doğru değil. O zamandan beri beni onu izlerken görüyor.

"Bizi gördün mü?" Ben sordum.

"Seni takip ediyordum," diyor. "Lütfen bana inanın. Daha önce bilseydim seni uyarırdım. Anladıktan sonra da seni uyarmaya çalıştım." Verandada oturacak bir yer buluyorum. Köpeği tekrar yanıma geldiğinde, sözlerini kafamda evirip çevirerek onu dalgınca okşuyorum.

Kip yanımda bir yer buldu. "Bana Benjamin'in seni aldatıyor olabileceğini söyletti. Balayınız için Wonderland Trail'i önermemi istedi. Ama hiçbir fikrim yoktu... Yani, Benji'nin senin için yeterince iyi olmadığını düşünüyordum, bu yüzden seni aldattığını söylemek beni rahatsız etmedi. Hatta öyle olabileceğini bile düşündüm." Kip duraksıyor, gözlerini indiriyor. "Ben de Elena'nın senin ormanda sefil bir balayı geçirmeni istediğini sanıyordum. Sen açık havayı pek sevmezsin. Ama oraya gittiğinde hoşuna gideceğini düşündüm."

Nefesini dışarı üflüyor. "Beni programdan attırmakla tehdit etti. Tıp fakültesi, iki yıllık ihtisas, hepsi boşa gidecekti. Öğrenci vizem iptal edilecekti. Hayatımın altı yılını boşa harcamış ve beş parasız bir şekilde annemin yanına dönmek zorunda kalacaktım. Hem de borç içinde. Bırakın ona yardım etmeyi, kendime bile bakamazdım." Birasından uzun bir nefes çekiyor.

"Elena ayrıca eğer ona yardım edersem mezun olduktan sonra istediğim bursu garanti edebileceğini söyledi." Bu son noktadan utanmış gibi yutkunuyor. "Her neyse, özür dilerim, gerçekten. İsteddiği şeyde bir kötülük görmedim. Geziye de gitmedi, bu yüzden ölümünde bir rol oynayabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama... Yani..."

Son birkaç aydır izlediğim adama bakıyorum. Beklenmedik bir arkadaş ve müttefik olarak başladı. Rebecca olmama yardım ederek sona erdi. Bir bakıma beni kurtardı. Bir yanım ona da cehenneme gitmesini söylemek istiyor, bana yalan söyledi. Ama uçurumun kenarına tırmanıp kendimi vahşi doğadan kurtardıktan sonra, kayboluşumdan sonraki günlerde onu boktan dairesinde bulduğumda soru sormadı. Birinin beni öldürmeye çalıştığını söylediğimde bana inandı - tehlikede olduğuma ve başvuracak başka kimsem olmadığına inandı. Bana sadece yardım sağladı, beni Meksika'da Amerikan tıbbi sisteminin tüm bürokrasisi olmadan bana yardım edebilecek cerrahlara bağladı. Ve bunu Elena ile hiç paylaşmadı. Ona hayatta olduğumu ya da geri döndüğümü hiç söylemedi. Ve şimdi, bir süredir Seattle'a döndüğümü bildiğini düşünmeden edemiyorum. Ve görünüşe göre, eğer durup dinleseydim bana söyleyecekti.

Bana göz kırptıyor, cevap vermemi bekliyor. "Yüzünle iyi bir iş çıkarmışlar. Kendin gibi görünmüyorsun."

"Biliyorum." Duyguların içinden nefes alıyorum -bunun böyle olmasını hiç istemediği ve burada onun yanında oturmanın her zamanki kadar kolay hissettirdiği bir rahatlama girdabı- ve teklif ettiği birayı kabul ediyorum.

"Size inanıyorum," diyorum. "Ve teşekkür ederim. Her şey için. Bir şeyler olduğunu nereden biliyordun?"

"Beni izlediğini gördüm ama ilk başta kim olduğunu anlamadım. Sonra seni hastanede hemşire olarak çalışırken gördüm. Kim olduğunu sordum, seyahat hemşiresi olduğunu söylediler ve orada bir yerde şüphelenmeye başladım. Sonra seni Elena ile gördüm. Bu kim olduğunu doğruladı." İç çekerek nefes veriyor. "Geçen gün seni uyarmaya çalıştım. Benden ne yapmamı istediğini söylemeye çalıştım. Bilmiyordum..." Bana kocaman gözlerle bakıyor. "O muydu? Seni öldürmeye çalışan o muydu?"

Başımı salladım.

"Ne oldu?" diye sorar.

"O gitti." Biramı yudumluyorum ve ona ayrıntı vermiyorum, çünkü kimsenin zaten bildiğinden fazlasını bilmesine gerek yok. İkimiz de birkaç dakika boyunca konuşmuyoruz. Aramızdaki enerji yatışıyor, yeniden arkadaşça bir hal alıyor. Köpeğin daireler çizerek koşmasını izliyoruz. Bunun hayatımın bir parçası olabileceği bir gelecek hayal etmeye çalışıyorum. Ama bu benim hayatım değil. Kip hiçbir zaman bir arkadaştan fazlası olmadı, olmayacak da. Ama en azından, tüm bunlardan sonra, bir arkadaşım var. Bana yardım eden biri. Beni uyarmaya çalışan biri.

Elena'nın isteğini yerine getirmesi konusunda ne hissettiğime karar vermeye çalışıyorum ama ormanda bir balayı önermek, Benji'nin yaptığı gibi beni terk edip benim olanın yarısını alma planıyla beni aşık etmek için bütün bir ilişki kurmaktan çok farklı. Benjamin bencillikle, yani para arzusuyla hareket etmişti. Kip ise kendini, kariyerini ve annesini korumak için hareket etmişti.

İkisi için de mutlu değildim ama en azından onunkini anlayabiliyordum.

"Bunu nasıl telafi edebilirim?" diye sordu.

Nefes veriyorum, ısınmak için ateşe yaklaşıyorum, düşünüyorum. "Sanırım yeniden başlamak gerekiyor," diyorum sonunda.

"Tamam. Nasıl yardımcı olabilirim? Her şeyi yaparım."

"Geçen sefer Rebecca oldum. Ölü bir kız. Bir hemşire."

"Bu işte iyiydin," diyor gülümseyerek. "Resmi bir eğitim almadığını asla tahmin edemezdin."

"Sanırım..." Cebimi karıştırdım. Babamın evinden aldığım ehliyeti çıkardım. "Sanırım ben o olabilirim. Çek git. Baştan başla."

Kip hareketsiz kalır. "Başka bir ölü kız mı?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

Boğazını temizliyor, uzun bir yudum alıyor, topu köpeğinden kapıyor ve fırlatıyor. Topun çitlerden sekişini ve köpeğinin topu havada yakalayışını izliyoruz.

"Sence geçebilir miyim?" Ben soruyorum.

Yarım bir kahkaha. "Kesinlikle." Bana bir göz attıktan sonra kimliğe tekrar bakıyor. "Benzerlik var. Sana Elena demeye başlamak zorunda kalmayacağımı söyle yeter."

* * *

Eğer *Kocana Asla Güvenme*, Madeline'e gerçekte ne olduğunu öğrenmek için bütün gece uykusuz kalmanıza neden olduysa, Jessica Payne'den yine sürükleyici bir kitap olan *Beni Yok* Et'e bayılacaksınız. Noelle kendi kaçırılma planını

Sosyopat erkek arkadaşından kaçmak istiyordu ama onun kendisini bu kadar kolay bırakmayacağını bilmeliydi...

[Buradan alın](#) veya özel bir alıntı için okumaya devam edin.

BENİ YOK ET.

DOLAMBAÇLI VE SÜRÜKLEYİCİ BİR PSİKOLOJİK GERİLİM
Gitmek istiyorsun. Ama o gitmene asla izin vermez.

PROLOGUE

NOELLE

Şimdi

Hayatta kalmak için kurallar vardır: Her zaman onunla aynı fikirde olun.

Gülümsemeyi asla bırakma.

Değer verdiğiniz herhangi birinden bahsetmeyin, *çünkü* bir sonraki kurbanı onlar olabilir.

Ama yakında, bu kuralları unutabileceğim. Yakında, hayatımı geri alacağım. *Özgür olacağım.*

Bu gerçeğe sınırsız tutunuyorum, Puget Sound'dan esen ve beraberinde jilet gibi keskin bir yağmur getiren rüzgâra karşı onu bir şal gibi etrafıma sarıyorum. Islak Seattle caddesinde adımlarken telefonum çalıyor, ayakkabılarım sırlıklam, yağmur omurgamdan aşağı soğuk damlıyor. Hepsini görmezden geliyorum. Geç kaldım ve bu onun hoşuna gitmiyor. Ama geldiğim sürece -kendimi nefes alıp vermeye zorluyorum- düşüncelessizce bir şey yapmayacaktır.

Porsche'sinin görüntüsü dikkatimi içimdeki şeytanlardan uzaklaştırıyor. Restoranın önüne paralel park etmişti, çünkü vale park hizmeti talep edebilecek toplumsal sınıftan olsa da, Porsche'sini restorana park eden yirmi yaşındaki birine güvenmeyi hayal bile edemezdi. Sokak lambasının ışığında parıltıyor, kırmızı dış yüzeyinde yağmur damlaları var. Benim gibi, o da değerli bir varlık.

Ama uzun sürmez.

Vücudum adrenaline dolup taşıyor, bunun "bizim" restorandaki son randevumuz olacağının verdiği güven beni onunla tanıştığımdan beri hiç olmadığım kadar kendimden emin kılıyor. Bu düşünüş sarmalına başladığımdan beri kaçamıyorum.

Ellerim anahtarlarımın etrafında kenetleniyor. Birdenbire çantamdan çıkıyorlar ve ben de ona doğru eğilmiş, uzun zamandır içinde acı çektiğim arabaya hayranlık duyuyormuş gibi yapıyorum. Bir adım daha atarken anahtarın çelik dişleri boyayı kazıyor, dudaklarımda bir gülümseme kıvrılıyor - bu içimden geçen *sevinç mi?*

Evet, evet, öyle.

Tadını çıkarmak, karmin kırmızısı özel yükseltme boyasına kazınmış aşk notumu incelemek için bir an duruyorum.

*Sevgili Daniel, bunu tüm acı ve ıstırabın için bir veda hediyesi olarak düşün.
Duruyorum. Yutkun.
Ve ölüm. Ölümü unutma.*

* * *

[Burada okumaya devam edin!](#)

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

